JOHN STEPHENS
ATLASUL DE SMARALD
Cărțile Începutului

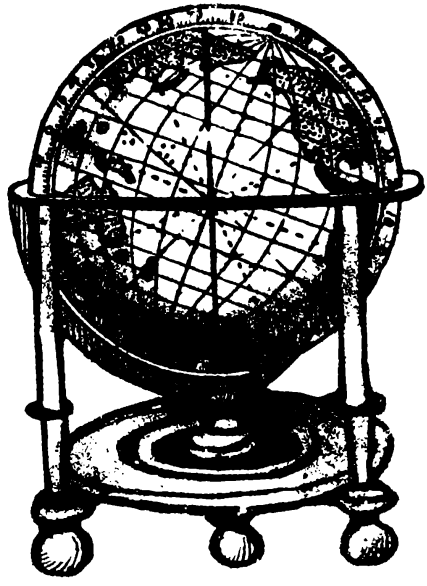

Cărțile Începutului

Cartea întâi

ATLASUL DE SMARALD

JOHN STEPHENS

Traducere din limba engleză
IOANA MIHALACHE
MONICA MITRAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEPHENS, JOHN
Atlasul de smarald: Cărţile Începutului / John Stephens; trad.: Ioana Mihalache, Monica Mitran – Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-609-163-3

I. Mihalache, Ioana (trad.)

II. Mitran, Monica (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN STEPHENS
The Books of Beginning: The Emerald Atlas
Copyright text © John Stephens, 2011
Ilustraţii interior © Grady McFerrin, 2011
Copertă ilustrată de Jeff Nentrup
cu imagini de Blacksheep şi James Fraser, şi publicată prin înţelegere
cu Random House Children's Books, parte a Random House Group Ltd.

© Editura RAO, 2010
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-609-163-3

Părinților mei

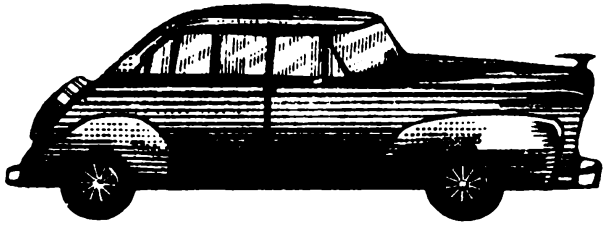

CUPRINS

Prolog 9
Capitolul unu
Pălăria doamnei Lovestock 19
Capitolul doi
Răzbunarea domnişoarei Crumley 35
Capitolul trei
Regele şi reginele Franţei 49
Capitolul patru
Contesa din Cambridge Falls 62
Capitolul cinci
Doctorul Stanislaus Pym 83
Capitolul şase
Pagina Neagră 97
Capitolul şapte
Oaspeţii contesei 114
Capitolul opt
Lupii 137
Capitolul nouă
Gabriel 169

Capitolul zece
Labirintul 193
Capitolul unsprezece
Prizonierul din celula 47 205
Capitolul doisprezece
Micul dejun la cină 229
Capitolul treisprezece
Hamish 255
Capitolul paisprezece
Bunicuţa Peet 273
Capitolul cincisprezece
Drumul spre Oraşul Mort 285
Capitolul şaisprezece
Lacul Negru 298
Capitolul şaptesprezece
În seif 312
Capitolul optsprezece
Corbul 322
Capitolul nouăsprezece
Bătălia din Oraşul Mort 327
Capitolul douăzeci
Viziunea lui Kate 358
Capitolul douăzeci şi unu
Pactul cu diavolul 381
Capitolul douăzeci şi doi
Magnus cel Teribil 407
Capitolul douăzeci şi trei
Copiii din Cambridge Falls 430
Capitolul douăzeci şi patru
Rhakotis 449
Capitolul douăzeci şi cinci
Fantomele Crăciunului trecut 464

PROLOG

Fata simţi în somn cum cineva o zgâlţâie, încercând să o trezească. Deschise ochii şi o văzu pe mama stând deasupra ei.

– Kate, spuse ea cu o voce joasă şi temătoare, ascultă-mă cu atenţie. Trebuie să faci ceva pentru mine. Vreau să ai grijă de fratele şi de sora ta. Înţelegi ce-ţi spun? Vreau să ai grijă de Michael şi de Emma.

– Ce?...

– Nu am timp să-ţi explic. Promite-mi că o să ai grijă de ei.

– Dar...

– Of, Kate, te rog! Pur şi simplu promite-mi!

– Îţi... îţi promit.

Era Ajunul Crăciunului. Ninsese toată ziua. Fiind cea mai mare dintre fraţii ei, lui Kate i s-a dat voie să stea trează până mai târziu. Asta însemna că, mult după ce vocile colindătorilor amuţiseră, ea încă mai stătea cu părinţii ei lângă şemineu, savurând cu toţii câte o ciocolată caldă, în timp ce făceau schimb de cadouri (fraţii ei mai mici urmau să le primească de dimineaţă), ceea ce o făcea să se simtă foarte matură pentru cei patru ani ai ei. Mama îi dădu tatălui o

carte mică și groasă, destul de veche și jerpelită, dar care părea să îl bucure foarte mult. La rândul lui, el îi dărui ei un lanț de aur cu medalion. În medalion era o poză cu cei trei copii: Kate, Michael, care avea doi ani, și Emma, care era doar un bebeluș. În cele din urmă, ora de culcare o găsi pe Kate stând trează în întunericul camerei ei, băgată sub pătură la căldură, fericită, întrebându-se cum ar mai putea adormi. I se păru că nu trecuse decât o clipă când simți cum cineva o zgâlțâia, încercând cu disperare să o trezească.

Ușa de la cameră fusese lăsată deschisă, iar în lumina care pătrundea din hol, o privi pe mama ei desfăcându-și medalionul de la gât, aplecându-se și prinzându-l la gâtul fetei. Kate simți atingerea fină a părului mamei, inhală aroma de turtă dulce pe care aceasta o pregătise în acea după-amiază și care îi rămăsese impregnată în piele. Și apoi simți cum i se prelinge ceva umed pe obraz și își dădu seama că mama ei plângea.

– Ține minte că eu și tatăl tău te iubim foarte mult. Și vom fi din nou împreună. Promit.

Fetei îi bătea inima să-i sară din piept și, pe când deschise gura încercând să întrebe ce se întâmpla, silueta unui bărbat apăru în ușă. Lumina îi bătea din spate, în așa fel încât Kate nu putu să-i vadă fața, dar observă că bărbatul era înalt, slab, purta o haină lungă și ceea ce părea să fie o pălărie foarte mototolită.

– E timpul, spuse el.

Vocea și imaginea bărbatului înalt care stătea în ușă aveau să o bântuie pe Kate timp de mulți ani, cu atât mai mult cu cât aceasta era ultima oară când își vedea mama, ultima dată

când familia ei era împreună. În momentul următor, bărbatul spuse ceva ce Kate nu putu auzi, iar fata se simți ca și cum cineva i-ar fi învăluit mintea într-o ceață groasă, împiedicând imaginea bărbatului din ușă, a luminii, a mamei, să ajungă la ea.

Femeia luă în brațe copilul adormit, învelindu-l în pături, și-l urmă pe bărbat, coborînd scările, trecând pe lângă camera de zi, unde încă mai ardea focul în șemineu, și ieșind din casă în frig și întuneric.

Dacă ar fi fost trează, fata l-ar fi văzut pe tatăl ei stând în ninsoare, lângă o mașină neagră și veche, cu sora și fratele ei înfășurați în pături și dormind la el în brațe. Bărbatul cel înalt deschise ușa din spate, iar tatăl copiilor își puse povara din brațe pe banchetă; apoi se întoarse, o luă pe Kate din brațele mamei și o așeză lângă fratele și sora ei. Bărbatul cel înalt închise ușa de la mașină fără a face prea mult zgomot.

– Ești sigur? întrebă femeia. Ești sigur că aceasta este singura cale?

Bărbatul cel înalt se așeză în lumina unei lămpi de stradă și deveni vizibil pe de-a-ntregul pentru prima oară. Pentru un trecător oarecare, felul în care arăta nu ar fi inspirat prea multă încredere. Haina îi era peticită pe alocuri cu materiale de diferite culori și era deșirată la mâneci, pe dedesubt purta un costum vechi de tweed, în diferite culori, căruia îi lipsea un nasture, cămașa albă îi era pătată de cerneală și de tutun, și, poate cel mai curios lucru, cravata nu-i era înnodată doar o dată, ci de două ori, ca și cum ar fi uitat că a legat-o prima oară și, în loc să se uite și să verifice, o legase pur și simplu

din nou. Părul său alb se iţea zburlit pe alocuri de sub pălărie, iar sprâncenele i se înălţau de pe frunte ca două coarne mari şi ninse, atârnând peste o pereche de ochelari cu ramă groasă, strâmbă şi peticită. Pe scurt, arăta ca şi cum s-ar fi îmbrăcat în mijlocul unei furtuni şi, fiind de părere că încă arată mult prea prezentabil, s-ar fi aruncat pe scări pentru a îndrepta lucrurile.

Dar când îl priveai în ochi, totul se schimba. Aceştia nu reflectau lumina, ci doar o emanau pe a lor, lucind puternic în noaptea îmbrăcată în zăpadă. Privirea lui trăda neobişnuit de multă energie, bunătate şi înţelegere, într-atât încât uitai cu desăvârşire de petele de tutun şi de cerneală de pe cămaşă, de ochelarii peticiţi sau de cravata cu două noduri. Când îl priveai în ochi, parcă te aflai în prezenţa înţelepciunii adevărate.

– Prieteni, am ştiut cu toţii că acest moment va sosi.

– Dar ce s-a schimbat? întrebă tatăl copiilor. Nu s-a mai întâmplat nimic de la povestea din Cambridge Falls! Iar asta a fost acum cinci ani! Ceva trebuie să se fi întâmplat!

Bătrânul suspină şi spuse:

– Mai devreme în seara aceasta am fost să-l văd pe Devon McClay.

– Doar nu este... nu poate fi...

– Mă tem că este. Şi din moment ce nu putem şti ce le-a spus înainte să moară, trebuie să presupunem ce-i mai rău. Trebuie să pornim de la premisa că le-a spus despre copii.

Pentru câteva minute, nimeni nu zise nimic. Femeia începuse să plângă în hohote, fără a mai încerca să se abţină.

– I-am spus lui Kate că vom fi din nou împreună. Am mințit-o.

– Draga mea...

– Nu se va opri până când nu-i va găsi! Nu vor fi niciodată în siguranță!

– Ai dreptate, spuse bătrânul cu o voce domoală. El nu se va opri niciodată.

Nu părea a fi nevoie de vreo lămurire suplimentară pentru a ști despre cine era vorba atunci când se refereau la „el".

– Dar există o cale. Cea pe care am bănuit-o dintotdeauna. Copiii trebuie să crească, să-și îndeplinească destinul de a...

Dar bătrânul se opri înainte să-și termine ideea. Bărbatul și femeia se întoarseră și se uitară îndărăt. La marginea străzii, trei siluete întunecate, îmbrăcate în haine lungi și negre, îi priveau. Nu se mai mișca nimic, parcă totul încremenise în loc; până și fulgii de zăpadă păreau să fi încremenit în aer, nemaiatingând pământul.

– Sunt aici, spuse bătrânul. Vor veni după copii. Voi trebuie să dispăreți. Vă voi găsi eu.

Înainte să poată reacționa cei doi, bătrânul deschise ușa de la mașină și se așeză la volan. Cele trei siluete înaintau. Bărbatul și femeia fugeau spre casă, în timp ce motorul se trezi la viață cu un huruit asurzitor. Pentru o clipă, roțile se învârtiră în gol în zăpadă; apoi mașina prinse a se mișca și demară. Siluetele începură să alerge, trecând pe lângă bărbat și femeie fără a le arunca măcar o privire, concentrându-și atenția doar asupra mașinii care se îndepărta pe strada înzăpezită.

Bărbatul cu păr alb conducea ținând volanul strâns cu ambele mâini. Din fericire era târziu, afară ninsese și mai era și Ajunul Crăciunului, așa că pe străzi nu erau alte mașini care să-l încetinească. Dar oricât de repede ar fi condus bărbatul, siluetele întunecate se apropiau mai mult cu fiecare moment. Alergau cu o grație sinistră, fără a face zgomot; un pas al lor acoperea mai mulți metri, iar hainele negre și lungi se ridicau în urma lor ca niște aripi mari și negre. Luând o curbă, mașina se izbi de o dubiță parcată, iar două dintre siluete săriră mult în sus, prinzându-se apoi de casele de pe stradă și continuând să meargă pe ele. Bărbatul se uită în oglinda retrovizoare și-și văzu urmăritorii cățărându-se pe case ca niște gargui treziți la viață.

Nu părea surprins de ce se întâmpla, în schimb apăsă accelerația la pământ.

Mașina traversă în viteză o piață, trecând în trombă pe lângă un grup de oameni care ieșeau de la biserică la miezul nopții. Ajunsese în partea veche a orașului și înaintă zgâlțâindu-se pe strada pavată cu piatră cubică. Pe bancheta din spate, copiii încă mai dormeau. Una din siluete sări de pe o clădire și ateriză greoi și zgomotos pe acoperișul mașinii. În clipa următoare o mână palidă pătrunse prin acoperișul mașinii și începu să tragă de el ca și cum ar fi deschis o conservă. Un al doilea atacator prinse mașina din spate și-și propti călcâiele în pământ, făcând gropi în pavajul vechi de un secol.

– Mai avem puțin, spuse bărbatul în șoaptă, încă puțin.

Intrară într-un parc plin de zăpadă și gol de orice suflare, cu mașina patinând pe pământul înghețat. Drept în față se întrezărea linia întunecată a râului. În clipa următoare, totul păru că se întâmplă deodată: bătrânul ambală motorul, ultima dintre siluete se prinse de ușa mașinii, iar acoperișul fu dat la o parte într-atât încât aerul rece al nopții se revărsă înăuntru; poate că singurul lucru care rămăsese neschimbat erau copiii, care dormeau în continuare, fără a reacționa la ce se întâmpla în jurul lor. Apoi mașina ricoșă dintr-o ridicătură în pământ și zbură peste râu.

Nu atinse apa nici pentru o clipă. În ultimul moment, pur și simplu dispăru, lăsând în urmă cele trei siluete care se luptau cu apa râului, stropind în jurul lor.

O clipă mai târziu și trei sute de kilometri mai la nord, mașina, de altfel fără nici o zgârietură pe ea, opri în fața unei clădiri mari din piatră. Se vedea că sosirea ei era așteptată, întrucât o femeie scundă, cu haine închise la culoare coborî repede scările pentru a-i întâmpina pe pasageri.

Ea și bătrânul luară copiii și-i duseră în casă. Urcară la ultimul etaj, apoi merseră pe un coridor lung, decorat cu ghirlande și beteală. Trecură pe lângă un număr mare de camere în care dormeau copii. Intrară în ultima cameră. Aceasta era goală, cu excepția a două paturi normale și unul pentru bebeluși.

Călugărița – numele ei era sora Agatha – ducea în brațe băiatul și fetița mai mică. Puse băiatul într-unul din paturile normale și fetița în pătuțul ei. Nici unul nu se trezi. Bătrânul

o puse pe Kate în patul rămas liber. O înveli cu pătura până sub barbă.

– Bieţii de ei, spuse sora Agatha.

– Într-adevăr. Şi atât de multe lucruri depind de ei!

– Crezi că vor fi în siguranţă aici?

– Atât de în siguranţă pe cât este posibil. El va încerca să îi găsească. Asta este sigur. Dar singurii oameni în viaţă care ştiu că sunt aici suntem tu şi eu.

– Cum o să-i cheme? Vor avea nevoie de un nume de familie.

– Ce zici de... P, spuse bătrânul după ce se gândi o clipă la asta.

– Pur şi simplu P?

– Pur şi simplu P.

– Dar ce facem cu fata cea mare? Ea-şi va aminti adevăratul ei nume de familie.

– Voi avea grijă să nu se întâmple asta.

– E greu de crezut că asta chiar se întâmplă cu adevărat, e greu de crezut...

Sora se uită la bărbat şi-l întrebă:

– Nu vrei să rămâi puţin? Am făcut focul jos şi a mai rămas ceva din berea călugărilor. Până la urmă, este Crăciunul.

– Sună foarte tentant. Din păcate, trebuie să văd ce s-a întâmplat cu părinţii copiilor.

Femeia suspină şi spuse:

– Of, Doamne, deci chiar a început...

Apoi femeia ieşi în hol.

Bătrânul o urmă până în uşă, apoi se opri şi se întoarse către cei trei copii, care dormeau în continuare. Îşi ridică mâna ca şi cum ar fi vrut să-i binecuvânteze, le spuse în şoaptă: „Până data viitoare...“ şi ieşi din cameră.

Copiii dormeau în continuare, fără să aibă nici cea mai mică idee de noua lume care îi aştepta când aveau să se trezească.

CAPITOLUL UNU

Pălăria doamnei Lovestock

Pălăria la care se referă titlul era proprietatea doamnei Constance Lovestock. Doamna Lovestock era o femeie cu un număr semnificativ de ani în spate, ceva mai multe ambiții, dar fără nici un copil. Nu era genul de femeie care să facă lucrurile pe jumătate. De pildă, atitudinea ei față de lebede. Ea credea că ele sunt cele mai frumoase, cele mai grațioase creaturi din lume.

– Sunt atât de grațioase, atât de elegante, obișnuia ea să spună.

Când te apropiai de casa ei mare și somptuoasă din suburbiile din Baltimore, puteai vedea arbuști tunși în formă de lebede. Statui ale lebedelor care își iau zborul. Fântâni arteziene decorate cu lebede mari din ciocul cărora apa țâșnea peste boboci. Un havuz în formă de lebădă în care păsări din specii inferioare să aibă onoarea de a se scălda. Și bineînțeles, lebede adevărate care pluteau pe iazurile din

jurul casei şi care uneori alergau legănat şi nu atât de graţios pe cât te-ai fi aşteptat, prin faţa geamurilor de la parter.

– Eu nu fac lucurile pe jumătate, obişnuia doamna Lovestock să declare cu mândrie.

Astfel, într-o noapte, la începutul lui decembrie, când stătea în faţa focului cu soţul ei, domnul Lovestock – care în fiecare vară îşi lua o vacanţă, chipurile pentru a merge singur să adune cărăbuşi, când de fapt se ducea să vâneze lebede într-o rezervaţie privată din Florida, înpuşcându-le de aproape şi afişând un rânjet de om nebun pe faţă în timp ce făcea asta – astfel, doamna Lovestock, stând şi croşetând pe canapeaua ei în forma de lebădă, îl înştiinţă pe domn:

– Gerald, am de gând să adopt nişte copii.

Domnul Lovestock lăsă pipa deoparte şi scoase un sunet nedefinit, care ar fi vrut să arate că se gândeşte la această posibilitate. Auzise foarte bine ceea ce-i spusese soţia. Nu „un copil", ci „nişte copii". Dar de-a lungul anilor interminabili, petrecuţi alături de ea, învăţase că nu avea nici un rost să se opună făţiş dorinţelor soţiei sale. Hotărî că era cel mai înţelept să cedeze parţial sub o mască de ignoranţă şi flatare:

– Dar, draga mea, este o idee minunată. Ai fi o mamă excelentă. Ai dreptate, hai să adoptăm un copil!

Doamna Lovestock îl repezi pe un ton afectat:

– Nu te juca cu mine, Gerald! Nu am nici cea mai mică intenţie să adopt doar un copil. Nu ar merita efortul. Mă gândesc să încep cu trei.

Apoi doamna se ridică, arătând limpede că discuţia luase sfârşit şi ieşi din cameră.

Domnul Lovestock suspină, punându-şi pipa în colţul gurii, şi întrebându-se dacă nu exista cumva vreun loc în care să poată merge să vâneze copii în timpul verii.

„Probabil că nu", se gândi el, şi se întoarse la ziar.

– E ultima voastră şansă.

Kate stătea pe un scaun în partea opusă a biroului la care era aşezată domnişoara Crumley. Se aflau în biroul ei din turnul de nord al Casei pentru Orfani Incorigibili şi Fără Nici o Speranţă Edgar Allan Poe. Cu secole în urmă casa fusese armorerie şi, în timpul iernilor, vântul şuiera prin pereţi, zguduind ferestrele şi îngheţând apa din toalete. Biroul domnişoarei Crumley era singura cameră încălzită. Kate spera ca orice ar fi avut de spus să dureze cât mai mult.

– Nu glumesc, fetiţo.

Domnişoara Crumley era o femeie îndesată şi stângace, cu o claie de păr mov în cap. Vorbind, luă o bomboană din bolul de pe biroul ei şi o desfăcu. Dulciurile erau interzise copiilor. În ziua sosirii lor la acest orfelinat, în timp ce domnişoara Crumley le explica ce aveau voie şi ce nu aveau voie să facă (punând accentul pe ce nu aveau voie), Michael se servi cu o bomboană de mentă. A fost obligat să facă duşuri reci pentru o săptămână, după aceea.

– Nu ne spusese să nu le mâncăm, se plânsese Michael. De unde era să ştiu?

Domnişoara Crumley crănţăni bomboana în gură.

– După asta, gata. S-a terminat. Dacă tu, fratele şi sora ta nu vă faceţi cât mai plăcuţi cu putinţă, într-atât încât acea doamnă

să vrea să vă adopte, atunci... spuse ea, sugând bomboana cu poftă şi căutând o ameninţare cât mai înfricoşătoare, atunci, pur şi simplu nu mai răspund de ce se va întâmpla cu voi.

– Cine este această doamnă? întrebă Kate.

– Cine este?! repetă domnişoara Crumley cu ochii măriţi de uimire.

– Vreau să spun, cum este?

– Cine este? Cum este? repetă domnişoara Crumley, sugând supărată bomboana, în timp ce indignarea ei creştea văzând cu ochii. Această femeie...

Se opri. Kate aştepta. Dar nu ieşea nici un cuvânt din gura ei. În schimb, faţa domnişoarei Crumley se înroşi puternic. Un sunet hârşâit îi ieşi din gâtlej, arătând că se înecase cu bomboana.

Pentru o clipă – ei bine, pentru mai multe clipe – Kate se gândi să o lase pe domnişoara Crumley să se sufoce. Apoi sări în picioare, ocoli repede biroul şi o bătu pe spate pe domnişoară.

Bomboana topită, cu un aspect verzui şi scârbos, zbură din gura domnişoarei Crumley şi ateriză pe birou. Se întoarse spre Kate cu faţa înroşită, respirând greu. Kate ştia bine că nu putea spera să audă un „mulţumesc" de la ea.

– Ea este o femeie interesată să adopte trei copii, articulă domnişoara Crumley cu greutate. De preferat o familie. Asta este tot ce trebuie să ştii! Cine este! Ce tupeu fantastic! Du-te să-ţi cauţi fratele şi sora! Ai grijă să fie curaţi şi îmbrăcaţi cu cele mai bune haine ale lor. Doamna va fi aici într-o oră. Şi dacă vreunul dintre ei face vreo poznă, atunci...

se opri și luă din nou bomboana în gură. Ei bine, atunci nu răspund de ce se va întâmpla cu voi.

Coborând scările înguste în spirală dinspre biroul domnișoarei Crumley, Kate simți cum se făcea din ce în ce mai frig și își înfășură mai bine puloverul subțire în jurul ei. Adulții care o vedeau pe Kate pentru prima oară observau întotdeauna ce fetiță drăguță era, cu părul ei blond-închis și cu ochii mari de culoarea alunei. Dar dacă o priveau mai îndeaproape, puteau vedea încordarea care i se întipărise pe ridurile de pe frunte, felul în care unghiile de la mâini îi erau roase până la carne, tensiunea aproape tangibilă din corpul ei firav, iar atunci, în loc să spună: „Vai, ce fetiță frumoasă", spuneau în șoaptă: „Bietul copil". Privind la Kate, vedeai, dincolo de copilul drăgălaș, un om care aștepta în orice clipă ca viața să-l lovească din nou.

Ieșind prin ușa laterală a clădirii orfelinatului, Kate văzu un grup de copii adunați în jurul unui copac desfrunzit de la marginea curții. O fetiță mică, cu picioare subțiri și părul scurt și castaniu, arunca pietre într-un băiat cățărat pe crengile copacului, strigând la el să se dea jos și să se lupte cu ea.

Kate își făcu loc prin mulțimea de copii care râdeau și rosteau cuvinte batjocoritoare, în timp ce Emma lua o altă piatră de pe jos.

– Ce faci?

Emma se întoarse spre ea. Era îmbujorată și îi sclipeau ochii.

– Mi-a rupt cartea! Pur și simplu stăteam liniștită și citeam, când mi-a smuls cartea din mână și mi-a rupt-o! Nu

i-am făcut nimic, pe cuvânt! Iar acum nici măcar nu vrea să coboare și să se lupte cu mine!

– Nu-i adevărat, spuse băiatul din copac. E nebună!

– Taci! strigă Emma și aruncă piatra pe care o avea în mână.

Băiatul se ascunse în spatele pomului, iar piatra se lovi de trunchi.

Emma era micuță pentru unsprezece ani. Era numai piele și os. Dar fiecare copil din orfelinat o respecta și se temea de temperamentul ei. Când era încoțită sau provocată, se lupta cu îndârjire. Lovea, zgâria și mușca. Kate se întreba adesea dacă sora ei ar fi fost la fel de încrâncenată dacă ele și fratele lor nu ar fi fost despărțiți de părinți. Emma era singura care nu avea nici o amintire legată de mama și de tatăl lor. Chiar și Michael își amintea că odată fusese iubit și îngrijit. Dar în ceea ce o privea pe Emma, aceasta era singura modalitate de a trăi pe care o cunoștea și se ghida după o singură regulă: atunci când renunți la luptă, nu mai ai speranță. Din păcate, se găseau întotdeauna câțiva băieți mai mari care făceau tot posibilul să o necăjească, amuzându-se copios de felul în care Emma se înfuria. Principalul lucru de care se legau era, nu în mod surprinzător, numele de familie al copiilor, care era reprezentat de o singură literă. Din moment ce Kate era cea mai mare dintre cei trei frați, având paisprezece ani, era responsabilitatea ei, de obicei, să își calmeze sora.

– Trebuie să-l găsim pe Michael, spuse Kate. Vine o femeie să ne vadă.

Liniștea se așternu asupra copiilor. La Casa pentru Orfani Incorigibili și Fără Speranță „Edgar Allan Poe" nu mai fusese vreun posibil viitor părinte de luni de zile.

– Nu mă interesează, spuse Emma. Nu vin.

– Ar trebui să fie dusă cu pluta ca să te vrea, strigă băiatul din copac.

Emma luă o piatră și o aruncă spre el. Băiatul nu se feri destul de repede și piatra îl nimeri în cot.

– Au!

– Emma, spuse Kate apucând-o de braț, domnișoara Crowley spune că aceasta este ultima noastră șansă.

Emma se eliberă din strânsoarea surorii ei. Se aplecă și luă o altă piatră. Dar era evident că îi trecuse cheful de ceartă, iar Kate aștepta liniștită în timp ce Emma arunca piatra dintr-o mână într-alta și, în cele din urmă, o aruncă încet spre copac.

– Bine.

– Știi unde este Michael?

Emma dădu din cap în semn afirmativ. Kate o luă de mână, iar copiii le făcură loc să treacă.

Fetele îl găsiră pe Michael în pădurea de mai sus de orfelinat, explorând o peșteră pe care o descoperise cu o săptămână în urmă. Își imagina că era gura unui vechi tunel al piticilor. Toată viața lui, Michael fusese obsedat de povești cu creaturi magice. Vrăjitori care se luptau cu dragoni. Cavaleri care alungau goblini înfometați disperați să mănânce fecioare. Fermieri iscusiți care păcăleau troli. Citise

tot ce găsise pe această temă. Dar preferatele lui erau poveștile cu pitici.

– Au o istorie lungă și nobilă. Și sunt extrem de harnici. Nu stau și se zgâiesc în oglindă pieptănându-se, fermecați de propria persoană, așa cum fac elfii. Piticii muncesc.

Michael nu avea o părere prea bună despre elfi.

Sursa acestei pasiuni era o carte intitulată *Totul despre pitici*, scrisă de un anume G.G. Greenleaf. Trezindu-se în prima dimineață din noile lor vieți, fără părinți, într-o cameră străină, Kate descoperise cartea învelită în păturile lui Michael. O recunoscu imediat ca fiind cartea pe care mama i-o făcuse cadou tatei de Crăciun. De-a lungul anilor, Michael citise cartea de zeci de ori. Kate știa că acesta era felul lui de a păstra o legătură cu un tată pe care de-abia dacă și-l mai amintea. Așa că încerca, și încerca să o convingă și pe Emma, să fie înțelegătoare în momentele în care Michael se arunca în discursuri spontane despre pitici. Dar nu era întotdeauna ușor.

Aerul din peșteră era umed și mirosea a mucegai, dar bolta era suficient de înaltă încât să le permită Emmei și lui Kate să meargă în picioare. Michael era la câțiva metri de intrare, îngenunchind lângă o lanternă. Părea sfrijit și avea același păr castaniu și ochi închiși la culoare ca și sora lui mai mică, deși ochii lui erau ascunși de o pereche de ochelari cu ramă de sârmă. Oamenii credeau adesea că sunt gemeni, ceea ce îl enerva pe Michael la culme.

– Sunt cu un an mai mare, obișnuia Michael să spună. Cred că este destul de evident.

Se văzu o lumină de bliț, apoi se auzi un zgomot, iar polaroidul lui Michael, care era într-o stare jalnică, scuipă o poză. Găsise camera de fotografiat într-un magazin de vechituri din Baltimore cu câteva săptămâni în urmă, împreună cu o duzină de role de film, pe care vânzătorul i le dăduse mai mult pe gratis, iar de-atunci, o folosise pentru jocul lui de-a exploratul, amintindu-le în mod constant lui Kate și Emmei cât e de important să-ți documentezi descoperirile.

– Privește. Michael le arătă surorilor lui o piatră pe care abia o fotografiase. Ce credeți că este?

Emma scoase un sunet de exasperare și spuse:

– E o piatră.

– Ce este? întrebă Kate, dispusă să-i facă jocul.

– Un vechi cap de topor care a aparținut piticilor, spuse Michael. Evident, a fost erodat de apă. Condițiile de față nu sunt deloc propice conservării.

– Ciudat, spuse Emma, pentru că seamănă izbitor de mult cu o piatră.

– Gata, ajunge, spuse Kate când văzu că Michael deja începuse să se înfurie.

Îi spuse de femeia care urma să vină ca să îi vadă.

– Duceți-vă voi, spuse el. Eu am treabă.

Cei mai mulți copii din orfelinate tânjesc să fie adoptați. Obișnuiesc să viseze la un cuplu bogat și bun, care să le ofere o viață plină de iubire și înțelegere. Kate, fratele și sora ei nu-și doreau acest lucru. Din această cauză, refuzau să intre în categoria de „orfani".

– Părinții noștri trăiesc, obișnuiau să spună Kate, Emma și Michael. Și, într-o zi, se vor întoarce după noi.

Bineînțeles, nu aveau nici o dovadă în acest sens. Fuseseră lăsați la Orfelinatul Sfânta Maria de pe malul râului Charles din Boston, într-un Ajun de Crăciun cu ninsoare, cu zece ani în urmă. Și de atunci nu mai primiseră nici măcar o veste de la părinții lor sau de la alte rude. Nu știau nici măcar de la ce venea numele lor de familie, litera P. Cu toate acestea, continuau să creadă și să spere, în adâncul inimilor lor, că într-o zi, părinții lor se vor întoarce după ei. Acest lucru se datora în întregime faptului că Kate le reamintea în permanență lui Michael și Emmei de promisiunea pe care mama lor le-o făcuse în acea ultimă noapte, că familia lor va fi din nou împreună. Această promisiune făcea ca orice încercare a unui străin de a-i adopta să li se pară copiilor complet inacceptabilă. Din păcate, de data aceasta trebuiau luate în calcul mai multe circumstanțe decât de obicei.

– Domnișoara Crumley spune că aceasta este ultima noastră șansă.

Michael suspină și lăsă să-i cadă piatra din mână. Apoi își ridică lanterna și își urmă surorile afară din peșteră.

În ultimii zece ani, copiii au fost în nici mai mult, nici mai puțin de douăsprezece orfelinate diferite. Cea mai scurtă ședere a fost de două săptămâni. De departe cea mai lungă a fost șederea de la primul lor orfelinat, Sfânta Maria: aproape trei ani. Sfânta Maria arsese din temelii – împreună cu maica superioară, o femeie bună pe care o cunoșteau drept sora Agatha și care avea, cu deosebire, grijă de ei. Din păcate,

sora Agatha avea prostul obicei de a fuma în pat. Plecarea de la Sfânta Maria a reprezentat începutul unei călătorii aparent interminabile, care i-a purtat din orfelinat în orfelinat. Copiii nici nu apucau să se obişnuiască într-un loc, că şi trebuiau să plece. La un moment dat, încetară să mai spere să poată sta mai mult de câteva luni într-un loc, încetară să-şi mai facă prieteni. Se obişnuiră să conteze numai unul pe celălalt.

Motivaţia din spatele acestui continuu du-te-vino era, în termeni specializaţi, aceea că cei trei erau „greu de plasat". Pentru a adopta pe unul dintre ei, o familie trebuia să-i adopte pe toţi trei. Dar o familie dispusă să adopte trei copii dintr-odată era un lucru rar întâlnit, iar numărul interminabil de domnişoare Crumley pe care cei trei le întâlniseră până atunci nu aveau prea multă răbdare.

Kate înţelese că, dacă această doamnă nu îi voia, domnişoara Crumley va folosi acest lucru ca dovadă că ea făcuse tot ce fusese cu putinţă, dar că, din păcate, copiii nu aveau nici o speranţă, urmând apoi ca toţi trei să fie trimişi la un alt orfelinat. Kate spera că, dacă ea, sora şi fratele ei se vor comporta ireproşabil, atunci chiar dacă interviul ar fi un eşec, domnişoara Crumley se va gândi de două ori înainte de a-i trimite în altă parte. A nu se înţelege că cei trei copii erau prea ataşaţi de casa lor de acum. Apa era maronie. Paturile erau tari ca piatra. Hrana le dădea copiilor dureri de stomac dacă mâncau prea mult, dar dacă mâncau prea puţin, atunci stomacul îi durea oricum. Nu, problema era că, odată cu trecerea timpului, orfelinatele în care ajungeau erau din ce

în ce mai rele. De fapt, atunci când au ajuns la Casa de Copii Incorigibili și Fără Speranță Edgar Allan Poe cu șase luni în urmă, Kate ajunse la concluzia că mai rău de atât nu se mai putea. Dar acum se întreba dacă nu cumva exista un loc și mai rău.

Nu voia să afle.

O jumătate de oră mai târziu, spălați și îmbrăcați în cele mai bune haine (ceea ce, în cazul lor, nu era nimic impresionant), copiii bătură la ușa biroului domnișoarei Crumley.

– Intrați.

Kate o ținea pe Emma de mână. Michael le urmă îndeaproape. Fata își sfătuise frații:

– Zâmbiți doar și nu spuneți nimic. Cine știe? Poate că este o doamnă bună. Și atunci vom putea sta cu ea până când mama și tata se întorc după noi.

Dar când Kate o văzu pe femeia masivă înfășurată într-o haină făcută în întregime din pene albe, având o geantă în formă de lebădă și purtând o pălărie din care se ridica un cap de lebădă precum un semn de întrebare, știu că își făcuse speranțe degeaba.

– Presupun că aceștia sunt copilașii, spuse doamna Lovestock, apropiindu-se amenințător de copii. Spuneți că numele lor de familie este P.?

– Da, doamnă Lovestock, spuse domnișoara Crumley pe o voce cântată. Aceasta din urmă îi ajungea uriașei femei doar până la talie. Aceștia sunt trei dintre cei mai buni copii ai noștri. Oh, îi iubesc atât de mult! Dar oricât ar fi de

dureros să mă despart de ei, cred că aș putea trece peste asta, știind că și-au găsit un cămin așa de minunat.

– Hmm!

Doamna Lovestock se aplecă să îi vadă mai bine pe copii, făcând capul lebedei să se încline în față cu ceea ce ar putea fi considerat un aer de curiozitate.

Kate se uită peste umăr și-i văzu pe Emma și pe Michael holbându-se cu ochii cât cepele la pasăre.

– Vă avertizez, spuse doamna Lovestock, nu tolerez copilăriile și prosteala. Nu vreau să vă văd alergând, cu mâinile sau picioarele murdare, sau să aud țipete, râs, comentarii nelalocul lor despre amenajarea casei și a împrejurimilor....

De fiecare dată când enumera unul dintre lucrurile pe care nu le tolera, capul lebedei se legăna, de parcă și-ar fi exprimat acordul cu tot ce spunea stăpâna.

–... De asemenea, vorbitul în exces, frecatul mâinilor sau buzunarele pline. Detest copiii cu buzunare pline.

– Vai, dar acești copii nu au avut niciodată nimic în buzunare, vă asigur, doamnă Lovestock, spuse domnișoara Crumley. Nici un capăt de ață.

– În plus, am pretenția să...

– Ce e chestia aia de pe capul tău? o întrerupse Emma.

– Poftim? întrebă femeia, uimită.

– Chestia aia de pe capul tău. Ce este?

– Emma... spuse Kate pe un ton de avertizare.

– Știu ce este, spuse Michael.

– Ba nu.

– Ba da.

– Deci ce este? ceru Emma să afle.

Doamna Lovestock se întoarse spre directoarea orfelinatului, care tremura din toate încheieturile.

– Domnişoară Crumley, pot să ştiu şi eu ce se petrece?

– Nimic, doamnă Lovestock, absolut nimic. Vă asigur că...

– E un şarpe, spuse Michael.

Doamna Lovestock arăta ca şi cum cineva ar fi plesnit-o.

– Ba nu e un şarpe, spuse Emma.

– Ba da. Michael studie atent pălăria femeii: Este o cobră.

– Dar e albă.

– Probabil că a vopsit-o, spuse el, după care se adresă doamnei Lovestock: Asta aţi făcut? Aţi vopsit-o?

– Michael, Emma! spuse Kate cu o voce şuierată. Tăceţi din gură!

– Nu am făcut decât să o întreb dacă a vopsit...

– Taci!

Pentru ceea ce a părut a fi o eternitate, se auzi doar zgomotul făcut de radiator şi sunetul pe care domnişoara Crumley îl făcu frământându-şi mâinile.

– Niciodată, în toată viaţa mea... începu doamna Lovestock să spună.

– Stimată doamnă Lovestock, începu domnişoara Crumley să spună, chircindu-se toată într-un colţ.

Kate era conştientă că trebuia să spună ceva. Dacă voiau să aibă vreo speranţă de a rămâne şi de a nu fi alungaţi, ea trebuia să calmeze lucrurile. Dar în momentul următor, femeia spuse ceva ce nu trebuia:

– Înţeleg că nu trebuie să mă aştept la multe din partea unor orfani...

– Nu suntem orfani, o întrerupse Kate.

– Poftim?

– Orfani sunt copiii ai căror părinţi au murit. Ai noştri trăiesc, spuse Michael.

– Vor veni după noi, adăugă Emma.

– Nu-i luaţi în seamă, doamnă Lovestock. Nu-i luaţi în seamă. Sunt doar vorbe aruncate în vânt de nişte orfani.

Apoi domnişoara Crumley îi oferi nişte dulciuri doamnei Lovestock.

– Bomboane?

Doamna Lovestock o ignoră complet.

– Aşa este, se întorc după noi, pe cuvânt, întări Emma spusele fraţilor ei.

– Ascultaţi-mă, spuse doamna Lovestock aplecându-se spre ei. Sunt o femeie înţelegătoare. Puteţi întreba pe cine vreţi şi veţi vedea că aşa este. Dar un lucru nu tolerez: visatul cu ochii deschişi. Acesta este un orfelinat. Voi sunteţi orfani. Dacă părinţii voştri v-ar fi vrut, nu v-ar fi lăsat pe stradă aşa cum îşi lasă oamenii gunoiul, fără a vă da măcar un nume de familie! Auzi, P.! Ar trebui să fiţi recunoscători că o persoană ca mine este dispusă să treacă cu vederea lipsa voastră totală de maniere – şi faptul că nu recunoaşteţi cea mai frumoasă pasăre din lume – şi să vă ia în propria casă. Acum, ce aveţi de spus în apărarea voastră?

Kate o văzu pe domnişoara Crumley uitându-se urât la ea de lângă talia femeii. Ştia că, dacă nu-i va cere scuze Doamnei

cu Lebede, domnişoara Crumley îi va trimite, cu siguranţă, într-un loc unde vor avea impresia că Orfelinatul pentru Copii Incorigibili şi fără Speranţă Edgar Allan Poe era o staţiune de vacanţă. Dar ce alternativă aveau? Să trăiască împreună cu această femeie care susţinea că părinţii lor i-au aruncat ca pe nişte gunoaie şi că nu se vor întoarce niciodată la ei? O strânse pe sora ei de mână şi spuse:

– Ştii, chiar arată ca un şarpe.

CAPITOLUL DOI
Răzbunarea domnișoarei Crumley

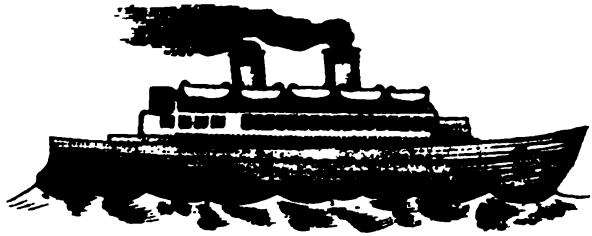

Trenul se urni cu o smucitură, trezind-o pe Kate. Fata adormise cu capul sprijinit de fereastră, iar fruntea îi înghețase. După ce oprise la New York la jumătatea dimineții, trenul continuase să meargă spre nord de-a lungul râului Hudson, trecând de Hyde Park, de Albany și de încă vreo douăsprezece orășele care se întindeau pe malurile apei; privind acum pe fereastră, Kate observă că peisajul se schimbase: malurile râului erau de-acum înghețate, iar trenul înainta printre culmile dealurilor acoperite cu zăpadă; ici și colo se zăreau acoperișurile unor ferme. Plecaseră din Baltimore în zori. Domnișoara Crumley îi dusese personal la gară.

– Ei bine, sper să vă purtați mai frumos în noua voastră casă, le spuse ea.

Copiii stăteau pe peron, purtând fiecare câte-o geantă cu haine și cu cele câteva lucruri pe care le aveau.

Kate fusese convinsă că domnișoara Crumley nu va rata ocazia să-i mai certe încă o dată înainte de plecare.

– I-am spus directorului de la noul vostru orfelinat – doctorului Pym, da, așa mi se pare că-l cheamă, dr. Stanislaus Pym – i-am spus că voi, cel mai probabil, veți ajunge hoți și criminali când veți crește mari, iar el mi-a zis că sunteți exact genul de copii pe care-i caută. Ha! Îmi închipui ce v-așteaptă acolo!

Trecuseră două săptămâni de la întâlnirea dezastruoasă cu doamna Lovestock. Imediat după aceea, domnișoara Crumley începuse să contacteze toate orfelinatele pe care le știa, căutând unul care i-ar putea primi pe copii. Cu doar câteva zile în urmă, Kate trecuse din întâmplare prin fața biroului domnișoarei și o auzise insistând la telefon: „Înțeleg că sunteți un adăpost pentru animale. Dar copiii ăștia n-au nevoie de prea mult, pe cuvânt!" Apoi primiseră vestea că un orfelinat era dispus să îi primească.

– Unde mergem de fapt? întrebă Kate.

– La Cambridge Falls. Se pare că e pe undeva prin nord, aproape de graniță. Eu n-am fost niciodată pe-acolo.

– Și e un loc frumos?

– Un loc frumos? Domnișoara Crumley izbucni în râs ca și cum de mult n-ar mai fi auzit o glumă atât de bună. Ah, n-aș zice! Nu, n-aș zice asta deloc! Acum, astea sunt biletele voastre de tren. Mergeți până la Westport. Apoi mergeți la debarcader, dincolo de docuri. De-acolo luați

barca și traversați lacul. Doctorul Pym a spus că o să vă aștepte cineva pe malul celălalt. Hai, plecarea! Eu mă spăl pe mâini de voi!

Copiii se urcară în tren, găsiră un compartiment liber și rămaseră acolo. O văzură pe domnișoara Crumley pe peron, privindu-i.

– Uită-te la ea, zise Emma. Așteaptă să plecăm doar ca să se-asigure c-a scăpat de noi. I-aș arăta eu ei! continuă ea, încleștându-și pumnii.

– Vrea cineva o bomboană?

Fetele îi aruncară lui Michael o privire uluită. Băiatul ținea în mâini o pungă de plastic plină ochi cu bomboane. Ridică din umeri și spuse:

– M-am furișat azi-noapte în biroul ei.

De pe peron, domnișoara Crumley privi cu satisfacție trenul care se punea în mișcare. Dar, în vreme ce se îndrepta înapoi spre orfelinat, pe femeie o bântui imaginea Emmei, cea mai mică dintre cei trei huligani, scoțând limba la ea în timp ce trenul se urnea din loc. Domnișoara Crumley ar fi putut să jure că fata mânca o bucățică de lemn dulce. Ori asta era absurd! De unde să aibă un copil ca ea lemn dulce?

*

Când opriră la Albany, Kate coborî din tren și cheltui puținii bani pe care îi avea pe niște sandviciuri cu brânză pe care copiii le mâncară în vreme ce se îndreptau spre nord, iar peisajul devenea tot mai deluros. Terminând cu prânzul, Michael și Emma porniră să exploreze trenul, în

timp ce Kate se aşeză mai comod şi închise ochii. Adormi aproape instantaneu.

Kate visă că se afla în faţa unei case mari, din piatră. Era o clădire imensă, întunecată şi ameninţătoare, iar fata nu voia câtuşi de puţin să intre. Dar dintr-odată se pomeni înăuntru, coborând pe o scară slab luminată. La capătul scării, dădu de o uşă care ducea într-un birou. La prima vedere, părea un loc obişnuit, cu o masă de scris, scaune, şemineu, rafturi cu cărţi. Dar de fiecare dată când fata se întorcea să privească în jur, imaginea se schimba. Pereţii se trăgeau înapoi. Cărţile se aranjau altfel pe raft. Scaunele îşi schimbau locul. În clipa următoare o cuprinse o spaimă cumplită, care-i făcu inima să stea în loc. În locul acela domnea pericolul. Un mare pericol pentru ea şi fraţii ei.

În acel moment trenul se urni cu o smucitură şi Kate se trezi cu fruntea lipită de sticla rece a ferestrei. Simţi nevoia nestăvilită de a-i vedea pe Michael şi pe Emma, aşa că se ridică şi porni în căutarea lor.

Kate era singura dintre ei care şi-i amintea cu adevărat pe mama şi pe tatăl lor. Amitirile lui Michael, pe care băiatul le îmbogăţea uneori, nu erau mai mult decât nişte impresii vagi. Kate îşi amintea limpede o femeie frumoasă, cu vocea blândă şi un bărbat înalt cu părul castaniu. Avea amintiri legate de casa unde locuiseră, îşi amintea camera ei, îşi amintea un Crăciun... Îl vedea pe tatăl ei stând pe pat, citindu-i o poveste, dar nu-şi putea aminti care poveste anume. De-a lungul anilor petrecuse ceasuri în şir încercând să recupereze cât mai multe frânturi din viaţa aceea care fusese cândva a

lor, dar care acum era atât de departe; fără excepție, ori de câte ori își amintea câte ceva, amintirea venea pe neașteptate. Niște cuvinte, un miros, culoarea cerului declanșau ceva anume, iar Kate își amintea dintr-odată fie de mama ei gătind, fie de o plimbare pe stradă de mână cu tata – o frântură din vremea când ei toți fuseseră o familie. Cea mai vie amintire însă, singura care o însoțea mereu, era din noaptea când ea, Michael și Emma fuseseră trimiși în altă parte. Kate mai simțea încă atingerea părului mamei pe obraz, mâinile mamei prinzându-i lănțișorul la gât și vocea ei, șoptindu-i că o iubește și rugând-o să-i promită că va avea grijă de fratele și de sora ei.

Iar Kate își ținuse promisiunea. Avusese grijă de frații ei, an după an, dintr-un orfelinat în altul, așa încât în ziua când părinții lor aveau să se întoarcă, ea să le poată spune: „Vedeți? V-am ascultat! Ei sunt în siguranță!"

Îi găsi pe Michael și pe Emma în vagonul restaurant, stând la tejghea, mâncând cu poftă gogoșile și savurând ciocolata caldă pe care ospătărița li le dăduse pe gratis.

– M-am mai gândit la unul, zise Michael; era mânjit de glazură pe la gură, ca și când și-ar fi desenat un rânjet de clovn. Pugwillow.

– Pugwillow, repetă Kate. Acesta este un nume?

– Nu, zise Emma. Tocmai ce l-a inventat.

– Și ce dacă? zise Michael. Tot poate fi un nume.

În ultimii zece ani, una dintre activitățile predilecte ale copiilor fusese aceea de a încerca să ghicească de la ce venea inițiala *P* a numelui lor de familie. Își imaginaseră mii de

variante: Peters, Paulson, Plainview, Puget, Pickett, Plukowsky, Paine, Pone, Platte, Pike, Pabst, Packard, Padamadan, Paddison, Paez, Paganelli, Page, Penguin (multă vreme preferatul Emmei), Pasquale, Pullman, Pershing, Peet, Pickford, Pickles și tot așa și iar așa. Făceau asta în speranța că, dacă ar nimeri numele corect, Kate l-ar recunoaște de îndată și ar exclama pe loc: „Da, ăsta e! Ăsta-i numele nostru de familie!" și apoi l-ar putea folosi drept indiciu pentru a-și găsi părinții. Dar lucrul ăsta nu se întâmplase niciodată.

Kate clătină din cap.

– Îmi pare rău, Michael.

– E-n regulă. Probabil că nici nu-i un nume adevărat.

Chelnerița veni și umplu iar cănile cu ciocolată caldă, iar Kate o întrebă dacă le poate spune ceva despre Cambridge Falls. Femeia spuse că ea nu auzise niciodată de un asemenea oraș.

– Probabil că nici nu există, zise Emma după ce chelnerița plecă. Pariez că domnișoara Crumley n-a vrut decât să se descotorosească de noi. Speră c-o să fim jefuiți sau omorâți, sau ceva de genul ăsta.

– E puțin probabil să fim omorâți toți trei, zise Michael, sorbind din ciocolată. Poate doar unul dintre noi.

– Bine, n-au decât să te omoare pe tine, zise Emma.

– Ba nu, pot să te omoare pe tine.

– Ba pe tine...

– Ba pe tine...

Începură să chicotească. Emma zicea că, văzându-l pe Michael, un criminal nu s-ar putea abține și s-ar vedea nevoit să-l omoare, ba chiar s-ar putea să-l ucidă de două ori, iar Michael îi răspunse că, cel mai probabil, o bandă de criminali o așteaptă pe ea să coboare din tren, pentru ca mai apoi să tragă la sorți ca să hotărască cine s-o omoare... Kate îi lasă în pace.

Medalionul pe care i-l dăruise mama ei avea gravat la exterior un trandafir. Kate căpătase obiceiul de a freca obiectul de metal între degetul mare și cel arătător atunci când era neliniștită și, de-a lungul anilor, imaginea trandafirului aproape că dispăruse. Kate încercase fără succes să renunțe la obicei, iar acum freca astfel medalionul întrebându-se unde anume îi trimisese domnișoara Crumley.

Westport era un orășel așezat pe malurile lacului Champlain. În așteptarea Crăciunului, felinarele erau împodobite cu ghirlande, iar deasupra străzilor erau atârnate beculețe. Copiii găsiră fără probleme atât docurile, cât și debarcaderul. Dar să găsească un om care să fi auzit de Cambridge Falls, asta era altceva.

– Cambridge cum?! se răsti la ei un bărbat cărunt, cu ochii cruciș, care părea să aibă vârsta cuprinsă între cincizeci și o sută zece ani.

– Cambridge Falls, spuse Kate. E pe partea cealaltă a lacului.

– Nu a lacului ăstuia. Dacă ar fi așa, aș ști locul. Navighez pe el de când mă știu.

– V-am zis eu, mormăi Emma. Zgripțuroaica aia de domnișoara Crumley vrea să scape de noi!

– Haideți, zise Kate. E vremea să ne urcăm în barcă.

– Da. Ca să ne-ndreptăm spre nicăieri.

Debarcaderul era lung și îngust, iar pe alocuri construcția era distrusă și putredă. Se întindea până dincolo de porțiunea înghețată din lac, ieșind în larg, iar copiii merseră până la capăt și rămaseră acolo, adunați laolaltă, strângându-și mai bine hăinuțele pe ei și lipindu-se unii de alții ca pinguinii, ca să se apere de vântul aspru care sufla peste lac.

Kate privea la soare. Călătoriseră toată ziua și curând avea să se întunece și să se facă și mai frig. În ciuda a ceea ce spunea Emma, cum că domnișoara Crumley îi trimisese după cai verzi pe pereți și a faptului că nimeni nu părea să fi auzit de Cambridge Falls, Kate credea totuși că o să vină barca. Răutatea domnișoarei Crumley se manifesta prin cruzimea cu care îi ciupea, îi trăgea de păr și le amintea zilnic că nu sunt buni de nimic. Dar să trimită trei copii, în miezul iernii, în pustietate, așa ceva o depășea până și pe femeia asta meschină. Sau, cel puțin, așa își spunea Kate.

– Uite, zise Michael.

Un val dens de ceață venea către ei dinspre lac.

– Se deplasează cam repede.

Până să termine de rostit cuvintele, ceața îi învăluise cu totul. Copiii stătuseră așezați pe bagaje; acum se ridicaseră în picioare, privind drept în cenușiul dens. Umezeala li se aduna pe haine în bobițe mărunte. Totul în jur era încremenit și liniștit.

– E ciudat, zise Emma.

– Ş̧ş̧t, sâsâi Michael.

– Nu-mi spune tu mie *ş̧ş̧t!*

– Nu, ascultă.

Se auzea zgomotul unui motor.

Barca se ivi deodată din ceaţă, venind drept spre ei. Pe măsură ce se apropia, persoana care conducea ambarcaţiunea viră, apoi opri motorul astfel încât barca acostă în liniş̧te. Era o barcă mică, lată, iar vopseaua neagră care acoperea carena de lemn crăpase şi se cojea. Nu era decât un singur om la bord. Acesta azvârli cu îndemânare o parâmă şi priponi barca la ţărm.

– Voi trei aş̧teptaţi pentru Cambridge Falls?

Bărbatul avea o barbă neagră şi deasă şi ochii atât de adânciţi în cap încât păreau invizibili.

– Da, răspunse Kate. Vreau să spun... Da, aş̧teptăm pentru Cambridge Falls.

– Îmbarcarea, atunci. Timpul ne presează.

Mai apoi, copiii nu putură să cadă de acord în privinţa duratei călătoriei. Michael spunea că durase o jumătate de oră, Emma era convinsă că nu fuseseră decât cinci minute, iar lui Kate i se părea că durase cel puţin o oră. Poate două. Era ca şi când ceaţa le-ar fi jucat feste, derutându-le nu doar vederea, ci şi percepţia timpului. Tot ce ştiau sigur era că, la un moment dat, un mal întunecat începuse să prindă contur prin ceaţă şi, pe măsură ce se apropiau, puteau distinge un doc şi silueta unui om care îi aş̧tepta.

Barcagiul îi aruncă omului de pe mal o frânghie. Kate văzu că omul era bătrân și purta o barbă albă și îngrijită, un costum maro îngrijit, datând, probabil, din vremuri imemoriale, și că avea niște mânuțe la fel de îngrijite; până și scăfârlia lui mică și cheală părea să-și fi pierdut părul tocmai pentru a spori senzația că totul este atât de îngrijit. Nu pierdu vremea urându-le bun venit copiilor. Luă gențile lui Michael și Emma, spuse: „Pe-aici", și porni la drum cu un mers șchiopătat, coborând de pe doc.

Michael și Emma coborâră și ei cu greu; Kate era pe cale să-i urmeze când, deodată, simți pe umăr o mână. Era barcagiul.

– Să fii atentă în locul ăla! Să ai grijă de fratele și de sora ta!

Până s-apuce să-l întrebe ce voia să spună prin asta, omul dezlegase barca și se îndepărta de mal, iar fata fu nevoită să sară din barcă pe doc.

– Grăbiți-vă, se auzi un glas prin ceață.

– Veniți! strigă Emma. Trebuie să vedeți chestia asta!

Kate nu se mișcă. Rămase locului, privind în urma bărcii care se topea în ceața cenușie, luptându-se cu dorința de a-l chema înapoi pe barcagiu, de a-i lua pe frații ei, de-a se întoarce la Baltimore și de a-i spune domnișoarei Crumley că voiau să locuiască la Doamna Lebădă.

Cineva o apucă de braț.

– Trebuie să ne grăbim, zise bătrânul. N-avem mult timp la dispoziție.

Îi luă geanta și o zori să coboare de pe doc, unde Michael și Emma se aflau deja într-o căruță trasă de cai, rânjind amândoi plini de bucurie.

– Uite, îi arătă Emma. Un cal.

Bătrânul o ajută pe Kate să se urce lângă frații ei și, dintr-un salt sprinten, urcă pe locul din față și plesni din frâie; cu o smucitură care-i făcu pe copii să apuce strâns laturile căruței, porniră. Drumul o coti în sus aproape imediat și, pe măsură ce înaintau prin ceața tot mai subțire, aerul devenea mai aspru și mai rece.

Nu mergeau decât de câteva minute, când Michael scoase un strigăt de uimire.

Kate se întoarse și dacă Michael și Emma n-ar fi fost lângă ea ca să vadă același lucru, ar fi crezut că imaginația îi joacă feste. În fața lor se înălțau piscurile abrupte ale unui imens lanț muntos. Dar cum era posibil acest lucru? Din Westport văzuseră numai culmile rotunde ale dealurilor, departe, în zare; or, aceștia erau munți adevărați, masivi, stâncoși, ivindu-se la orizont.

Kate se aplecă în față, ceea ce nu-i fu ușor, întrucât urcau în pantă, iar căruța se hâțâna pe drumul accidentat.

– Domnule...

– Mă cheamă Abraham, domnișoară! Nu-i nevoie să-mi spui *domnule.*

– Păi...

– Te-ntrebi de ce munții nu se vedeau din Westport.

– Da, domn... ăăă, Abraham.

– Lumina reflectată în lac la amiază poate să creeze diverse iluzii. Acum așază-te. Mai avem de mers o oră și trebuie neapărat să ajungem până la căderea nopții.

– Ce se întâmplă la căderea nopții? întrebă Michael.

– Lupii.

– Lupii?

– Vine noaptea. Lupii ies din pădure. Acum stați locului.

Emma mormăi:

– O urăsc pe domnișoara Crumley.

Cu cât urcau mai mult, cu atât peisajul devenea mai pustiu și mai deprimant. Spre deosebire de împrejurimile Westportului, aici erau foarte puțini copaci. Pământul era stâncos, gol și părea părăsit.

În cele din urmă, după ce soarele coborî în spatele munților și cerul de deasupra se coloră în roșu, iar Kate era sigură că vede lupi ascunși în umbră pretutindeni, drumul o coti peste versant, printre două piscuri, iar bătrânul strigă: „Cambridge Falls, drept înainte", și copiii văzură cum dinaintea lor se întindea o vale abruptă străbătută de un râu coborând din munți. Orașul era așezat pe malul dinspre ei al râului, iar cărarea îi ducea spre o străduță cu prăvălii și case. Mai multe case, separate de stânci desprinse din munte și prăbușite, așezate de-a curmezișul printre ele, erau răspândite pe versant. Totuși, majoritatea ferestrelor erau întunecate, doar în vreo douăsprezece case ardea focul, iar puținii oameni pe lângă care treceau își vedeau de drum, privind în pământ.

– Ce-i în neregulă cu locul ăsta? șopti Emma.

Abraham plesni aprig din frâie forțând calul să pornească la trap. Atât drumul, cât și orașul se sfârșeau lângă apele cenușii-verzui ale râului lat, iar bătrânul întoarse căruța, luând-o de-a lungul malului, pe urmele proaspete lăsate de alte roți în zăpadă.

– Unde e orfelinatul? întrebă Michael.

– Dincolo de râu.

– Și cum e doctorul Pym?

Abraham nu răspunse imediat. În cele din urmă, spuse:

– Diferit.

– Diferit în ce sens?

– Pur și simplu diferit. În orice caz, nu prea stă pe-acasă. Domnișoara Sallow și cu mine ne ocupăm aproape de toate.

– Câți copii trăiesc aici? întrebă Emma.

– Dacă vă punem la socoteală și pe voi trei?

– Da.

– Trei.

– Trei? Ce fel de orfelinat e ăsta cu numai trei copii?

Aceasta din urmă era o întrebare bună și merita un răspuns, dar la momentul respectiv mergeau pe cheiurile apei, la vreo două sute de metri deasupra râului – malurile deveniseră din ce în ce mai abrupte pe măsură ce se îndepărtaseră de oraș – și tocmai în clipa când Emma puse întrebarea, căruța alunecă pe pământul înghețat, aplecându-se chiar spre marginea hăului.

– Chiar trebuie să mergem așa repede? întrebă Kate, în timp ce copiii se prindeau și mai strâns de marginile căruței.

– Uită-te în sus, zise Abraham.

Roşul dispăruse de pe cer, lăsând locul unui vineţiu spre negru. Doar câteva clipe îi mai despărţeau de noapte.

Bătrânul coti pe un pod îngust. În vreme ce potcoavele calului tropăiau pe pietrele îngheţate, copiii priviră în jos înspre râul care curgea prin albia de dedesubt. Apoi trecură apa, iar Abraham îndemnă calul în sus, pe o potecă şerpuită.

– Aproape am ajuns!

Kate simţi ceva cât se poate de neplăcut în stomac. Era ceva în neregulă cu locul acesta. Ceva mai mult decât faptul că lipseau oamenii, lipseau copacii, lipsea viaţa.

– Asta e? strigă Emma.

Ocoliră un deal şi, în faţa lor, se înălţă dintr-odată cea mai mare casă pe care copiii o văzuseră vreodată. Era zidită din piatră neagră, încovoiată şi dărăpănată, acoperişul vălurit fiind înţesat cu hornuri. La colţurile casei se înălţau turnuri, iar ferestrele erau înalte şi întunecate. Doar la parter erau aprinse câteva lumini. Casa îi păru lui Kate aidoma unui animal imens, întunecat şi înfricoşător, înghesuit pe coama dealului.

Abraham struni frâiele şi răcni.

Chiar atunci auziră urletul unui lup. Alţii îi răspunseră. Dar urletele se pierdeau în depărtare, iar căruţa se apropia şi mai mult de casă – de aceeaşi casă, Kate era sigură de asta, pe care o văzuse în vis.

CAPITOLUL TREI
Regele și reginele Franței

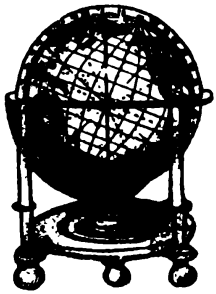

– Încă dormiți, nu-i așa? Regele și reginele Franței au nevoie să-și facă somnul de frumusețe, nu-i așa? Leneviți toată ziua în timp ce alții muncesc. Așa se face treaba în Parisul plin de viață?

Kate deschise ochii. Domnișoara Sallow, menajera și bucătăreasa bătrână, adusă de spate, trase draperiile, lăsând să intre lumina dimineții în camera copiilor. Drept răspuns, Emma mormăi ușor, iar Michael își trase pătura peste cap.

Copiilor li se dăduse o cameră la etajul patru. Uitându-se pe fereastră, Kate putu vedea satul Cambridge Falls pe celălalt mal al râului. Bătrâna trase păturile de pe Michael pe când ieșea din cameră.

– Maiestățile voastre, micul dejun e servit în cinci minute.

Chiar de când sosiseră, cu o seară înainte, domnișoara Sallow le spusese copiilor de câteva zeci de ori că se poartă

ca şi cum ar fi „regele şi reginele Franţei". Nu se ştie de unde îi venise ideea că cei trei au o părere atât de bună despre ei. Nici măcar nu apucaseră să intre în casă, când domnişoara Sallow se repezi la ei şi-i certă că întârziaseră.

– Da' ştiu că nu v-aţi grăbit să ajungeţi aici, nu-i aşa? Probabil că domnişoarele şi domnul aşteptau o trăsură cu patru cai, care să-i poarte în galop până aici? Poate şi câteva gustări pe drum, nişte bomboane de ciocolată, nişte prăjituri?

Domnişoara Sallow era îmbrăcată cu un pulover roşu, vechi şi cu coatele găurite, iar în picioare avea o pereche de ghete bărbăteşti, dar nu purta şosete. Părul ei cărunt era acoperit de o pălărie împletită. Fără să aştepte vreun răspuns, le luă fetelor bagajele din mâini.

– Cina este gata. Mă îndoiesc de faptul că mâncarea va fi la înălţimea aşteptărilor regelui şi reginelor Franţei, dar va trebui să vă mulţumiţi cu ce avem. N-aveţi decât să-mi luaţi capul de pe umeri dacă nu vă place, mi-e indiferent. Urmaţi-mă, înălţimile voastre!

Copiii mâncară la o masă de lemn din bucătărie. Domnişoara Sallow se învârtea în jurul cozii, trântind oale şi cratiţe şi bombănind întruna despre defectele de caracter pe care copiii păreau să le aibă în comun cu familia regală franceză. Dar chiar şi aşa, domnişoara Sallow le servi cea mai bună masă pe care o mâncaseră în ultimii ani. Pui fript, cartofi, nişte mazăre şi orez cu lapte. Dacă preţul pentru un asemenea festin era să fie numiţi regele şi reginele Franţei, atunci Kate, Emma şi Michael erau fericiţi să-l plătească.

După ce au mâncat până nu au mai putut, Domnișoara Sallow țipă după Abraham și, câteva clipe mai târziu, bătrânul intră șchiopătând în bucătărie.

– Așadar, și-au terminat cina, spuse el după ce se uită la farfuriile în care nu mai rămăsese nimic și la expresiile sătule și fericite de pe fețele copiilor.

– Ce perspicace ești, Abraham! spuse bătrâna. Nimic nu-ți scapă, nu-i așa?

– Pur și simplu făcusem o observație cu voce tare, domnișoară Sallow.

– Și-i mulțumim cerului pentru asta, căci unde am fi noi, muritorii, fără spiritul tău infailibil de observație? Acum, crezi că poți să le conduci pe altețele sale regale în camera lor sau mai ai de împărtășit și alte revelații?

– Urmați-mă, micuților, spuse Abraham.

Urcară patru etaje și trecură prin coridoare întortocheate și întunecate. Lumina lămpii cu gaz se mișca în același ritm cu mersul șchiopătat al lui Abraham. Emma își lăsase aproape toată greutatea corpului pe Kate, iar Michael, pe jumătate adormit, intră în două mese, o lampă și un urs împăiat. Odată ajunși în camera lor, Abraham făcu focul, punând destule lemne cât să fie sigur că nu se va stinge toată noaptea.

– Acum fiți atenți la mine și ascultați ce vă spun: nu începeți să colindați pe coridoarele astea în timpul nopții, spuse Abraham. O să vă rătăciți în așa hal încât nici nu o să vă mai găsiți propriul nas și atunci veți fi nevoiți să o strigați pe domnișoara Sallow. Vă rog să mă credeți, micuților, că, dacă veți face asta, veți dori să fi rătăcit în continuare.

Se porni să iasă din cameră, dar se opri și se întoarse.

– Aproape că uitasem, zise el. V-am adus ceva.

Bătrânul scoase o fotografie alb-negru din buzunar și i-o dădu lui Kate. În ea se vedea un lac mare și, pe fundal, acoperișuri de case, ale căror coșuri se ridicau mai sus de linia copacilor. I-o dădu lui Michael, care, fără a-și deschide ochii, o strecură între paginile caietului său de notițe.

– Am făcut acea fotografie acum aproape cincisprezece ani. Țineți minte albia râului pe care am venit? La un moment dat fusese construit un baraj pe el; oprea râul, direcționându-l într-un lac imens, care se întindea de la casa cea mare până lângă sat.

– Un baraj? întrebă Michael căscând. De ce avea nevoie orașul de un baraj?

– Plictisitor, murmură Emma și se întoarse spre fereastră.

Abraham continuă, fără a ține cont de întrerupere:

– Păi, ca să existe un canal care să ducă și în vale. Comunitatea Cambridge Falls și-a pus bazele prin extragerea minereurilor din munți. Așa ceva nu se mai întâmplă acum, dar cu ceva timp în urmă, acest loc era diferit – un loc decent. Bărbații aveau de lucru. Oamenii erau prietenoși. Culmile dealurilor erau acoperite de copaci. Copiii...

Dar bătrânul nu mai continuă.

– Ce voiai să spui despre copii? întrebă Kate.

Și dintr-odată, în ciuda oboselii, lui Kate îi trecu prin minte că nu văzuseră nici un copil când trecuseră prin sat.

Abraham gesticulă cu mâna ca și cum ar fi împins, fizic, întrebarea la o parte.

– Nu voiam să spun nimic. E târziu și mintea mea bătrână e zăpăcită. V-am dat acea fotografie doar ca să știți că noua voastră locuință nu a fost întotdeauna un loc întunecat și sinistru, așa cum este astăzi. Noapte bună și să nu cumva să umblați pe coridoare!

În clipa următoare, Abraham ieși repede pe ușă cu mersul lui târșâit, înainte ca fata să-i mai poată pune alte întrebări. Rămași singuri, Emma și Michael adormiră instantaneu, dar Kate rămase trează o bună bucată din noapte, privind în gol la felul în care se reflectau flăcările pe tavanul încăperii și întrebându-se ce secret le ascundea Abraham. Teama puternică pe care o simțise când văzuse casa pentru prima oară nu o părăsise, ci i se cuibărise în inimă ca un metal rece. Într-un final, călătoria lungă, mâncarea multă și căldura focului o copleșiră, iar fata căzu într-un somn neliniștit.

Copiii se pierdură încercând să găsească bucătăria. Ajunseră într-o cameră de la etajul doi care fusese odată ori o galerie de pictură, ori un teren de tenis acoperit. Le era foame și erau frustrați.

– Piticii au un extraordinar simț al orientării, spuse Michael. Nu se rătăcesc niciodată.

– Îmi pare rău că nu ești pitic, spuse Emma.

Michael fu de acord cu Emma.

– Simțiți cumva miros de șuncă prăjită?

Luându-se după miros, zece minute mai târziu, copiii nimeriră bucătăria. Văzându-i, domnișoara Sallow se declară onorată că împăratul și împărătesele (copiii căpătaseră cumva

o promovare) au crezut de cuviinţă să-i ofere imensa plăcere a prezenţei lor şi spuse că, data viitoare când mai întârzie, mâncarea lor va ajunge la câini.

– Trebuie să ne obişnuim cu locul şi să învăţăm drumul, spuse Michael, în timp ce se înfipse într-un morman de clătite. Kate şi Emma fură de acord cu el aşa că, după ce terminară gustarea de dimineaţă, se întoarseră în camera lor. Michael scotoci în rucsacul lui până ce găsi două lanterne, aparatul de fotografiat, hârtie şi creioane pentru a desena hărţi, un cuţitaş, o busolă şi o gumă de şters.

– Ei bine, cred că este evident că eu ar trebui să fiu liderul expediţiei.

– Nu prea cred. Kate este cea mai mare, ea ar trebui să fie liderul.

– Dar eu am cea mai multă experienţă în explorări.

Emma pufăi pe nas ca o pisică şi zise:

– Vrei să spui că ai experienţă în a săpa ca o cârtiţă prin pământ şi a exclama încântat: „Ia uită-te la piatra asta! Hai să ne prefacem că a fost a unui pitic! Acum, vreau să mă căsătoresc cu ea!"

Kate spuse că era în regulă ca Michael să fie liderul expediţiei, iar Michael o lăsă pe Emma să care busola. De altfel, Emma nici nu-şi dorea să facă ceva mai mult, după cum ea însăşi ţinu să precizeze.

În decursul următoarelor ore, copiii descoperiră o cameră de muzică, în care se afla un pian foarte vechi şi neacordat. O sală de bal cu multe candelabre, împrăştiate pe jos şi pline de pânze de păianjen. O piscină goală, acoperită. O bibliotecă

mare, cu două etaje și prevăzută cu o scară glisantă care se făcu bucățele când Emma încercă să se urce pe ea. O cameră de jocuri cu o masă de biliard, în buzunarele căreia locuiau colonii întregi de șoareci; în afară de acestea, copiii găsiră un număr impresionant de dormitoare.

Michael nota conștiincios fiecare descoperire în carnețelul său.

Reușiră să ajungă la bucătărie în timp util pentru a lua prânzul, iar domnișoara Sallow le servi sandviciuri cu carne de curcan cu sos mango chutney[1] și cartofi franțuzești – aceștia din urmă fiind serviți, se pare, în cinstea venirii lor. După prânz, copiii se hotărâră să vadă cascada, întrucât localitatea era numită după aceasta. Astfel, sătui până peste cap de atâta mâncare bună, ieșiră din casă și merseră prin zăpadă, pe cheiul râului. Nu trecu mult timp până când auziră un zgomot de apă în cădere și, ajungând pe un deal mic, văzură cum, sub picioarele lor, uscatul se sfârșea brusc într-o prăpastie stâncoasă. În fața ochilor lor se întindea un lac de acumulare imens. În zare puteau vedea întinderea albastră-cenușie a lacului Champlain cu mănunchiul negru al așezării din Westport, ca un mușuroi de furnici, ocupând țărmurile. Și chiar de sub picioarele lor, râul ieșea din chei și cădea câteva sute de metri, de-a lungul peretelui stâncos. Era amețitor pentru copii să stea acolo, copleșiți de zgomotul asurzitor al cascadei, stropiți de apa care, în cădere, îi uda și-i înfrigura.

[1] Un sos din mango, legume și o varietate de mirodenii asiatice (n.tr.)

Emma îl prinse pe Michael de spatele hainei, în timp ce acesta se aplecă în față și făcu o poză șuvoiului de apă în cădere.

Pentru o perioadă lungă de timp, copiii stătură întinși pe burtă în zăpadă și se uitară cum râul cade lovindu-se de stâncă. Kate simți cum zăpada începuse să i se topească în hăinuță, dar chiar și așa nu dori să se miște din acel loc. Acel sentiment de pericol în stare latentă pe care îl avusese de când sosise în Cambridge Falls nu dispăruse încă. Avea atât de multe întrebări! Ce se întâmplase cu acest loc? Ce omorâse copacii și ce îi făcuse pe oameni să fie atât de ostili? De ce munții de aici nu erau vizibili din Westport? Unde era misteriosul doctor Pym? Și de ce – acest lucru o deranja cel mai tare – de ce nu era nici un copil prin împrejurimi?

– Bine, echipă, ar cam trebui să ne întoarcem, spuse Michael ridicându-se și scuturându-se de zăpadă.

De când devenise liderul expediției, Michael începuse să le numească pe Kate și pe Emma „echipa lui".

– Mai sunt câteva camere pe care trebuie să le văd înainte de cină. Și am auzit-o pe domnișoara Sallow spunând ceva de tocană cu carne de vită.

Odată întorși acasă, copiii descoperiră o cameră plină cu ceasuri, una care nu avea tavan și încă una care nu avea podea. Apoi descoperiră camera cu paturile.

Camera se afla la parter, în aripa de sud-vest. Erau cel puțin șaizeci de cadre de pat din fier, puse la rând.

– Este un dormitor, spuse Michael. Ca într-un orfelinat adevărat.

Dar atunci când traseră draperiile, au văzut că geamurile aveau gratii de fier. Nu zăboviră prea mult timp în acea cameră.

Era aproape vremea cinei când copiii coborâră niște scări și deschiseră o ușă pe jumătate putredă, care dădea în pivnița pentru vinuri. Aerul era rece și umed. Luminile lanternelor jucau pe rafturi goale.

Michael găsi un hol îngust la capătul pivniței și merse până dădu de un perete de cărămidă. Doar ce se întorsese să plece, când Emma și Kate se iviră de după o cotitură.

– Ce-ai găsit? întrebă Emma.

– Nimic.

– Unde duce asta?

– Unde duce ce?

– Ești orb? Asta.

Michael se întoarse. În locul în care cu câteva clipe în urmă era un zid de cărămidă, acum se afla o ușă. Simți cum i se taie respirația și cum inima începe să-i bată, mai-mai să-i spargă pieptul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

– Nimic, doar că... ușa aceea nu era acolo acum câteva momente, spuse Michael, încercând să-și stăpânească tremurul vocii.

– Poftim?

– Glumește, spuse Emma. Face parte din jocul lui de-a exploratul, de-a-se-preface-că-piticii-există și de-a-plictisi-pe-toată-lumea-de-moarte, nu mai știi?

– Așa este? întrebă Kate. Pur și simplu te prefaci?

Michael avu intenția să spună că nu se juca, ceea ce-i zisese era adevărat; apoi văzu privirea ei și realiză că, dacă ar spune asta, ea nu i-ar lăsa să meargă mai departe. Și, până la urmă, ce ar fi putut spune? Că ușa a apărut din neant? Așa ceva nu era posibil. Cu siguranță că nu o văzuse el la început.

Numai că... nu se întâmplase așa. Iar el era conștient de asta.

– Michael?

– Da, glumeam.

Apoi zâmbi, încercând să arate că totul era în ordine.

– Ți-am spus eu că se prostea în felul lui ciudat, spuse Emma. Uită-te la el cum zâmbește!

Ușa se deschise fără dificultate. Îndărătul ușii era o scară îngustă care ducea în jos. Michael coborî primul, numărând fiecare treaptă cu voce tare: douăzeci, douăzeci și unu, douăzeci și doi... patruzeci și trei, patruzeci și patru, patruzeci și cinci... cincizeci... șaizeci... șaptezeci. La cea de-a optzeci și doua treaptă, copiii ajunseră la o altă ușă.

Michael se opri și se întoarse către surorile sale.

– Trebuie să vă mărturisesc ceva. Am mințit. Ușa nu era acolo.

– Poftim?

– Îmi pare rău. Liderii nu ar trebui să-și mintă echipa, dar îmi doream foarte mult să aflu ce era în spatele ușii.

Kate dădu din cap în semn de supărare și spuse:

– Trebuie ne întoarcem – acum.

Emma scoase un sunet de exasperare și zise:

– Pur și simplu glumește din nou. Spune-i, Michael!

– Vedeți-vă de treabă, amândoi!

– Kate, începu Michael, urcând o treaptă pentru a fi mai aproape de ea. Kate, te rog...

Ulterior, Kate se va gândi uneori la acest moment – dintre toate, tocmai la acest moment – și se va întreba ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi cedat, dacă nu s-ar fi uitat la Michael și nu ar fi văzut dorința, emoția, rugămintea plină de speranță din ochii lui...

– Bine, zise ea oftând. În același timp își spuse că băiatul pur și simplu nu văzuse ușa în pivnița prost luminată și că nu era cazul să exagereze. Bine, cinci minute, adăugă ea.

Într-o clipă, Michael apucă mânerul ușii și o deschise. În spatele ușii era întuneric beznă.

Cei trei se împărțiră, Kate și Emma într-un grup, Michael singur și intrară în cameră. Cu ajutorul lanternelor, copiii își dădură seama că erau într-un fel de laborator sau birou. Tavanul era boltit, ceea ce făcea camera să semene cu o peșteră, dar copiii nu își puteau da seama dacă încăperea era prea mare, prea mică sau de dimensiuni obișnuite. De fiecare dată când priveau în jurul lor, aveau impresia că pereții se schimbă. Peste tot erau cărți și foi: făcute grămadă pe podea, pe mese sau aranjate pe rafturi. Erau dulapuri pline cu sticle de diferite mărimi și instrumente muzicale de suflat cu butoane și găuri. Kate găsi un glob terestru, dar, întorcându-l, văzu că țările se schimbau, luând forme pe care nu le recunoștea.

Dacă lămpile ar fi fost aprinse sau dacă ar fi fost făcut focul în încăpere, atunci Kate probabil că ar fi recunoscut

camera mai devreme. Dar cum nu era nici o lumină, fata bâjbâia pur și simplu prin întuneric, numărând secundele până la împlinirea celor cinci minute promise lui Michael.

– Ia privește, spuse Emma.

Fata se opri în fața unui raft cu borcane și arătă spre unul dintre ele. O șopârlă micuță, cu gheare lungi, plutea într-un lichid de culoarea chihlimbarului. Pe spatele șopârlei puteau fi văzute niște aripi ca de hârtie.

În partea opusă a camerei, Michael își poziționă camera de fotografiat la ochi. În timp ce făcea poza, o auzi pe Kate în spatele lui, spunând ceva care semăna cu: „Oo, nu".

Camera de fotografiat scuipă poza pe care o făcuse cu câteva secunde în urmă, iar Michael o flutură pentru a se usca, în același timp clipind des ca să-și ajusteze vederea la întunericul din cameră. Fotografiase o carte veche pe care o găsise pe birou. Cartea era legată în piele verde, iar paginile ei erau albe.

Kate se grăbi să plece, trăgând-o după ea pe Emma, care protesta zgomotos.

– Trebuie să plecăm de aici.

– Privește, spuse Michael. El folosea o mână ca să frunzărească volumul. Toate paginile cărții sunt goale. Ca și cum ar fi fost șterse.

– Michael, nu ar trebui să fim aici. Nu glumesc.

Fotografia se uscase, așa că Michael o puse între paginile jurnalului său. În timp ce făcu asta, găsi poza pe care Abraham le-o dăduse cu o seară înainte. În fotografie se vedeau lacul în prim-plan și satul pe fundal.

– Auzi ce-ți spun? spuse Kate. Nu ar trebui să fim aici.

– Să mergem!

Emma se zbătea, încercând să o facă pe Kate să-i dea drumul.

– Ai spus cinci minute! interveni Michael. Oricum, suntem în biroul cuiva. Probabil că acesta este un doar un vechi album de fotografii. Vezi?

În timp ce Michael se aplecă să potrivească poza în așazisul album, Kate îl prinse de braț. Fata începuse să spună ceva despre un vis pe care îl avusese. Dar în clipa în care poza lui Abraham atinse pagina albă a cărții, podeaua dispăru de sub picioarele copiilor.

CAPITOLUL PATRU

Contesa din Cambridge Falls

– Suntem, Doamne, vreau să spun, trebuie că...

– Michael, eşti bine?

– ... Nu e altă – vreau să spun, s-a întâmplat, da, am...

– Michael...

– ... Doamne...

– Michael!

– Ce e?

– Eşti bine?

– Sunt? Vreau să spun, da, sunt bine.

– Emma?

– Sunt bine. Cred.

Se aflau pe malul unui lac întins şi liniştit. În depărtare, deasupra pădurii de pini, se zăreau hornurile şi acoperişurile

ascuțite ale caselor. Era o zi de vară perfect senină. Kate simțea mireasma florilor care atunci se deschideau.

– Ce s-a... întâmplat? întrebă Emma. Unde suntem?

– Știu eu unde suntem. Michael se îmbujorase de emoție, iar cuvintele i se împleticeau. Suntem în fotografia lui Ahrabam! Adică, nu în poza propriu-zisă, asta ar fi ridicol – își îngădui să chicotească ușor – ne-am deplasat în timpul și în locul unde a fost făcută fotografia.

Emma se holba la el.

– Poftim?

– Tu nu vezi? E magie! Trebuie să fie!

– Nu există așa ceva!

– Serios? Și noi cum am ajuns aici?

Emma privi în jur, dar, negăsind nici o replică potrivită, găsi mai înțelept să schimbe subiectul:

– Și, deci, unde suntem?

– În Cambridge Falls, bineînțeles!

– Nu mai spune! Uită-te ce lac imens e aici! Și copaci și câte și mai câte! În Cambridge Falls zici că ești pe lună!

Ea era încântată că-i putea dovedi, în sfârșit, lui Michael, că se înșală.

– Vreau să spun în trecut! Așa cum arăta odată! Voi n-ați văzut fotografia! E întocmai ca în fotografie! Am așezat-o în carte și acum suntem aici! Stați – cartea! Unde?...

Cartea, a cărei copertă strălucea acum ca smaraldul în lumina soarelui, zăcea pe pământ, cam la un metru mai încolo. Michael o înșfăcă și o frunzări repede.

– Fotografia a dispărut! Dar cu adevărat ne-a transportat aici! Cu gura până la urechi, Michael strecură cartea în geantă și mângâie mulțumit coperta. E adevărat! Totul e adevărat!

Kate se dusese mai încolo și aproape că se holba la o barcă imensă care plutea departe, pe mijlocul lacului. Faptul că purta mereu responsabilitatea pentru frații ei o făcuse să fie mereu cu picioarele pe pământ. Nu se lăsa niciodată cucerită de jocurile imaginative ale lui Michael. Dar băiatul avea dreptate: cu adevărat pusese fotografia în carte, iar acum erau aici. Dar ce însemna asta de fapt? Că respectiva carte era fermecată? Că ei călătoriseră în timp? Cum se putea una ca asta?

– Doamne Sfinte...

Kate tresări și se întoarse. Un bărbat scund stătea la câțiva pași de ea, ținând în mâini un aparat de fotografiat. Purta un costum maroniu, era complet chel și avea o barbă albă și îngrijită. Rămăsese cu gura căscată de uimire.

– E Abraham! zise Michael. E logic. Trebuia să fie aici ca să poată face poza. El e, dar mai tânăr.

– Tot chel, completă Emma.

Kate respiră adânc. Trebuia să fie stăpână pe ea. Dar chiar atunci, dinspre pădure se auzi un țipăt, un țipăt cum copiii nu mai auziseră niciodată. Trecu printre ei ca un vânt înghețat, tulburând apele lacului.

Abraham mormăi:

– Ah, nu...

O siluetă se ivi dintre copaci, alergând înspre ei prin iarba înaltă. Era o creatură îmbrăcată în zdrențe și care purta un

soi de mască pe față. Pe măsură ce se apropia, Kate văzu că ființa alerga șchiopătând foarte ciudat, ca și când la fiecare pas ar fi trebuit să-și azvârle picioarele în față.

– Fugiți! șuieră Abraham. Trebuie să fugiți!

– Ce este? întrebă Kate.

– Fugiți și gata! Fugiți!

Dar Michael își făcea de lucru cu aparatul foto, Emma apucase deja o piatră de jos, iar Kate știa că e prea târziu. Creatura scoase la iveală o sabie lungă, cu lama curbată și țipă iar. De data asta fu mult mai rău; Kate simți cum încep să-i tremure picioarele și inima i se strânse în piept, ca și când ceva îi seca tot sângele și toată viața din ea.

Creatura îl îmbrânci pe Abraham, iar acesta căzu la pământ.

Tremurând, Kate păși mai în față și se puse între creatură și frații ei.

– Stai acolo!

În mod uimitor, ființa o ascultă. Se opri locului chiar în fața fetei. Nu gâfâia, deși alergase o grămadă prin pădure ca să ajungă la ei. De fapt, Kate nu-și dădea seama prea bine dacă ființa respira efectiv. De aproape văzu că zdrențele pe care le purta erau, de fapt, rămășițele unei uniforme militare străvechi. În piept avea o insignă de pe care însemnele fuseseră șterse de vreme. Metalul din care era făcută sabia era mat și crăpat. Dar lucrul care-i atrase cel mai mult atenția lui Kate fu pielea creaturii. Avea o nuanță mâloasă, verzuie și, pe ici, pe colo era murdară de noroi, avea înfipte în ea bucățele de lemn și se zăreau chiar și porțiuni mucegăite.

Sub ochii fetei, dintre coastele creaturii se ivi un vierme gras și rozaliu.

Fata se forță să-l privească în față. Monstrul nu purta mască. De fapt, își înfășurase fâșii de pânză neagră în jurul capului, așa încât nu i se vedeau decât ochii. Avea niște ochi galbeni, cu pupile subțiri și verticale, ca pisicile. Creatura mirosea ca și când ar fi stat îngropată într-o mlaștină secole la rând și apoi ar fi dezgropat-o cineva.

Ridică sabia și arată înspre locul de unde venise.

– Mai bine vă duceți, spuse Abraham. Oricum o să vă silească să mergeți cu el.

Ocolind-o pe Kate, monstrul îl înșfăcă pe Michael și, practic, îl îmbrânci înspre copaci. Apoi se întoarse spre Emma, dar Kate îi tăie din nou calea.

– Oprește-te, gata, oprește-te! Mergem!

– Ia aparatul foto! strigă Michael.

Kate se opri, luă aparatul și și-l atârnă la gât. Emma strângea încă în pumn piatra pe care n-o azvârlise, așa că sora ei mai mare o apucă de mâna cealaltă și amândouă i se alăturară lui Michael; porniră toți trei înspre pădurea cu arbori veșnic verzi, cu creatura – orice-ar fi fost acea ființă – mergând în urma lor.

Pădurea prin care erau conduși copiii semăna prea puțin cu Cambridge Falls așa cum îl știau ei. Copacii erau înalți, cu trunchiuri groase, terenul era înțesat cu ferme, în aer răsunau pretutindeni cântecele păsărilor. Totul în jur mustea de viață.

–... Și pun pariu că doctorul Pym e vrăjitor, șopti Michael entuziasmat. Camera unde am nimerit trebuie să fie a lui, nu credeți? Mă-ntreb ce altceva mai are pe-acolo.

Kate se împăcase deja cu faptul că la mijloc era vorba de magie. La drept vorbind, așa se explicau multe, nu doar cartea găsită de Michael, ci și faptul că un întreg lanț muntos putea fi ascuns vederii. Bine, deci magia există cu adevărat. Dar în clipa aceea fata era mai preocupată să-și dea seama cum aveau să scape ei de-acolo.

– Unde crezi că ne duce? întrebă Emma.

– Probabil c-o să ne execute, spuse Michael, potrivindu-și ochelarii pe nas. Era o zi călduroasă, iar în atmosferă era umezeală, așa că toți trei începuseră să transpire.

– Sper să te execute pe tine primul, Domnule Nu-i-Decât-Un-Album-de-Fotografii. Pentru că eu chiar am de gând să urmăresc treaba asta. Emma se întoarse spre creatură. Încotro ne duci, puturosule?

– Nu vorbi cu el, zise Kate.

– Nu mi-e frică.

– Știu că nu ți-e frică, zise Kate, deși știa prea bine că nu-i așa. Dar totuși nu vorbi cu el.

După zece minute în care fuseseră siliți, prin mormăieli și înghionteli să înainteze, copiii ajunseră în vârful unei mici culmi, copacii se rărirră, iar Michael se opri locului.

– Uite!

Băiatul le arăta un râu. La început, Kate nu-nțelese ce anume vedea de fapt. Părea că apa curge până la jumătatea albiei, trece pe sub podul îngust de piatră, iar apoi se oprește

brusc, cam la jumătate de kilometru distanță de cascadă. Atâta doar că nu era nici o cascadă! Râul nu cobora peste maginea stâncii! Kate privi înapoi de-a lungul porțiunii uscate din albie, până la fâșia albastră unde apa se oprea. Observă acum un soi de zid din lemn, întins de-a curmezișul albiei, și deodată înțelese: barajul lui Abraham!

Privi înspre oraș, înspre lacul ale cărui ape sclipeau în zare și văzu aceeași ambarcațiune mare, ca și mai devreme, plutind pe suprafața sticloasă. În celălalt Cambridge Falls, cel pe care-l știau ei, nu existau nici un baraj, nici un lac și aproape nici un copac. Oare ce se petrecuse încât să schimbe totul? Să fie de vină creatura zdrențăroasă care-i ținea captivi?

– În lucrarea sa, *Totul despre pitici,* zise Michael, G.G. Greenleaf îi descrie pe pitici ca fiind niște constructori de baraje cât se poate de îndemânatici. Nu ca elfii! Pe elfi nu-i preocupă să construiască decât saloane de frumusețe.

Emma mormăi, spunând că ea și Kate n-aveau chef s-audă despre pitici.

– O să murim destul de curând; nu ne chinui.

Creatura se ivi iarăși dintre copacii din spatele lor și începu să agite sabia.

– Haideți, zise Kate.

În timp ce copiii își croiau drum în vale, Kate duse mâna la medalionul mamei. Depindea de ea să îi scoată de-aici și să-i apere. Până la urmă, așa promisese.

– Ăștia sunt... spuse Emma.

– Da, răspunse Kate.

– Și...

– Da.

– Ce fac cu ei?

– Nu știu.

Monstrul îi condusese afară din pădure, într-o poiană din apropierea barajului. De aproape arăta într-adevăr ca un zid uriaș din lemn – măsurând, probabil, vreo douăzeci de metri grosime –, iar întreaga construcție era curbată, în forma literei C, întinzându-se de la un hău la altul. În partea din față barajul stăvilea întinderea liniștită de ape, iar în spate, nimic. Loc pustiu.

Dar nici unul dintre ei, nici Kate, nici Emma, nici măcar Michael, nu se uita la baraj.

Motivul era simplu.

Îi găsiseră pe copiii din Cambridge Falls.

În mijlocul poieniței, vreo patruzeci-cincizeci de băieți și fete fuseseră adunați laolaltă într-un grup compact. Kate observă că cel mai mic dintre ei avea cam șase ani, iar cel mai mare părea cam de vârsta lui Michael. Nu strigau, nu se-nghionteau, nu alergau; nu se purtau câtuși de puțin în felul în care Kate știa că se poartă toți copiii normali atunci când sunt laolaltă. Aproximativ cincizeci de copii stăteau la un loc, perfect nemișcați și liniștiți.

Iar în jurul lor patrulau nouă creaturi mucegăite, înfășurate în negru.

Se auzi un mârâit violent și ființa care-i capturase îi împinse mai în față.

– Emma, şopti Kate, trebuie să le punem întrebări copiilor ăstora, aşa că fii cuminte, bine?

– Ce vrei să spui?

– Vrea să spună să nu-ncepi să te iei la harţă cu cineva, spuse Michael.

– Bine, mormăi Emma.

Creatura îi împinse în partea din spate a grupului. Kate se bucură să constate că majoritatea copiilor păreau să privească înspre pădure, dincolo de albia râului şi nu observau că li se mai alăturaseră şi alţii. Un băieţel însă privea drept spre ei. Avea o faţă rotunjoară, o claie de păr roşu şi creţ şi dinţii din faţă foarte mari.

– Tu la ce te uiţi mă, începu Emma.

– Emma!

Fata tăcu.

– Nu-s'teţi de-aici, zise băiatul.

Vorbea aproape în şoaptă, iar Kate recunoscu expresia de pe chipul băiatului. O văzuse de-atâtea ori pe feţele copiilor de la orfelinat, care după câţiva ani înţelegeau că nu va veni nimeni să-i adopte niciodată. Băiatul nu mai avea nădejde.

– Pe mine mă cheamă Kate, spuse ea aproape şoptit, la fel ca băiatul. Ei sunt fratele şi sora mea, Michael şi Emma. Pe tine cum te cheamă?

– Stephen McClattery. De unde sunteţi?

– Din viitor, răspunse Michael. Probabil, cam cu vreo cinşpe ani mai târziu. Plus sau minus.

– Michael e liderul nostru, zise Emma, veselă. Deci dacă murim cu toţii, e vina lui.

Băiatul părea confuz.

– Ființa aia ne-a găsit în pădure și ne-a silit să venim aici, spuse Kate. Ce sunt, de fapt?

– Vă referiți la strigoi? întrebă Stephen McClattery. O fetiță venise și ea lângă ei. Le spunem *strigoi* pentru că urlă-n halul ăla. I-ați auzit cum urlă?

– Eu îi aud și-n somn, zise fetița.

Kate o privi pe copilă. Era mai mică decât Emma și purta codițe și o pereche de ochelari cu lentile care-i făceau ochii să pară uriași. Strângea în mâini o păpușică foarte veche, care-și pierduse aproape jumătate din păr.

– Ea e surioara ta?

Stephen McClattery clătină din cap.

– Ea e Annie. Înainte locuia într-o casă din sat.

Fetița dădu aprobator din cap cu multă vioiciune, întărind spusele lui Stephen.

– Și acum unde locuiești? întrebă Kate, deși știa deja răspunsul.

– În casa cea mare, zise Stephen.

Kate privi la frații ei. Era limpede că toți se gândeau la camera cea mare cu zăbrele la ferestre și cu paturile aliniate rânduri-rânduri.

– Sunteți orfani? întrebă Emma. Cu toții?

– Nu, răspunse Stephen. Avem părinți.

– Și atunci, de ce nu locuiți cu ei? întrebă Michael.

Stephen McClattery ridică din umeri.

– Pentru că nu ne lasă ea.

Pe Kate o străbătu un fior de spaimă; cu siguranţă, aici aveau să găsească explicaţia pentru dispariţia copiilor. Dar până să apuce Kate să întrebe cine era *ea*, unul dintre copii scoase un strigăt, iar grupul fu silit să se deplaseze mai în faţă. Copiii săreau, ţipau, se urcau unul în spinarea celuilalt şi păreau să fi uitat să se mai teamă de monştri. Stephen McClattery şi fetiţa dispăruseră în mulţime.

– Ce e? întrebă Emma. Ce-i acolo?

Kate se străduia să privească pe deasupra capetelor copiilor. De partea cealaltă a albiei se iveau din pădure o mulţime de oameni. Fata înţelese de ce strigau copiii.

– Sunt mamele lor.

Persoanele de pe partea cealaltă erau toate femei. Făceau cu mâna şi îi strigau pe copii pe nume.

Kate privi în jur. Strigoii – aşa cum îi numise băiatul – erau în fruntea grupului, împingându-i pe copii înapoi. Asta era şansa lor să scape. Dar unde să se ducă? Erau, în continuare, prizonieri în trecut.

Deodată fetei îi veni o idee.

– Michael! Tu mai ai fotografia?

– Nu, a dispărut când am vârât-o în carte.

– Nu cea pe care ne-a dat-o Abraham. Cealaltă! Cea pe care ai făcut-o tu cu aparatul tău! Cu noi în cameră. Spune-mi c-o ai!

Michael o privea cu ochi din ce în ce mai mari, pe măsură ce-şi dădea seama ce vrea să spună sora lui.

Faptul că aşezase poza lui Abraham în carte îi adusese aici. Aşa că, poate, cealaltă poză pe care o făcuse în biroul de la subsol i-ar putea transporta înapoi.

– Da! Da, o am aici!

Dar tocmai când Michael scormonea în geantă, se auzi un alt zgomot.

Arruuuggga-arruuuggga!

Zgomotul venea dinspre copacii aflați în spatele lor și Kate văzu cum atât copiii, cât și mamele lor se liniștiră dintr-odată și își întoarseră privirile în direcția zgomotului. Preț de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Apoi fata auzi pufăitul inconfundabil al unui motor, iar din pădure se ivi o motocicletă neagră și lucioasă; striațiile roților groase din cauciuc își imprimară violent urmele în pământ. Șoferul era un omuleț cu un aspect foarte ciudat. Avea o bărbie prelungă și subțire, iar creștetul capului era, de asemenea, alungit și îngust, încât părea de-a dreptul ascuțit la vârf. În schimb, avea o față lătăreață și turtită. Arăta ca și când cineva l-ar fi prins și l-ar fi tras în același timp și de bărbie, și de vârful capului. Avea un păr sârmos și deschis la culoare și purta un costum în dungi și un papion demodat. Pe nas avea o pereche de ochelari de protecție cu lentile mari și rotunde, ca niște ochi de insectă. Șoferul claxonă.

Arruuuggga!

Motocicleta avea un ataș. Dar Kate nu-și putea da seama cum arăta pasagerul. Oricine ar fi fost, persoana purta o cască de piele cu o apărătoare veche din plastic și o pereche de ochelari de protecție asemănători cu ai șoferului.

Arruuuggga!

Hârâind și pârâind, motocicleta dădu ocol grupului de copii și se opri la marginea barajului. Kate băgă de seamă că strigoii nu se clintiseră. Păreau să aștepte ceva.

Şoferul opri motorul şi se grăbi spre pasager care coborâse deja din ataş. Persoana îşi dădu jos casca, apărătoarea şi ochelarii şi i le azvârli omuleţului. Dinaintea lor stătea acum o fată de vreo şaisprezece-şaptesprezece ani. Avea o piele albă şi impecabilă, iar părul auriu îi ajungea până la umeri, răsucit în bucle perfecte. Purta o rochie albă cu volane care lui Kate i se păru demodată, iar braţele subţiri le avea dezgolite. Nu purta bijuterii. Nu avea nevoie. Kate nu mai văzuse niciodată o fiinţă ca ea – era orbitor de frumoasă. Părea să răspândească viaţă împrejur. Zărind o floare galbenă la picioare, fata strigă de încântare, o culese, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă săltând spre baraj.

– Cine e? întrebă Michael.

– E ea, şopti Stephen McClattery. E contesa.

– Nu-mi place de ea, spuse Emma. Pare o-ngâmfată.

Fata, sau tânăra femeie (indiferent în ce categorie se încadrează o fată de şaisprezece-şaptesprezece ani) ajunse la baraj şi începu să urce nişte trepte. Până atunci Kate fusese mult prea atentă la copii ca să observe cât de masiv era, într-adevăr, barajul. Înălţându-se cam la patru metri deasupra marginii albiei, barajul alcătuia un fel de pod lat şi curbat care ducea pe partea cealaltă. Kate o privi pe contesă urcând în vârf; fata îşi croi plină de eleganţă drumul până în inima albiei, neavând de jur împrejur alt sprijin decât cerul albastru şi malurile văii ticsite cu copaci.

Privi pe rând la mamele îmbrobodite şi la copii şi apoi sălta uşor, plină de entuziasm.

– Vai! Aţi venit cu toţii! Mă bucur aşa de mult să vă văd pe toţi!

– Nu pare să fie atât de rea, şopti Michael.

– Ah, tacă-ţi gura! şuieră Emma.

Vocea tinerei era plină de veselie, iar Kate observă că vorbea cu un uşor accent.

– Sunt sigură că vă întrebaţi cu toţii de ce v-am cerut să veniţi aici. Ei bine, puteţi să-i mulţumiţi secretarului meu, domnului Cavendish. Spunând acestea, arătă spre omuleţul ciudat, care era preocupat să-şi netezească părul slinos. Ah, spuneţi şi voi dacă nu-i o dulceaţă! Ei bine, el mi-a amintit că astăzi se împlinesc doi ani de când am venit în Cambridge Falls. *C'est incroyable, n'est-ce pas?* Suntem împreună de doi ani! Cât de minunat!

Dacă or mai fi fost şi alţii care găseau lucrul acesta minunat, atunci aleseră să nu-şi exprime părerea.

– Şi totuşi, domnul Cavendish mi-a amintit, de asemenea, că oamenii voştri nu sunt deloc pe cale de-a găsi ceea ce le-am cerut să găsească, nu mai mult decât erau în ziua când am sosit aici. Uă!

Contesa se îmbufnă.

– E destul de drăguţă aşa, nu credeţi? întrebă Michael.

De data asta Kate fu cea care-i spuse să tacă.

Contesa continuă:

– Dar nu disperaţi, *mes amis!* Contesa voastră s-a tot gândit şi iar s-a gândit până când a apucat-o durerea de cap şi mi-am dat seama unde am greşit! Da, eu şi numai eu sunt de vină! Vedeţi voi, eu le-am spus oamenilor voştri: „Găsiţi-mi

lucrul pe care-l vreau şi o să plec. O să fiţi iar cu familiile voastre. Totul o să fie ca-nainte". *Quelle imbécile!* Cum de-am putut să fiu atât de obtuză? Le cer oamenilor voştri să găsească ceva, şi, drept recompensă, îi privez de compania mea?! Să fie oare de mirare faptul că nu s-a făcut nici un progres? Voi nu vreţi să mă lăsaţi să plec! Mă iubiţi prea mult! Desigur, nu dau vina pe voi! Dar pur şi simplu nu merge aşa. Deci, oricât de greu v-ar fi, trebuie să-ncercaţi să mă iubiţi mai puţin.

Contesa dădu din mână şi, deodată, unul dintre monştrii intraţi în putrefacţie, înfăşuraţi în negru, porni spre grupul de copii. Îşi croi drum printre trupşoarele lor şi, o clipă mai târziu, o înşfăcase deja pe Annie, purtând-o la subsuoară şi îndreptându-se cu ea spre baraj. Un strigăt străbătu deopotrivă mulţimea de copii şi pe cea a mamelor de pe malul celălalt. Monstrul urcă lângă contesă şi, ţinând-o pe fetiţă de gulerul hăinuţei, o atârnă astfel deasupra prăpastiei, dincolo de marginea barajului.

Ţipătul lui Annie o asurzi pe Kate. Fetiţa dădea cu disperare din picioruşe, în gol. De partea cealaltă a albiei, o femeie căzu în genunchi.

– Ce face?! strigă Emma, înşfăcând-o pe Kate de braţ cu atâta putere, încât pe fată o duru. Nu poate să... nu poate să...

Contesa îşi astupă urechile cu mâinile şi începu să danseze în cerc, strigând într-un fel amuzant:

– E prea mult zgomot! Nu-mi mai aud nici propriile gânduri!

În cele din urmă strigătele se potoliră. Nu se mai auzeau decât scâncetele lui Annie.

Contesa zâmbi plină de înțelegere:

– Știu! E îngrozitor! Dar ce pot să fac? Au trecut doi ani; nu-i așa, domnule Cavendish? Au trecut doi ani!

Secretarul își plecă în semn de aprobare căpățâna lui ciudată.

– Și, credeți-mă, *mes anges*, nu-mi place fiu eu căpcăunul! Dar trebuie să vă dezvăț de dragostea exagerată pe care mi-o purtați! Contesa ridică de jos păpușa pe care Annie o scăpase din mână și îi mângâie părul rar. Așadar, oamenii voștri au fost deja înștiințați. Sau găsesc lucrul de care am nevoie, sau, începând de duminica asta – într-adevăr, urăsc duminicile, sunt atât de plictisitoare – începând de duminica asta, orașul vostru va începe să piardă câte un copil pentru fiecare săptămână în care eu trebuie să aștept.

Chicotind, tânăra azvârli păpușica în prăpastie. Privind-o cum cade în gol, strigăte disperate se înălțau de pe amândouă malurile. Kate simțea cum pe copii îi cuprinde groaza. Apoi, ceva trecu în goană pe lângă ea, atingând-o pe umăr. Privi în sus și, zărind o uniformă veche și zdrențuită, se gândi că fusese un strigoi. Dar ceva era diferit. Ființa asta se deplasa cu ușurință, și nu poticnindu-se aidoma creaturilor. Și era uriașă. Mai înaltă decât oricare dintre strigoi și de vreo două sau trei ori mai lată. Dacă era un om, atunci era cel mai mare om pe care Kate îl văzuse vreodată. Trecând pe lângă ea, ființa privise în jos. Avea ochii de un cenușiu adânc, amintind de culoarea

granitului. Apoi dispăru, înaintând printre copii, mergând drept spre făptura minunată din vârful barajului.

– El cine e? întrebă Emma. Nu e un strigoi. I-ai văzut ochii?

Sus pe baraj, contesa dădu aprobator din cap, iar strigoiul o ridică pe Annie de deasupra prăpastiei și o azvârli în direcția scărilor. Suspinând, fetița se ridică în picioare și, rupând-o la fugă, se alătură celorlalți copii.

– Ei bine, am avut parte de o vizită minunată. Arătați cu toții foarte bine! Îmi place să văd că aveți grijă de voi. Totuși, trebuie să...

– L-a văzut! zise Emma.

– Pe cine? În vreme ce ființa aceea trecea pe lângă ei, Michael își curățase ochelarii, ștergând lentilele cu atâta putere, ca și când ar fi putut să șteargă totodată și lucrurile la care tocmai fusese martor. Despre ce vorbiți?

Contesa privea drept la omul uriaș care tocmai ieșea din rândurile copiilor. Kate o văzu șoptindu-i ceva strigoiului de lângă ea, iar creatura deschise gura și, din nou, țipătul îi asurzi cu totul.

Michael și Emma își acoperiră urechile, dar nu le folosi la nimic. Ceilalți copii rămaseră ca trăsniți, iar mulți dintre ei căzură în genunchi. Kate simți cum rămâne fără aer, văzând cum trei dintre creaturi scot din teacă săbiile ruginite și crăpate și îl înconjoară pe om. Într-o clipă, omul scoase și el o sabie. Grupul de copii se dădu îndărăt, iar Emma fu trântită la pământ. Kate și Michael o ajutară să se ridice iarăși în picioare, mergând cu spatele, astfel încât ceilalți să nu-i dărâme și pe ei. Pe deasupra strigătelor copiilor, se

auzeau răcnete și zgomotul săbiilor ciocnindu-se și, unul după altul, țipetele cumplite fură curmate.

Când reușiră să iasă din grămada de copii, Kate văzu că strigoii zăceau la pământ. Păreau să se topească în țărână, cu un sfârâit îngrozitor. Omul gâfâia. Pânza cu care-și acoperise capul i se rupsese. Avea părul lung și negru și o cicatrice pe obraz.

– I-a omorât! rosti pe nerăsuflate Stephen McClattery. I-a omorât pe strigoii ăia! Nimeni n-a mai făcut una ca asta!

Alți șase strigoi se-ndreptau acum spre el.

În vârful barajului, contesa ridicase dinaintea ochilor floarea pe care o culesese și privea la ea ca o fată care-și urmărește partenerul de dans prin sala de bal. Kate îl văzu pe Cavendish, șoferul cu capul ca o minge de rugby, încercând din răsputeri să se ascundă după motocicletă.

– N-o să poată lupta cu șase deodată, spuse Michael. Sunt prea mulți.

Părea că și uriașul ajunsese la aceeași concluzie.

Pe când strigoii se pregăteau să-l atace, omul se întoarse și o luă înspre baraj.

– Mori, vrăjitoareo!

Dar până s-apuce să arunce sabia, contesa suflă în petalele florii. Se iscă un vârtej galben, iar Kate îl văzu venind spre om și cuprinzându-l în întregime. Aplecat pe spate, cu mușchii încordați, uriașul rămase țintuit locului. Un strigoi îl lovi în piept, iar omul se împiedică și căzu la pământ, făcând să se ridice un nor de praf și rămânând în continuare neclintit. Contesa râse ușor și sări pe loc.

– Aţi văzut asta? spuse Michael. Aţi văzut ce-a făcut?

– E vrăjitoare, spuse Emma. Ar trebui s-o-mpingă cineva de pe baraj. Sau să-i dea foc. Aşa trebuie procedat cu vrăjitoarele.

Kate înţelese atunci că trebuie să scape. Nu conta cine-i vede. Era pe cale de a-i spune lui Michael să scoată cartea, cand tânăra cea frumoasă se întoarse şi privi drept spre ei.

Kate se simţi ca şi când ar fi înjunghiat-o cineva.

Contesa întinse mâna, arătând drept spre inima lui Kate. Vocea i se prefăcuse toată într-un şuier ascuţit:

– Opriţi-i!

– Michael, şopti Kate, cartea! Acum!

– O să ne vadă cineva...

– Nu contează!

Kate se repezi la geanta băiatului şi scoase chiar ea cartea. Siluetele negre se îndreptau în fugă spre ei. Unul dintre monştri ţipă. Apoi altul. Apoi altul. Kate avea sentimentul cumplit că e ţinută cu forţa sub apă şi că nu mai are aer. Nu putea să respire.

– Unde – unde-i poza?

Michael nu se clinti.

Kate înţelese că ţipetele strigoilor îl făcuseră să încremenească. Apoi Emma îl pocni.

– De ce – de ce-ai făcut asta?

– Poza!

Michael privi la siluetele întunecate care se apropiau, îmbrâncindu-i pe copii din calea lor. Contesa strigă iar:

– Opriţi-i pe copiii ăştia!

Băiatul se scormoni în buzunare, scoase fotografia, dar o scăpă imediat din mână.

Kate se lăsă în genunchi și deschise cartea în poală.

– Emma – apucă-mă de braț!

Cu mâinile tremurânde încercă să ia de jos fotografia, dar Michael stătea cu piciorul pe ea.

– Unde e? strigă el. N-o văd!

– Calci pe ea! Dă-te!

Strigoii erau tot mai aproape. Țipau mai ascuțit ca niciodată. Trebuia să se concentreze, trebuia să se concentreze...

Apoi, preț de o clipă, fu liniște. Se pare că și strigoii se mai opresc ca să respire. Kate simți cum plămânii i se destind, iar inima începe să-i bată iarăși. Îl dădu pe Michael la o parte și apucă fotografia. Era murdară și șifonată din cauză că băiatul călcase pe ea. Cu coada ochiului, fata văzu cum strigoii îl îmbrânceau pe Stephen McClattery.

– Repede! strigă Emma.

– Prinde-te de mine! zise Kate.

În clipa când două siluete negre îi înconjurau, Kate așeză fotografia pe pagina goală. Simți o smucitură în stomac și pământul îi fugi de sub tălpi.

Kate clipi. În jur era întuneric. Aerul era rece. Mai clipi de câteva ori și apoi, pe măsură ce ochii i se adaptau, simți cum o cuprinde o mare ușurare. Se aflau în camera de la subsol, înapoi la conac. Fata stătea în genunchi pe podea, cu cartea în poală. Îi zări pe ei trei, în partea cealaltă a încăperii, pe ea însăși, pe Michael și pe Emma, imaginea lor ieșind în evidență în lumina blițului.

Şi, dintr-odată, dispărură.

Kate simţi că e din nou liberă, ca şi când o forţă ar fi silit-o până atunci să stea pe loc.

– Kate, răsună glasul Emmei lângă ea. Kate simţi, dintr-odată, cât de puternic o strângea surioara ei de braţ. Kate, unde e Michael?

Kate privi înspre locul unde se aflase Michael. Unde ar fi trebuit să fie Michael. Fratele lor nu era acolo.

CAPITOLUL CINCI
Doctorul Stanislaus Pym

La cină, fetele îi spuseră domnişoarei Sallow că Michael nu se simţea bine şi că se culcase mai devreme. Nici ele nu mâncară prea mult şi de-abia dacă o auziră pe bătrână bodogănind că mâncarea ei trebuie să nu fi atins standardele de la Versailles şi spunând că, sigur, din această cauză, o vor executa de cu zori, în ziua următoare. Abraham făcuse deja focul în cameră atunci când fetele se întorseseră de la masă. Copilele urcară în patul pe care îl împărţeau şi se ţinură strâns în braţe.

– Totul va fi bine, îi spuse Kate Emmei. O să-l aducem înapoi.

La un moment dat, în timpul nopţii, Kate îşi dădu seama că Emma reuşise să adoarmă. Dar pe Kate nu o fură somnul şi stătu trează, gândindu-se la ceea ce se întâmplase. Oare unul dintre acei strigoi îl prinsese în ultima clipă? Sau, şi mai rău, oare a pus ea poza în carte înainte ca Michael să reuşească să o atingă? Oare el a încercat în zadar să se prindă

de sora lui, pentru ca apoi să o vadă dispărându-i din fața ochilor? Fata continua să și-l imagineze pe Michael cum încerca să prindă cu mâinile goale aerul din locul în care Kate și Emma se aflaseră cu doar o clipă înainte și cât de speriat trebuie să fi fost atunci când a simțit atingerea rece a strigoilor care încercau să îl oprească. Stând întinsă în întunericul camerei ei, cu Emma respirând liniștit lângă ea, Kate își spuse în șoaptă, de nenumărate ori: „E numai vina mea, e numai vina mea". Mama ei o rugase să facă doar un lucru: să aibă grijă de fratele și de sora ei. Iar ea eșuase. Ce i-ar putea spune mamei? Cum ar putea să-i explice? Singura ei speranță era cartea ascunsă sub saltea. O vor folosi. Vor face rost de o altă poză veche, se vor întoarce în timp și-l vor aduce pe Michael acasă.

Cerul începuse să se lumineze de ziuă când Kate o trezi pe Emma.

– Îmbracă-te, spuse ea. Mergem să-l vedem pe Abraham.

Abraham locuia într-un apartament din vârful turnului de nord, iar fetele bătură la ușa lui ceva mai mult de un minut, dar nimeni nu răspunse. În bucătărie, o găsiră pe domnișoara Sallow zdrăngănind cratițe pe plită.

– Abraham a plecat în Westport, spuse domnișoara Sallow, în timp ce arunca niște cârnați în farfuria lui Kate. S-a dus să-l ia pe doctorul Pym, adăugă ea.

– Poftim?

– Îmi cer scuze că nu vorbesc franceză, înălțimea voastră, dar dacă puteți face un efort să înțelegeți engleza, vă mai spun o dată: s-a dus în Westport să-l aducă pe doctorul

Pym. A plecat de dimineaţă devreme. Nu ar trebui să mai întârzie mult.

– Kate, spuse Emma în şoaptă, mai ţii minte ce a spus Michael? Cartea trebuie să aparţină acestui doctor. Crezi că e într-adevăr un vrăjitor sau...

– Unde este fratele vostru? întrebă domnişoara Sallow.

– În pat, spuse Kate. Tot nu se simte bine.

– Aha. Îmi imaginez că e în greva foamei din cauza zemei lungi pe care o servesc. Ei bine, puteţi oricum să-i duceţi şi lui ceva de mâncare. Poate s-o arunce pe scări dacă asta doreşte.

Ieşi din bucătărie ca să aducă o tavă din cămară.

Imediat ce ieşi, Emma se aplecă peste masă şi-i spuse lui Kate cu o voce şuierată:

– Doctorul Cum-îl-cheamă îşi va da seama că am luat cartea! Ne va transforma în broaşte sau ceva de genul acesta! Trebuie să...

Se opri în mijlocul propoziţiei întrucât se auziră paşii cuiva. După o clipă, Abraham, cu hainele de afară, intră şchiopătând în bucătărie.

– Bună dimineaţa, micuţilor, bună dimineaţa!

Traversă bucătăria, ducându-se înspre ibric, şi-şi frecă mâinile.

– E frig de crapă pietrele astăzi. I-am spus şi doctorului, da, i-am spus, în timp ce traversam lacul. „Ai dreptate, Abraham, mi-a spus el. Astăzi chiar e un ger de crapă pietrele.“ Ah, am purtat o discuţie încântătoare, eu şi doctorul.

– Abraham?

– Da, domnișoară? spuse el, în timp ce punea linguriță după linguriță de zahăr în ceaiul pe care doar ce și-l pusese în cană.

– Vrem să te rugăm ceva. Avem nevoie de încă o...

– Încă nu ați terminat? Foarte rău!

Domnișoara Sallow intră în bucătărie târșâindu-și picioarele, și luă farfuriile Emmei și a lui Kate, pentru ca apoi să le arunce în chiuvetă.

– Mergeți în bibliotecă, înălțimile voastre. M-am întâlnit cu doctorul în hol. Vrea să vă vadă.

– Pe noi? spuse Kate. Dar – de ce?

– De unde să știu eu? Poate că vrea să vă ceară autografele. Ei bine, ce mai așteptați? Să fiți anunțate cu surle și trâmbițe? Mergeți odată! Iar tu, spuse ea în timp ce arunca o ceapă în Abraham, nu-mi mai fura zahărul!

– Am luat doar două lingurițe, domnișoară Sallow.

– Două lingurițe? Lasă că-ți dau eu două lingurițe! Și încă două! Mai ține două!

Domnișoara Sallow îl alergă pe Abraham în jurul mesei, lovindu-l cu o lingură de lemn.

Kate oftă și spuse:

– Hai să mergem.

Kate și Emma se opriră în fața ușii biroului.

– Ține minte, spuse Kate în șoaptă, nu știm nimic despre el. Poate că este doar un om obișnuit care conduce un orfelinat.

– Un orfelinat doar cu trei copii, într-o casă sinistră și veche și, pe deasupra, plină cu obiecte magice. Da, sigur.

Kate trebui să recunoască față de ea însăși că sora ei avea dreptate. În același timp, se auzi o voce care spuse:

– Intrați, intrați. Nu mai stați în fața ușii.

Neavând de ales, Kate o luă pe Emma de mână și deschise ușa.

Mai fuseseră în bibliotecă și cu o zi înainte, atunci când Emma rupsese scara, așadar, cunoșteau camera. Erau cărți dispuse pe două nivele, și vizavi de ușă se afla un perete de ferestre înguste, încadrate în rame de fier, care dădeau spre grajdurile părăsite. În stânga lor se afla un mic șemineu și patru scaune ponosite, de piele. Un bărbat cu păr alb, într-un costum de tweed, stătea în genunchi cu spatele la ele și încerca să aprindă focul. O pelerină, un baston, o boccea veche și ponosită stăteau aruncate pe un scaun.

– Luați loc, luați loc, se auzi din șemineu vocea lui înfundată. Vin imediat la voi.

Kate și Emma luară fiecare câte un scaun. Kate se întrebă dacă bărbatul știa să aprindă un foc. În șemineu, erau făcute morman bețe și ziare, împreună cu câteva pietre, o cutie veche de suc și câteva pliculețe folosite de ceai. Continua să aprindă chibrituri, dar nu se întâmpla nimic.

– Fir-ar, spuse bărbatul. Kate îl auzi șoptind ceva și, dintr-odată, un foc vioi se aprinse în șemineu. Așa se face! exclamă bărbatul.

Emma o lovi pe Kate cu cotul în coaste și arătă înspre bărbat ca și cum ar fi spus: „Vezi? Ți-am zis eu!"

Omul se ridică și merse spre ele, scuturându-și mâinile de cenușă în același timp. În mod evident, bărbatul era foarte bătrân, dar mișcările lui erau vioaie, fără greutatea

caracteristică vârstei. Avea sprâncene groase, răsucite în sus ca niște coarne și albe ca neaua, așa cum, de altfel, îi era și părul. Ochelarii erau îndoiți și-i stăteau strâmbi pe nas, ca și cum doar ce ar fi ieșit dintr-o încăierare. Costumul îi arăta de parcă ar fi supraviețuit nu uneia, ci mai multor încăierări.

– E un meșteșug misterios și rar întâlnit să știi cum să faci focul. Nu toată lumea poate face asta. Dar permiteți-mi să mă prezint. Eu sunt doctorul Stanislaus Pym.

Spunând aceasta, doctorul făcu o plecăciune adâncă.

Kate și Emma se holbară la el. Bărbatul arăta ca un bunic inofensiv, dar excentric. Totuși, se gândi Kate, i se părea că-l cunoaște pe omul acesta. Ca și cum l-ar mai fi văzut înainte. Dar așa ceva era imposibil...

Doctorul Pym se uita în jos la ele, cu o sprânceană ridicată, ca și cum ar fi așteptat ceva.

– Oh, începu Kate ezitant, numele meu este Kate. Aceasta este sora mea, Emma.

– Aveți cumva și un nume de familie?

– Nu. De fapt, da. Într-un fel. Numele nostru este P. Litera P. Nu știm mai mult de-atât.

– Aha, îmi amintesc asta. Am citit-o în dosarele voastre. Cred că mai aveți și un frate. El unde este?

– Michael nu se simte bine, spuse Kate.

Doctorul Pym se uită la ea, iar impresia lui Kate despre el că era un bătrânel simpatic și puțin ridicol dispăru. Fata simți că bărbatul vedea direct în sufletul ei. În clipa următoare, bătrânelul zâmbea ca mai înainte.

– Ce păcat! Vă rog să mă anunțați dacă pot face ceva pentru el. Mai am și alte talente decât cel de a aprinde focul. Deci, începu el în timp ce se așeză față în față cu fetele. Ascult. Să auzim povestea voastră. Nu vă grăbiți. Dacă nu-mi place un lucru, acela este atunci când cineva spune o poveste prea repede. Avem un foc drăguț. Domnișoara Sallow ne poate aduce niște ceai. Putem vorbi cât timp dorim.

Scoase o pipă din buzunar, o aprinse cu un chibirit, trase de câteva ori din ea, apoi eliberă un nor de fum albastru-verzui. Fumul nu se ridică, în schimb, se împrăștie prin cameră, înfășurându-se ca niște brațe în jurul Emmei și al lui Kate, prinzându-le în vraja lui.

– Puteți începe când doriți, spuse bărbatul cu bunăvoință.

Pentru o clipă, Kate nu spuse nimic. Își amintea cum, după întâlnirea lor cu Doamna cu Lebede, o auzise din greșeală pe domnișoara Crumley vorbind la telefon, amenințând, implorând, oferind mită, căutând pe cineva, pe oricine, care să îi ia pe Kate și pe frații ei. Omul acesta apăruse de nicăieri. De ce? Ce dorea el? Nu se îndoia că i-a adus aici cu un motiv întemeiat. Dar care era acesta?

– S-a întâmplat ceva, draga mea?

Kate își reaminti sieși că ceea ce conta acum era să îl salveze pe Michael. Respiră adânc și simți că tutunul doctorului Pym avea un ușor iz de migdală.

– Am fost lăsați la Orfelinatul Sfânta Maria acum zece ani, în Ajunul Crăciunului.

Se gândise să atingă câteva puncte esențiale din povestea lor pentru ca apoi să se scuze, sub pretextul că trebuia să vadă cum se mai simțea fratele ei. Dar se întâmplă un lucru

straniu. Fără să-şi dea seama, se trezi spunându-i doctorului, împreună cu Emma, fiecare detaliu al vieţilor lor. Îi povesti de sora Agatha, de cât de bună era cu ei, dar că obişnuia să fumeze în pat şi, într-o noapte, îşi dădu foc, ei şi orfelinatului, acesta din urmă arzând din temelii. Îi spuseră că următorul orfelinat în care locuiseră era condus de un om foarte gras care fura toată mâncarea bună pentru familia lui la fel de grasă, iar copiii mâncaseră, timp de multe seri, doar câte o bucăţică de pâine veche şi apă chioară care ţinea loc de supă. Fetele continuară în acelaşi fel, povestindu-i despre toate orfelinatele în care trăiseră, despre copiii pe care îi cunoscuseră, despre refuzul lor de a accepta să fie numiţi orfani, întrucât ştiau că părinţii lor urmau să se întoarcă după ei, într-o zi. Aproape că nici nu realiză când domnişoara Sallow intră şi le aduse pâine prăjită cu dulceaţă, şi nu-şi dădea bine seama nici când le luase farfuriile goale. Kate şi Emma continuară să vorbească, spunându-i lucruri pe care nu le mai spuseseră nimănui, niciodată: amintirile lui Kate legate de părinţii lor, casa în care visau să trăiască atunci când familia lor va fi fost reunită. Emma vorbi o perioadă lungă despre câinele pe care îl va avea; acesta trebuia să fie negru cu pete albe, să se numească domnul Smith şi să nu facă giumbuşlucuri întrucât ar fi fost înjositor. Toate acestea erau lucruri pe care Kate nu le mai auzise. La un moment dat, domnişoara Sallow intră din nou cu o tavă cu sandviciuri. În acel moment ajunseseră cu povestirea la domnişoara Crumley şi dezastrul cu doamna Lovestock. Apoi îi spuseră doctorului de călătoria cu trenul spre nord, despre ceaţa groasă de pe lac, despre Abraham, care îi aşteptase cu

o trăsură și despre faptul că nu mai merseseră niciodată cu așa ceva. Dintr-odată, Kate își dădu seama că doctorul Pym începuse să vorbească:

– Vai, ce călătorie ați avut! Și iată, a trecut deja o jumătate de zi! Ei bine, oricât de plăcut ar fi să vă mai ascult, nu vreau să vă mai reții. Cu siguranță că aveți lucruri mai importante de făcut decât să-i țineți companie unui bătrân.

Kate avea impresia că se trezea dintr-un vis. Se uită la farfuria goală, în care mai devreme fuseseră sandviciurile. Oare ele le mâncaseră? Nu-și putea aminti. Focul încă mai trosnea în cămin, dar soarele nu se mai vedea pe fereastră. Oare de cât timp or fi fost aici?

– Vom continua discuția mai târziu. Dar trebuie să vă avertizez, spuse doctorul și se aplecă în scaun spre fete. Există locuri în lume care sunt diferite de cele obișnuite. Aproape ca niște țări cu granițe diferite. Ici o pădure, colo o insulă sau o parte dintr-un oraș...

– Un munte, spuse Kate.

– Da, încuviință doctorul Pym. Uneori chiar și un întreg munte. Cambridge Falls și tot din jurul lui este un astfel de loc. Orașul în sine este sigur, dar nu vă duceți în munți. Acolo sunt pericole pe care nici nu vi le puteți imagina. Într-o zi, vă voi explica pe îndelete, dar deocamdată, ați înțeles ce v-am spus?

Doctorul se uită la Kate, iar fata simți, încă o dată, că pur și simplu vedea direct în inima ei. Kate încuviință din cap, iar bătrânul se lăsă pe spătarul scaunului, oferindu-i un zâmbet ca de bunic.

– Perfect. Apropo, am rugat-o pe domnișoara Sallow să pregătească ceva special pentru cina de mâine. Probabil, gâscă. Până la urmă, este Ajunul Crăciunului.

– Poftim?! exclamară Kate și Emma în același timp.

– Da, bineînțeles. Nu v-ați dat seama? Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama de ceva, spuse încet: Dar desigur, era Ajunul Crăciunului când ați fost lăsați la primul vostru orfelinat, nu-i așa? Așa că mâine se vor împlini, păru că făcea calculele în minte, zece ani de când părinții voștri au dispărut.

Kate era uluită. Mâine era Ajunul Crăciunului? Cum de nu și-a dat seama până acum? Era aproape ca și cum, în timp ce stăteau de vorbă cu doctorul, nu trecuseră ore, ci zile întregi.

Doctorul Pym se ridică și spuse:

– Poate că până mâine fratele vostru se va simți bine și eu voi avea plăcerea de a-l cunoaște.

Apoi conduse fetele, care încă erau confuze, spre ușă.

– Spuneți-mi, mergeți cumva să-l vizitați pe Abraham?

Kate nu întrebă cum de știa acest lucru. Pur și simplu încuviință greoi din cap.

– Rugați-l să vă arate ultima poză pe care a făcut-o. S-ar putea să o găsiți destul de interesantă.

Spunând acestea, le deschise ușa să iasă și o închise în urma lor.

Imediat ce ieșiră din bibliotecă, Emmei și lui Kate li se limpeziră mințile.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emma. M-am simţit de parcă ceva îmi înceţoşase mintea.

– Şi mie mi s-a întâmplat la fel.

– Crezi că a făcut ceva trucuri magice pe noi? I-am spus lucruri pe care nu le-am mai zis nimănui niciodată. Crezi că e în regulă?

Kate putea simţi îngrijorarea din vocea Emmei. Încercă să-şi analizeze propriile simţăminte. Cunoştea reacţia caracteristică momentelor în care împărtăşeai mai multe despre tine decât ai fi dorit. Simţeai ruşine şi regrete, dorindu-ţi să poţi da timpul înapoi şi să poţi retrage tot ce ai spus. Dar de fapt, fata simţi că îi fusese permis să se elibereze de o parte din povara pe care o purtase atâta timp, încât aproape că aceasta devenise o parte din ea. În timp ce urca scara în spirală din turnul în care locuia Abraham, fata se simţea neobişnuit de uşurată. Simţea ca prin vis curenţii de aer rece care pătrundeau prin pereţi, cântecul în surdină al păsărilor, scârţâitul scărilor de sub picioarele ei şi ale Emmei. Deşi sarcina lor era una înspăimântătoare – căci nu avea nici cea mai mică idee cum ea şi sora ei de unsprezece ani îl vor salva pe Michael de vrăjitoare şi de soldaţii ei demonici – Kate se simţea de o sută de ori mai bine acum decât se simţise de dimineaţă.

– Da, spuse ea, cred că este în regulă.

– Şi eu cred acelaşi lucru, spuse Emma, iar Kate văzu că sora ei zâmbea.

Bătură la uşa lui Abraham timp de câteva minute, dar nu răspunse nimeni nici de data aceasta.

– Începe să mă scoată din sărite, spuse Emma.

Jos o găsiră pe domnișoara Sallow frecând podeaua din holul pricipal.

– L-am trimis pe prostovanul ăla bătrân să cumpere gâsca pentru masa de Crăciun. Probabil că va trebui să se întoarcă în Westport. Va fi înapoi acasă până la lăsarea nopții.

– Dar trebuie să vorbim cu el acum, spuse Emma.

– Nu mai spuneți, înălțimea voastră! Ei bine, data viitoare ne vom consulta cu secretarul dumneavoastră personal înainte de a ne face programul. Dar, până în acea zi binecuvântată, spuse domnișoara Sallow, în timp ce îi puse în brațe Emmei un mop și lui Kate o perie și o găleată, voi două vă puteți face utile.

Le împinse de la spate pe fete în camera de zi imensă, unde, spusese ea, doctorul Pym voia să ia cina în Ajunul Crăciunului. Era o cameră uriașă, îmbrăcată cu lambriuri de lemn și cu o masă lungă de stejar, pusă în centru. Deasupra mesei atârnau două candelabre din fier forjat, între care se întindeau pânze de păianjen precum beteala. Era un cămin pentru foc din piatră atât de mare, încât patul Emmei și al lui Kate ar fi putut încăpea fără probleme în el. În prezent, o familie de vulpi locuia acolo. Doi dragoni din piatră susțineau polița de deasupra căminului, iar aceștia, ca toate celelalte lucruri, de altfel, erau acoperiți cu un strat gros de praf și funingine.

– Doctorul Pym a spus să nu deranjați vulpile de la locul lor, dar vreau ca restul să fie curat și pur ca o duminică dimineață în Luvrul vostru din Paris.

– E ridicol, spuse Emma după ce plecă domnișoara Sallow. Trebuie să-l ajutăm pe Michael.

– Știu, spuse Kate. Dar nu putem face nimic până când nu luam o poză de la Abraham.

Emma mormăi ceva ininteligibil, dar se aplecă și începu să spele podeaua cu mopul. Kate udă peria și se duse să frece unul dintre dragoni. În timp ce lucrau, două vulpi mici le priveau din profunzimile căminului de foc.

Când se făcu vremea cinei, Abraham încă nu se întorsese, iar Kate și Emma mâncară singure în bucătărie. Îi spuseră domnișoarei Sallow că îi vor duce o farfurie de mâncare și lui Michael. Urcând scările spre camera lor, nu mai aveau acel sentiment de ușurare care le cuprinsese după interviul cu doctorul Pym. Simțeau oboseala până la os și erau disperate de îngrijorare.

Era a doua noapte când încercau să doarmă în timp ce se uitau la patul gol al lui Michael. Copiii nu mai fuseseră niciodată despărțiți atâta timp.

– Mâine, își spuse Kate, mâine îl vom aduce înapoi.

În mijlocul nopții, se trezi cu răsuflarea întretăiată. Își dădu seama că nu verificase dacă încă mai era la locul ei cartea. Se dădu jos din pat și bagă mâna sub saltea. Pipăi locul, simțind cum inima îi bate din ce în ce mai tare. Apoi mâna ei atinse legătura de piele. Apoi scoase cartea ușurel de sub saltea.

Răsărise luna, iar pe pat se răsfrângea o lumină argintie, dându-i coperții de smarald o înfățișare nepământeană. Deschise cartea la mijloc. Foile erau albe. Atinse pagina de

pergament cu degetele; hârtia era uscată și încreștită din cauza vechimii. Întoarse o pagină țeapănă, care scârțâi ușor. Era albă. Apoi încă una și încă una. Toate erau albe. Apoi, când fata era gata să închidă cartea, se întâmplă ceva.

Degetele ei atingeau pagina la care doar ce deschisese cartea și simți cum o imagine se proiectă în mintea ei. Văzu un sat pe malurile unui râu. Acolo se afla un turn și femei care spălau. Iar imaginea nu era ca o poză, lipsită de viață. Putea să vadă cum curgea apa, cum crengile copacilor erau mișcate de vânt. I se păru că aude clinchetul îndepărtat al unui clopot.

– Ce faci? întrebă Emma cu o voce răgușită și somnoroasă.

Kate închise cartea și o băgă la loc sub saltea.

– Nimic, spuse ea, băgându-se la loc în pat, sub pătură. Culcă-te la loc.

CAPITOLUL ȘASE

Pagina Neagră

A doua zi de dimineață, domnișoara Sawllow le puse la treabă de cum se treziră. Împărțindu-și ziua între treburile pe care le-aveau de făcut și grija de a-l evita pe doctorul Pym, Kate și Emma apucară să-și tragă sufletul abia după-amiaza târziu, în camera lui Abraham; stăteau lângă foc, beau cidru și-l ascultau pe bătrân plângându-se despre cum fusese nevoit să meargă până hăt departe ca să găsească o gâscă.

– Nu-i vorba că mă vait! Mă bucur și eu, ca tot omul, să mănânc o gâscă grasă! Dar să trimiți un moșneag ca mine până unde-a-nțărcat mutu' iapa, pe frigul ăla de ieri? Un frig de mormânt! Așa, cât pentru două morminte! Mai vreți cidru?

Camera lui Abraham, aflată în turn, era o încăpere perfect rotundă, iar ferestrele dădeau în toate direcțiile. Dar pe lângă forma perfect circulară, lucrul care atrăgea și mai mult atenția era următorul: peretele era acoperit în întregime cu

fotografii. Iar asta nu era tot. Maldăre de fotografii zăceau și pe podele, erau stivuite sub scaune sau împrăștiate pe mese. Sute și mii de poze, toate îngălbenite de vreme.

– A fost cândva, zise Abraham atunci când copiii intrară și începură să privească în jur, plini de uimire. Am avut o mare pasiune pentru fotografie. Poate pentru că m-am născut cu piciorul ăsta bolnav și n-am putut lucra la mină. Dar s-au schimbat vremurile. N-am mai făcut o fotografie de ani de zile.

Se aplecă și le umplu cănile cu cidru.

– Voi sigur sunteți bine? Păreți cam vlăguite. Sper că n-ați luat și voi boala de la fratele vostru.

– Suntem bine.

Nici Kate, nici Emma nu îndrăzniseră să-și spună una alteia că era Ajunul Crăciunului și se împlineau zece ani din ziua când părinții lor dispăruseră. De dimineață, în vreme ce se îmbrăcau, Emma o luase pe Kate în brațe, pe neașteptate și fără nici o explicație. Rămăseseră astfel în mijlocul camerei aproape un minut, fără să scoată nici un cuvânt.

– Deci l-ați cunoscut pe doctor. Știți, el nu-i din Cambridge Falls. A apărut aici într-o zi și a cumpărat locul, ehe, acum mai bine de zece ani. S-a ataşat de mine și de Sallow.

– Abraham... Kate și Emma hotărâseră să fie directe; aveau nevoie de răspunsuri, iar bătrânul îngrijitor era singura lor speranță, și cea mai sigură, de-a le obține. Tu, hm, îți amintești de noi? Din trecut. Într-o zi, pe malul lacului. Cumva... am apărut așa dintr-odată?

Kate știa că, dacă l-ar fi întrebat asta cu două zile în urmă, Abraham habar n-ar fi avut despre ce vorbește. Dar trecuse

vreme de-atunci, iar copiii apucaseră să călătorească în timp. Trecutul era altul acum. Iar asta însemna că și amintirile lui Abraham erau altele. De fapt, nici n-apucase bine să sfârșească întrebarea, că pe fața bătrânului se așternu un zâmbet.

– Dacă-mi amintesc de voi? Trei micuți ivindu-se așa, – pac! – de nicăieri? N-ai cum să uiți așa ceva! Când v-am văzut alaltăieri coborând din barcă, mi-am spus, Abraham, bătrâne, sunt aceiași care-au apărut de nicăieri acum cinșpe ani și uită-te la ei, n-au crescut nici c-o zi. Dar mă bucur c-ați mărturisit în sfârșit; începusem să cred că-mi pierd eu mintea. Abraham se aplecă ușor spre ele: Bănuiesc că v-ați prins, nu-i așa? V-ați dat seama ce-i cu Cambridge Falls?

Kate clătină din cap.

– De-asta suntem aici.

– Ah, vă râdeți de mine! Călătoriți prin timp, iar eu trebuie să vă cred că nu v-ați dat seama în ce fel de loc vă aflați?!

– Ne-am gândit noi că... Vreau să spun, am bănuit că e ceva ciudat la mijloc...

– Ciudat! O, da! Asta așa, ca s-o zicem frumos.

– Și doctorul Pym... e cumva...

– E cumva ce, domnișoară?

– E cumva...

Kate nu reuși să pronunțe cuvântul. Din fericire, Emma nu mai putu răbda.

– E vrăjitor?!

– Șșșșșșșt! Abraham își trase scaunul și mai aproape și le făcu semn să coboare vocea. Hai să nu ne-audă, totuși, pân'

la Westport! Apoi le făcu cu ochiul, zâmbind. Dar aici v-aţi prins. Omul e vrăjitor, cum mă vezi şi cum te văd!

Kate puse cana cu cidru pe podea. Nu mai avea încredere c-o poate ţine-n mâini.

– Şi cum v-aţi dat voi seama? A făcut vreo vrajă, poate?

– A aprins cumva focul, spuse Emma.

Abraham dădu aprobator din cap, în semn că ştia despre ce vorbeşte fata.

– Da, doctorul e un om genial, dar nu poate s-aprindă focul nici să-l tai. Şi ia spuneţi, nu cumva şi voi sunteţi vrăjitoare? Preţ de o clipă, o umbră de îngrijorare i se aşternu pe chip. Că, dacă-i pe-aşa, vreau să ştiţi că eu mereu am fost prietenos cu voi şi nu cred c-aveţi de ce să mă prefaceţi într-un ţap sau să faceţi să-mi mai crească un şezut...

– Nu suntem vrăjitoare, îl asigură Kate.

– Da, zise Emma. Mereu am crezut că magia nu-i decât o prostie din capul lui Michael.

– Chiar aşa? Abraham îşi mângâie barba. Nu ştiaţi că magia există cu adevărat?

– Nu-i ceva neobişnuit, zise Kate. Majoritatea oamenilor nu cred că magia există.

– Nici măcar Michael nu crede, adăugă Emma. Iar el e destul de ciudat.

– Şi atunci, cum Doamne iartă-mă aţi venit...

– O să-ţi spunem tot, zise Kate. Dar trebuie să ne spui şi tu despre Cambridge Falls. Adevărul.

Bătrânul le privi îndelung, apoi oftă.

– Bine atunci. Bănuiesc că oricum am rupt pisica. Dar am nevoie de-un fum. Spunând acestea, scoase pipa, o scutură și și-o aprinse cu un beţişor, luând foc din şemineu. Acum, primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că odată, demult, lumea magică și lumea noastră existau laolaltă, întrepătrunse. Uite-așa. Abraham își împreună degetele noduroase. Și-a fost așa mii de ani la rând. Până când oamenii – oamenii normali, vreau să spun – au început să se răspândească tot mai mult și să se înmulţească, întemeind oraşe şi cetăţi. În cele din urmă, cei cu puteri magice au înţeles că omenirea e de neoprit. Așa c-au început să-și separe teritoriile și să le facă nevăzute pentru oameni și de nepătruns; puteai ajunge la ele doar dacă ştiai cum. Bucăţi întregi de pământ au început să dispară de pe hartă. Lucrul ăsta a durat un secol și mai bine. Apoi, în 1899, în ultima zi de decembrie, a dispărut și ultima fâșie de pământ fermecat! Pac!

– Dar, îl întrerupse Kate, asta nu s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă! Oamenii ar trebui să-și amintească!

– Fata mea, vorbim despre o magie foarte puternică. Oamenii au fost făcuţi să uite. Să uite de insulele și de pădurile dispărute. Să uite că magia a existat vreodată. Toată istoria lumii a fost rescrisă. Singura problemă e că, pe ici, pe colo, câte-o aşezare omenească a fost trasă și ea pe tărâmul fermecat și făcută să dispară. Asta s-a-ntâmplat și cu Cambridge Falls. Eu, domnișoara Sallow, oamenii din sat am trăit ușă-n ușă cu vrăjitorii de când ne știm. În vremurile bune făceam și comerţ cu ei. Dar suntem cu toţii oameni ca și voi. N-ai

să prea găsești din ăștia de-ai lor pe-aici! arătă înspre fereastră cu pipa. Nu v-ar veni să credeți ce se găsește-n munții ăștia!

Bătrânul se aplecă și mai mult.

– Dragele mele, acum e rândul vostru. Dacă spuneți că nu sunteți vrăjitoare, atunci cum de-ați apărut în ziua aceea, acum cincisprezece ani?

Fetele priviră una la alta. Se temeau că, dacă i-ar spune lui Abraham despre carte, el le-ar zice că e a doctorului Pym și că trebuie să i-o dea înapoi. Iar dacă făceau asta, cum l-ar mai putea salva pe Michael?

– Te-am mințit, zise Emma. Suntem vrăjitoare. Am vrut doar să vedem ce anume știi tu. Felicitări! Ai trecut testul!

Kate se gândi că minciuna Emmei fusese una cât se poate de proastă, dar Abraham dădea aprobator din cap, ca și când ar fi bănuit de mult una ca asta.

Bun așa, își spuse fata.

– Abraham, zise Kate, ne trebuie niște poze mai vechi. Din vremea când... ea a fost aici.

În ciuda focului care ardea vesel în cămin, o răceală ciudată se așternu în încăpere.

Abraham coborî vocea:

– Vă referiți la contesă, nu? Și ce vreți voi cu ea? Au fost vremuri întunecate. Mai bine să uităm de ele.

– Te rugăm, chiar avem nevoie de fotografii.

– Și dacă nu vrei să ni le dai, te prefacem într-un broscoi.

Emma se uită chiorâș la Abraham și îl amenință cu degetul. Bătrânul sări de îndată în picioare și se repezi la un

cufăr așezat lângă perete, îl deschise într-o clipă și începu să scormonească înăuntru.

Kate îi aruncă Emmei o privire plină de reproș.

Emma ridică din umeri.

– O să mi le dea.

Abraham se întoarse cu o mapă groasă din piele, ticsită cu fotografii.

– M-a făcut fotograful ei oficial. Ce ființă mândră! Îmi spunea întruna că e de datoria mea să imortalizez frumusețea ei pentru posteritate. Pufni nemulțumit și îi întinse mapa lui Kate. Puteți să le luați pe toate. Mie nu-mi mai trebuie câtuși de puțin.

Kate se uită înăuntru. Erau sute de fotografii. În mod cert aveau să găsească una care să-i ducă anume în locul și timpul unde se afla Michael.

– Abraham, cine era contesa? Ea e motivul pentru care Cambridge Falls a ajuns astfel?

Abraham nu părea să vrea să răspundă, dar Emma îl privi pieziș, iar el ridică mâinile, în semn că se predă.

– Bine. Am să vă spun ce știu. Dar cine era ea și de unde venea, asta chiar nu știu. A apărut pur și simplu în Cambridge Falls cu vreo cincizeci de vârcolaci de-ai ei. Strigoi, cum le spun copiii. Mi-aduc aminte că unul dintre ei v-a înșfăcat pe voi trei în ziua aia, pe malul lacului, așa că știți ce ființe cumplite și blestemate sunt. Un buștean sfârâi în foc, iar Abraham se opri și ațâță flacăra cu vătraiul. Când reluă firul poveștii, vorbea și mai încet:

– Era vară. O zi cu adevărat frumoasă. Nu era nici un nor pe cer. Majoritatea bărbaților erau plecați la mine. Cam la două ore de mers în munte. Așa că-n sat rămăseseră numai femeile și copiii. Și eu, cu piciorul ăsta al meu. Fără să bage de seamă, Abraham își frecă piciorul bolnav. Eram acasă la vărul meu și, deodată, am auzit un țipăt. În viața mea nu mai auzisem așa ceva. M-a făcut să-mi stea inima. Am ieșit din casă și am văzut cum un monstru din ăla fugărea un băiețel pe stradă. L-a înșfăcat și l-a luat cu el până s-apuc să fac ceva. I-am urmărit până în piață. Nu puteam să-mi cred ochilor. Copii peste tot. Și strigoii. Își scoseseră săbiile și le sileau pe mame să rămână mai în spate, împiedicându-le să ajungă la micuți. Atunci i-am zărit părul auriu, strălucind în mijlocul lor, în marea aceea de capete negre. A spus ceva, iar monștrii au început să se-ndrepte spre albia râului, trecând podul, cu copii cu tot, mânându-i ca pe niște oi. Am luat-o pe urmele lor, alături de femei, care plângeau și strigau disperate și...

Abraham se opri. O privi pe Kate.

– Ești bine, domnișoară?

– Te-ai albit toată, zise Emma.

– Sunt... sunt bine, se bâlbâi Kate. Spune mai departe, te rog!

Dar nu era bine deloc. Se gândea la copii, la cât de teamă trebuie că le-a fost, se gândea că l-a lăsat pe Michael cu monștrii ăia...

– Vă rog. Sunt bine.

Abraham dădu din cap și luă o gură de cidru.

– Ei bine, pe vremea aia, la conac locuia domnul Langford. Un pișpirel, uite-atâta de-nalt. Un bogătan ticălos. Oamenii din familia lui fuseseră proprietarii minelor ani și ani la rând. Și omul stătea uite-așa în fața casei, pe trepte, și numai ce-apare ea cu monștrii ei și cu bieții copii, care plângeau. Și numai ce-ncepe el s-o întrebe ce Dumnezeu crede ea că face, că acolo e proprietate privată și et cetera și tot așa și cum, ea nu știe cine-i el, și numai ce-o vezi că-ncepe să chicotească și, Doamne!, cum s-a mai repezit un monstru din ăla și l-a tăiat pe domnul Langford fix pe din două. Ce privelițe! Acuma stătea acolo și-i spunea să se care și-n clipa următoare îl vezi bucăți. Bine, ca să spunem drept, nimeni nu-l plăcea, de fapt, pe domnul Langford, pișpirel îngâmfat cum era, dar chiar și-așa, ce moarte cumplită! Încă mai dădea din gură când trunchiul i s-a desprins de picioare.

Kate și Emma încremeniseră și abia dacă mai îndrăzneau să respire. Abraham ațâță iar focul; se cufundase cu totul în amintiri.

– Am trimis soli în munte, la mine. Dar s-a lăsat noaptea până să se întoarcă bărbații. Am luat torțe și cât de multe arme am putut și am trecut podul. Abraham râse sumbru. Ce-o fi fost în mintea noastră? Noi nu eram luptători. Și de partea cealaltă era ea, o vrăjitoare rea cu o armată de demoni războinici. N-aveam nici o șansă. Abraham clătină din cap. A ieșit pe trepte ca să ne-ntâmpine. Avea cu ea vreo trei strigoi. Dar n-a fost nevoie decât de-un semn, Abraham ridică palma, și ne-am oprit cu toții. Ne-a vorbit cu glăsciorul ei dulce și subțire:

– Copiii voştri sunt înăuntru, fiecare cu un cuţit la gât. Până s-ajungeţi voi la uşă, o să fie morţi.

Doamne, ce linişte cumplită s-a lăsat! Nimeni nu-ndrăznea să se mişte. Mi-aduc aminte că domnul Langford, făcut bucăţi, zăcea încă pe trepte, iar ea ne privea, frumoasă şi cumplită, în lumina torţelor. Apoi ne-a spus că în munţi se află un lucru pe care ea îl vrea. Ne-a spus că, dacă-l găsim şi i-l aducem, o să ne dea copiii înapoi.

– Şi ce-aţi făcut? întrebă Emma pe nerăsuflate.

– Tu ce crezi c-am făcut, copilă? Bărbaţii s-au dus în munţi cu o hoardă de monştri după ei, care-i păzeau. Femeile s-au întors în sat, iar ea a rămas în casă cu copiii.

Preţ de un minut, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Nu se-auzeau decât lemnele sfârâind în foc. Kate îşi dădu seama că strânsese cu atâta putere braţele fotoliului, încât îi înţepeniseră mâinile. Le descleştă şi începu să-şi dezmorţească degetele.

– Şi nimeni n-a mai încercat să se lupte? întrebă Emma în cele din urmă.

– Câţiva au încercat. Se mai sătura câte unul, i se făcea dor de nevastă şi de copii şi-şi pierdea minţile.

– Şi ce-au păţit?

– Avea ea o barcă. O transformase într-o temniţă plutitoare unde-i închidea pe toţi cei care n-o ascultau. Noaptea, puteai să-i auzi strigând dinspre lac. Abraham se cutremură. Umblau zvonuri cum că-i chinuia pe cei închişi acolo. Îi chinuia îngrozitor.

Kate își aminti că, în ziua când călătoriseră în trecut, văzuse acea barcă mare plutind pe lac, în depărtare. Probabil că despre ea vorbea Abraham.

– Dar ce anume căuta?

– Nu ne-a spus niciodată exact. Dar erau tot felul de zvonuri.

– Ce zvonuri?

Vocea lui Abraham se prefăcu în șoaptă:

– Oamenii spuneau că e o carte anume. O carte mare, de magie, îngropată în munți cu mulți ani în urmă. Închipuiți-vă, Abraham coborî vocea încă și mai mult, iar Kate și Emma își încordară și mai mult auzul, închipuiți-vă ceva atât de cumplit și de periculos încât a trebuit să fie îngropat departe de oameni.

Kate o privi pe Emma. Ochii negri ai surioarei ei se făcuseră cât cepele. Amândouă se gândeau la același lucru. Nu cumva cartea pe care o voia contesa era chiar cartea lor? Dar ei o găsiseră în casă. Nu putea fi aceeași.

– Și ce s-a-ntâmplat până la urmă? întrebă Emma.

Abraham clătină din cap.

– Nu, gata. V-am spus tot ce aveam de spus. N-aveți decât să mă prefaceți într-un țipar. Unele lucruri rămân, mai bine, sub tăcere.

– Te rugăm, zise Kate, trebuie să aflăm ce s-a-ntâmplat cu copiii. Și, în sfârșit, rosti lucrul care-i stătuse în toată vremea pe inimă: Îl are pe fratele nostru.

– Poftim?

– Nu e bolnav. L-am lăsat acolo. În trecut... Eu l-am lăsat acolo.

– Doamne... Abraham își acoperi fața cu mâinile lui pătate. Da, acum că spui, îmi aduc aminte. Mi-am înăbușit atâtea amintiri din vremea aia, dar da, știu de fratele vostru. Bărbatul clătină din cap. Nu, nu pot să vă spun. Nu-mi cereți asta. Îmi pare rău. Trebuie să mergeți la doctorul Pym. El poate să v-ajute. Îmi pare rău...

Dădu să se ridice, dar Kate îl apucă de mânecă.

– Arată-ne măcar ultima fotografie pe care ai făcut-o! Te rugăm!

Bătrânul clipi de câteva ori, în mod vădit surprins de cererea fetei. Apoi șchiopătă până la birou, deschise un sertar și scoase de-acolo o singură fotografie. Cu mâini tremurânde, i-o întinse lui Kate.

Fotografia era întunecată și neclară. Părea să înfățișeze un grup de femei alergând de-a lungul albiei râului. Multe dintre ele aveau torțe în mâini. Și deși imaginea nu era deloc limpede, Kate și Emma simțeau spaima și neliniștea femeilor.

Se auzi o ușă trântindu-se. Fetele priviră în sus și văzură că Abraham urcase scările, intrase în dormitor și închisese ușa după el.

– Haide, zise Kate.

Vârî fotografia în buzunar și părăsiră turnul.

Era seară de-acum, iar fetele nu mai mâncaseră nimic de la micul dejun, așa că se duseră la bucătărie. Domnișoara Sallow pusese gâsca la cuptor și era prea ocupată cu cina ca

să le mai mustre că n-au ajuns la prânz. Înşfăcară o bucată de pâine, nişte brânză şi salam şi o zbughiră sus.

Abraham avusese dreptate într-o privinţă: contesa era cât se poate de mândră. Fură nevoite să scormonească prin zeci de poze care o înfăţişau pe contesă în rochii de seară. Contesa purtând bijuterii. Contesa plimbându-se cu barca. Sau jucând badminton cu secretarul ei ciudat. De obicei, privea timid la aparatul de fotografiat, ca şi când ar fi fost luată prin surprindere. Dar cumva, de fiecare dată, era prinsă din unghiul cel mai avantajos.

– Uită-te la asta. Emma stătea pe podea, înconjurată de fotografii şi ţinând în mâini o altă fotografie a contesei: tânăra arăta cât se poate de cochet sub o umbreluţă de soare din dantelă. Ţi-am zis că-i o îngâmfată!

Emma azvârli fotografia pe maldărul tot mai mare din colţ.

Kate sorta fotografiile pe pat şi, ori de câte ori dădea peste una cu un strigoi, o punea imediat la coada teancului. În ultimele două zile încercase din răsputeri să nu se gândească prin ce-ar putea trece Michael. Trebuia să se stăpânească dacă voia să funcţioneze normal. Dar acum că auzise povestea lui Abraham şi văzuse fotografii cu creaturile acestea în zdrenţe negre şi cu săbii lungi şi crăpate, o cuprinse o teamă cumplită pentru fratele ei. Dădu peste o fotografie cu un strigoi deosebit de hidos şi se trezi că împinge tot teancul mai încolo, copleşită de spaimă.

Emma mormăi nemulţumită şi azvârli încă o fotografie în colţ.

Cartea se afla lângă genunchii lui Kate şi, preţ de o clipă, fata îşi trecu mâna peste coperta de smarald. Se gândi la vedenia pe care o avusese cu o seară înainte. Oare fusese numai închipuirea ei? Deschise cartea şi atinse o pagină goală. Efectul fu instantaneu. Ca şi când ar fi fost aievea acolo, Kate văzu satul de pe malurile râului. Doar că era mai mare. Avea străzi pietruite şi un zid împrejmuitor. Şi o piaţă. Văzu bărbaţi şi femei mişunând pretutindeni. Auzea zumzetul crescând al vocilor.

Dădu pagina şi atinse iar foaia de pergament. Văzu acum o armată numeroasă mărşăluind pe un drum, nori de praf ridicându-se în urma soldaţilor. Auzea zăngănitul săbiilor şi al scuturilor şi bătaia ritmică a unei tobe. În urma lor, în depărtare, Kate zări satul de pe râu, în flăcări. Rămase mută de uimire şi mai dădu câteva pagini. Armata dispăru. Văzu, în schimb, o flotă aflată în largul mării. Valurile legănau ambarcaţiunile, iar pânzele fluturau în bătaia vântului. Fata auzea strigătele marinarilor, pârâitul frânghiilor şi simţea cum punţile din lemn plesnesc, doldora de comori adunate din ţinuturi îndepărtate. Dădu mai multe pagini. Văzu mai mulţi oameni alergând îngroziţi din calea a doi dragoni, unul negru şi altul roşu, care se luptau în aer, deasupra unui oraş, scuipând foc. Trupurile li se împletiră în aer, iar cei doi dragoni se prăbuşiră pe pământ, zdrobind clădiri şi împrăştiind flăcări. Încă o pagină. Un cavaler în armură intra într-o peşteră, în vreme ce un monstru cu braţe lungi, acoperite cu solzi, se ivea din întuneric, târându-se şi sâsâind. Kate dădu mai multe pagini şi văzu un balon cu aer

cald ridicându-se spre cer, în vreme ce mai multe femei îmbrăcate în rochii lungi și bărbați cu pălării de paie aplaudau. Încă o pagină. Văzu un oraș mare, ale cărui străzi erau înțesate cu mașini de epocă. Deschise apoi cartea într-un alt loc, adânc printre file. Așteptă. Nu se-ntâmpla nimic. Fata privi o vreme la pergamentul gol. Drept în mijlocul paginii se ivi un punct negru. Pe măsură ce Kate privea, punctul începu să se întindă, aidoma unei pete de cerneală. Dintr-odată, toată pagina se făcu neagră. Iar apoi, fata văzu cu groază cum negreala se ridică din carte și începe să-i cuprindă degetele.

– Kate!

Emma o privea de undeva de sus. Kate își dădu seama că zace întinsă pe podea.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ai tras un țipăt.

– Ce tot spui? N-am țipat.

– O, ba da, zise Emma. Și apoi ai leșinat cumva.

O ajută să se ridice. Kate aruncă o privire spre carte. Pagina era iar goală.

– Ce s-a-ntâmplat? spuse Emma.

– Nimic.

Kate întinse mâna și închise cartea.

– Eh, bine, uite ce-am găsit.

Emma îi întinse o fotografie.

Kate aproape că scoase un țipăt, dar i se puse un nod în gât. Acolo, în poza alb-negru îmbătrânită de vreme, privea la ea din trecut însuși Michael. Era singur, iar în spatele lui

se zărea un colț al casei. Băiatul ținea în mâini o hârtie pe care scria: „AJUTAȚI-MĂ!"

Cineva încerca să intre în cameră.

– Ce-i asta? Cine-a-nchis ușa?!

Era domnișoara Sallow.

– Repede, șuieră Kate. Eliberară de îndată o porțiune din pat, împrăștiind fotografiile, iar Kate trase cartea spre ea. Asigură-te că mă ții de mână.

– Ce, vă temeți c-o să intre careva în lipsa voastră și-o să fugă cu bijuteriile coroanei franceze, nu-i așa? Deschideți ușa!

Kate luă fotografia lui Michael și deschise cartea. Paginile erau din nou goale. Inima începu să-i bată tot mai repede. Știa că trebuie s-o facă acum, repede, până nu-și pierdea curajul. Dădu să așeze fotografia în carte.

– Stai!

Emma o apucă de braț.

– Ce faci? Trebuie să...

– Ne trebuie o poză ca să ne întoarcem.

Lui Kate îi stătu inima. Fusese cât pe-aci să plece în trecut cu sora ei, fără să aibă nici un mijloc de-a se întoarce înapoi acasă. Emma apucă aparatul foto al lui Michael, îl îndreptă spre Kate și făcu o poză. O clipă mai târziu, aparatul scoase fotografia.

– Urechile regale au surzit, da? Gâsca e gata și doctorul Pym m-a trimis să le chem pe înălțimile voastre. Inclusiv pe Delfin, fie că se simte mai bine, fie că nu. Așa că *ouvre la porte* sau intru peste voi!

– O clipă! strigă Kate, încercând să pară liniştită. Ieşim imediat!

Emma suflă peste fotografie şi o puse în buzunar.

– Bun, zise ea, apucând-o pe Kate de braţ.

O auzeau pe domnişoara Sallow mormăind dincolo de uşă, zdrăngănind inelul cu chei atârnat la brâu şi căutând-o pe cea de la camera lor.

Kate se opri, ţinând fotografia deasupra paginii goale. Simţi din nou întunericul acela ridicându-se din carte şi ameninţând s-o cuprindă cu totul.

– Ce este? întrebă Emma.

Respirând adânc, Kate se gândi din răsputeri la Michael şi aşeză fotografia pe pagină.

CAPITOLUL ȘAPTE

Oaspeții contesei

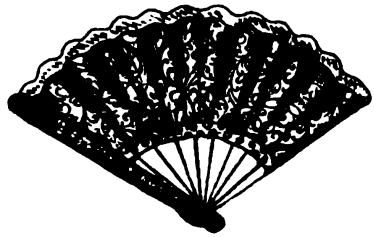

– Îmi pare rău, spuse Kate pentru a șasea sau a șaptea oară. Îmi pare atât de rău...

În momentul în care apărură, Kate și Emma fugiră spre Michael, aproape dărâmându-l cu îmbrățișarea pe care i-o dădură. Îl întrebară dacă era în regulă, de cât timp era ținut prizonier, dacă îi făcuse vreun rău contesa. Emma spuse că, dacă da, se va duce imediat să o omoare pe vrăjitoarea aceea; tot ce trebuia Michael să facă era să-i spună.

Era seara devreme. Erau la zece metri de casă, la marginea unui pâlc de pini, ale căror crengi încâlcite se înălțau către cerul însângerat de soare.

– Sunt bine, spunea Michael. Sunt aici doar de câteva zile. Fetelor, nu pot să respir.

Reuși să se smulgă din îmbrățișarea lor, dar Kate îl ținea în continuare de brațe cu o disperare care părea să spună că nu-i va mai da niciodată drumul. Ochii îi înotau în lacrimi.

– Nu am vrut să te lăsăm în urmă. Credeam că te ţineai de mine. Niciodată...

– Uite ce e, spuse Michael în timp ce-şi îndrepta ochelarii, nu avem timp de asta acum. Adică, bineînţeles că vă iert şi aşa mai departe. Dar trebuie să plecăm de aici. Probabil că deja mă caută. Vreau să văd cartea.

Kate ezită timp de o clipă – de ce, nu ar fi ştiut să spună – apoi îi dădu cartea.

– Mă scuzaţi.

Kate se întoarse. Abraham era în spatele lor, jucându-se nervos cu aparatul de fotografiat. Nici măcar nu-l observase până acum.

– Deci, nu mă deranjează apariţiile de nicăieri şi alte trucuri pe care se pare că le faceţi, dar, dacă nu vă e cu supărare, eu o s-o şterg de-aici, bine? Bine, deci...

Înainte ca să poată spune cineva ceva, bărbatul şchiopătă înspre copaci şi se pierdu printre ei.

Kate se întoarse şi văzu că fratele ei nici măcar nu se uitase la ce se întâmpla. Era ocupat să răsfoiască paginile cărţii. În mintea lui Kate se ridică un semn de întrebare.

– Cum ai reuşit să scapi de strigoi? Nu erai ţinut laolaltă cu ceilalţi copii?

– Şi cum l-ai găsit pe Abraham din nou? întrebă Emma. Pur şi simplu l-ai întâlnit prin preajmă?

Michael închise cartea cu zgomot.

– Trebuie să aveţi încredere în mine. Orice s-ar întâmpla, totul o să fie bine.

– Ce tot spui acolo? întrebă Kate. Trebuie să plecăm de aici.

Era pe cale să-i spună Emmei să scoată poza pe care o făcuseră în dormitor înainte să plece, când auzi pe cineva chicotind.

Simți sunetul acelui râs era precum apa rece ca gheața alunecând pe spatele ei.

Secretarul contesei ieși de după un copac. Purta aceeași jachetă cu dungi subțiri pe care o purtase în acea zi, la baraj; numai că acum, de aproape, Kate putu să vadă găurile și petele de grăsime de pe ea. Zâmbea cu toți dinții lui gri și înguști. O pasăre mică și galbenă stătea cocoțată pe umărul lui.

– Hmm, da, foarte bine, foarte bine, spuse acesta pe o voce pițigăiată, aproape isterică, apoi își frecă palmele una de alta într-un gest de mulțumire. Contesa va fi atât, dar atât de fericită!

– Ți-am spus că se vor întoarce după mine, spuse Michael.

Kate crezu că are halucinații. Așa ceva nu era posibil. Michael nu le-ar trăda nicodată. Continua să-și spună asta în timp ce doi strigoi îmbrăcați în negru ieșiră din umbre.

În timp ce se apropiau de casă, secretarul urlă la unul din strigoi să deschidă ușa pentru el. Dar silueta sinistră îl ignoră, iar bărbatul trebui să o deschidă el însuși, bombănind în același timp ceva despre lipsa de respect și despre cum contesa va afla despre asta.

Îi conduse pe copii printr-o serie de coridoare întortocheate. Michael avu intenția, de câteva ori, să le vorbească surorilor lor, dar de fiecare dată Emma se uita urât la el până când nu mai avea curaj să o facă. Michael avea ochelarii îndoiți și o umflătură roșie pe obraz. În momentul în care

strigoii se făcuseră văzuți, Emma îl atacă, trântindu-l la pământ. Îl lovi în repetate rânduri cu ambii pumni, numindu-l trădător și șobolan și urlând la el că nu-i mai era frate. Atacul fetei îl făcu pe Michael să scape cartea, iar Kate și secretarul se aruncară după ea în același timp. Se iscă o încăierare în care Kate trăgea dintr-o parte de carte, iar secretarul din cealaltă. Lupta se termină în momentul în care unul din strigoi o lovi puternic pe Kate peste față cu dosul palmei. Întinsă pe pământ, cu urechile țiuindu-i, îl văzu pe celălalt strigoi cum o lua pe Emma, care striga și lovea din picioare, de pe Michael.

Lui Kate îi zvâcnea capul. Dar chiar și așa, nu putu să nu observe cât de diferit era conacul. Ferestrele și oglinzile erau curate. Luminile lumânărilor se oglindeau în podelele de lemn lustruite. Nici o mobilă nu era sfâșiată, ruptă sau adăpost pentru vreo familie de animale. Poate că într-adevăr contesa era malefică, dar putea s-o învețe câteva lucruri pe domnișoara Sallow despre cum se întreține o casă.

Kate o luă de mână pe sora ei. Fața Emmei era udată de lacrimi și avea o expresie împietrită.

– Nu e vina lui Michael, spuse Kate în șoaptă. E a vrăjitoarei ăleia. Îl controlează cu ajutorul vreunei vrăji. Nu e vina lui Michael. Ține minte asta; nu e vina lui.

Emma dădu din cap în semn că înțelege, dar lacrimile continuau să-i șiroiască pe obraji.

Secretarul se opri în fața unei uși duble dintr-un hol slab luminat. Kate știu că erau în fața sălii de bal. Parcă vedea în

faţa ochilor candelabrele pline de pânze de păianjen, căzute pe podea, balconul pe jumătate prăbuşit, ferestrele sparte.

– Rămâneţi aici, le ordonă el strigoilor, ai căror ochi galbeni luceau în întuneric.

Cavendish se apropie, aplecându-se spre Kate. Nu era cu mult mai înalt decât ea, iar respiraţia îi mirosea a ceapă. Era cel mai scârbos om pe care îl văzuse vreodată.

– Vă sfătuiesc, vrăbiuţelor, să nu cumva să o supăraţi pe contesă. Nu vreţi să fiţi trimişi pe barcă, nu-i aşa? Vrăbiuţelor nu le place pe barcă.

Apoi zâmbi arătându-şi dinţii gri.

–Ai neapărată nevoie să te speli pe dinţi, spuse Emma. Cam un an încontinuu.

Cavendish îşi închise gura şi se încruntă la copii. După ce le făcu semn cu capul să-l urmeze, împinse uşile duble şi le deschise.

Era ca şi cum ai fi intrat într-un vis. Kate şi Emma clipiră de câteva ori, orbite de lumină, apoi clipiră din nou, dar de data aceasta pentru că nu le venea să creadă ce vedeau. În jur de o sută de cupluri se mişcau pe ringul de dans, întorcându-se şi învârtindu-se şi făcând piruete şi întoarceri, în timp ce o orchestră de treizeci de persoane cânta un vals. Kate văzu dirijorul uitându-se peste umăr la dansatori ca un părinte mândru. Unii bărbaţi purtau smochinguri, iar cozile fracurilor zburau atunci când îşi învârteau partenerele. Alţii purtau uniforme cu centuri roşii şi albastre, iar pe piepturile lor luceau medalii de aur. Femeile erau îmbrăcate în rochii cusute cu rubine, perle şi smaralde. Şi peste tot, Kate văzu

diamante împodobind decolteurile și reflectând lumina miilor de lumânări care ardeau în candelabre. Un servitor într-o livrea verde și cu ciorapi albi până la genunchi trecu pe lângă ei, ducând o tavă cu șampanie bărbaților și femeilor mai în vârstă care stăteau aliniați lângă pereți.

– Vrăbiuțele trebuie să aștepte aici, spuse Cavendish cu o voce șuierătoare. Contesa va veni la voi atunci când va crede de cuviință.

Apoi Kate o zări cu părul ei auriu reflectând lumina în centrul ringului, unde nimeni nu dansa. Pielea ei era translucidă, rochia avea culoarea sângelui, iar diamantele care îi împodobeau gâtul și pieptul păreau că sunt singura sursă de lumină din salon. Partenerul ei era un tânăr atletic, îmbrăcat în uniformă, care avea cele mai impresionante mustăți văzute vreodată de Kate. Contesa îi spuse ceva, iar bărbatul se dădu înpoi și făcu o plecăciune în fața ei. Ea făcu, la rândul ei, o reverență scurtă și, ținându-și rochia cu mâna, merse elegant ocolind cuplurile înspre locul în care stăteau copiii și secretarul ei, agitându-se să pară cât mai servil.

Fața contesei era îmbujorată de la căldură și mișcare, iar ochii îi luceau de vitalitate. Culoarea acestora din urmă era un albastru-închis, aproape violet, iar în momentul în care poposiră asupra lui Kate, fata se simți ca și cum ar fi fost cea mai norocoasă persoană din lume.

– Ești aici! Frumoasa mea Katrina!

Contesa o luă pe Kate de mâini și înainte să poată reacționa în vreun fel, o sărută pe obraji. În spatele ei, cuplurile se învârteau la unison, creând un decor ametitor.

– Ce bine că ai sosit la timp pentru bal! Toată crema societății din Sankt Petersburg este aici. Se zvonește că țarul însuși își va face apariția mai târziu, deși bineînțeles că nu va veni, nerodul! Acum, spune-mi, draga mea, zise contesa apropiindu-se de Kate, apoi continuând în șoaptă: ce părere ai de domnul cu care am dansat?

Tânărul despre care era vorba părăsise ringul de dans și se alăturase altor doi bărbați în uniformă. Era drept ca bradul, cu o mână agățată de curea și cu cealaltă mângâindu-și mustățile.

– Acela este căpitanul Alexei Markov din Compania a III-a a Husarilor, spuse contesa cu o voce joasă și complice lui Kate. Este puțin prea mândru de mustățile lui, dar cu toate acestea e un animal atrăgător. Vom avea curând o aventură, deși nu se va termina cu bine. Se încruntă teatral. Alexei va insista să se laude cu asta la club, iar eu nu voi avea de ales decât să îl măcelăresc pe el și toată familia lui.

Kate zâmbi și, în timp ce făcu asta, o văzu pe Emma uitându-se terifiată la ea. Era ca și cum cineva îi dăduse o palmă să o trezească. Își smulse mâna din cea a contesei, cu inima bătându-i nebunește.

În cazul în care contesa observase că Kate își eliberase mâna, se prefăcu că nu văzu nimic. Arăta cu evantaiul înspre un om foarte bătrân, cu favoriți albi, care dormea într-un scaun. Bătrânul etala o colecție atât de mare de medalii încât se înclina periculos într-o parte. Kate se aștepta aproape ca greutatea să-l tragă în jos și să-l trântească la podea.

– Priviți-l pe soțul meu iubit, spuse contesa, acoperind orchestra. Nu-i așa că e prea dezgustător pentru a fi descris în cuvinte? Și știați că, atunci când m-am măritat cu el, la șaisprezece ani, eram cunoscută drept cea mai mare frumusețe din Rusia? Facem un tur al salonului?

Contesa porni, iar Cavendish, care încă mai ținea strâns la piept cartea, le împinse pe Kate și pe Emma, drept semn că trebuie să o urmeze.

– Recunosc, spuse contesa, în timp ce se mișca prin mulțime și răspundea la saluturi printr-o înclinare grațioasă a capului, existau oameni care insistau să o ridice în slăvi pe Natașa Petrovski, cu tenul ei alb ca brânza și ochii umezi de vacă. Bineînțeles, asta se întâmpla înainte să sufere acel accident groaznic cu un vas plin cu acid. Biata de ea, am auzit că a murit într-un azil din Ungaria. Nebună de legat și bătând câmpii întruna despre o vrăjitoare. Contesa chicoti, acoperindu-și gura cu evantaiul și aruncându-i lui Kate o privire de nu-i-așa-că-sunt-rea. Dar despre ce vorbeam? A, da, despre soțul meu. Când m-am căsătorit cu contele, toată lumea spunea că nu mai avea mai mult de șase luni de trăit. Nu cred că trebuie să vă mai spun că nu plănuiam să-l las să mai trăiască nici măcar atât. Dar, tipic pentru catârul acesta bătrân, mai trăi încă un an. Sincer, cred că a supraviețuit la mai bine de șase dintre tentativele mele de a-l otrăvi. Niciodată să nu vă căsătoriți cu un mâncău pretențios. Nu aduce altceva decât probleme.

Nici unul dintre invitați nu păru să-i observe pe copii. Atunci când fetele, Michael și chiar secretarul se apropiau de

ei, oamenii îmbrăcați la patru ace pur și simplu se dădeau la o parte din calea lor fără a se uita la ei măcar o dată.

Contesa râse cristalin și spuse:

– Până la urmă, m-am dus la o vrăjitoare bătrână și am cumpărat o poțiune de ace de albină, pastă de chihlimbar și de suflul-salciei. Nu a fost nevoie să înghită nimic. Pur și simplu a inhalat-o în timp ce dormea și în dimineața următoare era țeapăn ca o scândură, lăsându-mă pe mine unica stăpână a celei mai mari proprietăți din împărăția țarului.

Se întoarse spre ei, cu fața luminată de fericirea amintirii, și făcu o reverență adâncă, spunând:

– Contesa Tatiana Serena Alexandra Ruskin vă stă la dispoziție.

Kate și Emma se holbară la capul blond, plecat în fața lor. Michael se aplecă și le șopti:

– Este politicos să...

Dar nu mai apucă să termine pentru că Emma îl lovi cu cotul în coaste. Kate se gândea la ziua în care o văzuseră pentru prima oară pe contesă la baraj și la cum arăta atunci, aproape prea radioasă, prea frumoasă, prea plină de viață. Acum Kate înțelese: nu era real ceea ce vedea. Contesa nu avea șaisprezece sau șaptesprezece ani. De fapt, dacă chiar era cine spunea ea că este, dacă chiar trăia când încă mai erau țari în Rusia, contesa putea avea o sută de ani. Sau chiar mai mult. Vrăjile o mențineau tânără. Nu e de mirare că uneori doar părea că joacă rolul unei adolescente.

Contesa se ridică din reverență foșnindu-și rochia de mătase și se uită la dansatori.

– Așa este, spuse ea cu un aer plictisit, aceasta era lumea mea. Am avut bogății, poziție în societate, frumusețe. Naiva de mine, chiar credeam că obținusem mare lucru. Dar urma să învăț ce însemna puterea cu adevărat.

Apoi bătu din mâinile îmbrăcate în mânuși de dantelă și dispăru totul: bărbații în uniforme și smochinguri, femeile în rochii de gală, orchestra, servitorii în livrele verzi, lumina candelabrelor, totul se evaporă. Copiii se treziră, dintr-odată, că rămăseseră în salonul mare și lipsit de viață, doar în compania contesei și a secretarului cu dinți de șobolan. Numai câteva lumânări pâlpâiau slab de-a lungul pereților.

– Acum, spuse ea cu un zâmbet pe față, să ieșim pe terasă. Mi-ar plăcea să iau o gură de aer. În plus, cred că aveți ceva pentru mine, nu-i așa?

Contesa le obligă pe Kate și pe Emma să aștepte cu secretarul ei în timp ce Michael o ajuta să-și pună șalul negru de mătase. Kate îl pândea pe secretar, așteptând să vadă vreun semn că îi era distrasă atenția, ceva care i-ar fi putut da ocazia fetei să înșface cartea. Deja îi spusese Emmei în șoaptă să aibă poza la îndemână.

Dar cel mai mult, Kate își dorea ca mâinile să nu-i mai tremure. Când nu se opriră din tremurat nici măcar când le strânsese în pumni, și le băgă în buzunar pentru ca Emma să nu observe. Nu voia ca sora ei să știe cît de speriată și lipsită de speranță era ea în realitate.

Secretarul îi șopti ceva păsării mici de pe umărul lui și strânse mai tare cartea la piept.

Dintr-odată, Kate simţi mâna Emmei în buzunarul ei, încercând să-i desfacă pumnul şi strecurându-şi mâna mică într-a ei. Se uită la sora ei şi o văzu privind în sus la ea, cu ochii plini de încredere şi dragoste.

Pe o voce care nu putea fi auzită de nimeni altcineva în afară de Kate, Emma spuse:

– Totul va fi bine.

Kate crezu că o să-i iasă inima din piept de fericire. Ştiuse întotdeauna că sora ei era puternică, dar, cu toate acestea, era şi cu trei ani mai mică, iar în acel moment, când totul părea fără speranţă, Emma să fie cea care o sprijinea era...

– Urmaţi-mă, spuse contesa, trecând pe lângă ei şi îndreptându-se spre uşă.

Îi conduse la o alee de piatră din spatele casei. Noaptea era caldă, aerul apăsător şi îndulcit de mirosul florilor care se deschideau. Deasupra capetelor lor atârnau dragoni de sticlă de toate culorile, ţinând în gurile deschise lumânări aprinse. Un pahar de cristal se afla pe o masă din mijlocul aleii şi lângă acesta o carafă plină cu un lichid închis la culoare.

– Vă rog, spuse contesa, arătând spre scaune. Îmi place la nebunie să stau afară seara, în timpul verii. Poate din cauza sângelui meu rusesc, care-mi şopteşte mereu că iarna nu e niciodată departe. Doriţi nişte limonadă? Vă dau cuvântul meu că nu este otrăvită.

Fără să aştepte un răspuns, secretarul începu să toarne, vărsând şi pe masă o cantitate destul de mare.

Deşi era speriată şi îngrijorată, Kate nu putea să nu se gândească la cât de cunoscut i se părea totul: casa, grajdurile.

Aceasta era casa lor acum. Cu toate acestea, erau foarte, foarte departe de casă. Mai aruncă o privire furişă la cartea pe care o ţinea secretarul. Trebuiau să o ia înapoi cumva.

Dintr-odată, liniştea nopţii fu tulburată de un ţipăt. Kate simţi cum Emma o strânse de mână şi mai tare. Strigătul se auzise de undeva departe, din adâncul pădurii. Dar nu te puteai înşela asupra a ceea ce scosese acele sunete.

Contesa îşi turna un pahar din conţinutul carafei, care era de un roşu rubiniu şi avea o consistenţă destul de mare.

– Din când în când femeile din oraş încearcă să ajungă la casă. Cu siguranţă ca să-şi vadă odraslele. Ai crede că s-ar învăţa minte. Nu au nici o şansă să treacă de gărzile mele. Contesa amestecă lichidul din paharul ei micuţ. Sunt nişte creaturi uimitoare, aceşti *morum cadi.* Nu obosesc niciodată. Nu cunosc durerea, frica sau mila. Sunt mânaţi doar de o ură profundă pentru orice fiinţă vie.

Spunând acestea, îşi ridică paharul la buze şi-i bău tot conţinutul.

– Cum le-ai spus? întrebă Kate, blestemându-şi tremurul din voce.

– *Morum cadi,* războinicii care nu cunosc odihna cea veşnică, spuse contesa. Deşi recunosc, denumirea de strigoi li se potriveşte. Au fost oameni cu sute de ani în urmă. Dar şi-au vândut sufletele în schimbul puterii şi al vieţii veşnice. Lucruri pe care le-au primit, într-un fel.

– Nu sunt chiar atât de răi, spuse Emma. Doar că miros foarte urât.

Contesa îi zâmbi îngăduitor şi spuse:

– Cine este o mincinoasă mică și curajoasă? Ea își turnă un alt pahar. Se spune că țipătul unui *morum cadi* este strigătul disperat al unui suflet sfâșiat încontinuu, pentru eternitate. Unul singur este destul de îngrozitor, dar o armată pe un câmp de luptă? Am văzut armate întregi dând înapoi și fugind. Spunând acestea, își ridică paharul și bău din el. Este cu adevărat o priveliște demnă de văzut.

Kate își imagină cum mama cuiva fugea prin pădure, cu picioarele cedând sub ea, în timp ce țipetele se apropiau.

– Au! spuse Emma.

Kate o strânsese prea tare de mână pe Emma. Își slăbi strânsoarea și-și ceru scuze în șoaptă.

– Cât devotament, spuse contesa drăgăstos, dar eu văd adevărul.

Se aplecă peste masă și puse un deget la baza gâtului lui Kate, spunând:

– Ai fost abandonată de cei pe care îi iubeai cel mai mult pe lume. Suferința apasă asupra ta ca o umbră. Dar eu aș putea să o vindec. Ar fi atât de simplu...

Își retrase mâna; un fir subțire și gri era agățat de vârful degetului ei. Părea că-l trage afară din pieptul lui Kate. Când se desprinse de ea, Kate icni:

– Ce ai...?

– Ce am făcut? Scumpa și micuța mea Kat, te-am eliberat! Vai, ce povară imensă a trebuit să duci! Nu simți cum te-a măcinat, puțin câte puțin, în fiecare zi a vieții tale? Dar acum nu mai e; au dispărut durerea, suferința și teama; ți le-am

luat pe toate, imaginează-ți cum ar fi să trăiești așa pentru tot restul vieții.

Kate se gândi că avea dreptate. Se simțea ca și cum ar fi putut respira pentru prima oară după mulți ani.

– Spune-mi doar, și nu vei mai simți așa ceva niciodată.

Firul fremăta în aer, atârnând încă de degetul ei. Kate se gândi în urmă, la mama ei care-i spusese să aibă grijă de Michael și de Emma și, cu toate că amintirea era intactă, sentimentul dat de iubirea mamei ei, de acel ultim sărut nu mai existau.

– Dă-mi-o înapoi.

– Ești sigură, *mon ange?* Este foarte multă durere în ea.

– Dă-mi-o înapoi.

Dacă prețul pentru a putea să-și aducă aminte ce a simțit în acel moment era o viață de durere, Kate o accepta bucuroasă.

Contesa dădu din umeri a nepăsare și-i atinse pieptul. Kate simți greutatea poverii cum o învăluie ca un giulgiu.

– Ei bine, ce-ar fi să aruncăm o privire la ceea ce mi-ați adus?

Secretarul plana amenințător la o distanță de câțiva metri, cu brațele înfășurate lacom în jurul cărții. Când o auzi pe contesă, se grăbi spre ea și puse cartea în brațele ei întinse. Contesa oftă ușor în momentul în care degetele ei atinseră coperta de smarald.

Era evident că încerca să se controleze, dar chiar și așa, degetele îi tremurau în timp ce deschise cartea și începu să întoarcă paginile. După un minut, în urma unor eforturi vizibile, reuși să lase cartea din mână.

Kate o auzi șoptind:

– În sfârșit!

Contesa se uită la copii cu ochii lucindu-i mai tare ca niciodată, și spuse:

– *Alors, mes enfants,* presupun că ați vrea să știți ce anume ați găsit?

Contesa începu prin a spune că, pentru a înțelege de unde provenea cartea, copiii trebuiau să-și imagineze mai întâi o eră de mult apusă, în care lumile magiei și cea a oamenilor obișnuiți erau unite, înainte ca lumea magiei să înceapă să se izoleze, iar oamenii să fie făcuți să uite...

– Da, o întrerupse Emma cu lipsă de respect. Știm toate acestea.

– Ei bine, continuă contesa, cu o voce la fel de catifelată și dulce, centrul lumii magice, leagănul civilizației și al puterii era Alexandria. Sau Rhakotis, așa cum era cunoscut atunci, locul în care deșertul se întâlnea cu marea. Orașul era condus de un consiliu de vrăjitori a căror descendență putea fi legată de începuturile lumii. Cunoașterea lor era străveche, legată de originea universului. Cunoștințele fuseseră trecute de la maestru la ucenic timp de mii de ani. Dar, cu toate că erau puternici, ei văzură că timpul lor era pe sfârșite, începea era oamenilor și se temură de ziua în care nimeni nu-și va mai aminti de ei.

– Vedeți voi, spuse contesa, zâmbind la Kate și la Emma, deși erau vrăjitori, erau și oameni în egală măsură. Și, precum oamenii de-a lungul timpului, nu-și puteau imagina o lume în care ei pur și simplu nu vor mai conta. Așa că, ce s-au gândit

să facă acești oameni înțelepți și nerozi, în același timp? Au lăsat în scris acele lucruri rostite la crearea universului, cuvinte spuse cu eoni în urmă în întuneric și liniște totală, pentru a conjura materia să ia ființă, a chema neantul să ia ființă, tot ceea ce prin cunoașterea lor puteau cuprinde.

Contesa râse, dar nu era același râs cristalin și vesel de dinainte. Era mai degrabă un râs dur, batjocoritor.

– Strămoșii lor înțeleseseră. Unele lucruri sunt mult prea puternice pentru a putea fi controlate de vreo ființă. Din acest motiv, cunoașterea fusese întotdeauna împărțită între membrii consiliului și nici unul nu știa nimic despre ceea ce învățaseră ceilalți. În acest fel exista o anumită siguranță. Când a fost propus ca toate învățăturile să fie adunate la un loc, au existat voci care au protestat împotriva acestui lucru. Au spus că atât de multă putere, adunată la un loc, era mult prea periculoasă, că poate ar fi fost mai bine să se piardă totul. Dar celelalte voci au câștigat și astfel marile mistere ale magiei au fost încătușate pe niște simple foi.

– Bineînțeles, nu erau chiar atât de ignoranți. Au creat nenumărate mijloace de protecție. Ați putut vedea cu ochii voștri că paginile sunt albe. Ar fi nevoie de o viață întreagă de studiu magic pentru a citi și înțelege o singură pagină. În plus, a fost creat un ordin de gardieni a căror unică misiune era să protejeze Cărțile.

– Vrei să spui că sunt mai multe? întrebă Kate.

– Da. Vrăjitorii au creat trei cărți mari, pe care le-au numit Cărțile Începuturilor. Apoi le-au îngropat într-un loc sigur mult sub oraș.

– Așa, și ce s-a întâmplat? întrebă Emma irascibilă, ca și când nu i-ar fi păsat, deși Kate observă că sorbea fiecare cuvânt în parte.

Contesa ridică din umeri și continuă:

– Ce s-a întâmplat, de altfel, cu fiecare civilizație mare. Convinși fiind că erau cea mai avansată civilizație de pe Pământ, au început să decadă și să devină slabi. Au apărut luptele în interiorul consiliului vrăjitoresc, ceea ce i-a adus sfârșitul. Vedeți voi, avuseseră dreptate: era magiei era pe sfârșite. Într-un final, orașul a fost invadat de Alexandru cel Mare, primul om obișnuit care a devenit maestru al războiului. A ars orașul din temelii. Iar când orașul a fost cercetat în amănunt, Cărțile dispăruseră.

– Tot ce urmează după acest moment sunt doar presupuneri. Unii cred că Alexandru cel Mare a luat Cărțile cu el, că au rămas în posesia lui până la moartea sa, când au fost furate de marele magician aflat în serviciul lui. Alții cred că ordinul gardienilor creat de vrăjitori a luat Cărțile în secret înainte de asediu și le-a ascuns separat în diferite părți ale Pământului, cât mai departe una de cealaltă. Alții cred că, în haosul creat de căderea orașului, Cărțile au fost furate de niște oameni care nu aveau nici o idee despre importanța lor și că au trecut din mână în mână, generație după generație, de-a lungul veacurilor. Dacă cineva și-a dat seama de-a lungul timpului de natura lor adevărată, atunci a folosit puterea Cărților în modul cel mai simplu și primitiv cu putință, așa cum ați făcut voi trei când ați călătorit înapoi în timp. Bineînțeles, au existat zvonuri cum că o Carte sau alta

ar fi ieşit la iveală, dar nici unul nu a fost dovedit. Din ceea ce ştiu eu, nimeni nu poate să afirme cu onestitate că ar fi văzut vreuna dintre Cărţile Începuturilor, încă de când Alexandru cel Mare a intrat în cetatea Rhakotis, acum mai bine de două mii de ani. Cel puţin, nu până acum.

Contesa îşi aşeză uşor mâna pe coperta cărţii.

Pentru câteva clipe, nimeni nu suflă o vorbă. Kate şi-ar fi dorit foarte tare să spună: „Şi ce dacă?" Nu avea nici o importanţă pentru ea că acea Carte fusese scrisă de o adunătură de vrăjitori cu mii de ani în urmă. Pur şi simplu avea nevoie de ea ca să o ducă acasă, împreună cu fratele şi sora ei.

Apoi Michael spuse:

– Deci, o vei face acum?

Kate se uită la el. Părea să se fi îngălbenit şi mai tare la faţă de când stăteau acolo şi se vedea cum transpira. Ochelarii îi alunecau întruna de pe nas.

– Adică, acum o ai, nu-i aşa? Aşa că vei face ceea ce mi-ai promis? spuse el, cu o voce rugătoare.

– Despre ce vorbeşte? întrebă Emma.

– E foarte simplu, draga mea, spuse contesa. Am vrut ca tu şi cu sora ta să vă întoarceţi cu cartea. Aşa că i-am făcut o ofertă fratelui tău. În schimb, el a fost de acord să vă atragă aici şi să vă predea.

Emma pufni a neîncredere şi spuse:

– Chiar crezi că o să înghiţim povestea asta? Pur şi simplu îl controlezi cu vreo vrajă de-a ta.

– Mă tem că nu. Fratele vostru m-a ajutat de bunăvoie.

Contesa spuse acest lucru ca şi cum ar fi rostit ceva ce era deja evident. Kate simţi o durere surdă în piept, de parcă ar fi fost înjunghiată.

Părea că şi Emma simţise acelaşi lucru, pentru că începu să protesteze mai vehement ca niciodată:

– Nu, nu e adevărat! Michael nu ar face asta niciodată! Nu nouă! Nu-i aşa, Michael?

Se uită la el, implorându-l din ochi. Dar Michael pur şi simplu se uita în jos, la masă.

– Spune-le, Michael, zise contesa pe o voce joasă, dar hotărâtă. Spune-le surorilor tale.

Kate uită să mai respire. „Nu, te rog, se gândi ea. Te rog, să fie sub influenţa vreunei vrăji."

Michael spuse foarte încet:

– E adevărat.

– Nu! Emma îl apucă de umăr şi începu să-l scuture zdravăn. Nu! Eşti sub influenţa vreunei vrăji! Sunt sigură de asta! Trebuie să fii! Altfel, nu ne-ai face aşa ceva!

– Nu fi prea dură cu el, draga mea, spuse contesa. Am privit în sufletul său şi am văzut ce îşi dorea cel mai mult. Nu a putut rezista tentaţiei.

Emma plângea. I se rostogoleau pe faţă lacrimi imense.

– Taci! Minţi! Nimic din ce ai putea să-i oferi tu nu-l poate face să ne trădeze! E fratele nostru! Nu ştii nimic! Eşti doar o vrăjitoare rea şi diabolică! Tu...

– Emma, spuse Kate.

– Nu! strigă Emma. Niciodată – el... Se opri şi-şi ascunse faţa în umărul lui Kate, suspinând. E fratele nostru. Niciodată nu... Niciodată...

– Sărăcuța de ea, spuse contesa cu o voce mieroasă. De fapt, e destul de sensibilă, nu-i așa?

Kate se uită urât la ea. Teama îi dispăruse. Fierbea de o furie oarbă. Ar fi vrut să sară peste masă și să-i spună contesei cum an după an, orfelinat după orfelinat, neavând nimic al ei, nici măcar un pat, Emma nu s-a dat bătută niciodată. Întotdeauna a luptat. Pentru că știa că, indiferent unde ar merge, fratele și sora ei îi erau alături. Erau familia ei, singurul lucru sigur din viața Emmei. Și acum contesa îi luase asta.

Kate simți gust de sare și își dădu seama că și ea plângea. Își șterse lacrimile și se uită la ființa frumoasă, cu ochi violeți, din partea cealaltă a mesei și-și făcu o promisiune în gând ca, dacă vreodată va avea ocazia, să o omoare pentru ceea ce făcuse.

– Spune-le ce ți-am oferit, zise contesa.

Michael spuse, plângând cu sughițuri:

– A zis că... o să-i găsească.

– Despre de vorbești? țipă Emma, întorcându-se spre el. Deși furioasă, încă mai plângea. Deci? Apoi începu să-l lovească, dar Michael nu ripostă și nici nu încercă să se apere. Ce să găsească, vreun pitic idiot?! Te urăsc!

Dar Kate înțelese brusc despre ce era vorba:

– A promis că o să-i găsească pe mama și pe tata.

Emma se opri, pregătită să mai dea un pumn. Era șocată, avea o privire sălbatică.

– De ce, întrebă Kate cu o voce rugătoare, de ce ai...

– Pentru că, începu Michael să spună ridicându-și capul, astfel încât se putea vedea că fața îi era buhăită de

plâns şi că îi curgea nasul. Pentru că... ce o să facem dacă nu se mai întorc?

Asta era. Lucrul pe care nici unul nu l-a spus vreodată cu voce tare. Chiar şi aerul serii părea să fi simţit şi să fi încremenit. Apoi Kate îşi imagină că ţipa la Michael, spunându-i că se înşela: *ei* îi promisese mama lor că se va întoarce, nu *lui;* ea ştia mai bine. O văzu pe Emma uitându-se la ea cu ochii mari, implorând-o din priviri să spună ceva. Dar Michael – care, pentru o clipă, păru la fel de şocat de ce spusese, ca şi surorile lui – se grăbi să continue:

– Tu spui că se întorc, dar dacă nu este aşa? Au trecut zece ani! Ea-i poate găsi! Mi-a dat cuvântul ei că o va face! Apoi se întoarse spre contesă, cu lacrimile şiroindu-i încă pe faţă. Fă-o! Acum ai cartea. Ai zis că o s-o faci când o să ai cartea, că o să-i găseşti pe mama şi pe tata. Te rog! Fă-o!

Contesa se întinse şi-l mângâie pe Michael pe cap.

– Dragul meu băiat, aş vrea să pot. Dar vezi tu, eu nu am cartea încă.

Apoi le făcu semn să se uite înspre locul în care cartea era aşezată pe masă.

– Ce... Ce se întâmplă cu ea? întrebă Kate.

Marginile cărţii deveneau înceţoşate şi estompate. Era ca şi cum nu o puteai cuprinde cu privirea.

– O meteahnă ciudată a universului, draga mea Kat, este că respectă reguli legate de timp şi spaţiu. Un obiect sau o persoană pot exista o singură dată, într-un anumit moment. Existenţa mai multor versiuni simultan este interzisă. În ziua în care l-aţi lăsat pe Michael la baraj şi v-aţi întors în

timpul vostru, trebuie să fi fost o secundă sau două în care v-ați văzut pe voi înșivă. Vă amintiți cum v-ați simțit?

Kate își amintea. Acolo, în camera subterană, privindu-se pe ea, pe Emma și pe Michael, simțise o forță imensă care o apăsa. Apoi, când ceilalți „ei" dispăruseră, trecu și senzația de apăsare.

– Așadar, magia poate să ocolească acele reguli, spuse contesa, mai ales o magie atât de puternică precum cea pe care o posedă cartea. Pentru o perioadă scurtă, două exemplare din această carte pot exista simultan. Dar, mai devreme sau mai târziu, universul se impune. Încă de când ați ajuns aici, celălalt exemplar al cărții, cel care există cu adevărat în acest timp, și-a exercitat puterea de dominație asupra acesteia din fața noastră.

Contururile cărții deveneau din ce în ce mai neclare. Kate simți cum o cuprindea panica.

– Fă ceva!

– Aș vrea să pot. Din păcate, nici măcar eu nu pot schimba legile naturii. Deși sunt recunoscătoare. Eram pe punctul de a renunța. Timp de doi ani am stat în cloaca asta, aparent fără a face nici un progres în a-mi atinge scopul. Dar faptul că ați găsit cartea în această casă îmi spune că sunt aproape de a reuși. Uitați-vă bine acum.

Apoi, în fața ochilor lor, contururile cărții se estompară până ce dispăru cu totul.

Se auzi un trăsnet în depărtare și începu să sufle un vânt rece de-a lungul aleii. Venea furtuna.

Kate nu se putu abține și întrebă:

– Dar cum o să ajungem noi acasă?

– Draga mea, răspunse contesa, cu ochii lucindu-i în lumina lumânărilor, sunteți acasă.

CAPITOLUL OPT

Lupii

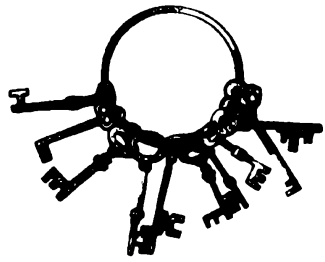

Apărură doi strigoi care-i traseră pe Kate, pe Emma şi pe Michael de pe scaune, în vreme ce afară ploaia cădea în rafale peste casă. Kate îl auzi pe Michael împotrivindu-se şi rugându-se de contesă.

Fură târâţi de-a lungul coridoarelor luminate de lumânări, secretarul mergând în urma lor şi străduindu-se să ţină pasul cu ei. Emma îşi înfipse degetele în mâna care o strângea de braţ, strigându-i creaturii să-i dea drumul. Drept răspuns, strigoiul o înşfăcă şi o ridică pe umăr, iar Emma continuă să-i care pumni în spinare, deşi fără nici un rezultat. Kate ştia că nu se pot îndrepta decât într-un singur loc.

Se opriră în faţa unei uşi duble, iar secretarul scoase un inel cu chei.

– Stai, începu Kate, dar uşile se deschiseră şi copiii fură împinşi înăuntru. Zăvorul se închise în urma lor, iar Kate

auzi chicotitul subţire al secretarului stingându-se pe măsură ce acesta se îndepărta.

În încăpere domneau liniştea şi un întuneric desăvârşit. Afară, stropii grei de ploaie loveau acoperişul.

Deodată, se auziră nişte bufnituri, iar cineva gemu de durere. Emma îl găsise pe Michael şi tăbărâse pe el.

– Emma, termină!

Kate reuşi cu greu s-o dea la o parte pe surioara ei, alegându-se, drept urmare, cu un cot în obraz.

– Te urăsc! strigă Emma. Mai bine mureai! Nu eşti fratele meu!

– Nu! Kate îşi lipi fruntea de fruntea Emmei. Fetiţa avea obrajii brăzdaţi de lacrimi. Să nu mai spui asta niciodată! M-ai auzit? Niciodată să nu mai spui asta!

Emma se destinse, iar Kate o strânse în braţe. Fata suspina amarnic. Michael se smiorcăia şi el, întins pe podea. Kate ştia că ar trebui să meargă la el şi să-l mângâie, să-i spună că ea înţelege pentru ce făcuse toate astea. Dar încă nu avea putere.

Se auzi o lovitură surdă undeva în apropiere. Emma se opri din plâns. Nici unul dintre ei nu se clinti. Rămaseră locului, privind la întunericul din jur şi ciulind urechile.

– Unde suntem? şopti Emma.

Drept răspuns, cerul nopţii fu luminat preţ de o clipă de un fulger. Kate îşi înăbuşi un strigăt. În încăpere se aflau cincizeci de copii, privindu-i. Kate văzu şirurile de paturi şi, pe podea, umbrele prelungi ale zăbrelelor de la

ferestre. Un tunet zgâlțâi casa, iar apoi totul se cufundă din nou în întuneric.

Se auzi un glas:

– Unde e lumina?

Un hârșâit, apoi flacăra unui chibrit, iar apoi, undeva în colțul celălalt al camerei, se aprinse o lampă.

– Dă-o-ncoace, zise glasul, iar globul luminos trecu din mână-n mână, luminând pe rând fețișoarele palide, până când ajunse în mâinile vorbitorului.

– Tu, zise Emma.

Stephen McClattery păși spre ei, apropiind lampa de chipurile lor. Îi privi îndelung, apoi spuse:

– Puneți mâna pe ei!

Mulțimea de copii se adună în jurul lor.

– Stați, strigă Kate, dar cineva îi strânse mâinile la spate. Ce faceți?

– E-n cârdășie cu contesa! zise Stephen, arătând spre Michael. L-am văzut!

– Și ce? întrebă Emma, lovindu-i pe copiii care încercau s-o imobilizeze. Noi nu suntem!

Kate văzu că majoritatea copiilor erau mici, n-aveau mai mult de șase-șapte ani, iar pe fețe li se citea o teamă aproape sălbatică, amestecată cu entuziasm.

– E un trădător! zise Stephen. O ajută pe ea!

– Nu! zise Kate. A greșit! Asta-i tot!

– Dar tot un trădător rămâne. Gata, liniște. Tre' să vorbim!

Se întoarse cu spatele la Kate și începu să șușotească cu vreo patru-cinci băieți și fete, toți cam de vârsta lui. Kate

fusese în destule orfelinate şi-i mai văzuse pe copii purtându-se astfel. Dacă erau lăsaţi de izbelişte, îşi făceau ei legile lor. Îşi formau grupurile lor. Fata ştia că secretul e să n-arăţi că ţi-e teamă. Dacă arăţi că ţi-e teamă, te sfâşie.

Stephen McClattery se întoarse din nou spre ea.

– Am hotărât. O să-l spânzurăm.

– Poftim?!

Stephen dădu din cap plin de seriozitate.

– Aşa se procedează cu trădătorii. Am citit într-o carte.

Sentinţa păru să-i mulţumească pe ceilalţi copii. Începură să scandeze în cor:

– Spân-zu-ra-ţi-l! Spân-zu-ra-ţi-l!

– S-aducă cineva o sfoară! zise Stephen McClattery.

– N-avem sfoară! răspunse cineva.

– Puteţi să rupeţi nişte cearşafuri şi pe urmă să legaţi fâşiile! spuse Emma.

– Emma!

Emma o privi pe Kate şi ridică din umeri, nepăsătoare.

– Mulţam! zise Stephen McClattery. Voi trei, rupeţi cearşafurile!

Trei băieţi traseră cearşafurile de pe două paturi şi începură să le sfâşie.

– Nu puteţi să-l spânzuraţi! Kate era încă ţintuită locului de vreo trei perechi de mâini şi ca să-i vorbească lui Stephen trebuia să urle. Se străduia să nu intre în panică. Ştia că asta n-ar face decât să-i întărâte. Grupul îi provocase pe toţi copiii.

– A greşit! Toţi greşim!

– Asta ar merge? o fetiță ieși din mijlocul lor ținând în mâini o frânghie de catifea pe care o smulsese de la o draperie.

– Da, merge! zise Stephen și, cu o îndemânare surprinzătoare, făcu pe dată un laț. Aduceți-l aici! Și voi trei potoliți-vă cu cearșafurile alea!

Michael fu dus mai în față, astfel încât el și Stephen stăteau acum în mijlocul copiilor.

– Stați așa...

Emma începea să se agite.

– Ai fost găsit vinovat de trădare, spuse Stephen. Mai ai ceva de spus?

Michael plângea. Mormăi ceva pe sub nas.

– Ce spui tu acolo?

Michael ridică fruntea și privi spre Kate și Emma.

– Am spus... că-mi pare rău!

Lacrimile de pe obrajii băiatului sclipiră în lumina lămpii, iar lui Kate i se păru că Michael nu era aproape deloc conștient de prezența celorlalți copii și de ceea ce era pe cale să i se întâmple sau, dacă era, nu părea să-i pese. Singurul lucru care conta pentru el era ca surorile lui să înțeleagă.

– Ăsta-i un lucru bun, zise Stephen McClattery, dar regulile sunt reguli. Când era vorba de o execuție, era clar că băiatul nu se juca. Ești un trădător și trebuie să te spânzurăm.

Înfășură lațul în jurul gâtului lui Michael, iar strigătul copiilor izbucni din nou:

– Spân-zu-ra-ți-l! Spân-zu-ra-ți-l!

Mulțimea de copii începu să-l tragă pe Michael la o parte. Kate înțelese că acum trebuia să se lupte. Trebuia să se lupte

cu Stephen McClattery și să câștige. Dacă era mai tare decât el, ceilalți copii aveau să asculte de ea. Era gata să se năpustească asupra lui când, deodată, se auzi un glas – un glas pe care fata îl recunoscu.

– Pentru numele... Nu spânzurăm pe nimeni!

Stephen se întoarse brusc, ținând lampa în mâini, iar Abraham pași șchiopătând în lumină. În spatele lui, Kate zări în perete o ușă care mai înainte nu fusese acolo.

– Cărați-vă, derbedeilor! spuse el, croindu-și drum printre copii, până când ajunse la Michael și-i scoase lațul de la gât.

Copiii care le țineau pe Kate și pe Emma se topiră.

– Spânzurați oameni! Cu asta vă ocupați mai nou, da? îl apucă ușor pe Stephen de ceafă.

– Ai înnebunit, băiete?

– E un trădător! spuse Stephen. Probabil că toți sunt!

– Ele două nu-s! Vă zic eu! zise Abraham, arătând spre Kate și Emma. Am văzut cum le-au luat strigoii pe sus.

– Da, dar el e! Nu putem să-l lăsăm să scape.

Abraham luă lampa și o ridică în dreptul feței lui Michael, scăldată în lacrimi.

– Este. Dar ascultați-mă cu toții! În ciuda zgomotului făcut de ploaie, Abraham vorbea încet. Vremurile sunt foarte grele. Cu toții facem lucruri regretabile. Dar dacă ne ridicăm unii împotriva altora, o lăsăm să câștige. Ce contează e să rămânem uniți. Asta e tot ce avem, până la urmă. Ne avem unii pe alții. Să nu uitați asta!

Preț de câteva clipe nimeni nu scoase nici un cuvânt. Kate o văzu pe Emma aplecându-se și ridicând ceva de pe podea. Erau ochelarii lui Michael. Îi căzuseră de pe nas în învălmășeală. Emma îi întoarse cu fața în sus și îi întinse fratelui ei fără nici un cuvânt.

– Mulțumesc, zise Michael, înecându-se puțin.

Ceilalți copii păreau să fi uitat de Kate și de frații ei. Acum se îmbulzeau în jurul lui Abraham.

– Ce ne-ai adus?

– Ce-ai pentru noi, Abraham?

Kate era uimită, văzând cât de repede se liniștiseră copiii. Mai văzuse lucrul acesta și în alte grupuri de copii, dar niciodată nu-i văzuse domolindu-se așa, dintr-odată.

– Liniștiți-vă cu toții, zise Abraham. Vreau s-o văd pe Annie mai întâi.

Mulțimea de copii fu străbătută de un murmur, iar fetița cu codițe care fusese atârnată pe marginea prăpastiei veni mai în față. Abraham îngenunche. Scoase din buzunarul hainei o păpușă făcută de mână.

– Am făcut-o eu. M-aș bucura s-o primești.

Fetița primi păpușa și o strânse la piept fără să scoată nici un cuvânt.

Abraham scoase la iveală un teanc de scrisori.

– Liniște acum, cât împart astea. Stephen și ceilalți o să vă ajute pe voi, ăștia mici, să le citiți.

O tăcere cucernică se așternu în încăpere. Pe măsură ce Abraham le rostea numele în șoaptă, copiii veneau unul după altul, primeau plicul și se îndreptau fiecare către patul lui.

După ce isprăvi, Abraham se îndreptă către Kate, care stătea laolaltă cu Michael şi cu Emma.

– Vrăjitoarea nu ştie de pasajele secrete din casă, aşa că încerc să mă furişez înăuntru, barem o dată pe săptămână. Aduc mâncare. Scrisori de la părinţii lor. Îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat mai devreme cu voi, fetele, că v-au luat şi tot... Nu mi s-a spus decât să-i fac o poză băiatului cu mesajul ăla în mână, „Ajutaţi-mă". N-am ştiut că-i o capcană. În orice caz, am văzut când monştrii v-au luat pe sus şi m-am gândit c-aici o să vă ducă. Se pare c-am ajuns la ţanc.

– Mulţumim, zise Kate. Nu ştiu altfel ce s-ar fi ales de noi.

Abraham dădu din mână, în semn că nu era mare lucru.

– Sunt copii buni. Atâta că trăiesc de-atâta timp cu spaimă. Nu l-ar fi spânzurat pe fratele vostru... cel mai probabil. Acuma voi trei mai bine aţi veni cu mine. Contesa are ceva de gând cu voi şi mă ia groaza numai când mă gândesc ce-ar putea fi.

– Dar dacă tu poţi să intri şi să ieşi când vrei, cum de copiii nu pot să scape cu toţii? întrebă Emma.

Abraham râse sec.

– Nu-i proastă vrăjitoarea. Îi ţine separat, copiii, mamele şi taţii. Şi monştrii ăia îi păzesc pe toţi. Ăştia mici ştiu că, dacă încearcă să scape, părinţii lor o să fie duşi pe barcă. Torturaţi. Sau mai rău...

Stephen veni mai în faţă şi-i şopti ceva lui Abraham la ureche. Bărbatul dădu aprobator din cap.

– Trebuie să mă uit la unul dintre ei, care e bolnav. Pe urmă plecăm.

Îl urmă pe Stephen, îndreptându-se spre un pat aflat câțiva metri mai încolo. Kate simți cum cineva o strânge de mână. Annie stătea lângă ea, ținând în brațe păpușica sa cea nouă. Fetița întinse mâinile. Kate înțelese pe dată. Majoritatea copiilor erau mai mici decât Emma. În afară de ziua aceea, lângă baraj, probabil că nu-și mai văzuseră mamele de ani de zile. Kate se apropia, astfel, cel mai mult, de imaginea unei mame. O ridică în brațe pe fetiță, iar Annie o cuprinse cu mânuțele.

– Kate, spuse Emma.

Fata se întoarse. Douăzeci de micuți se adunaseră în jurul ei. Le priveau pe Kate și pe Annie cu ochișori triști și rugători. Kate simți că i se frânge inima de durere și-și dori să-i poată mângâia pe toți.

Abraham se întoarse cu Stephen.

– Bun, gata. Trebuie să mergem. Nu știi când trimite vreun vârcolac să vă verifice.

Kate o dădu pe Annie jos din brațe.

– Ne părăsiți? întrebă fetița.

Fără să stea pe gânduri, Kate răspunse:

– O să mă întorc; vă promit!

– Nu vorbește serios, zise Stephen McClattery.

– Ba da! strigă Michael furios și toate privirile se întoarseră spre el, uimite. Când sora mea spune ceva, se ține de cuvânt. După mine s-a întors, nu-i așa? El se uită la Kate și la Emma. Dacă spune că se-ntoarce, atunci o să se-ntoarcă.

– Așa e, zise Emma. Și dacă mai încearcă vreunul dintre voi să-l spânzure pe fratele meu din nou, o să trebuiască să mă spânzure pe mine mai întâi!

Dădu din cap plină de hotărâre, privindu-l pe Michael, iar Kate înțelese că Emma l-a iertat.

– Hai, repede, zise Abraham și intră în pasajul secret. Kate îi lăsă pe Emma și pe Michael să treacă primii, apoi îi urmă. Mai privi o dată spre fețișoarele palide, aproape străvezii, ale lui Annie și Stephen și ale celorlalți copii. Apoi zăvorul se închise cu un clinchet în urma lui Abraham și totul se cufundă în întuneric. Așteptați aici o clipă, șopti Abraham.

Îl auziră înaintând pe coridor.

În aerul închis plutea un miros de mucegai. Copiii stăteau umăr la umăr în spațiul îngust. Kate îl simțea pe Michael cum tremură, iar când vorbi, băiatul avea gâtlejul uscat:

– Am crezut... că pot și eu să fac ceva. Tu mereu ai avut grijă de noi, Kate! Am crezut că măcar o dată o să pot și eu să...

– E-n regulă.

– Și știu că mama și tata o să se întoarcă. N-ar fi trebuit să...

– E-n regulă. Pe bune.

– Da, zise Emma. Numai să nu mai faci și a doua oară o prostie ca asta.

În întuneric, copiii se strânseră de mâini.

Abraham se întoarse; hainele îi miroseau a ploaie și a noroi.

– Nu-i nimeni. Dar nu putem să riscăm și să aprindem vreo lumină, așa că o să ne mișcăm încet. Ploaia ne-ajută,

dar, pe cât posibil, să nu faceţi nici un zgomot. Vieţile noastre depind de asta.

Abraham porni înainte, Emma mergând imediat în urma lui, apoi Michael, şi Kate, cel mai la urmă.

Pasajul n-avea decât vreo doi metri lăţime, iar Abraham se tot întorcea şi le şoptea copiilor să se-aplece, să sară peste vreo scândură, sau să evite gropile. Din când în când, fâşii de lumină răzbăteau prin pereţi. Dar, în cea mai mare parte, Kate nu putea distinge prin întuneric decât conturul slab al capului lui Michael. Abraham îi conduse la stânga, la dreapta, sus pe câteva trepte, încă două trepte mai jos. După vreo zece minute de mers prin labirintul de coridoare, bătrânul se opri. Era ceva mai multă lumină acum, iar copiii se puteau vedea unii pe alţii. Abraham duse un deget la buze, avertizându-i să fie şi mai liniştiţi.

Fu foarte înţelept din partea lui, întrucât, de îndată ce o cotiră după colţ, îi aştepta contesa. Vrăjitoarea nu se afla pe coridorul propriu-zis. Era, mai degrabă, în una dintre numeroasele camere de zi din conac, privind printr-o fereastră ovală aflată în peretele care despărţea încăperea ei de pasaj. Emma nu se putu stăpâni şi dădu să strige, dar Abraham îi astupă de-ndată gura cu mâna. Dar era prea târziu, vrăjitoarea îi văzuse.

Sau nu? Trecură câteva clipe, iar contesa stătea pur şi simplu acolo, la câţiva centrimetri de fereastră, întorcându-şi capul când într-o parte, când în cealaltă. Kate îşi aminti atunci: ea fusese cândva în camera unde se afla contesa. Pe perete era o oglindă. Drept unde stătea acum vrăjitoarea. Şi, în vreme ce Kate o privea, contesa îşi trecu o mână prin păr

și, fără să dea nici un semn că i-ar fi văzut pe copii, se întoarse și plecă.

Abraham le făcu semn copiilor să meargă după el, iar ei se pregăteau să-l urmeze când, deodată, cineva din cameră începu să vorbească:

– Și ce anume ar dori milady să facă acum, dacă umila ei slugă poate ști?

Secretarul cu dinți stricați și cenușii era aplecat deasupra cărucior ului cu băuturi și turna niște vodcă rece ca gheața într-un pahar; pe umărul lui stătea cocoțată pasărea cea galbenă.

În partea cealaltă a încăperii, contesa stătea întinsă comod într-un fotoliu, odihnindu-și picioruşele grațioase pe un taburet.

– Voi întocmi un raport complet. Trebuia să fi făcut asta încă de prima dată când au apărut copiii.

– Da, da, chiar așa, o modalitate de acțiune foarte inteligentă, fără îndoială.

Cu o plecăciune adâncă, secretarul îi întinse paharul.

Oglinda dublă se afla exact pe peretele opus față de locul unde stătea contesa. Astfel, copiii aflați laolaltă în pasaj vedeau limpede tot ce se petrecea pe partea cealaltă. Era înfiorător să fii atât de aproape, mai ales că lui Kate nici nu-i venea să creadă că ei sunt invizibili. De fiecare dată când privirea contesei se îndrepta spre perete, fata voia s-o rupă la fugă. Se bucura de zgomotul ploii torențiale, gândindu-se că, altminteri, contesa și secretarul ar fi auzit, fără îndoială, cât de tare îi bate inima, mai-mai să-i spargă pieptul.

– Ce e, şobolan mucos? pufni dintr-odată contesa. Văd eu că te gândeşti la ceva.

Frământându-şi nervos degetele, Cavendish făcu vreo trei-patru plecăciuni, una după alta.

– Nu... nimica... Atâta că... nu, nu se poate, nu e treaba mea, nu...

– Treaba ta e să faci ce-ţi spun eu să faci, vierme ce eşti! Acuma ia zi, ce-ţi trece ţie prin căpăţâna aia putredă a ta?

Se părea că atunci când e singură, numai cu secretarul, contesa nu mai simţea nevoia să facă pe adolescenta cea minunată, aurie şi serafică. Desigur, arăta la fel, dar aerul, vocea, totul era altfel, iar fata părea să răspândească numai răutate, sete de putere şi o lăcomie teribilă şi crudă ca a unui şacal.

Cavendish îşi îndesă capul între umeri, aidoma unei boaşte ţestoase care se retrage în carapace. Vorbi pe un ton afectat şi alunecos:

– Da, milady, scuzaţi-mi imbecilitatea, dar mă-ntrebam pur şi simplu ce anume vrea contesa să raporteze? Că a avut una dintre Cărţile Începuturilor şi a pierdut-o?

– Nu-mi stătea în putere să controlez asta. Ştii bine.

– De netăgăduit, da, evident, de netăgăduit, contesa n-are nici o vină. Şi, din fericire – îşi suci două degete, afişând un zâmbet fals şi viclean – din fericire, stăpânul nostru este renumit pentru firea lui atât de înţelegătoare.

Stăpânul lor? Kate încremenise de uimire. Deci mai era cineva? Cineva şi mai rău decât contesa? Cum se putea una ca asta? Întoarse privirea şi o văzu pe Emma clătinând nemulţumită din cap şi mormăind:

– Grozav!

– Crezi c-ar fi mai bine să nu-i spun? zise contesa, rostind rar cuvintele.

Entuziasmat, Cavendish păşi mai în faţă.

– Milady, cartea pierdută trebuie să fie prin apropiere. Chiar dumneavoastră aţi spus-o, mai devreme. Aţi spus-o atât de frumos, aş adăuga. Şi oricine, chiar şi cineva aşa incapabil cum sunt eu, nu poate să nu-şi dea seama că ar fi cu mult mai bine dacă aţi spune: „Stăpâne, iată comoara", şi nu: „Stăpâne, am avut-o, dar apoi am pierdut-o. Ups!"

Sorbindu-şi vodca, contesa îşi sprijini căpşorul de speteaza tapiţată a fotoliului.

– Ai dreptate, vierme ce eşti! Bine atunci. O s-aştept.

Omul făcu o plecăciune şi mai adâncă – ai fi putut crede că apelativul „vierme" e cel mai înalt compliment. Dar chiar şi aşa, continuă să o urmărească pe furiş pe contesă, cu coada ochiului.

– Cum se poate, zise ea încetişor, ca după mii şi mii de ani, trei copii absolut obişnuiţi să dea pur şi simplu peste una dintre Cărţile Începuturilor?

– Hazardul, poate? Pura întâmplare?

Contesa râse batjocoritor:

– Acolo unde-i vorba de magie, nu există hazard. Copiii ăştia sunt, cumva, importanţi. Într-un fel pe care eu nu-l înţeleg pe de-a-ntregul.

În pasaj, Abraham o trase pe Kate de mânecă, semn că era vremea să meargă mai departe. Dar Kate clătină din cap. Era vorba despre ea, Michael şi Emma. Voia să audă ce spuneau.

Contesa termină de băut și-i întinse paharul lui Cavendish, ca să i-l umple la loc.

– Și spui că ai căutat bine în toată pivnița? Încăperea asta despre care vorbea băiatul, biroul de la subsol unde-au găsit ei cartea, n-ai găsit nimic acolo, nici o urmă?

– Nimic, milady. Și nici vreo urmă de farmece care să ascundă vreun loc, făcându-l nevăzut. Dacă băiatul spunea adevărul, încăperea asta trebuie să fi fost creată mai târziu. Milady încă mai crede că bătrânul e-n spatele chestiunii ăsteia?

– Bineînțeles, răspunse ea cu un surâs disprețuitor. Cine altul? zise ea, în timp ce bătea darabana în sticla paharului. Dintr-odată fața i se lumină de bucurie.

– Gândește-te, dacă îi aduc stăpânului cartea, o să fiu înălțată mai presus de toți. Am să domnesc alături de el.

Cavendish scăpă carafa din mâini, iar aceasta căzu cu zgomot. Contesa îl săgetă cu privirea:

– Ai grijă, broască râioasă ce ești!

– Da, contesă, da, mii de scuze! secretarul începu să-și facă de lucru cu sticlele, inutil, ciocnindu-le unele de altele.

– Tu chiar ești cretin, știi? Dacă ai ceva de zis, spune, decât să te-mpiedici și să te bâlbâi așa ca o cameristă beată.

Omul se întoarse spre ea. Își frângea degetele atât de tare, încât Kate se gândi că, în clipa următoare, ar putea să și le smulgă cu totul.

– E vorba, milady, e vorba doar că... îmi fac griji pentru dumneavoastră, da, îmi fac griji pentru dumneavoastră, chiar îmi fac.

Contesa izbucni în râs:

– Pentru mine? Şi de ce ţi-ai face tu griji pentru mine, maldăr ambulant de gunoi ce eşti?

Târşâindu-şi picioarele, secretarul se apropie de ea, frământându-şi în continuare degetele; nu părea în stare s-o privească în faţă.

– Contesa e atât de frumoasă şi de puternică, iar stăpânul nostru, cumplit şi extraordinar cum este, poate fi, de asemenea, şi... imprevizibil.

În cameră se aşternu tăcerea. Contesa privi drept spre omuleţul asudat şi contorsionat.

– Crezi că n-o să mai vrea să mă răsplătească?

– Nu, nu, răspunse Cavendish, aruncând o privire în sus. N-aş putea spune una ca asta, nu, niciodată. Doar că... îşi vârî degetele în gură şi şi le muşcă sălbatic.

– Ce spui să fac? Vorbeşte!

– Doar că... Se apropie încă puţin şi sâsâi ca un şarpe: Contesa e deja atât de puternică încât, mă-ntreb, dac-ar avea cartea, cine-ar fi atunci mai puternic? Contesa sau...

Cu o mişcare bruscă, tânăra întinse mâna şi-l înşfăcă pe secretar de părul lui sârmos. Pasărea zbură speriată de pe umărul lui.

– Vrei să spui, creatură mizerabilă, că odată ce-o să am cartea, o să-l trădez pe stăpânul nostru, căruia i-am jurat credinţă, şi-am să mă folosesc eu de puterea ei?

– Nu, milady! Niciodată! Aţi înţeles greşit...

– Chiar aşa?

Îl trase sălbatic de păr.

– Stăpână, vă rog! Vă implor! Eu... niciodată... niciodată...

Fata zâmbi, frumoasă şi sinistră.

– Calmează-te, domnule Cavendish. Știu că nu vrei decât să mă aperi. Și, oricum îi mângâie părul slinos eu n-am cartea, nu-i așa?

Dincolo, în pasajul umed și întunecos, Kate simți un fior cumplit văzându-i pe cei doi cum își aruncă o privire plină de înțeles.

Abraham o trase iar de mânecă. Stăruitor. Fata dădu din cap. Cu cât stăteau mai mult, cu atât pericolul sporea. Se pregătea să plece, când, deodată, o auzi pe contesă spunând:

– Ai văzut-o pe cea mare, pe fată? Cartea a însemnat-o.

Kate încremeni.

– Mă-ntreb, rosti contesa încet, e, oare, cu putință să... Nu, n-are cum...

Secretarul afișă un rânjet grotesc.

– Știu la ce se gândește milady. E cu neputință și totuși dacă ar fi adevărat... Poate contesa dorește să o vadă din nou pe fată? Înainte să vin, mi-am permis să-i poruncesc unui *morum cadi* s-o aducă aici. Trebuie să ajungă în orice clipă.

Emma și Michael priviră spre Kate, alarmați. Era momentul să plece. Chiar atunci. Dar până s-apuce să se clintească, un țipăt ascuțit făcu pereții casei să se zgâlțâie.

O rupseră la fugă, fără să mai încerce să păstreze liniștea. Auziră glasul ridicat și isteric al secretarului, agitația din camera copiilor și țipetele strigoilor.

Curând de tot ajunseră în ceea ce părea a fi o fundătură. Îi auzeau pe strigoi cum se-adună și înconjoară casa. Abraham gâfâia.

– Merg eu primul. Voi trei aşteptaţi până auziţi că i-am gonit. Apoi fugiţi spre pădure. Mergeţi cât de departe şi cât de repede puteţi. Găsiţi un loc unde să vă ascundeţi în noaptea asta. Când vine dimineaţa, luaţi-o spre sud, de-a lungul râului. Uitaţi-vă mereu spre cer. Oamenii spun că vrăjitoarele trimit păsări pe post de spioni. Cale de-o zi, o să găsiţi lacul. Ajungeţi în Westport cu orice barcă. Îmi pare rău că nu pot să v-ajut mai mult.

– Ai făcut atâta pentru noi! spuse Kate. Mulţumim.

– Spuneţi-mi numai, zise Abraham, cu adevărat sunteţi din viitor?

– Da.

– Şi aţi venit ca să-ndreptaţi lucrurile, aşa-i?

– Cum?! Nu, noi – am venit doar ca să-l luăm pe Michael.

– Le-ai promis copiilor c-ai să te-ntorci.

– Aşa am să fac. Dar nu ştiu cum să-i ajut.

Preţ de o clipă, Abraham o privi fără să scoată nici un cuvânt.

– Poate că nu ştii cum, zise el în cele din urmă. Dar ai auzit-o pe contesă. Când e vorba de magie, nu există hazard. Lucrurile se-ntâmplă cu un motiv. Inclusiv faptul că voi sunteţi aici. Gata cu vorba!

Kate şi Emma îl îmbrăţişară. Michael rămase la urmă, simţindu-se, încă, prea ruşinat, dar Abraham îl bătu prieteneşte pe umăr.

– Ai greşit, dar eşti băiat bun şi surorile tale te iubesc.

Michael dădu din cap şi înghiţi în sec. Abraham apucă un zăvor care ieşea din perete. Kate abia dacă putu zări conturul unei uşi.

– Nu uitați: o luați la fugă și nu priviți înapoi.

Spunând acestea, bătrânul deschise ușa, lăsând să intre un val de aer rece și de ploaie, apoi dispăru.

Se lăsă iarăși întunericul. Copiii așteptară, ascultând țipetele de-afară.

Emma începu să se agite.

– Voi cine credeți că e tipul ăsta, stăpânul?

– Eu am câteva idei, spuse Michael.

– De exemplu?

Michael se opri și-și potrivi ochelarii pe nas.

– Nu mă simt gata să le împărtășesc.

Emma pufni iritată, dar era limpede că nu e supărată cu adevărat și că se bucură că toate sunt iar ca mai înainte și că Michael o calcă iarăși pe nervi.

– Pariez că bătrânul despre care vorbea contesa e doctorul Pym. Tu nu l-ai văzut, Michael. E, într-adevăr, vrăjitor.

– Serios? L-ați văzut făcând vrăji?

– Păi, eu și Kate ne-am dus să ne-ntâlnim cu el și omul a aprins focul din senin, nu-i așa, Kate? Și eu cred că are o pipă fermecată.

– Ce fel de pipă?

– De unde să știu eu? Una fermecată, istețule!

– Vreau să spun, o pipă din care fumezi sau o pipă în care sufli?

– Uf, din aia din care fumezi! Călătoriile astea în trecut vă tâmpesc pe toți?

Kate stătea foarte aproape de ușă, astfel încât să poată auzi zgomotele de afară. Dar îi era greu să se concentreze. Mintea îi zbura întruna la cuvintele contesei.

„Ai văzut-o pe cea mare, pe fată? Cartea a însemnat-o."

Se gândea la lucrul care se-ntâmplase în camera lor de la conac, în timp ce ea și Emma frunzăreau fotografiile, își amintea cum atinsese pagina, iar negreala se răspândise prin foaia de pergament, iar apoi se ridicase, cuprinzându-i degetele. Oare ce i se-ntâmplase atunci?

– Kate, zise Michael, atingând-o ușor pe braț. Cred că Abraham i-a alungat.

Din cealaltă parte a casei răzbăteau strigăte și o mare agitație.

Kate apucă zăvorul.

– Ies eu prima. Orice-ar fi, continuați să fugiți.

Când strigoiul trimis de Cavendish ajunse în cameră și n-o găsi pe Kate, izbucni haosul. Copiii începură să alerge de colo-colo, să strige, să sară în pat. Câțiva dintre micuți izbucniră în plâns. Nebunia asta dură câteva minute. Apoi, ușa se deschise, iar contesa păși înăuntru. Liniștea se așternu pe dată.

Dădu din mână și lumânările se aprinseră imediat. Contesa zâmbi, iar copiii simțiră cum o forță nevăzută îi trage înspre ea.

– Unde sunt? întrebă ea cu un glas mieros și mângâietor.

Nimeni nu răspunse.

– N-am să le fac nici un rău! Doamne! Vreau să-i ajut! Sunt în mare pericol! Vă rog! Spuneți-mi încotro s-au dus.

Avea o blândețe nespusă în glas. Copiii aveau să-i mărturisească, de bunăvoie, totul. Să-i spună despre Abraham,

despre pasajele secrete, despre Kate, Michael și Emma. Contesa era prietena lor.

– Unde s-a dus cine anume?

Contesa privi spre băiatul care vorbise. Stephen stătea drept, cu fălcile încleștate și cu brațele încrucișate. Tânăra se aplecă spre el, iar parfumul ei îl învălui pe copil.

– Cei trei care au fost aduși aici. Două fete și-un băiat. Ah, te prostești acum, atâta tot! își trecu mâna prin părul lui, cu un gest jucăuș. Știu că știi la cine mă refer.

– Nu-s... nu-s aici!

– Da, dragul meu, atâta lucru văd și eu! Dar ia spune, unde s-au dus?

Stephen privi drept în ochii ei frumoși. Contesa îl apucă strâns de brațe. Copilul se zbătu din răsputeri să scape. Contesa era vrăjmașul lor. Așa cum le spusese Abraham. Stephen trebuia să le arate celorlalți cum trebuie să-i țină piept. Se străduí să ridice din umeri:

– N-am idee. Au dispărut!

Unul dintre copii dădu să râdă, dar se abținu. Contesa ridică privirea. Ochii îi scăpărară.

– Au dispărut?

– Aha. Ca prin farmec!

– Da, zise alt copil. Și s-a auzit un pocnet.

– Și-a fost fum, spuse un al treilea. Și un fulger.

– Da! A trebuit să ne dăm din calea lor!

– Înțeleg.

Contesa le pierduse încrederea. Cumva, cu toții se bazau acum pe băiețașul acesta.

Secretarul dădu buzna în încăpere, ud leoarcă și gâfâind, cu părul lipit tot de cap.

– I-ai găsit? se răsti contesa.

Cavendish clătină din cap.

– Doar pe fotograful ăla șchiop și tembel. Se-mbătase iar!

Contesa zise:

– Dezlegați lupii!

Copiii încremeniră. Până și secretarul părea uimit.

– Milady, chicoti el, pe nerăsuflate. Iertați-mă că îndrăznesc, dar fiarele astea nu-s ușor de stăpânit. Sunt hămesite. E înțelept, desigur. Vor fi niște vânători cu atât mai vigilenți. Dar cum ar putea fi opriți din a-i sfâșia pe copii?

– Cred că pur și simplu va trebui să ne asumăm riscul, nu-i așa? se opri lângă ușă și arătă spre Stephen. A, și încă ceva: ia-l de-aici și spune să fie dus pe barcă.

– Urăsc chestia asta! strigă Emma, împiedicându-se și aterizând iar, drept într-o baltă. Urăsc ploaia asta nenorocită!

Ieșind din casă, alergaseră într-un suflet până la intrarea în pădure, fără să întâlnească nici un strigoi, dar de-atunci înaintaseră foarte greu. Furtuna prefăcuse pădurea într-o mlaștină și, la tot pasul, alunecau în bălți sau pe frunzișul ud.

Michael căzuse și el la un moment dat și pierduseră timp prețios căutându-i ochelarii. Emma se supărase teribil când, după ce apucase să-și vâre mâna într-o groapă dezgustătoare, mâloasă și plină cu râme, se dovedise că ochelarii îi atârnau lui Michael de ureche. Toți cei trei copii erau uzi până la piele, plini de noroi și frânți de oboseală.

În vreme ce-o ajutau pe Emma să se ridice, Kate se întreba cât de departe ajunseseră. Erau, oare, în siguranță?

Totul în jur era posomorât.

Apoi auziră urletul.

Nu era un strigoi. Dar venise din direcția conacului. Peste câteva clipe se auziră nenumărate urlete sălbatice. Se potoliră tot așa cum izbucniseră, într-o clipă.

– Vin spre noi! zise Kate.

Copiii o rupseră iar la fugă. Alergau cum nu mai alergaseră în viața lor, nemaiținând seama de faptul că li se îngreunaseră teribil picioarele sau de durerea ascuțită dintr-o parte. Curând, Emma se făcu nevăzută; dispăru într-un hățiș. Ferindu-se de o creangă, Kate se aplecă și o auzi pe Emma țipând. O clipă mai târziu, și ea și Michael își croiră drum prin hățiș, iar Kate văzu la rândul ei ce se-ntâmplase.

– Nu!

Se aflau pe marginea unei prăpăstii. Dinaintea lor se întindea o vale întunecată, luminată numai de fulgere. Hăul avea sute de metri în adâncime și, oriîncotro priveai, vedeai numai stânci. Kate se blestemă în gând, amintindu-și cum, în prima lor zi la orfelinat, merseseră împreună până la cascadă și se bucuraseră de senzația amețitoare, privind cum apa se prăvălește în prăpastie. Ar fi trebuit să știe că într-acolo se îndreaptă.

Urletele înfiorătoare răsunară iar în pădure. Orice-ar fi fost ființa care urla astfel, era din ce mai aproape de ei.

– Ce ne facem? strigă Emma.

– Pe-acolo! Douăzeci de metri mai încolo, începea o potecă şerpuită care cobora în prăpastie. Kate nu-şi putea da seama dacă drumul ducea până jos, dar n-aveau altă soluţie decât s-o ia pe-acolo.

– Haideţi!

Poteca era abruptă şi alunecoasă şi în nici un loc nu măsura mai mult de doi metri în lăţime şi, de obicei, nici atâta. Şerpuia ba la dreapta, ba la stânga, iar copiii se ţineau unii de alţii; alunecau întruna prin noroi, iar rafalele de vânt îi împingeau mereu în hău. Coborâră vreo treizeci de metri, apoi cincizeci, şaptezeci şi cinci, cu ploaia izbindu-i drept în faţă.

Rămânând în spate, Kate privea întruna într-o parte, sperând din toată inima să zărească, în cele din urmă, fundul văii. Dacă ar ajunge pe drum drept, ar avea o şansă. Ar putea găsi o peşteră în care să se ascundă sau...

– Kate!

Emma se oprise şi le făcea semn să privească în sus, spre stânci. Kate privi în sus, iar cerul fu străbătut chiar atunci de un fulger; în lumina lui, fata zări silueta unui lup enorm, aflat în vârf. Animalul slobozi un urlet cumplit, care făcu întreaga vale să răsune.

– Fugiţi! strigă fata.

Nu mai ţineau cont de absolut nimic. Fugeau mâncând pământul, păşind, ca prin minune, exact pe porţiunile teribil de înguste unde pământul era solid. Încă treizeci de metri. Încă cincizeci. Kate mai privi o dată în sus. Vreo şase lupi o porniseră în jos pe potecă, înaintând cu o viteză uluitoare,

cu mișcări sigure și sălbatice. În timp ce Kate privea, haita se învălmăși la cotitură și, cu un schelălăit teribil, silueta întunecată a unui lup căzu în prăpastie.

– Dați-vă în spate!

Kate o apucă pe Emma și, într-o clipă, toți trei se lipiră de stâncă în timp ce animalul se prăbuși în hău, exact prin dreptul lor, urlând sfâșietor.

– Bun, spuse fata, gâfâind și cu inima bătându-i mai să-i spargă pieptul. Suntem bine.

– Nu, spuse Michael.

– Ba da, trebuie să ne grăbim.

– Nu! Uită-te!

Kate privi în spatele Emmei în direcția pe care i-o arăta Michael și simți că-i cedează genunchii. Poteca mai înainta doar câțiva metri, apoi dispărea în gol. Se oprea efectiv. Fata simți un impuls nestăvilit să renunțe. Să rămână chiar acolo și fie ce-o fi. Dar un alt glas, mai puternic, răsună în adâncul ei, spunându-i că nu așa avea să se termine totul. Nu putea să îngăduie una ca asta. Mijindu-și ochii prin ploaie și prin întuneric, fata văzu că poteca începea iar, vreo șase metri mai jos. Cântări, rapid de tot, opțiunile. Putea vedea, în sfârșit, fundul văii, dar mai aveau de mers cam cincizeci de metri. Să se întoarcă era cu neputință. Lupii veneau spre ei și de la o clipă la alta erau tot mai aproape. N-aveau de ales.

– Trebuie să sărim!

– Ai înnebunit?! strigă Michael.

– Nu se poate altfel!

Chiar în clipa aceea, un lup slobozi iar un urlet prelung și înfiorător.

– Bine, zise Michael, apoi se întoarse, făcu trei pași și sări în gol.

Kate și Emma își ținură răsuflarea câtă vreme fratele lor se află în aer. Din fericire, cealaltă parte a potecii era mai joasă, iar băiatul ateriză în siguranță, în genunchi, având câțiva metri liberi în spate.

Apoi, pământul de pe marginea potecii se desprinse și cedă.

Kate trase un țipăt, dar Michael era în siguranță; apucase să fugă. Fără să mai piardă nici o clipă, se întoarse spre Emma.

– O să trebuiască să sari mai departe. Poți face asta.

– Știu.

Ochii Emmei străluceau plini de hotărâre. Se ghemui și-și luă avânt, apoi o rupse la fugă, împrăștiind pretutindeni noroi, în clipa când sări în gol. Michael stătea pe marginea cărării, gata s-o prindă în caz că nimerea pe lângă.

Emma ateriză exact peste el.

Kate auzi bușitura și geamătul lui Michael, în vreme ce el și Emma căzură într-o parte, unul peste celălalt. Kate era impresionată de frații ei. Dar n-avea vreme să se gândească la asta. Din nefericire, după ce Emma aterizase jos, din cauza impactului se mai deprinse o porțiune din potecă, prăbușindu-se în prăpastie.

Fără să vrea, Kate zări o siluetă mișcându-se deasupra ei și, fără să mai privească într-acolo, se întinse la pământ. Un lup trecu, dintr-un salt, peste ea, mușcând lacom din aer, chiar în locul unde fata stătuse o clipă mai-nainte. Schelălăind

îngrozitor, lupul alunecă peste margine şi se prăvăli în hăul întunecat. Privind în sus, Kate văzu că restul haitei nu era deloc departe. Nu avea timp de pierdut.

Alerga câţiva paşi, apoi sări. Dar chiar în acel moment, piciorul îi alunecă în noroi şi, de cum se trezi în aer, îşi dădu seama că nu va reuşi. Întinse braţele, dar îi văzu pe Michael şi pe Emma rămânând în urma ei, în timp ce ea se prăbuşea prin dreptul lor; copiii o strigau îngroziţi şi întindeau braţele după ea, dar erau prea departe. Chiar atunci, ca prin minune, o pală de vânt veni cu putere înspre ea, lovindu-se de stâncă şi împingând-o pe fată înainte. Ateriză pe potecă, lovindu-se cu pieptul de pământ. Preţ de o clipă rămase fără aer. Încercă cu disperare să se agaţe de ceva, dar aluneca prin noroi, înapoi înspre prăpastie.

Apoi două perechi de mâini o trăgeau la o parte, în siguranţă.

O clipă mai târziu, cei trei copii stăteau toţi în genunchi, în noroi, strângându-se în braţe şi tremurând de uşurare. În ciuda ploii şi a vântului care nu mai conteneau, Kate ar fi rămas astfel întreaga noapte. Dar fata ştia că încă nu se aflau în siguranţă. Saltul care pe ea aproape c-o azvârlise în hău nu însemna nimic pentru un lup. Se trase mai în spate şi privi din nou în sus. Haita cotea din nou, suficient de aproape încât copiii să audă răsuflarea grea a lupilor.

– Ce n-aş da să fi avut o sabie, zise Michael.

Kate se îndoia sincer că le-ar fi fost de vreun folos, dar acum n-aveau timp să se contrazică.

– Ajutaţi-mă.

Începu să sară-n sus și-n jos pe marginea potecii. Pământul era moale și nu se ținea de nimic, iar ploaia îl înmuiase și mai mult. Kate alunecă de două ori, în vreme ce pământul se prăbușea în hău, dar de fiecare dată frații ei o prinseseră. În câteva secunde, copiii lărgiseră hăul, întâi cu vreo șapte metri, apoi cu opt, apoi cu zece metri și, în clipa când primul lup sări în gol, hăul era, deja, mai larg cu aproape cincisprezece metri.

Și poate pentru că erau atât de speriați și de obosiți sau poate pentru că știau că, dacă lupul o să ajungă la ei, nu mai avea rost să fugă, copiii rămaseră pe loc. Stăteau pur și simplu acolo, uzi până la piele, murdari din cap până-n picioare de noroi, privind cum fiara se năpustește asupra lor.

„Nu e de-ajuns, se gândi Kate. O să ajungă la noi."

Lupul aterizâ la capătul potecii. Copiii se dădură, instinctiv, mai în spate, dar animalul nu sări să-i atace. Kate văzu atunci că, de fapt, lupul nu izbutise să sară. Partea de jos a trupului îi atârna în prăpastie, iar animalul încerca să se agațe cu disperare de pietrele dislocate și de poteca noroioasă, trosnind aprig din fălci. Apoi, fiara se opinti și-și făcu vânt înainte, găsind de ce să se sprijine cu labele din spate. Și chiar în clipa când Kate era gata să le strige să fugă, vreo doi metri de pământ se desprinseră de margine, iar lupul căzu în hău.

Kate răsuflă adânc, fără să-și fi dat seama că până atunci își ținuse respirația. Îi zări, prin perdeaua de apă, pe ceilalți trei lupi care mai rămăseseră. Se adunaseră la capătul potecii,

urlând și tremurând. Fata simțea cât sunt de înfometați, dar știa că n-au să îndrăznească să mai sară.

– Ce s-a-ntâmplat, fricoșilor? strigă Emma. Hai, nu săriți după noi?

Lupii se întoarseră și o luară la goană în susul potecii, dispărând în întuneric.

– Uitați-vă și voi! zise Emma, întorcându-se biruitoare spre Michael și Kate. Se dau bătuți!

– Nu prea cred, spuse Michael. Cel mai probabil caută un alt loc pe unde să coboare.

– Haideți, zise Kate.

Mai aveau vreo treizeci de metri până jos, pe care-i străbătură repede. Trupurile lupilor care se prăbușiseră în hău zăceau frânte pe stânci. Kate privi în sus, dar nu zări restul haitei.

O auzi pe Emma spunând că precis domnișoara Crumley plănuise toate ororile acestea pentru ei și pe Michael răspunzându-i că se îndoia profund de una ca asta, iar Emma încheie, spunând că Michael are un bostan pe post de cap.

Kate îi sili să tacă și încercă să se gândească. Ploua mai tare ca oricând. Erau cu toții extenuați. Fata nu-și putea da seama cât timp avea să le ia lupilor să găsească un alt drum. Întrebarea era: Să fugă mai departe sau să înceapă imediat să caute un loc unde să se ascundă?

– Kate...

– Lasă-mă un pic să mă gândesc...

– Kate...

Emma o apucă de braț. Kate se întoarse.

Douăzeci de metri mai încolo, o siluetă neagră înainta spre ei, printre bolovani.

– Fugiți!

O luară spre pădure. Un urlet răsună în urma lor. Urcară cu greu un deluşor şi continuară să alerge. În fiecare clipă, Kate se aştepta să simtă cum greutatea animalului îi frânge spatele. „Mergi înainte, îşi spunea, orice-ar fi, mergi înainte."

Privind peste umăr, ieşi din pădure într-un luminiş din vârful dealului şi se lovi de Michael şi de Emma, aproape trântindu-i la pământ.

– Nu vă opriți! Trebuie să...

Dar amuți. Drept în față se afla un lup, gata să se năpustească asupra lor.

Preț de o clipă, nimeni nu se clinti. Blana cenuşie a fiarei i se lipise de spinare, udă leoarcă; căscă botul, rânjindu-şi colții într-un mod sinistru şi slobozi un urlet înfiorător. Emma şi Michael încremeniră. Kate trebuia să facă ceva. Ce-ar fi dacă s-ar năspusti ea asupra lui? Lupul nu se-aşteaptă la asta. Frații ei ar avea timp să fugă. Faptul că şi-ar putea pierde viața n-o făcu câtuşi de puțin să stea pe gânduri. Luându-şi avânt, Kate văzu un alt lup înaintând prin ploaie, cu grumazul coborât şi cu privirea fixă, ațintită asupra lor, gata să ucidă. Apoi, un alt zgomot undeva mai în spate îi spuse că al treilea lup închidea cercul. Atunci înțelese: nu putea face nimic. Aveau să moară aici.

– Kate, zise Emma cu vocea tremurândă.

– Luați-vă de mâini, zise Kate. Frații se luară de mâini, stând spate în spate, în cerc.

– Acum închideți ochii! porunci Kate. Acum!

Michael și Emma o ascultară, dar Kate rămase cu ochii larg deschiși, uitându-se cum lupii îi înconjoară, venind tot mai aproape. Ea era răspunzătoare. Era eșecul ei. N-avea de gând să se cruțe, ci să privească până la capăt.

Privi drept în ochii celui mai mare dintre lupi, arătându-i că nu se teme. Nu mai simțea nici stropii de ploaie biciuindu-i fața, nici oboseala din trup. Chipul mamei îi trecu pe dinaintea ochilor. „Îmi pare rău, se gândi Kate, am făcut tot ce-am putut."

Animalul își arcui spinarea, pregătindu-se să sară.

Kate îi strânse pe Emma și pe Michael de mâini și le șopti, chiar în clipa când lupul se năpusti asupra lor:

– Vă iubesc!

Dar colții fiarei n-o atinseră.

Auzi zgomotul unor pași grei care se-ndreptau repede către locul unde se aflau copiii, iar apoi ceva tăie perdeaua de apă. Lupul văzu obiectul venind spre el și încercă să-și schimbe direcția, dar era prea târziu. Kate îl zări preț de o clipă, ceva prelung și cenușiu, iar apoi văzu cum lupul e izbit drept în moalele capului, suficient de aproape și de puternic pentru ca fata să-i audă craniul sfărâmându-se.

Lângă ei se afla un bărbat. Era imens, era un uriaș. Părul lung și negru îi acoperea fața, iar de încheieturile mâinilor îi atârnau lanțuri grele. Urlând sfâșietor, ceilalți doi lupi se năpustiră asupra bărbatului. Uriașul îl prinse pe unul în aer și-i frânse grumazul, care crăpă cu un zgomot surd. Al doilea lup se prinse de brațul bărbatului, înfigându-și colții adânc în

carne. Omul înşfăcă fiara şi-o aruncă la o parte, cum ar fi azvârlit un om obişnuit o pisică. Lupul se izbi de un bolovan şi căzu la pământ, năucit. Omul făcu doi paşi, puse piciorul pe grumazul animalului şi-l strivi sub talpă. Acelaşi zgomot surd. Lupul rămase nemişcat.

Bărbatul se întoarse la copii. Michael şi Emma deschiseseră ochii şi-l priveau, muţi de uimire. Uriaşul stătea deasupra lor, cu faţa ascunsă în umbră, dar chiar şi aşa, Kate îl recunoscu. Era cel care o atacase pe contesă atunci, lângă baraj.

– Veniţi cu mine! spuse el.

CAPITOLUL NOUĂ

Gabriel

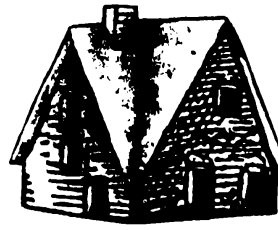

Lucrurile decurseseră în felul următor: Kate își alegea un copac sau o stâncă și-și spunea: „Până aici, voi merge până aici" și, în timp ce mergea, nu-și dădea voie să se gândească la cât de ude și grele îi erau hainele, cum îi rodeau pielea la fiecare pas, cum mușchii din picioarele ei păreau să fi fost înlocuiți de atât de mult noroi care nu o ajuta deloc să se miște. Se gândea: „Până aici, voi reuși să ajung până aici". Apoi, când ajungea în dreptul stâncii sau copacului respectiv, privea înainte, dincolo de bărbatul imens, prin ploaie și întuneric, încercând să se concentreze asupra unei alte stânci sau a unui alt copac și să o ia de la capăt.

Aruncă o privire înspre Michael. Înainta târându-și picioarele cu un gest automat, fără a părea să fie conștient de ceea ce făcea. Capul îi atârna în jos, pe piept, din nas îi curgea apă, iar picioarele i se împleticeau în mers. Dar chiar și așa, el se descurca mai bine decât Emma. Ea reușise să adoarmă

în timp ce mergea. A treia oară când s-a întâmplat – după ce se împiedică și se trezi, spunând: „Ah? Cine a făcut asta?" – bărbatul imens se întoarse și o luă în brațe. Kate se aștepta ca Emma să protesteze. Emma nu-i lăsa niciodată pe adulți să o răsfețe. Dar sora ei doar se cuibărise mai bine și se culcase la loc.

Asta o lăsă pe Kate, așa obosită cum era, să fie singura atentă la drumul pe care îi conducea bărbatul. Întrebase, bineînțeles, care era destinația lor, dar uriașul doar mormăise spre ea să facă liniște, iar fata trebui să se mulțumească doar cu ce putea prinde de ici, de colo, ceea ce nu era mult, având în vedere ploaia, întunericul și faptul că toți copacii și stâncile arătau cam la fel. Și astfel își continuară drumul pe cărările întortocheate, noroioase și năpădite de copaci, cățărându-se pe stânci, sărind peste râuri apărute de nicăieri, urcând încontinuu, până când Kate decise că noțiunile de „ud" și „obosit" erau pur și simplu alte denumiri, sinonime cu durerea și uită complet să aleagă copaci sau pietre care să-i marcheze progresul. În schimb, își coborî privirea în pământ și se lăsă condusă de zgomotul pașilor bărbatului și de lanțurile care îi atârnau de încheieturi.

Apoi, dintr-odată, se opriră.

Kate își ridică privirea. Văzu conturul unei barăci micuțe ascunse în încrețiturile dealului. Omul deschise ușa și intră, iar Michael și Kate intrară, poticnindu-se.

Aerul din baracă era rece și umed. Era evident că nu mai fusese nimeni acolo de o bună perioadă de timp. Dar pentru prima oară în ceea ce părea a fi o veșnicie, nu ploua deasupra

copiilor. Stăteau într-un întuneric aproape total, ascultându-l pe bărbat cum se mişca prin baracă. Se auzi un hârşâit, apoi văzură flăcăruia unui chibrit. Şi bărbatul aprinse o lampă care atârna din mijlocul tavanului. Fără a spune un cuvânt, se întoarse cu spatele la ei, ocupându-se de foc şi oferindu-le lui Kate şi lui Michael ocazia să cerceteze împrejurimile. În baracă era un pat mare, acoperit cu o pătură din blană de urs, pe care Emma dormea deja dusă, un loc pentru foc unde bărbatul punea un vraf de vreascuri şi o masă veche de lemn, cu scaune şi bănci; pereţii erau acoperiţi cu schiuri din lemn şi piele de animal, undiţe, topoare de spart gheaţa, arcuri şi săgeţi, cuţite şi o suliţă lungă, în timp ce din tavan atârna un număr mare de capcane, alături de oale şi tigăi de diferite forme şi mărimi. Baraca era, cu siguranţă, mică, dar bine îngrijită şi aveau la îndemână orice ar fi avut nevoie. Curând, o vâlvătaie împrăştie lumină şi căldură în cameră, iar când Kate se uită după Michael, văzu că acesta se urcase în pat lângă Emma şi sforăia uşor.

Bărbatul se ridică şi spuse:

– Agăţaţi-vă hainele lângă foc şi ţineţi perdelele trase. Patul este al vostru.

Apoi plecă.

Cu mari eforturi, Kate reuşi să-i facă pe fratele şi pe sora ei să se ridice şi să-şi dea jos hainele şi încălţările ude leoarcă. Fără a se obosi să deschidă ochii, Emma şi Michael aruncară totul într-un morman pe podea, puseră pe ei cămăşile până la genunchi pe care bărbatul le lăsase pentru ei, apoi se împleticiră până la pat şi se băgară sub pătură.

Kate le puse pantofii pe cămin; stoarse hainele într-o găleată, apoi le agăță pe o funie pe care o găsise și o întinsese în fața focului. Simțea că se află într-un tărâm dincolo de oboseală, că nu va mai avea niciodată nevoie de somn, dar după ce îmbrăcă ultima cămașă uscată, se urcă oricum în pat, doar ca să fie aproape de fratele și de sora ei. Unde se dusese bărbatul? Și cine era? Cu siguranță nu era un prieten de-al contesei, dar oare puteau avea încredere în el? Era, în mod vădit, extrem de periculos. Stătea întinsă și se juca cu medalionul, plimbându-și degetul mare și cel arătător circular pe cele două fețe ale lui. Simțea greutatea blănii de urs în interiorul păturii și cât de uscate și de calde erau așternuturile pe pielea sa. Sunetele ploii căzând pe acoperiș păreau să vină de undeva departe. Se hotărî să rămână trează până când se va întoarce bărbatul.

Deschise brusc ochii. Oare cât dormise? Încă mai era noapte, încă mai ploua. Dar bărbatul se întorsese. Stătea așezat pe căminul de piatră și-și tăia cu ferăstrăul cătușele de metal de la mâini, în timp ce lumina răspândită de foc descria jocuri de lumini și umbre pe fața lui, scoțându-i în evidență cicatricea care-i brăzda chipul. Acum era momentul să-l întrebe cine era și de ce încercase să o omoare pe contesă. Dar Kate pur și simplu zăcea acolo, ascultându-i pe fratele și pe sora ei respirând, ascultând ploaia care cădea pe acoperiș, trosnetul încet al focului, sunetul cadențat al ferăstrăului care tăia cătușele de metal. Era atât de obosită! Va sta cu ochii închiși doar un minut, apoi va vorbi cu el.

Kate căzu într-o serie de vise agitate. În ultimul văzu un oraș subteran. Era ridicat în interiorul gol al unui munte și clădirile din el nu semănau cu nimic din ce mai văzuse Kate vreodată. Păreau să fie sculptate direct în stâncă, ca și cum orașul nu ar fi fost construit, ci scos la suprafață prin săpături. Impresia era una de masivitate, forță brută și de o frumusețe stranie. Brusc, pământul începu să se cutremure și să se fisureze. Clădirile se prăbușiră. Focuri izbucniră. Apoi pământul părea că înghite orașul întreg.

Kate se trezi respirând greu și transpirată toată. Focul se stinsese. Lumina pătrundea prin perdele. Lanțurile care fuseseră prinse la mâinile bărbatului zăceau lângă cămin. Era singură. Hainele Emmei și ale lui Michael nu mai erau pe sfoară. Și le pipăi pe ale ei și văzu că erau uscate. Se îmbrăcă repede și ieși din baracă.

O lovi lumina orbitoare a soarelui și clipi des și-și puse mâna streașină la ochi. Baraca era așezată pe o coastă a muntelui și, din acel loc, putea fi văzută întreaga vale. Era o dimineață senină și frumoasă. Aerul era proaspăt și rece. De fapt, dacă nu erau atâtea dovezi în jurul ei care să-i arate contrariul – pământul încă năclăit de apă, stropii de ploaie încă lucind pe frunzele copacilor de mai jos, hainele ei rupte și murdare, precum și sângele uscat de pe mâinile ei – ar fi putut aproape să creadă că noaptea precedentă și tot ceea ce se întâmplase – furtuna, lupii, apariția neașteptată a bărbatului – ar fi fost doar un vis.

– 'Neața!

Michael stătea așezat pe o piatră la câțiva metri distanță, cu jurnalul deschis pe genunchi.

– Îmi completam jurnalul. Termin în câteva secunde.

Kate se uită prin jur și nu-i văzu nici pe Emma și nici pe bărbat.

– Michael...

– O secundă.

Kate închise ochii și-și masă tâmplele cu vârfurile degetelor. Trebuia să se gândească. Mai mergeau la Westport? Dacă da, unde erau acum? Cât au mers în timpul nopții? Bărbatul le putea spune. Dar unde era? Și unde era Emma? Kate era pe punctul să-i spună lui Michael să-și termine de completat jurnalul mai târziu, când își aminti brusc visul – nu în felul în care îți amintești de obicei visele, ca niște imagini vagi, fără legătură, ci într-un mod exact, realist, în așa fel încât i se derula din nou în fața ochilor: orașul subteran, pământul căscându-se...

– Kate?

Michael o zgâlțâia. Clipi de câteva ori și-și dădu seama că era întinsă pe pământ. Oare leșinase din nou?

– Ce ți s-a întâmplat? Ai...

– Sunt bine.

Cuvintele contesei îi răsunau în urechi: „Ai văzut-o pe cea mai mare?... Cartea și-a pus însemnul asupra ei". Cu siguranță că nu se simțea bine. Dar văzu felul în care Michael se uita la ea și reuși să zâmbească.

– Pur și simplu... m-am ridicat prea repede și am amețit. Unde-i Emma?

– Nu știu, spuse el, privind-o în continuare atent. Nu mai era când m-am trezit eu.

Când se trezi Emma, se lumina de ziuă. O fâșie de lumină cenușie se strecurase în baracă. Kate și Michael încă mai dormeau. Bărbatul înăbușea focul cu picioarele și rămășițe înnegrite de bușteni se fărâmau, formând vălătuci de cenușă în jurul lui. Brațul lui era bandajat în locul în care fusese mușcat de lup. Îl privi cum puse o cămașă pe el, luă un cuțit, un arc și o tolbă mică de pe perete și – aruncând o privire în direcția ei – ieși fără să spună un cuvânt.

Imediat după aceea, Emma se ridică, se îmbrăcă și se grăbi să iasă. O ceață groasă plana asupra văii, iar Emma ieșise la timp ca să vadă silueta bărbatului uriaș dispărând în cenușiul zilei. Merse după el fără să facă zgomot.

Emma nu putea spune exact de ce îl urma pe bărbat. De obicei, adulții nu i se păreau a fi prea interesanți. Din experiența personală, știa că sunt cei pe care trebuie să-i tolerezi și cei pe care trebuie să-i sfidezi pe față. I se părea că Abraham era în regulă și că doctorul Pym fusese interesant, pentru că era vrăjitor și tot restul. Dar până să apară acest bărbat, nu existase niciodată vreun adult care chiar să-i incite curiozitatea.

Emma se ascunse după o piatră mare când se opri bărbatul. Părea că ascultă ceva în ceață.

Fata își aminti cum, cu câțiva ani înainte, un bătrân bogat le plătise intrarea la grădina zoologică tuturor copiilor de la orfelinat. Emma se gândise că tipul era pe ducă și încerca să

facă o faptă bună ca să ajungă în rai. Indiferent de motiv, acea excursie la grădina zoologică fusese, de departe, cea mai frumoasă zi din viața ei. Văzuse urși panda și jaguari, girafe cu gâturi lungi și maimuțe de diferite culori, care scoteau sunete bizare în timp ce se plimbau din copac în copac, crocodili din Nil, pe care oamenii obișnuiau să-i venereze, leoparzi albi din Munții Himalaya și șerpi de culoarea verde-smarald, care puteau înghiți un om întreg. Dar animalul care i-a captat atenția întru totul, cel care o făcuse să-l admire mută de uimire, fusese leul. Era enorm, de două ori mai mare decât ceilalți lei. Blana lui era de un auriu-închis, frapant, chipul îi era brăzdat de cicatrice, fără îndoială rămase din numeroase încăierări, iar ochii îi erau de un negru profund, hipnotic, așa cum Emma nu mai văzuse niciodată. Prinzându-se cu mânuțele de barele cuștii, simți puterea și inteligența care emanau din el și, sub calmul aparent, o violență instinctuală dormitând.

Era ceva în acest bărbat care îi amintea de leu.

Îl privi cum părăsi poteca și dispăru în ceață. Așteptă o clipă, apoi îl urmă. Pământul era umed și alunecos și încercând să se țină de copaci, scutura de pe ei cascade de picături de ploaie, direct pe capul și umerii ei. Ajunse într-un luminiș și se opri. Bărbatul nu se mai vedea.

În timp ce se gândea în ce direcție să o ia, fata observă o mișcare și un cerb ieși dintre copaci. Era maiestuos și puternic, iar coarnele erau imense și răsucite. Ascunsă de crengi, Emma își ținu respirația, uimită de frumusețea animalului. Își întinse gâtul și mușcă dintr-un tufiș.

Își dorea ca Michael și Kate să fi fost aici. Mai ales Kate. Probabil că Michael ar fi stricat totul prin a spune ceva prostesc despre pitici.

Cerbul se ridică bursc, cu o tensiune evidentă în corp. Se pregătea să fugă, dar în acel moment, bărbatul sări din ceață direct pe spatele cerbului țintuindu-l la pământ. Fata îi văzu cuțitul în mână și în următoarea secundă, gâtul animalului fusese tăiat.

Emma icni, uimită de viteza și ferocitatea cu care bărbatul acționase. Văzu cum bărbatul îngenunche și puse o mână pe capul animalului. Îi putu vedea buzele mișcându-se, șoptind ceva. Apoi se uită în sus; privirea lui o întâlni pe a ei.

Știa că voia ca ea să se apropie.

Cu picioarele tremurându-i, Emma merse până la el. Din tăietura de pe gâtul animalului se ridica abur, iar mirosul de sânge se simțea puternic în aer. Nu era speriată. Se întâmplaseră prea multe în ultimele câteva zile pentru ca fata să mai poată fi speriată acum. Dar era ceva atât de sălbatic în acea scenă cu bărbatul și cerbul și vânatul în pădurea tăcută; îi făcea inima să tresalte.

Se opri lângă leș. Privirea bărbatului o urmărise încontinuu.

– Să nu-ți fie frică.

Emma voia să-i spună că nu-i era frică. Dar realiză că nu putea vorbi.

Bărbatul încă-și mai ținea mâna imensă pe capul cerbului.

– Lupii de azi-noapte erau malefici. Nu am simțit nici o remușcare când i-am omorât, spuse el, cu o voce joasă și puternică. Dar să omori o asemenea creatură este un fapt

sacru. Acest lucru trebuie înfăptuit numai la nevoie. Și trebuie să ceri iertare de la spiritul animalului.

Se uită la ea să vadă dacă îl urmărește, iar Emma dădu din cap în semn că da, înțelegea și-și aminti din nou de ochii întunecați și hipnotici ai leului.

Bărbatul tăie pântecele cerbului și începu să-l curețe. Avea experiență, așa că făcu totul rapid și fără să risipească părțile bune. Emma simțea cum i se întorcea stomacul pe dos văzându-l cum îi scoate organele și le pune într-o geantă de piele căptușită, dar continuă să se uite. Își spunea că, dacă Michael ar fi fost aici, ar fi vomitat întruna, iar asta o făcea să se simtă mai bine.

– Azi noapte ți-a fost frică de lupi?

Emma se gândi să mintă, dar apoi spuse că da, îi fusese frică.

– Nu s-a văzut, zise el. Emmei i se păru că auzea o aprobare în vocea lui și simți cum îi crește inima de bucurie. Nu ești din Cambridge Falls.

Nu era o întrebare, dar bărbatul se aștepta să primească un răspuns.

– Nu, suntem din... ei bine, suntem, de fapt, din... viitor. Spunând aceasta, Emma se simți mai ușurată. Vezi tu, noi am găsit această carte magică și dacă pui o poză în ea, te duce în momentul în care fotografia a fost făcută, înțelegi? Și asta am făcut, am pus fotografia în carte și iată-ne aici.

Bărbatul se opri din ceea ce făcea și o privi intens. Într-o clipă, Emma își dădu seama de două lucruri. Primul era motivul pentru care îl urmărise: nu se mai simțise niciodată

atât de protejată ca în seara precedentă, când el o cărase prin ploaie. Al doilea lucru pe care îl realiză era că dintr-odată nu se mai simțea deloc în siguranță în preajma lui – având în vedere felul în care o privea acum, sângele de pe mâinile lui, cuțitul și faptul că erau singuri în pădure.

– Scuze, spuse ea încet. Aș fi putut povesti mai bine.

Se lupta cu impulsul de a o lua la goană. Își impuse să stea acolo unde se afla, lângă corpul cerbului, înfruntându-i privirea. Momentul de tensiune se risipi. Bărbatul dădu ușor din cap și-și șterse lama cuțitului pe pielea animalului, apoi îl puse înapoi în teacă.

– Numele meu este Gabriel.

– Eu sunt Emma.

Bărbatul se ridică și puse cerbul pe un umăr.

– Să ne întoarcem. Sora și fratele tău trebuie să se fi trezit deja. Avem multe de vorbit.

Primul lucru pe care Kate îl văzu fu bărbatul care căra pe umăr un corp neînsuflețit, cotind pe cărare spre ei.

– Oh nu, se gândi ea.

Apoi apăru Emma mergând agale pe lângă el. Zâmbi înspre ei, făcându-le cu mâna.

În timp ce bărbatul se duse să atârne carnea animalului într-un șopron lipit de baracă, Emma le povesti entuziasmată lui Michael și lui Kate totul: faptul că numele bărbatului era Gabriel, din ce motiv și cum sacrificase cerbul, cum ar fi vomitat Michael dacă ar fi fost acolo când a făcut-o...

– Hei!

– Scuze, spuse Emma, dar așa e.

– Nu ar fi trebuit să pleci așa, spuse Kate. Este periculos.

Emma aprobă printr-o mișcare a capului și încercă să pară rușinată.

– Ce i-ai spus despre noi?

– Eh, știi, i-am zis că... suntem din viitor și... i-am spus despre carte.

Kate observă că Emma devenise agitată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Numai că... atunci când i-am spus de carte, a reacționat destul de ciudat.

– Ciudat în ce fel?

– Eh, știi tu, spuse Emma dând cu piciorul într-un bulgăre de noroi și ridicând din umeri. Ca și cum s-ar fi gândit să mă omoare sau ceva de genul acesta.

– Poftim?!

Chiar atunci bărbatul se întoarse și îi chema la micul dejun.

Mâncară la masa de lemn din baracă. Bărbatul, sau mai bine zis Gabriel, pentru că Emma începuse să se gândească la el în felul acesta, își schimbase cămașa și-și spălase mâinile de sânge în pârâul care curgea în spatele barăcii. Le spuse că nu puteau risca să facă focul în timpul zilei. Strigoii erau împânziți prin vale, încercând să-i găsească și ar fi putut vedea fumul. La micul dejun vor trebui să se mulțumească cu pâine, miere și fructele de pădure pe care el și Emma le adunaseră pe drumul de întoarcere spre baracă. Kate și Emma nu mai avuseseră o masă completă din dimineața zilei în care

ajunseseră în trecut, iar mesele pe care Michael le luase cât timp locuise cu contesa fuseseră de fapt amestecuri magice din care te înfruptai, pentru ca zece minute mai târziu să te simți înfometat. Cu toate acestea, numai când bărbatul a așezat mâncarea pe masă și-au dat copiii seama cât de foame le era. În câteva secunde au început să-și îndese în gură bucăți enorme de pâine unsă cu miere, urmată de pumni de fructe de pădure a căror pulpă hrănitoare exploda între dinții copiilor. La un moment dat, Gabriel aduse un urcior cu lapte, pe care îl turnă în patru căni. Michael îl luă pe al lui, sorbi jumătate din el dintr-o înghițitură, apoi se întoarse și îl scuipă, murdărind toată baraca.

Bărbatul nu părea să fie îngrijorat.

– E lapte de capră, spuse el. Pare acru dacă nu ești obișnuit cu el. Beți; e bun pentru voi.

Și spre oroarea lui Michael, bărbatul își umplu din nou cana.

Emma luă o înghițitură zdravănă și se strădui să nu reacționeze în vreun fel care să arate cât de mult îi displăcea.

– E foarte bun, spuse ea forțându-se să zâmbească. Îmi place.

Deși mâncă la fel de lacom precum sora și fratele ei, Kate fu atentă totuși și la gazda lor. Stătea față în față cu ei, ocupând singur o latură a mesei, și părea să se concentreze foarte mult pe mâncare. Într-un final, bărbatul își linse ultimele picături de miere de pe degete, își termină laptele și după ce se șterse la gură cu dosul palmei, oftă.

– Acum, spuse el, povestiți-mi totul.

În mod obișnuit, Kate s-ar fi împotrivit unei asemenea comenzi, dat fiind că primul ei impuls era să dezvăluie cât mai puțin posibil despre ea și frații ei. Dar în momentul în care privirea intensă a bărbatului se fixă asupra ei, Kate simți ceea ce simțise și Emma mai devreme: era ceva la el care cerea adevărul.

Așa că, încă o dată, fata spuse povestea lor: cum au dispărut părinții lor, cum au fost mutați ea și frații ei din orfelinat în orfelinat și cum au fost trimiși, într-un final, aici, în Cambridge Falls.

– Cum este Cambridge Falls în timpul vostru? întrebă bărbatul.

Kate descrise un pustiu deprimant unde copacii nu mai existau, iar oamenii deveniseră speriați și neprietenoși. Îi spuse că nu exista nici un baraj care să oprească apa și că apa curgea acum în canion și cădea peste stânci. Spuse că singurele animale care mai existau erau lupii, care-și căutau prada în timpul nopții. Îi spuse că nu mai erau copii deloc.

– Dar vrăjitoarea? Vocea bărbatului era calmă, dar copiii puteau vedea ura din ochii lui. Mai este încă aici?

Kate dădu din cap în semn că nu. Prima dată când au auzit de contesă și de strigoii ei a fost atunci când au găsit cartea și au călătorit în trecut.

– Povestiți-mi despre această carte.

Cu Emma și Michael amestecându-se în discuție, povesti despre cum au explorat casa, despre ușa din pivniță, care conducea la camera subterană și despre Michael care găsise cartea.

– Am crezut că era biroul doctorului Pym sau ceva de genul acesta, spuse Emma.

– Doctorul Pym?

– Mda. El conduce orfelinatul. Se pare că ar fi vrăjitor. Deşi tot ce l-am văzut făcând a fost să aprindă un foc.

– Acest doctor Pym al vostru este cumva un bătrân cu sprâncene albe imense? întrebă Gabriel.

– Da! spuse Emma. Îi cunoşti?

Bărbatul îi ignoră întrebarea:

– Terminaţi-vă povestea.

Prin urmare, Kate îi spuse despre prima lor călătorie în trecut, despre cum l-au văzut încercând să o omoare pe contesă, despre cum Michael fusese lăsat în urmă, şi cum ea şi Emma au luat o altă poză de la Abraham ca să îl poată salva pe fratele lor.

– Apoi ne-am întors în trecut...

– Ai omis ceva.

– Ba nu.

– Minţi.

– Nu minte, spuse Emma. Am fost de faţă. Chiar aşa s-au petrecut lucrurile.

– Atunci există ceva ce nu ţi-a spus ţie.

Kate o văzu pe Emma uitându-se la ea confuză şi mirată. Dorise să treacă peste partea aceasta; o speria să se gândească la ea şi nu voia să împartă această temere cu Michael şi cu Emma. Dar bărbatul nu-i dădea de ales. Prin urmare, cu inima bătându-i puternic, Kate povesti cum îşi pusese mâna

pe pagina goală a cărții, ce viziuni avusese, cum ceva negru ca smoala se prelinsese din carte în degetele ei.

După aceasta, Emma și Michael se holbau la ea cu gurile deschise, la propriu.

– Ai văzut dragoni? întrebă Michael cu o voce emoționată. Luptându-se?

– Ce crezi că era chestia aia neagră? întrebă Emma. Poate că era cerneală. Știi, ca o cerneală magică? Și de ce nu ne-ai spus?

Kate începu să explice. Nu înțelegea ce se întâmplase. Nu voia ca ei să își facă griji...

Dar bărbatul o întrerupse și-i spuse să continue povestea. O privea cu mai multă atenție ca niciodată.

Kate simți cum Michael devenea din ce în ce mai tensionat când ajunse cu povestea la capturarea lor de către secretar și la trădarea băiatului și cu toate că, de dragul lui, fata încercă să facă totul să pară mai puțin grav, bărbatul izbucni din nou:

– Ai ajutat-o pe vrăjitoare să îți ademenească și să-ți captureze surorile?

Kate îl văzu pe Michael deschizând gura să vorbească. Putea vedea cum i se formau pe buze argumentele, explicațiile pentru care în acel moment predarea surorilor lui păruse a fi cea mai bună opțiune. Apoi suspină și își lăsă privirea în jos, spre masă.

–... Da.

Bărbatului îi scăpă un sunet asemănător cu un mârâit.

– L-am iertat, spuse Kate repede.

Kate continuă povestea și-i spuse cum le luase contesa cartea pentru ca mai apoi să o vadă dispărând în fața ochilor lor, cum i-a încuiat în aceeași cameră cu ceilalți copii, cum Abraham i-a scos pe ascuns de acolo, prin niște pasaje secrete. Povesti despre cum alergau prin pădure și cum au auzit primul urlet de lup.

Kate se opri aici cu povestea. El cunoștea deja restul.

Bărbatul luă o coajă de pâine și o întinse în borcanul cu miere.

Kate se simțea sleită de puteri. Fusese dificil să povestească totul. Se uită la bărbat. Mesteca și medita la ceea ce auzise. Privirea fetei îi urmări cicatricea, de-a lungul feței. Acesta începea la câțiva milimetri de ochiul stâng și se curba în jos pe obraz. Îi conferea feței un aspect terifiant. Dar chiar și așa, Kate își dădu seama că bărbatul era îngrijorător de frumos. Se îmbujoră violent și își lăsă privirea în jos. Ce se întâmpla cu ea? Ei erau aici, prinși în trecut, urmăriți de cine știe câți dintre acei strigoi, iar ea se gândea la cât de bine arăta acest bărbat.

– Deci ne spui acum povestea ta? întrebă Emma. Te rog?

Kate și Michael rămaseră muți de uimire.

– Ce e? întrebă Emma.

– Ai spus „te rog", zise Michael.

– Așa, și?

– Tu nu spui niciodată „te rog".

– Ba da, spun.

– Nu, zise Kate, nu spui.

– Nu aș fi crezut că știe ce înseamnă, zise Michael.

– Taci, mormăi Emma.

– În regulă, spuse bărbatul, iar vocea lui sonoră îi făcu să tacă. Aţi spus adevărul. Meritaţi să primiţi în schimb acelaşi lucru. Ce vreţi să ştiţi?

Kate era de părere că prioritatea lor era să afle cine era de fapt acest bărbat.

– Cum te cheamă?

– Gabriel Kitigna Tessouat.

Michael chicoti şi spuse:

– Serios?

Gabriel se uită la el.

– Pentru că este un nume foarte drăguţ, adăugă Michael repede.

Kate întrebă dacă bărbatul era din Cambridge Falls.

Acesta dădu din cap în semn că nu.

– De secole întregi există două comunităţi umane în aceşti munţi: Cambridge Falls şi oamenii mei. Conform poveştilor păstrate din tată-n fiu, într-o zi, un vrăjitor veni în satul nostru. Acesta ne-a spus cum, în fiecare ţinut, lumea magică se retrăgea. Ne-a spus că restul lumii nu va mai fi capabilă să ne vadă, că vor uita că am existat vreodată. Nouă şi oamenilor din Cambridge Falls ni s-a dat ocazia să alegem: ori să ne mutăm în altă parte, undeva în lumea normală, sau să rămânem în munţii noştri, ascunşi pentru totdeauna. Amândouă comunităţile au ales cea de-a doua variantă.

Bărbatul făcu o pauză ca să-şi umple cana cu lapte, iar Emma se aplecă înspre fraţii ei, şoptindu-le lui Kate şi lui Michael:

– Pun pariu că acel vrăjitor era doctorul Pym. De-aceea știe că are păr alb și altele.

Kate îi făcu semn să tacă. Fata se gândea la faptul că exista ceva la acel bărbat care părea venit dintr-o altfel de lume, una mai veche. Acum înțelese de ce. Îl întrebă cum de se afla, în ziua aceea, la baraj.

Gabriel spuse că se ducea periodic în Cambridge Falls ca să o supravegheze pe contesă. Îl văzuse pe vrăjitoare și pe secretarul ei plecând de la conac și fiind curios în privința lor, omorî un strigoi, se îmbrăcă în hainele acestuia și-i urmări până la baraj. Odată ajuns acolo, o văzu pe contesă cum ținea un copil atârnând peste marginea barajului. Înainte să-și dea seama ce face, pornise deja înspre ea, cu sabia ridicată și gata să lovească.

– Și atunci aruncă acea vrajă asupra ta, spuse Emma. Altfel, ai fi omorât-o cu siguranță, știu asta.

– Când m-am trezit, eram într-o celulă, spuse bărbatul. Fața i se întuneca pe măsură ce-și amintea. Nu era lumină deloc și la început nu știam unde mă aflu; apoi am simțit cum se mișca totul și am auzit clipocitul apei.

– Corabia! Abraham ne-a spus de ea! Ne-a spus că este o închisoare în care torturează oameni, fac experimente pe ei și alte chestii!

– Nu este o închisoare, spuse Gabriel. Este o cușcă pentru un monstru.

Era atâta liniște în baracă, încât părea că nici măcar nu mai respirau.

– Primul lucru pe care l-am făcut a fost să strig ca să văd dacă eram singur. Nimeni nu a răspuns, dar mi s-a părut că aud ceva dedesubt. Aerul din acel loc mirosea a moarte! Închise ochii ca și cum ar fi așteptat ca mirosul să se risipească. Continuă după câteva secunde: Podeaua era, de fapt, un grilaj de fier și am putut vedea că sub celulele de la nivelul meu se afla o cușcă imensă. Am strigat din nou, dar nu am primit răspuns nici de data aceasta. Am încercat să nu mai scot nici un fel de sunet. Atunci am auzit creatura, de undeva din întuneric: respirația șuierată, zgomotul făcut de gheare atunci când se deplasa și o voce care-și promitea în șoaptă: „În curând... în curând" m-au făcut să realizez ceea ce monstrul de sub mine știa deja: nu eram prizonier, eram mâncare.

Dacă înainte se făcuse liniște, era nimic pe lângă tăcerea care se așternuse acum, când bărbatul terminase de vorbit.

Într-un final, Emma spuse plină de speranță:

– Poate că era un strigoi.

– Nu. Ce se afla acolo era cu totul altceva.

– Dar de ce ține contesa creatura aceea, orice ar fi ea, pe o navă? De ce să nu o țină sub conac? întrebă Kate.

Omul dădu din umeri a neștiință.

– Pun pariu că este hidrofobă, spuse Michael.

Kate îl rugă să explice. Michael tuși și-și împinse ochelarii mai sus pe nas. Emma scoase un sunet de exasperare. Acela era semnalul că urma să le spună ceva foarte plictisitor, ceva ce citise într-o carte.

– În povești nu este ieșit din comun ca vrăjitoarele și vrăjitorii răi să țină pe lângă ei un monstru. E un fel de armă

la care apelează în ultimă instanță. Bineînțeles, piticii nu au făcut așa ceva niciodată. Erau mult prea onorabili...

– Michael...

– Da, scuze. Ei bine, partea proastă în a avea un monstru prin preajmă, fie că este un vârcolac, un dragon sau un trol de mlaștină este că ajunge să își atace stăpânul, de multe ori. Așa că stăpânii găsesc toate aceste mijloace de protecție. Mă gândeam că, dacă monstrului acestuia îi este frică de apă – asta înseamnă „hidrofobic"...

– Asta înseamnă „hidrofobic", spuse Emma încet, imitându-l.

Michael o ignoră și continuă:

– Contesa ar putea să controleze creatura tocmai prin faptul că o ține pe barcă. Dacă are nevoie de ea, pur și simplu o poate aduce la mal.

Gabriel dădu din cap în semn că încuviințează:

– Probabil că ai dreptate.

– Serios? întrebă Emma, fără a putea să-și țină iritarea în frâu. Ești sigur?

– Dar cum ai reușit să scapi? întrebă Kate.

– Cușca aceea nu a fost construită ca să mă poată ține pe mine în ea.

O spuse ca și cum nici o explicație suplimentară nu ar mai fi fost necesară. Și privindu-l, Kate fu de acord cu asta.

– Deci, ai de gând să încerci din nou să o omori pe contesă? întrebă Emma. Te putem ajuta. Ne-ar face plăcere să o omorâm!

– Nu, spuse el. Mă voi întoarce în satul meu. Trebuie să le spun ce mi-ați zis voi despre lucrurile care urmează să se

întâmple cu pădurile noastre. Și înțeleapta satului trebuie să fie consultată cu privire la această carte pe care o vrea vrăjitoarea. Ea va ști ce este.

– Ce e o înțeleaptă a satului? întrebă Emma.

– Este o femeie care știe să facă vrăji.

– Nu te întrebasem pe tine, mormăi Emma către Michael.

– Are dreptate, spuse Gabriel.

Emma se uită urât la Michael.

Kate tăcuse. Îi venise o idee. O ținuse pentru ea, fiindu-i teamă că-i va scăpa. Apoi vorbi:

– Ia-ne cu tine.

Bărbatul dădu din cap în semn că nu și spuse:

– Va trebui să mă mișc repede, iar drumul pe care o s-o apuc este periculos. Veți fi mai în siguranță aici. Cu cerbul pe care l-am sacrificat aveți destulă mâncare. Apa din pârâul din spatele barăcii este bună de băut. Așteptați să se înnopteze ca să aprindeți focul. De îndată ce pot, voi trimite pe cineva care să aibă grijă de voi.

– Dar... spuse Kate.

– Noi... începu și Emma.

– Nu! spuse el, lovind masa cu palma lui imensă, făcând toate vasele să sară zgomotos și punând capăt astfel discuției.

Se ridică și luă un telescop de alamă de pe perete, spunând că există o coamă de deal mai sus de baracă, de unde poate vedea întreaga vale. Voia să se asigure că nu erau strigoi prin preajmă. Apoi trebuia să plece.

În momentul în care se închise ușa, Emma se întoarse spre Michael și spuse:

– E vina ta că nu vrea să ne ia cu el.

– Poftim?

– Îi urăşte pe cei care cred că ştiu totul. Mi-a spus azi-dimineaţă după ce a omorât acel cerb. A spus: „Chiar îi urăsc pe ei care cred că ştiu totul".

– Mda, sunt sigur că asta a spus.

– Linişte! spuse Kate pe un ton şuierat. Trebuie să-l facem să ne ia cu el. A zis că această înţeleaptă a satului va şti ce e cu cartea. Poate că ştie chiar şi unde este. Trebuie să o găsim înaintea contesei. Numai aşa avem vreo şansă să mai ajungem acasă. Kate se opri. Un gând oribil îi trecu prin minte. Emma, încă mai ai fotografia, nu-i aşa? Cea care să ne ducă înapoi acasă?

Pentru câteva clipe cumplite de agitaţie, o privi pe Emma cum caută prin buzunare.

Într-un, final fata scoase fotografia. Era încreţită la mijloc, avea un colţ îndoit şi avea lipită pe spate o bucată de gumă de mestecat roz, dar o puteau distinge în poză pe Kate în dormitorul lor, uitându-se la ei din viitor.

Toţi trei copiii respirară uşuraţi în acelaşi timp.

– Emma, spuse Kate, poate că ar fi mai bine să o ţin eu.

– Da, te rog, bâigui Michael.

– Bine.

Emma dezlipi guma de mestecat şi îi dădu surorii ei fotografia. Încercând să o îndrepte pe cât posibil, Kate o puse în buzunarul interior al jachetei ei.

– Întorcându-ne la ce vorbeam mai devreme, spuse Michael, cum o să-l convingem să ne ia cu el?

După cum se dovedi, această problemă îşi găsi soluţionarea, întrucât chiar în acel moment copiii auziră nişte paşi

grei, ușa se dechise larg, iar Gabriel dădu buzna înăuntru și spuse:

– Plecăm. Acum.

Înainte ca frații să aibă timp măcar să se întrebe ce l-a făcut să se răzgândească, țipătul unui strigoi umplu valea.

– Sunt douăzeci, spuse Gabriel în timp ce luă un obiect lung, învelit în pânză, care era ascuns între grinzi. Vor fi aici în trei minute.

– Ce ne facem? întrebă Michael. Cum ieșim de aici?

– Ne vom lupta, spuse Emma cu o voce plină de mânie. Nu-i așa, Gabriel?

Dar el se duse înspre căminul pentru foc, își puse mâna pe o piatră și o împinse. Întregul cămin se roti încet, cu un scrâșnet de piatră pe piatră, dând la iveală un pasaj întunecat care ducea în interiorul muntelui.

– Pe aici, spuse el.

CAPITOLUL ZECE
Labirintul

Odată ajunși în pasaj, omul le spuse copiilor să rămână pe loc, exact așa cum se aflau. Apoi împinse înapoi pietrele șemineului, care se așeză la loc cu zgomot. Copiii stăteau pe întuneric, respirând aerul închis și ascultând încordați fiecare mișcare a lui Gabriel. Omul dădu foc unui chibrit și cu el aprinse, apoi, două lămpi ruginite cu gaz care erau atârnate de perete. Pe una din ele i-o dădu lui Kate.

– Unde suntem? întrebă fata.

Lumina lămpii arunca o umbră ciudată pe fața lui brăzdată de cicatrice, făcându-l pe Gabriel să arate mai înfricoșător ca oricând până atunci.

– Suntem într-un loc unde voi trebuie să faceți liniște și să ascultați de mine. Haideți!

Se întoarse și porni înainte prin pasaj.

Ajunseră în fața unei scări care cobora în zigzag, ducând spre o ușă din fier, cu multe încuietori și lacăte. Gabriel o deschise, le făcu semn copiilor să intre, apoi o închise în

urma lor și o zăvorî. Acum se aflau într-un alt tunel. Era mai lat, pereții erau ziditi din pietre mari, neșlefuite, iar podeaua era străbătută de două șine metalice.

După vreun sfert de oră de mers, Kate încercă din nou să afle:

– Acum serios, unde suntem?

Preț de o clipă crezu că bărbatul pur și simplu n-avea de gând să-i răspundă. Apoi îl auzi spunând:

– Suntem într-o galerie de mină unde lucrau înainte oamenii din oraș. Străbate muntele și duce în valea unde se află satul meu.

Înaintau, Gabriel și Emma mergând mai în față (tunelul era suficient de lat astfel încât doi oameni să poată merge unul lângă altul), iar Kate și Michael îi urmau. Pe când se aflau încă la cabană, Kate le spusese despre cum aveau să se întoarcă acasă, încercând să pară cât mai încrezătoare. În adâncul inimii însă se temea că, deși înțeleapta din satul lui Gabriel le-ar putea spune ceva folositor, șansele ca ei să pună mâna pe carte înaintea contesei și a strigoilor ei erau, într-adevăr, foarte mici.

În timp ce mergeau, spre surprinderea lui Kate, Gabriel începu dintr-odată să vorbească. Le povesti despre munți, despre magia puternică și străveche care zăcea îngropată în adâncul lor și despre cum, tocmai pentru asta, oamenii îi cinsteau. Cei din Cambridge Falls știuseră mereu că sunt locuri unde nu trebuie să sapi și lucruri la care nu trebuie să umbli. Asta spre deosebire de *hannudin* – cei ce ucid nădejdea, cum li se spunea –, niște strigoi pe jumătate vii care

se strecurau în urma ta pe întuneric și îți șopteau că lucrurile de care te temi cel mai rău sunt adevărate: prietenii te vor trăda, soția nu te iubește, copiii te vor urî atunci când vor crește. Oamenii bântuiți de duhurile astea își stingeau lămpile, se așezau pe pietre și rămâneau să le asculte, fiind găsiți luni sau ani mai târziu, morți de foame. Apoi mai erau și *salmac-tar*, o rasă din vechime, cu puțin diferită de fiare, din care se crede că s-au născut goblinii, cu veacuri în urmă, și care trăiau în adâncul pământului, sub munți. *Salmac-tar* nu au ochi, ci doar niște urechi mari, ca de liliac, iar atunci când se mișcă, scot un sunet ciudat, ca un clămpănit. Apoi își încordează auzul și ascultă ecoul din peșteră; au dinți ascuțiți ca sabia și gheare cu care pot să taie prin fier și prin os.

– Dar chiar și asemenea făpturi, spuse Gabriel, au rostul lor în echilibrul care guvernează toate lucrurile. Era altfel până să vină vrăjitoarea; apoi totul s-a schimbat.

Omul tăcu și, o vreme, nu se mai auziră decât pașii lor înaintând prin pietriș. Kate se pomeni gândindu-se la cei douăzeci de *morum cadi* pe care bărbatul îi văzuse în vale. Și-i închipuia distrugând cabana, descoperind ușa secretă din spatele șemineului și strecurându-se apoi în tunel, unul după altul, scrutând întunericul cu ochii lor galbeni.

Știa că nu-i poate folosi la nimic să se gândească la toate acestea, dar nu se putea stăpâni. Se dezmetici auzindu-l iar pe Gabriel; vorbea din nou despre niște mâini nevăzute care-ți pătrund în piept și-ți zdrobesc inima și plămânii. Kate își dădu seama că vorbea despre țipătul strigoilor.

– Dar e numai o iluzie, zise el. Durerea vine numai din mintea ta.

– Poftim?! strigă fata, surprinsă de valul de mânie care o cuprinse dintr-odată. Vrei să spui că ne-am imaginat noi durerea aceea?! Că toţii copiii de la baraj şi-au imaginat-o ei?!

– N-am spus asta, continuă Gabriel. Ţipătul stârneşte, în mintea ta, panica şi groaza. Teama e atât de mare, încât trupul începe să cedeze. De-asta simţi durere. E o durere reală, dar vine de la ceva din mintea ta.

– Şi-atunci cum o opreşti? întrebă Michael.

– Omorându-i pe strigoi, zise Emma. E evident.

– Trebuie să înţelegi că ţipătul nu poate să-ţi facă rău fizic, le explică Gabriel. Şi apoi să înveţi să-ţi controlezi frica. Asta e singura cale. Pe lângă aceea de a-i omorî, adăugă el.

Kate dădu să-i răspundă că era, probabil, mult mai uşor „să-ţi controlezi frica" dacă erai un uriaş care mânuia cu măiestrie sabia şi care putea să omoare lupi cu mâinile goale, dar Michael nota deja în jurnal, şoptind concentrat: „Să-ţi... controlezi... frica", aşa că fata se lăsă păgubaşă. Puse, în schimb, întrebarea care o frământa deja de aproape două zile:

– Ştii cumva dacă mai e şi altcineva? În afară de contesă. Am auzit-o spunând ceva despre stăpânul ei.

– Da, întări Michael. Şi ea şi secretarul, amândoi au spus ceva despre asta. Mi-am notat aici.

Gabriel clătină din cap.

– Nu ştiu nimic de nici un stăpân. O s-o întrebăm pe înţeleaptă. Poate că ea...

Se opri și se întoarse, privind atent în spate. Era încordat la maximum și gata de atac. Kate privi și ea prin întunericul dens, dar pretutindeni în jur domnea o liniște de mormânt.

– O fi vreun goblin din ăla cu urechi de liliac, șopti Michael.

– Liniște! Gabriel îi întinse lampa Emmei și desfăcu o legătură de pânză pe care o avusese la el. Kate bănuia că înăuntru se află o sabie, dar se înșelă. Gabriel scoase la iveală o armă care semăna, mai degrabă, cu un cuțit ciudat și foarte mare. Avea lama mai îngustă în porțiunea apropiată de mâner, iar apoi se lățea tot mai mult, astfel încât, spre vârf, era, într-adevăr, foarte lată. Cuțitul era făcut dintr-un metal închis la culoare; ascuțișul lucea în lumina lămpii.

Gabriel făcu un pas în față.

Totuși, în jur nu era nici o mișcare.

Kate dădu să-l întrebe ce anume i se păruse c-a auzit. Dar chiar în acea clipă, din întuneric se ivi un strigoi. Nu scoase nici un sunet, ci năvăli spre ei cu sabia în mână și cu ochii galbeni, strălucind amenințători. Mai târziu, gândindu-se la cele întâmplate, Kate își spuse că asta fusese cu adevărat îngrozitor pentru că, oricât de cumplite ar fi fost țipetele strigoilor, atunci când țipau aveai, cel puțin, timp să fugi. Dar acum era deja prea târziu. Fata nu putu decât să rămână pe loc și să aștepte lovitura.

Armele se ciocniră cu un zgomot puternic, iar sabia monstrului se făcu bucăți. O clipă mai târziu, cadavrul strigoiului zăcea pe jos, tăiat pe din două, sfârâind și emanând un miros îngrozitor. Kate îl privi pe Gabriel. Și din cuțitul

lui ieșea fum. Tăiase zdravăn prin strigoi, prin sabie, prin trup, prin tot.

– Fugiți, spuse el.

Copiii îl ascultară, rupând-o la fugă și alergând ca niciodată. Străbătură coridoare întortocheate, luând-o ba în sus pe scări, ba coborând trepte, cotind-o la tot pasul cu Gabriel pe urmele lor, îndemnându-i mereu să meargă și mai repede. Tunelul se bifurca mereu, dar bărbatul părea să știe foarte bine încotro se-ndreaptă.

– Stânga... Dreapta... prin pasajul ăla, hai!

N-a durat mult până să audă primul țipăt. Apoi izbucniră și altele, crunte și neomenești, scuturând pereții coridoarelor. Kate simți cum o cuprinde slăbiciunea și aproape că se împiedică. Privi spre Michael și spre Emma și văzu că și ei se chinuiau. Fata încercă să-și repete că durerea nu era decât în mintea ei, că țipetele nu puteau s-o rănească, dar nu-i folosi la nimic. Se simțea în continuare ca și când ar încerca să urce în fugă un deal, cu un bolovan în spinare, strivind-o.

Iar țipetele strigoilor se apropiau tot mai mult.

Dintr-odată, ajunseră la capătul unui tunel și se pomeniră pe marginea unei prăpăstii subterane. Nu puteau zări nici tavanul peșterii, nici fundul hăului și nici malul celălalt. Un pod suspendat din lemn pornea din locul unde se aflau ei și dispărea în beznă. Țipetele erau mai puternice ca oricând. Hoarda de strigoi avea s-ajungă la ei în orice clipă.

– Porniți! le porunci Gabriel. Eu am să încerc să-i țin pe loc cât pot. Luați-o prin tunelul care începe la capătul celălalt al podului. O să ajungeți într-o încăpere. Luați-o prin

al doilea pasaj din stânga. Mergeți înainte. Alegeți întotdeauna al doilea drum din stânga. Odată ajunși afară o să găsiți o șină care duce în sat. Dacă vă rătăciți, sunteți pierduți. Acum porniți. V-ajung din urmă.

– Dar... se împotrivi Emma.

– Porniți! Nu-i timp de pierdut!

– Haideți!

Kate o apucă pe Emma de mână și o trase pe pod. Michael le-o luase deja înainte. Podul se clătina sub ei, pe măsură ce înaintau pășind pe traversele din lemn. Când ajunseseră pe la jumătate, Kate simți dintr-odată un curent rece ca gheața ridicându-se din întuneric. Aerul era îmbibat de o umezeală rece, de mormânt, care îi dădu fiori.

– Uitați-vă! strigă Emma.

Kate se întoarse. Doi strigoi ieșiseră din tunelul aflat în urma lor. Se repeziră înainte, dar Gabriel le tăie calea. Armele se încrucișară iar, cu un zgomot răsunător. Gabriel pară o lovitură, apucă unul din monștri și-l azvârli în abis. Țipătul strigoiului se stinse în beznă.

– Haideți! strigă Kate, trăgând-o pe Emma de mână.

Parcurseră în fugă ultimii douăzeci de metri, până la locul unde le aștepta Michael. Era prea întuneric ca să-l mai poată zări pe Gabriel, aflat pe partea cealaltă. Se părea însă că tot mai mulți strigoi ies din tunel, întrucât se auzeau tot mai multe țipete, iar zgomotul furios al armelor răsuna tot mai puternic. În bezna deasă se dădea o luptă crâncenă.

– Nu putem să-l lăsăm! strigă Emma. O spaimă cumplită i se citea în priviri. Trebuie să facem ceva!

– Nu putem să-l ajutăm cu nimic! zise Kate. Iar el ne-a spus să mergem mai departe, îți amintești?

– Intrarea e chiar aici! strigă Michael.

Trăgând-o pe Emma după ea, Kate îl urmă pe Michael și copiii intrară în pasaj. Curând, zgomotele luptei se stinseră și, după ce alergară aproape un minut, ajunseră în încăperea despre care le spusese Gabriel. Era o cameră spațioasă, rotundă, cu un tavan înalt și cu șase uși identice.

– Nu trebuia să-l fi lăsat acolo! Emma se eliberă din strânsoarea lui Kate; avea lacrimi în ochi; plângea de frustrare și de rușine. El ne-a ajutat, și noi am fugit ca niște lași!

– N-am avut de ales!

– Pe-aici trebuie s-o luăm! zise Michael arătând spre una dintre uși. A doua la stânga.

– Putem cel puțin să-l așteptăm? se rugă Emma. Doar o secundă, să vedem dacă vine. Te rog, Kate! Doar o secundă.

Kate privi la lacrimile care curgeau șiroaie pe obrajii surioarei ei. Știa că ar trebui să spună nu. Trebuiau să se depărteze cât mai mult cu putință de strigoi. Kate oftă, apoi zise:

– Bine. Doar o secundă.

O văzu pe Emma cum se întoarce și privește în urmă, în lungul coridorului întunecat. Kate simți că o invidiază. Emma se putea lăsa copleșită de orice simțea. Iubea sau ura și nu stătea să se întrebe de o mie de ori care sunt urmările fiecărui lucru pe care simte să-l facă. Kate știa că, dacă ar lăsa-o, Emma ar alerga într-un suflet să-l ajute pe Gabriel, chit că asta însemna moarte sigură.

Michael veni lângă ea și tuși încetișor și semnificativ.

– Trebuie să înveți să mai spui și nu.

– Bine, Michael.

– Spun asta doar pentru că...

Kate îl privi într-un fel anume, iar el prinse imediat mesajul; se roti pe călcâie și făcu cale-ntoarsă, bombănind ceva despre măiestria cu care fusese zidită încăperea, spunând că totul e executat la un alt nivel decât restul minei și că avea de gând să privească mai îndeaproape colțul ăsta de-aici...

Kate hotărî să mai aștepte jumătate de minut. Apoi avea s-o silească pe Emma să vină cu ei, chiar dacă ar fi însemnat s-o târască de-acolo. Privi, din întâmplare, către unul din coridoarele din dreapta.

Vedenia i se desfășură dinainte pe neașteptate.

Kate văzu o cameră luminată de lumânări. Doi oameni stăteau la o masă de lemn. Unul din ei era un bărbat roșcat, cu părul lung, îmbrăcat într-o pelerină neagră. Ceălalt era ascuns în umbră. Un pachet înfășurat în pânză de in se afla pe masă, între cei doi. Kate știa că înăuntru se află cartea.

Undeva în depărtare, Kate îl auzi pe Michael spunându-i Emmei că era timpul să plece.

Kate mai făcu un pas înspre ușă, iar vedenia păru și mai aievea. Îi auzi pe cei doi căzând la învoială. Târgul era unul foarte bun. Omul din umbră căzu de acord, spunând că el și oamenii lui aveau să ascundă și să păzească cu strășnicie cartea.

Omul vorbi. Avea o voce dură ca granitul:

– O să construim un depozit subteran.

Până să-și dea seama ce face, Kate strigă:

– Veniți după mine! și o luă la fugă pe coridorul din spatele ușii.

Un glas din mintea ei se împotrivi cu putere. Nu ținea cont de avertismentul lui Gabriel. Aveau să se piardă! Trebuia să se oprească, să se întoarcă...

Dar un alt glas și mai puternic îi spunea că într-acolo se află cartea și că o cheamă la ea. Iar dacă șovăia, dacă se oprea ca să le spună lui Michael și Emmei ce se-ntâmplă, avea să piardă legătura, avea să piardă cartea...

Așa că fugi înainte; din urmă răsunau strigăte disperate, implorând-o să se oprească, să aștepte, iar apoi se auziră pași alergând înspre ea.

Fata ajunse într-o altă încăpere, exact la fel ca prima, cu încă șase uși, ducând spre alte șase coridoare. Așteptă până când pașii și strigătele aproape c-o ajunseră din urmă, iar apoi o coti pe un alt coridor. Cumva știa exact încotro trebuie să meargă. Alergă vreo cinci, zece, cincisprezece minute, trecând prin vreo douăzeci de încăperi identice cu uși identice, oprindu-se de fiecare dată suficient încât pașii s-o poată ajunge din urmă, încredințată că frații ei zăresc lumina lămpii și vin după ea.

Pe măsură ce alerga, Kate continua să aibă viziuni. Văzu cum, în adâncul pământului sub munte era săpat depozitul. Îl văzu pe bărbatul cu păr roșcat stând dinaintea cărții, mișcându-și degetele pe paginile goale, cuvinte și imagini ivindu-se pe ele și apoi făcându-se iar nevăzute; îl văzu, în cele din urmă, cum intră în depozitul subteran și cum așază cartea pe un piedestal aflat în mijlocul încăperii...

Kate se opri. Rămăsese fără aer. Coridorul se opri dintr-odată, într-o fundătură. Ceva nu era bine. Probabil că o cotise greșit la un moment dat. Dar cum de fusese cu putință?

Cineva o apucă de braț. Michael stătea aplecat și gâfâia, epuizat.

– Michael! Asta e! Pot să...

Michael clătină din cap.

– Emma... îngăimă el.

– Emma? Ce vrei să...

– Am crezut că vine după noi, dar... A trebuit să... fie mă întorceam, fie... Dar tu nu voiai să te oprești... își îndoi și mai mult șalele, plecându-și grumazul și încercând să respire mai liniștit.

Dinspre coridor nu mai venea nici o lumină. Nu se mai auzea nici un zgomot de pași.

– Probabil că s-a dus, gâfâi Michael, ca să... ca să-l ajute pe Gabriel!

Toate gândurile despre carte dispărură pe dată din mintea lui Kate.

– Trebuie să ne-ntoarcem.

– Cum? E... un labirint! Nu ți-ai dat seama?! Toate încăperile sunt identice! De-asta ne-a avertizat Gabriel! Nu vom mai găsi niciodată calea înapoi!

– Trebuie! Trebuie să...

– Kate!

Fata se întoarse. O dungă neagră apăruse în mijlocul peretelui de piatră din fața lor. Piatra începuse să se crape. Din

crăpătură venea înspre ei un curent rece, iar flacăra lămpii pâlpâi şi se stinse.

O voce rece şi tăioasă ca fierul rosti în întuneric:

– Prindeţi-i!

CAPITOLUL UNSPREZECE
Prizonierul din celula 47

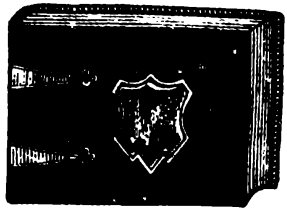

Gabriel era cu spatele la podul care acum atârna tăiat, respira greu, iar mânerul sabiei îi aluneca din cauza transpirației. Avea vreo șase tăieturi pe brațe și una mai mare pe o parte a corpului. Săbiile celor ce se numeau *morum cadi* erau otrăvite. Oricare dintre rănile lui îi putea fi fatală. Dar Gabriel nu se gândea la asta.

Omorâse deja șase dintre monștri: patru îi spintecase cu sabia, iar doi îi aruncase în prăpastia din spatele lui. Dar tot mai erau mai bine de doisprezece adunați în jurul lui într-un semicerc, cu săbiile ridicate, cu ochii galbeni scânteind, cu respirația, sau ceea ce trecea la ei drept respirație, horcăită și aspră auzindu-se din spatele cârpelor care le acopereau capetele în putrefacție. Trebuiau doar să vină înspre el și atunci ar fi fost depășit numeric.

Așa că, de ce își încetaseră atacul?

Răspunsul sosi sub forma unei torțe care se vedea venind din tunel și care părea să plutească în aer, mișcându-se în sus și-n jos și se îndrepta către coada mulțimii de strigoi. Aceștia din urmă se dădură la o parte pentru a-i face loc secretarului să treacă. Bărbatul cel scund răsuflă greu și-și șterse fruntea cu o batistă de culoarea lavandei.

– Vai, vai, câtă alergătură, spuse el gâfâind. Trebuie să fi existat o cale mai bună.

Apoi arătă înspre strigoi cu batista și spuse:

– Să înțeleg că prietenii mei nu v-au lăsat să vă plictisiți? Dar să facem cunoștință mai întâi, nu? Griddley Cavendish, la dispoziția dumneavoastră. Făcu o plecăciune și-și arbură zâmbetul lui oribil. Iar dumneavoastră cine sunteți, dragă domnule?

Gabriel își cântări șansele de a ajunge la omuleț dintr-un salt. Crezu că poate, dar făcând-o, s-ar lăsa descoperit în fața atacului strigoilor.

– Hai, hai, spuse Cavendish cu o voce mieroasă și lingușitoare, se vede că ești o persoană puternică. Ai scăpat de pe navă. Ești capabil să omori strigoi și lupi fără probleme. Și să nu mai vorbim de micuțul și ingeniosul pasaj din spatele căminului de foc. Mărturisesc, aproape că mi-a scăpat. Aproape, dar... contesa, atât de înțeleaptă, din fericire, a binevoit acum ceva timp să-mi lumineze ignoranța cu câteva vrăji simple, precum cele care arată ușile și intrările secrete. Atâta strălucire și putere de anticipație! Nu-i de mirare că o iubesc copiii. Așadar, care este numele dumneavoastră, domnule?

– Vino mai aproape și o să-ți spun, zise Gabriel.

Secretarul chicoti şi-şi lovi piciorul de câteva ori, ca şi cum ar fi găsit replica foarte amuzantă, dar în acelaşi timp dădu din cap viguros în semn de refuz.

– Pe lângă toate celelalte, mai ai şi simţul umorului! Ei bine, mulţumesc pentru invitaţie, dar cred că ne dăm seama ce vrei de fapt, nu-i aşa? Chestia aia lungă şi ascuţită pe care o ţii în mână? Da?

Arătă cu un deget îndoit înspre sabia din mâna lui Gabriel şi apoi, nu se ştie din ce motiv, îşi atinse nasul într-o parte.

Gabriel începuse să creadă că e nebun.

– Foarte bine, fără nume. Ce-ar fi dacă ne-ai spune pur şi simplu unde sunt copiii? Altfel, va trebui să-mi rog prietenii în putrefacţie, aici de faţă, să te taie în bucăţele mai uşor de manevrat.

Pe chipul lui Gabriel nu se putea citi nimic. Dar mintea îi lucra frenetic. Contesa îi voia foarte tare pe aceşti copii; atât de tare, încât îşi trimisese după ei secretarul şi douăzeci de strigoi, adică aproape toată garda din oraş. Era vorba doar de legătura lor cu cartea sau era ceva mai mult? Oare erau copiii importanţi în vreun fel? Simţea că făcuse o greşeală teribilă lăsându-i singuri.

– Îmi imaginez că i-ai trimis dincolo de pod, nu-i aşa? În labirint? Periculos, nu crezi? E atât de uşor să te pierzi acolo!

Secretarul făcu prudent un pas mai aproape de bărbat.

– Poate ajungem la o înţelegere. Acei copii nu înseamnă nimic pentru tine. I-ai găsit în pădure şi le-ai venit în ajutor. E de înţeles. Erau urmăriţi de acei lupi îngrozitori. Oricine altcineva ar fi făcut la fel. Ajută-ne să-i găsim. Fă asta, zise el

șuierând și încercând în același timp să-și păstreze rânjetul, iar contesa îți va da orice dorești: bogăție, putere. Poate fi foarte generoasă.

Secretarul, neatent, mai făcu un pas înainte. O singură lovitură și capul i-ar fi zburat de pe umeri. Dar Gabriel știa că va avea timp de o singură lovitură înainte ca strigoii să-l atace. Atunci, ce se va întâmpla cu copiii?

– Spune-i vrăjitoarei...

– Da?

Cavendish se aplecă nerăbdător înainte.

– Că vin după ea.

Se întoarse pe călcâie și dintr-o singură lovitură a sabiei tăie funiile care țineau podul. Acesta căzu în prăpastie, iar Gabriel sări, lăsând în urmă strigătele furioase ale secretarului.

Își întinse în față mâna, bâjbâind în întuneric, dar acolo nu era nimic; doar aerul rece din întuneric. Apoi simți cum cade. Eșuase. Copiii vor fi pe cont propriu. Oamenii lui...

Mâna sa se lovi de o scândură a podului. Alunecă, dar Gabriel se prinse de următoarea chiar în timp ce podul se rupse sub el; apoi simți cum se duce tot înainte. Se lovi puternic de peretele de stâncă. Atârnă acolo câteva secunde încercând să-și recapete suflul. Văzu torța unduitoare de partea cealaltă a prăpastiei. Auzi vocea dogită a secretarului care îl blestema din toate puterile.

Brusc, își ridică genunchii din instinct chiar în momentul în care o sabie se lovi de scândurile podului, în locul în care picioarele lui erau cu câteva secunde înainte. În întunericul de sub el, Gabriel văzu ochii galbeni ai unui strigoi.

Cu siguranță sărise după el și se prinsese de una dintre funiile podului.

Punându-și sabia în teacă, Gabriel începu să urce. Nu putea să se lupte cu strigoiul în timp ce atârna de pod. Trebuia să ajungă sus.

– Gabriel!

Se uită în sus. Treizeci de metri mai sus, fața palidă a fetei mai mici, Emma, luminată de lampă, se uita în jos după el.

Regretul pe care-l simțise când lăsase copiii singuri fu înlocuit imediat de enervare. Deschise gura să o certe, dar chiar în acel moment sabia strigoiului lovi din nou și-i atinse călcâiul cizmei. Începu să urce mai repede. Nu observă că fața Emmei dispăruse după marginea stâncii.

Picioarele lui erau prea mari ca să poată încăpea în spațiile dintre scânduri, așa că trebuia să se bazeze pe mâini pentru a urca. Rupea fiecare scândură de care trecea în așa fel încât urcarea să fie mai dificilă pentru strigoi. Dar putea auzi creatura cum urca nestingherită.

– Gabriel!

Nu se uită în sus.

– Gabriel!

Vocea ei era încordată și insistentă.

– Gabriel!

Își asumă riscul de a se uita în sus, intenționând să-i spună scurt și la obiect că orice conversație trebuia să aștepte. Fata stătea la marginea prăpastiei, luptându-se să țină o piatră care era de câteva ori mai mare decât capul ei. Văzându-l că se uită în sus, Emma dădu drumul pietrei din brațe. Gabriel

se feri înspre partea stângă, ținându-se doar cu o mână de scândura podului. Piatra plonjă repede și îl rată pe Gabriel la milimetru, dar îl lovi pe strigoi direct în față și-l aruncă în gol.

Gabriel privi cum corpul se pierdu în prăpastie, apoi își întoarse privirea în sus, spre Emma.

Fata îi făcea cu mâna și zâmbea.

– E în regulă! L-am nimerit!

„Copiii", se gândi Gabriel.

Urcă repede cât îi mai rămăsese până sus. Fata ținea lampa în mână. Ochii îi străluceau de încântare. Gabriel se uită în jur, respirând în continuare cu greutate din pricina efortului.

– Unde sunt fratele și sora ta?

– Am fugit de lângă ei.

– Ți-am zis să-ți continui drumul. Nu trebuia să te fi întors.

Fetei îi dispăru zâmbetul de pe față; părea jignită.

– Opriți-vă! Vocea pițigăiată a secretarului se auzi deasupra prăpastiei. În numele contesei, opriți-vă!

– Vino, spuse Gabriel. Trebuie să mergem!

El se porni să plece, dar fata se întoarse cu spatele la el și-și încrucișă brațele.

– Ți-am salvat viața. Ai putea, cel puțin, să spui „mulțumesc".

Gabriel se simți tentat să o ia pe sus de acolo și să o care în brațe. În orice clipă, secretarul împreună cu *morum cadi* vor începe să caute o altă cale de traversare a prăpastiei. În ciuda acestui fapt, se trezi că zâmbea.

– Ai dreptate, spuse el. Îți sunt îndatorat.

Emma îi aruncă o privire ca şi cum ar fi vrut să se asigure că vorbeşte serios. Apoi dădu din cap în semn că acceptă scuzele.

– Nu ai pentru ce. Dar nu îmi eşti îndatorat sau ceva de genul ăsta. Suntem chit, asta-i tot. Acum, cred că ar fi bine să pornim la drum.

– E o idee foarte bună, zise Gabriel, ca şi cum nu ar fi sugerat acelaşi lucru cu un minut înainte.

– De ce zâmbeşti? întrebă Emma.

– Fără motiv.

– Mda, hai să...

Se auzi un foşnet în aer, apoi un zgomot ca şi cum acel foşnet şi-ar fi atins ţinta, iar Emma scoase un sunet de mirare şi se împletici în spate. Gabriel o prinse înainte să cadă. Mai bine de douăzeci şi patru de centimetri dintr-o săgeată îi ieşeau prin spate. Alţi şaizeci erau ieşiţi în faţă, prin stomac.

– Gabriel...

Ochii fetei erau măriţi de spaimă. Luând lampa într-o mână, Gabriel ridică fetiţa în braţe cât de repede şi de atent putu. Secretarul ţipa de pe partea cealaltă a prăpastiei. Părea că certa strigoii.

– Şşş, spuse el blând când o auzi pe Emma cum geme de durere, gata, te-am luat în braţe.

Apoi se îndreptă spre tunel.

Mâinile şi picioarele lor erau legate. Pe cap aveau glugi înnodate. Totul se întâmplase în întuneric, astfel încât Kate încă nu ştia cine erau cei care îi capturaseră. Dar acum se aprindeau nişte torţe. Nu îi putea vedea (gluga era neobişnuit

de groasă), dar putea auzi flăcările și simți căldura emanată de ele. Apoi fu ridicată și aruncată pe un umăr, după care toți se puseră iar în mișcare, mărșăluind.

– Michael, strigă ea, unde ești?

– Sunt aici, se auzi o voce la câțiva metri în spatele ei. Sunt bine.

– Liniște! comandă o voce aspră.

Trecu o oră, poate mai mult. Era imposibil să-ți dai seama într-un asemenea întuneric. Coastele lui Kate se loveau dureros de umărul celui care o căra, așa că fata se mișcă, încercând să mai diminueze din disconfort. Renunțase repede să încerce să țină seama de drumul pe care apucau. Tot ce știa era că fiecare pas o ducea din ce în ce mai departe de Emma și de speranța de a fi din nou toți trei împreună. Trebuia să-și muște buzele pentru a nu începe să plângă. Nu voia ca Michael să o audă și să intre în panică.

Într-un final, vocea aspră opri convoiul.

Kate fu așezată jos, pe piatră. Gluga îi fusese deznodată și înlăturată. Clipi des întrucât nu reușea să își focalizeze privirea în lumina orbitoare a torțelor. Michael era lângă ea. Și lui i se dădea jos gluga de pe cap.

– Michael, șopti ea, te simți bine?

– Da. Mă dor coastele, dar...

Michael rămase cu gura căscată de uimire. Kate văzu cum ochii lui atingeau dimensiuni uriașe, aproape îngrijorătoare.

– Pi... începu el să spună. Pi...

– Michael? Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Pit...

Kate se întoarse și, obișnuindu-se deja cu lumina, reuși să distingă vreo doisprezece bărbați mici de înălțime, îndesați și cu bărbi, care se adunaseră în jurul lor, în tunel. În mare parte, bărbații cu bărbi nu acordau prea multă atenție copiilor. Unii dintre ei scoseseră câte ceva de mâncare. Câțiva erau angajați în discuții sau își ascuțeau armele. Mulți dintre ei își scoseseră niște pipe lungi și subțiri și începuseră să le aprindă. Kate observă că toți aveau săbii scurte și topoare de dimensiuni intimidante, prinse în centurile de metal.

– Sunt... pitici, reuși Michael să bâiguie într-un final.

Erau într-adevăr pitici, cu bărbi, topoare și armuri, exact cum îi descrisese Michael întotdeauna. Kate nu știa de ce era surprinsă să afle că piticii existau, în realitate. Din clipa în care ea, Michael și Emma descoperiseră că magia era reală, ar fi trebuit să fie de la sine înțeles faptul că și piticii puteau exista. Singura ei scuză era că ultimele zile fuseseră destul de pline.

– Am știut întotdeauna, spuse Michael încet. Adică, nu am știut, pur și simplu... am sperat.

Se uita în gol, repetând: „Pitici..."

Unul dintre bărbați se rupse din rândurile celorlalți. Era mic și îndesat (deși toți erau așa, într-o măsură mai mică sau mai mare), avea o față ridată și o barbă roșcată, lungă, împletită frumos. Se așeză în genunchi în fața copiilor, își puse coiful pe podea cu un clichet încet și își drese glasul:

– Acum să auzim.

Vocea lui fusese cea care tot dăduse ordine.

Kate era nedumerită:

– Ce să auziți, domnule?

– Povestea voastră, spuse el în timp ce-și scotea mânușile de pe mâini. Cum ați ajuns pe pământurile noastre. Adică, să ne încălcați teritoriul.

La auzul cuvintelor „încălcare" și „teritoriu", se auzi un sunet general de dezaprobare în rândul piticilor.

– Nu vă încălcasem teritoriul, spuse Kate. Noi...

– Ești pitic! spuse Michael fără să se gândească.

Piticul cu barba roșcată se uită la Michael. Cântări din priviri rânjetul larg și nătâng al lui Michael, precum și expresia uimită a feței lui și se hotărî, se pare, să ignore această remarcă, destul de evidentă, de altfel. Se întoarse din nou spre Kate.

– Aha, deci nu ne-ați încălcat teritoriul, nu-i așa? Deci aveați permisiune? Să o vedem, atunci. Presupun că aveți o scrisoare de trecere.

– Ei bine, nu avem...

– Deci nu aveți scrisoare de trecere.

– Nu.

– Nici viză? Nici permisiune de tranzitare a teritoriului? Nici măcar un inel magic de aur dat strămoșilor voștri cu secole în urmă de către vreun rege pitic, care să vă dea dreptul de a intra în toate ținuturile noastre?

– Hmm... nu.

– Atunci, draga mea, ne-ați încălcat teritoriul.

Aceste cuvinte, rostite a doua oară cu mai multă emfază, fură urmate de și mai multe sunete de dezaprobare din rândul piticilor.

– Acum, începu piticul să spună, cu un aer de satisfacție, acum că am stabilit că sunteți doar niște intruși de ultimă speță...

– Sunteți pitici! exclamă Michael. Cu toții!

Piticul cu barba roșcată ridică dintr-o sprânceană și făcu un semn cu capul, înspre Michael, întrebând:

– Are probleme sau ceva de genul?

– Nu, spuse Kate. E bine. El...

Ezită în a spune că lui Michael chiar îi plăceau piticii. Avea sentimentul că așa ceva i s-ar părea un gest de superioritate piticului cu barba roșcată. Părea puțin cam înțepat.

– El... nu a mai cunoscut vreodată vreun pitic.

– Ei bine, spuse piticul, mângâindu-și barba, e o zi mare pentru el, nu-i așa? Deci, ce v-a făcut să ne încălcați teritoriul?

Apoi se auziră aceleași cuvinte repetate de ceilalți pitici, ca niște ecouri:

– Da, da, așa e! Din ce motiv ne-ați încălcat teritoriul?

– Nu v-am încălcat teritoriul, protestă Kate. Ne-am rătăcit!

– Ați auzit, băieți? strigă piticul peste umăr. E vechea poveste cu „ne-am pierdut"! Ne-am pricopsit cu o pereche de mielușei pierduți!

Piticii râseră în hohote.

Piticul cu barbă roșcată dădu din cap și spuse:

– Va trebui să găsești ceva mai bun de atât, fata mea, mult mai bun. Utimul om care s-a pierdut pe aici și-a găsit el drumul destul de repede. Într-adevăr! Și-a găsit drumul spre tăișul toporului meu!

Spunând acestea, piticul se ridică iute, își desprinse dintr-o mișcare toporul de la cingătoare și-l roti descriind un semicerc deasupra capetelor copiilor, atât de aproape de ei încât Kate și Michael simțiră curentul de aer făcut de lamă. Kate nu-și putea da seama cum arătau fața ei și a lui Michael după asta, dar figurile lor reușiră să-i facă pe pitici să râdă în hohote și să se lovească peste genunchi de veselie.

Kate își dădu seama că acesta nu era deloc comportamentul la care se aștepta din partea piticlor.

– Nu mai râdeți! le ceru ea. Nu e deloc amuzant.

Dar asta îi făcu să râdă și mai tare.

– Eram urmăriți de strigoi!

Se făcu liniște. Piticul cu barba roșcată deveni serios și se aplecă în față, înspre copii.

– Strigoi, zici? În ținuturile piticilor?

Kate dădu din cap în semn că da.

– Atunci hai să auzim povestea asta cusută cu ață albă. Dar spune-o repede și încearcă să nu minți prea mult.

– Nu mint, spuse Kate, conștientă că deja începuse să plănuiască niște omisiuni strategice.

Îi spuse că fuseseră prizonierii contesei și că reușiseră să scape. Spuse că în timp ce fugeau de ea, dăduseră peste un tunel dintr-o mină veche. Un grup de strigoi îi urmăriseră și-i goniseră peste podul de frânghii, în labirint (acesta din urmă era termenul pe care Michael îl folosise și părea să fie potrivit). În labirint se pierduseră de sora lor mai mică. Kate nu spuse nimic despre Gabriel, despre carte sau despre faptul că veneau din viitor.

– Sora voastră, spuse piticul. Deci mai este cineva ca voi.

– Ei bine, este evident că povestea ta e plină de minciuni și de omisiuni. Dar nu pot spune că e în regulă ca un copil să umble singur prin labirint, chiar dacă este un copil infractor care încalcă un teritoriu. Mai bine să fiți în temnițele noastre. Fără îndoială, *salmac-tar* au pus deja mâna pe ea.

– *Salmac-tar,* spuse Kate, amintindu-și de creaturile de care Gabriel le pomenise, cele fără ochi și cu urechi mari, ca de liliac, cele cu gheare care puteau tăia până și oase. Credeam că... trăiesc la adâncimi mai mari.

– Au devenit îndrăzneți în ultimul timp. Își forțează intrarea în teritoriul nostru. De asta patrulam prin zonă. Fața piticului păru că se întunecă. E vina ei, a vrăjitoarei. Este rușinoasă toată mizeria asta de...

Lăsă fraza în aer, murmurând câteva cuvinte ininteligibile, dintre care Kate putu distinge doar „rege", „vrăjitoare" și „nenorocit".

– Domnul meu, spuse Michael, încercând dintr-odată să se ridice în genunchi, mă tem că nu ne-am prezentat cum se cuvine; numele meu este Michael P. Aceasta este sora mea Katherine. Suntem singuri și ne aflăm în mare pericol și în numele regelui Ingmar cel Bun, ne încredințăm cu umilință viețile în mâinile voastre și vă rugăm stăruitor să ne acordați ajutor acum, în ceasul necazului nostru.

Toți piticii se opriră din ce făceau și se uitară la el. Kate era la fel de uimită ca și ei. Apoi piticii izbucniră în râs toți în același timp.

– L-ați auzit? strigă cel cu barba roșcată către ceilalți, care păreau a fi prea ocupați cu râsul ca să mai audă ceva. „În numele regelui Ingmar cel Bun?" îl imită el pe Michael, dând din cap și prefăcându-se că-și șterge o lacrimă. Nu, e prea mult, e prea mult!

Michael părea să fie confuz și puțin jignit.

– Ei, haide, spuse piticul cu barba roșie în timp ce-și puse o mână grăsună pe umărul lui Michael. Râdeam și noi puțin. Ceea ce ai spus a fost foarte bine rostit, cu toate formulele de adresare, deși poate cam demodat. Pur și simplu ne-a luat prin surprindere, dat fiind că totul a venit de la un omuleț ca tine. Deci știi câte ceva despre istoria noastră, nu-i așa?

– D... da, se bâlbâi Michael. Știu istoria voastră, tradițiile; știu ce trebuie să aduci când mergi în casa unui pitic la cină. Vă pot spune cum funcționează legea moștenirii la pitici. Am învățat pe dinafară versurile a șaptesprezece cântece de petrecere ale piticilor. Știu tot ce poate fi cunoscut despre pitici.

– Nu mai spune! Piticul își apropie fața de cea a lui Michael. Atunci spune-mi, băiețaș, ce prețuim noi cel mai mult pe lumea asta?

Kate se aștepta ca Michael să spună ceva ca munca grea, priceperea în arta meșteșugurilor, devoțiunea față de munca lor sau oricare altă calitate despre care Michael obișnuia să vorbească întruna. Dar el spuse ceva ce Kate nu-l mai auzise niciodată menționând. Și atunci când vorbi, o făcu șoptit:

– Vă pot spune măcar asta: este ceea ce îmi place cel mai mult la pitici. Lucrul pe care puneți cel mai mare preț este... familia.

Kate se simțea ca și cum i-ar fi fugit pământul de sub picioare.

– Clanul, spuse el în continuare, familia stă la baza societății piticilor. Aveți grijă unul de altul. Odată ce cineva intră într-un clan, va rămâne în el pentru restul vieții. Nu îl părăsiți niciodată. Niciodată...

Kate simți cum i se umplu ochii de lacrimi. După toți acești ani, după toată pălăvrăgeala lui Michael despre pitici, Kate înțelesese, în sfârșit. Era vorba de o familie care să nu te părăsească niciodată. Dacă nu ar fi avut mâinile legate, l-ar fi luat în brațe și i-ar fi spus că avea acea familie în ea și în Emma și că întotdeauna va fi așa.

– Ai pus punctul pe I, spuse piticul. Kate îi putu vedea pe ceilalți pitici aprobându-l din cap. Dar cum de știi atât de multe despre noi? Poate că ești cam mititel, dar nu văd nimic din trăsăturile piticilor la tine.

– Ah, dacă vă uitați în rucsacul meu...

Michael se foi stângaci, încercând să-și aducă în față rucsacul, iar piticul băgă mâna în acesta și scoase o carte mică și groasă pe care Kate o recunoscu imediat.

Totul despre pitici, de G.G. Greenleaf! exclamă piticul cu barba roșcată. Mi-o amintesc destul de bine. Bătrânul G. G. era un pitic foarte înțelept.

– Stai puțin! Vrei să spui, Michael deborda de încântare, că G.G. Greeanleaf era pitic?! Cartea mea a fost scrisă de un pitic în carne și oase?

– Mă întrebi dacă G.G. Greenleaf a fost pitic? Auzi la el! Bineînțeles că a fost! Ba mai mult, este o lectură obligatorie

pentru orice copil de pitic! Dar cum a reuşit un omuleţ ca tine să pună mâna pe ea?

– A fost a tatălui meu. Mi-a lăsat-o mie. Este singurul lucru pe care mi l-a lăsat.

În tunel se făcu brusc o linişte mormântală.

– Adevărul este că nu mi-l mai amintesc. Nu prea bine, cel puţin. Singura amintire pe care o am de la el este această carte.

După un moment îndelungat, piticul cu barba roşie vorbi, de data aceasta cu o voce blândă:

– Tatăl tău trebuie să fi fost un om foarte interesant. Încep să cred că nu eşti un copil nerod, până la urmă. Ultima întrebare: ce părere ai despre elfi?

Kate îi văzu pe pitici aplecându-se uşor înainte şi privindu-l pe Michael.

– Ei bine, sincer să fiu, spuse Michael, mi se pare că sunt cam... prostovani.

Un strigăt asurzitor se ridică din rândurile piticilor, iar piticul cu barba roşcată, însoţit de alţi şase sau şapte, veniră şi-l bătură pe Michael pe spate, prietenește, dar puternic.

– „Prostovan" este cuvântul potrivit pentru ei! spuse tare piticul cu barbă roşcată. Sunt nişte animale de paradă!

Unii pitici începuseră să imite elfii, prefăcându-se că-şi piaptănă părul şi sprâncenele sau clipind des şi ţopăind pe vârfurile picioarelor.

Kate începuse să creadă că, oricât de ridicoli ar fi fost elfii, piticii cu siguranţă îi întreceau.

– Eşti un flăcău bun, spuse piticul. Numele meu este Robbie McLaur; îţi ofer mâna în semn de prietenie. Ah!

Mâinile tale sunt legate, nu-i așa? Ei bine... începu el, apoi îl bătu din nou pe Michael pe spate.

– Deci, începu Kate să spună, ne veți da drumul?

– Oh, nu, fetițo. Mi-e teamă că nu pot face asta. Vezi tu, regele a dat un decret: toți cei care ne încalcă teritoriul trebuie să fie prinși și aruncați în temniță, unde vor sta până când îi va putea interoga personal.

– Dar nu suntem periculoși, spuse Michael. Și v-am încălcat teritoriul pentru că ne-am rătăcit.

– Poate că da, spuse piticul Robbie McLaur. Sau poate că nu. Acum, voi spuneți că ați pornit de la podul de frânghii și apoi ați intrat în labirint. Ei bine, cel prin care ați venit este cu adevărat un labirint, construit de cei mai mari arhitecți pitici, cu secole în urmă. Păi, ați putea merge prin el toată viața voastră, ba chiar zece vieți laolaltă, și nu ați putea găsi niciodată ieșirea! Dar voi doi ați intrat printr-un capăt și ați ajuns să vă izbiți de intrarea noastră secretă. Știți care sunt șansele să se întâmple așa ceva? Nu aș paria nici măcar un ban de lemn pentru o asemenea întâmplare. Cu toate acestea, voi ați reușit cumva. Atunci, cum vine asta?

Kate dădu din umeri și răspunse:

– Am avut noroc.

Piticul dădu dintr-un deget gras, în semn că nu acceptă o asemenea explicație.

– Nu, fato! Ne ascunzi ceva.

Kate vru să protesteze, dar piticul o opri cu un semn din mână.

– Acum, nu nutresc nici un sentiment de duioşie pentru strigoi şi pentru vrăjitoare şi cred că orice alianţă cu asemenea fiinţe este o trădare la adresa obiceiurilor piticilor...

– Staţi aşa! îl întrerupse Kate. O alianţă? Sunteţi în slujba vrăjitoarei? Cum aţi putut...

Piticul cu barba roşcată ridică toporul în aer şi-l lăsă în jos cu putere, lovind mânerul de podeaua de piatră atât de tare, încât aceasta se crăpă. Copiii simţiră puterea impactului prin picioare, iar piticii care vorbeau tăcură în timp ce ecourile loviturii încă mai răsunau în tunel.

– Voi spune asta o singură dată, spuse Robbie McLaur cu o voce tunătoare. EU NU LUCREZ PENTRU VRĂJITOARE.

Privirea îi era întunecată de furie şi, preţ de o clipă, Kate se simţi îngrozită. Dar după aceea, furia păru să-l părăsească la fel de repede cum apăruse, iar piticul se uită în gol şi suspină.

– Cu toate acestea... ea şi regele au... un fel de înţelegere.

– O lasă să sape, nu-i aşa? întrebă Michael. După... După chestia pe care o caută. O lasă să sape în ţinuturile voastre.

Piticul dădu din cap, încuviinţând:

– Da.

– Atunci trebuie să ne daţi drumul! spuse Kate. Ştii bine că nu e corect ce faci!

Piticul dădu din cap în semn că nu şi, coborându-şi vocea în aşa fel încât numai Kate şi Michael să-l audă, spuse:

– Nu, fetiţo. Deşi nu sunt de acord cu politica dusă de rege şi chiar dacă sunt de părere că este un beţivan, un dezastru şi

cel mai rău lucru care i s-a întâmplat naţiei piticilor în ultima mie de ani, ordinele sunt ordine, iar eu nu voi fi piticul care să nesocotească poruncile regelui său.

– Dar nu poţi măcar să trimiţi nişte oameni care să o caute pe sora noastră? îi spuse Kate pe un ton rugător. Dacă aceşti *salmac-nu-ştiu-cum* chiar există, nu ar trebui să fie singură acolo!

– Ai dreptate în privinţa asta. Dar nu-mi pot trimite oamenii într-o misiune de salvare a unui intrus. Ce s-ar întâmpla dacă doi sau trei dintre ei ar nimeri într-un grup de *salmac-tar*? Ar ieşi un kebab de pitici pentru monştrii aceia. Îmi pare rău, dar sora voastră va trebui să se descurce singură.

Kate era furioasă. Simţea cum îi curgeau lacrimi fierbinţi pe obraji.

– Cum poţi să spui că preţuieşti familia? Nu-ţi pasă deloc de asta!

– O, ba da, fetiţo. Îmi pasă de a mea.

Apoi băgă cartea lui Michael înapoi în rucsacul lui, îşi puse mănuşile şi făcu un semn din cap către doi pitici, care luară copiii pe sus, cărându-i fiecare pe câte un umăr. Trupele merseră în continuare în tunel, apoi după o cotitură intrară într-o încăpere mare, în capătul căreia se aflau o uşă mare de fier şi doi pitici care o păzeau. Lungindu-şi gâtul ca să vadă pe după piticul care o căra, Kate observă că uşile erau gravate cu un model complex care reprezenta un pitic chipeş, cu o barbă vălurită sclipind în întuneric. Pe măsură ce se apropiau de uşă, Kate putu vedea că licăririle din barbă veneau de la sute de diamante perfecte.

Fără a se opri, piticul cu barba roşcată strigă:

– Căpitanul Robbie McLaur se întoarce cu doi captivi pentru regele Hamish, iar piticii care stăteau de pază izbiră de câteva ori de podea partea de dinapoi a sulițelor, iar uşile se deschiseră.

Kate văzu o altă cameră şi la capătul acesteia, un alt set de uşi de fier se deschiseră, iar la capătul următoarei încăperi văzu tot o pereche de uşi de fier care, la rândul lor, fură deschise, apoi o altă cameră cu uşi de fier le permiseră accesul într-o alta la fel, apoi într-alta, şi aşa mai departe (toate uşile aveau acelaşi model gravat pe ele, cu piticul chipeş şi cu barba făcută din diamante). Kate şi Michael fură căraţi din încăpere în încăpere în timp ce gărzile stăteau în poziţie de drepţi, cu sulițele lor de două ori mai mari decât ei, salutându-l pe căpitanul Robbie McLaur. Fiecare pereche de uşi era închisă şi încuiată în urma lor şi după ce trupele trecură de ultima uşă, Kate putu vedea că ajunseseră la un pod imens de piatră, precedat de statui de zece metri înălţime ale unor pitici fioroşi, care mânuiau toporul. Podul se întindea peste o prăpastie lată, iar de jos emana o lumină albă, strălucitoare, care făcea ca totul în jurul lor să fie perfect vizibil.

– Căpitane, strigă Michael gâfâind în timp ce se legăna de colo-colo pe umărul piticului care-l căra, de unde vine lumina asta?

– De la palatul regelui Hamish, spuse piticul. Întregul acoperiş este incrustat cu diamante. Atât ideea, cât şi designul sunt ale lui, să ştiţi, adăugă el, ca şi cum nu ar fi fost întru totul de acord cu acoperişurile îmbrăcate în diamante.

Îl veți vedea mai de aproape când vă va interoga. Presupun că va ajunge să facă asta cam în vreo cincizeci de ani.

– Poftim?! exclamă Kate.

– Piticii trăiesc sute de ani, o lămuri Michael. Percep timpul altfel decât noi.

– Minunat, zise Kate. Pur și simplu minunat.

Odată ajunși la capătul celălalt al podului, pătrunseră într-un alt tunel și coborâră pe o scară abruptă care părea să nu se mai sfârșească vreodată – Kate simțea acut fiecare treaptă prin cămașa cu zale de pe umărul celui care o căra – până când, într-un final, ajunseră într-un coridor din piatră, cu torțe aprinse fixate pe pereți. Piticii pe lângă care trecură aici nu erau precum cei veseli din trupa lui Robbie McLaur. Aceștia purtau pelerine cu glugi care le acopereau fețele, își țineau privirea în jos și până și piticii lui Robbie McLaur păreau a evita vreun contact direct cu ei.

– Temnicer, spuse Robbie McLaur, am doi prizonieri care au încercat să pătrundă pe teritoriul nostru.

– Celula 198 este liberă, spuse temnicerul. Cel care o ocupa a murit azi-dimineață. Sau poate că s-a întâmplat săptămâna trecută. Doar ce am observat mirosul.

– Hmm, presupun că încă mai este acolo corpul neînsuflețit.

– Da. Dar pot aranja să fie scos în următoarele zile. Până atunci, mă îndoiesc că îi va deranja prea mult pe prizonieri, spuse temnicerul, chicotind vesel.

Kate îi aruncă o privire lui Michael. Când vor rămâne singuri, îi va spune lui Michael exact ce gândește despre pitici.

– Și de ce să nu-i pui în celula 47? sugeră Robbie McLaur.

– Celula 47 are deja un ocupant; unul foarte periculos. Prizonierii tăi mi se par a fi cam delicați.

– Nu, temnicer, vreau celula 47. Da, da, aceea este potrivită pentru ei. Dacă acest individ îi frăgezește puțin, cu atât mai bine. Va merge totul mai ușor atunci când vor fi interogați.

– Bineînțeles, căpitane. Pe aici.

Kate auzi cum o cheie este răsucită într-o broască; apoi ea și Michael fură duși înspre o ușă joasă și trecură în drumul lor pe lângă Robbie McLaur, care stătea aplecat asupra unei mese și semna ceea ce părea a fi un document oficial.

– Căpitane, te rugăm! strigă Kate. Lasă-ne în celula 198! Te rugăm!

Dar Robbie McLaur nu se uită la ei. Trecură de ușa joasă și aceasta se închise în urma lor.

Temnicerul îi conduse printr-un coridor umed și rece, luminat de torțe. Kate și Michael văzură uși de fier și de-o parte și de alta a coridorului și auziră bătăi, râcâieli și sunete animalice venind din celule. Coborâră un rând de trepte, merseră după o cotitură, mai coborâră niște scări, merseră printr-un pasaj și mai îngust decât primul și apoi se opriră.

– Aici e, spuse temnicerul. Celula 47.

Cei doi pitici îi puseră jos pe Michael și pe Kate și le tăiară legăturile de la mâini și de la picioare. Temnicerul lovi ușa cu o bâtă și strigă:

– Tu, cel dinăuntru! Nu te apropia de ușă și nu încerca nimic! Mai trimit încă doi înăuntru!

Temnicerul așteptă, dar singurul răspuns pe care îl primi fu tăcerea. Puse cheia în broască, apoi, cu o mișcare rapidă,

o răsuci, deschise ușa și spuse printre dinți: „Acum!" Cei doi pitici îi împinseră pe Michael și pe Emma în celulă și trântiră ușa în urma lor. Kate auzi cheia răsucindu-se în broască.

În jur era liniște și întuneric beznă.

Aterizaseră pe o podea de piatră care era acoperită sporadic cu paie. Kate pipăi în jur și găsi brațul lui Michael.

– Michael, șopti ea, te simți bine?

– Îhî. Cred că da.

Amândoi se ridicară în picioare, încercând să facă mai puțină gălăgie. Kate scruta întunericul cu privirea. Era ceva acolo cu ei; ceva periculos, după spusele temnicerului. Dar ce anume? Putea oare să-i vadă?

– Ce ne facem? întrebă Michael printre dinți, iar Kate putu distinge panica din vocea lui.

Se auzi un zgomot în partea cealaltă a camerei. Suna ca și cum ceva sau cineva se ridicase în picioare.

– Nu te apropia! strigă Kate. Te avertizez! Rămâi unde ești!

Dar orice ar fi fost se apropia de ei. Se auziră pași în fânul de pe jos. Kate și Michael se retraseră până când se lipiră cu spatele de metalul rece al ușii.

– Ți-am spus să te oprești! Dacă nu, o să... o să...

Înainte ca fata să se poată gândi la o amenințare credibilă, acel ceva vorbi:

– Poate că ar fi bine să vedem cu ce avem de-a face.

Kate înlemni. Vocea aceea... De unde cunoștea ea vocea aceea?

O flacără se aprinse în aer și silueta unui om putea fi distinsă acum în întunericul din jur. La început, lui Kate i se

păru că omul avea o lampă. Apoi, pe măsură ce se apropia, fata realiză că ținea flacăra în palmă. Dar nu asta o făcu să exclame de uimire, ci fața bărbatului.

– Ei bine, spuse doctorul Stanislaus Pym, ce avem noi aici?

CAPITOLUL DOISPREZECE
Micul dejun la cină

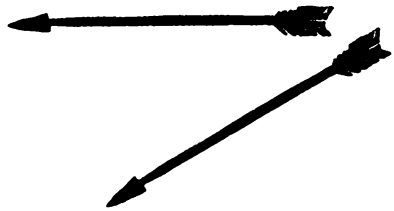

Copila era ușoară ca un fulg. Gabriel o așează cu grijă pe podeaua din prima încăpere, astfel încât Emma să stea întinsă pe o parte. Cămașa fetei era toată plină de sânge.

– Gabriel...

– Închide ochii.

Emma îl ascultă, iar el apucă săgeata de unul din capete. Pentru prima dată în viață îi tremurau mâinile. Rupse bucata din față, iar săgeata pocni și se frânse. Emma suspina amarnic, dar ținea ochii închiși. Gabriel rupse, apoi, și partea cealaltă a săgeții, care străpungea spinarea fetei. De data asta, Emma țipă de durere; vocea îi tremura. Avea mâinile împreunate, ca și când s-ar fi rugat, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji. Acum, doar câțiva centimetri din lemnul subțire al săgeții, închis la culoare și murdar de sânge, ieșeau din trupul Emmei. Gabriel hotărâse să lase acolo săgeata și să n-o scoată pe de-a-ntregul. Otrava îi intrase deja în corp, iar

bucata rămasă înăuntru cel puțin astupa rana și o împiedica să sângereze. Bărbatul o ridică iar în brațe pe Emma și porni pe al doilea coridor din stânga, mergând cât de repede putea.

– Michael și Kate nu s-au întors, zise ea încetișor, cu vocea tremurândă, pe jumătate înăbușită în pieptul lui Gabriel. Am crezut... Am crezut c-au să se-ntoarcă după mine.

– Nu vorbi. Păstrează-ți puterile.

Gabriel știa că timpul este cel mai mare inamic al lor. Trebuia să iasă din munte cât mai repede și s-o ducă pe Emma în sat. Odată ajunși acolo, bunicuța Peet, înțeleapta satului, putea s-o vindece. Dar putea Emma să reziste atâta vreme? Putea el însuși să reziste? Și săgeata, și săbiile strigoilor erau îmbibate cu aceeași otravă. Gabriel avea vreo șase răni mari pe brațe și o tăietură adâncă într-o parte; simțea cum otrava îi înaintează, rece ca gheața, prin vine, mergând înspre inimă.

Și ce se-ntâmplase cu frații Emmei? Înaintaseră, pur și simplu, prin labirint, fiind convinși că fata merge în urma lor? Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-și fi dat seama că Emma nu era acolo și să se fi întors după ea. Dar pe măsură ce treceau de încăperile goale, cotind-o mereu prin alt tunel întunecat și pustiu, Gabriel știa că șansele să-i întâlnească pe ceilalți doi copii erau tot mai mici. Oare se rătăciseră? Sau vreo ființă din galerii dăduse peste ei? Galeriile din munte nu erau nici pe departe lipsite de viață.

Gabriel se uită la Emma. Avea ochii închiși și respira repede și agitat. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. N-avea să reziste până-n sat. Se opri într-o încăpere și o întinse pe față pe podea. N-ar fi vrut să se oprească acolo, dar

n-avea de ales. Îi suflecă bluza și văzu rana. Otrava se răspândise. În jurul ciotului care intra în carne, se vedea o pată neagră și întinsă, aidoma unui păianjen, croindu-și drum pe sub pielea albă a copilei.

Gabriel scoase la iveală o desagă din piele și începu s-o golească. Înăuntru erau tot felul de frunze și ierburi, o rădăcină noduroasă și o fiolă plină cu o licoare gălbuie. Puse desaga pe podea și adună frunzele într-o grămăjoară. Erau foarte uscate și se prefăcură imediat în pulbere.

– Ce faci?

Întinsă pe podea, Emma deschise ochii.

– Trebuie să-ți tratez rănile. Săgeata era otrăvită.

Gabriel scoase un cuțit și tăie două fâșii subțiri din rădăcină. Apoi le făcu bucăți și le puse laolaltă cu grămăjoara de frunze. Apoi destupă fiola și adăugă cu grijă trei picături galbene. Rădăcina și frunzele începură să sfârâie și să scoată fum. Gabriel începu să piseze tot amestecul cu mânerul cuțitului, până când obținu o pastă maronie.

– S-au pierdut din cauza mea, nu-i așa, Gabriel? Emma vorbea aproape în șoaptă. Nu trebuia să-i fi lăsat. Și-au dat seama că nu mă mai țin după ei, așa că s-au întors ca să mă caute și s-au rătăcit. Asta s-a-ntâmplat, nu-i așa? E numai vina mea! Trebuie să-i găsești, Gabriel! Trebuie să mă lași pe mine și să te duci după ei!

– O să-i găsesc chiar dacă va trebui să-i caut alături de toți oamenii din sat. Încercă la atingere pasta maroniu-gălbuie. Avea un miros cald, de turbă și era lipicioasă. Dar mai întâi trebuie să mă ocup de tine.

– Nu...

– Nu mă contrazice.

Gabriel întinse alifia pe rană, iar Emma trebui să-şi ţină respiraţia ca să nu strige de durere. Când atinse marginile rănii, alifia începuse să sfârâie şi să fumege. Emma se gândi că, probabil, îi ardea pielea.

O clipă mai târziu, simţind că poate să-şi controleze vocea, fata întrebă:

– O să mor, nu-i aşa?

– Asta o să-ncetinească otrava, spuse el, întinzând mai departe alifia.

– E bine.

Gabriel ungea, acum, rana de pe spinarea Emmei. O ardea în continuare, dar senzaţia era tot mai slabă, ca şi când Emma n-ar mai fi fost atât de prezentă în trup.

– Nu mi-e frică. Dar când îi găseşti pe Michael şi pe Kate să le spui că-mi pare rău, da? Pentru c-am fugit. Şi să-i spui lui Michael că nu-i nici o problemă c-a făcut lucrul acela. Şi eu aş fi făcut la fel, probabil. Şi să le spui că-i iubesc. Mai mult ca orice, asta să le spui.

Gabriel întinse şi ultimul rest de alifie pe rana din jurul ciotului. Făcuse tot ce-i stătuse în putere. Acum, viaţa fetei depindea de cât de bine putea ea să reziste şi de cât de repede o ducea el în sat.

Preţ de o clipă, o privi pe fată cum zace întinsă pe jos, în lumina lămpii. Gabriel fusese dintotdeauna o fire singuratică. Se simţea singur chiar şi printre ai săi. Dar faţă de copilul acesta simţea o legătură mai puternică decât faţă de orice altă

ființă pe care o întâlnise vreodată. O atinse ușor pe frunte, cu mâna lui mare și puternică. Fata avea ochii închiși. În ciuda medicamentului pe care i-l dăduse, copila se stingea.

– Ai o inimă mare, îi spuse el. Îi îndepărtă ușor părul de pe fruntea transpirată. N-ai să mori astăzi.

Atunci îl auzi. Un hârșâit ciudat. Privi înspre una dintre ieșiri. Deși nu vedea nimic în întuneric, știa zgomotul acela. Zgomotul ghearelor pe piatră.

Privi spre Emma; copila nu mai era conștientă. Mai bine pentru ea.

Gabriel se ridică. Picioarele îi tremurau din cauza veninului care i se răspândea tot mai mult prin corp. Își dădu jos sabia din spate.

Nu putea spera să mai fugă. Fiara era prea aproape.

Rămase locului, privind spre ușă, așteptând-o să se năpustească asupra lor din umbră.

– Deci eu sunt directorul unui orfelinat! Extraordinar! Asta schimbă total perspectiva!

Kate și Michael stăteau pe niște grămezi de paie, față-n față cu doctorul Pym. Flacăra pe care doctorul Pym o pusese pe podeaua de piatră din celulă și pe care o prefăcuse într-un foc vesel ardea vioaie în mijlocul lor.

– Ca să fim sinceri, zise Michael, nu-i mare brânză de capul orfelinatului ăstuia.

– Michael!

– Vreau să spun, ce orfelinat e ăla în care nu sunt decât trei copii?

– Are dreptate, zise doctorul Pym. Sună ca şi când am cam dat-o-n bară. Sau urmează s-o dau în bară. În vreo cinşpe ani, cam aşa.

Când bătrânul vrăjitor se ivise din întuneric, Kate rămăsese pur şi simplu perplexă. Că era doctorul Pym însuşi nu se îndoia. Nu se temea că are din nou vreo vedenie. Dar ce căuta directorul orfelinatului lor zăvorât în temniţa piticilor? Fata rămăsese locului, cu spinarea lipită de uşă.

– Doctore Pym! Ce... ce căutaţi aici?

Michael rămase cu gura căscată.

– El e doctorul Pym?! *Acel doctor* Pym?!

– Bună! le ură vrăjitorul, zâmbindu-le în lumina flăcăruii care-i juca veselă în palmă.

Kate trebui să se sprijine de perete ca să nu-şi piardă echilibrul. Avea acelaşi sentiment ca atunci, în bibliotecă. Era convinsă că-l mai întâlnise cândva pe omul acesta. Chipul lui în umbră era strâns legat de o amintire adânc îngropată în memoria ei.

– Chiar sunteţi doctorul Pym? întrebă Michael.

– Da, chiar sunt. Şi voi cine ziceţi că sunteţi?

– Michael, zise Kate. Fratele nostru. N-a fost acolo în ziua când ne-aţi cunoscut pe mine şi pe Emma.

Kate se străduia din răsputeri să rămână calmă. Trebuia să gândească limpede. Emma era în pericol. Aveau nevoie de ajutor dacă voiau s-o găsească. Dar oare puteau să se încreadă în doctorul Pym? Pe măsură ce depăşea şocul iniţial de a-l vedea acolo, temerile lui Kate cu privire la vrăjitor reveneau.

Bărbatul o privea.

– Şi tu cine eşti, draga mea?

Kate abia reuşi să îngaime:

– ... Poftim?

– Te-am întrebat cine eşti. Desigur, mă bucur întotdeauna să cunosc oameni noi. Dar înţeleg că tu mă cunoşti deja.

– Da! Nu vă amintiţi? Ne-am cunoscut... Dar cuvintele se stinseră înainte s-apuce să le rostească. Fata îşi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Ea şi Emma n-aveau să-l cunoască pe vrăjitor la conacul din Cambridge Falls decât peste cincisprezece ani. Omul care stătea acum în faţa lor, zâmbindu-le, îmbrăcat în acelaşi costum de tweed pe care avea să-l poarte şi peste cincisprezece ani, habar n-avea cine sunt ei. Kate se simţi învinsă şi ridicolă.

– Vreau să spun... O să ne cunoaştem într-o zi... E complicat.

– Noi doi nu ne-am cunoscut, zise Michael, încercând să-i vină în ajutor, pentru că eu eram deja prizonier în trecut.

– Înţeleg, zise doctorul Pym. Apoi clătină din cap. De fapt, nu, nu înţeleg deloc. Gata, trebuie să veniţi aici şi să-mi explicaţi tot.

Îi conduse în interiorul celulei, care avea dimensiunile unei sufragerii confortabile, adică o sufragerie confortabilă făcută numai din piatră şi din fier, fără ferestre şi cu mobilă din paie. Doctorul Pym adună paiele în două grămezi şi îi pofti pe Kate şi Michael să se aşeze. Apoi lăsă ca flacăra din palmă să-i alunece pe podea, suflă peste ea, iar flăcăruia se prefăcu în ditamai vâlvătaia. Doctorul Pym se aşeză pe o

altă grămadă de paie, își încrucișă sub el picioarele lungi și scoase o pipă din buzunarul interior al hainei.

– Acum, zise el în timp ce scutura bine pipa, începeți cu-nceputul.

– Stați, zise Kate; se hotărâse să-i ceară ajutorul. Nu aveau de ales. Emma se rătăcise.

– O să vă spunem tot, continuă ea. Dar mai întâi...

– A, da, mai întâi trebuie să ne prezentăm. Aveți dreptate. Eu sunt Stanislaus Pym. Dar asta știați deja. Din câte am înțeles, pe tine te cheamă Kate? Alintul de la Katherine?

– Da, dar...

– Katherine și mai cum?

– P! Katherine P. Iar eu sunt Michael, din nou! Dar...

– P? Adică litera P? Ce nume neobișnuit!

– Nu știm cum ne cheamă, de fapt! Uitați, am promis că vă vom spune tot! Dar mai întâi trebuie să o găsiți pe sora noastră, Emma! Credem că e într-un mare pericol!

– A fugit ca să-l ajute pe Gabriel! zise Michael. Deși Kate îi spusese să nu facă asta. Mereu face așa!

– Michael, nu-ncepe acum.

– Scuze, mormăi Michael... dar mereu face așa.

– Deci sora voastră e cu Gabriel, atunci?

– Îl cunoașteți? întrebă Kate, mirată.

– O, da, zise doctorul Pym. Și dacă așa stau lucrurile, atunci n-aveți de ce să vă faceți griji. Gabriel e unul dintre cei mai capabili oameni pe care i-am întâlnit vreodată.

– Dar nu știm sigur dacă e cu el! Nu puteți să faceți o vrajă și...

– Katherine, întâi şi-ntâi, magia nu funcţionează aşa. Nu spui „hocus-pocus" şi gata, de nicăieri apare un om. Mă rog, uneori poţi să faci şi asta, dar nu e cazul acum. În al doilea rând, fiţi pe pace, chiar acum, în timp ce stau aici cu voi, încerc să dau de sora voastră.

– Chiar aşa? întrebă Kate, fără să poată ascunde nota sceptică din glas.

– Da, chiar aşa.

– Dar... nu faceţi altceva decât să... staţi aici, zise Michael. Fumând pipă.

– Da, răspunse doctorul Pym zâmbind. E uimitor, nu-i aşa? Dar acum insist să începeţi să-mi povestiţi. Vă dau cuvântul meu că orice lucru pe care mi-l spuneţi astfel încât să am o imagine cât mai clară despre sora voastră mă ajută s-o găsesc mai uşor.

Kate se domoli (din nou, nu avea de ales!) şi copiii începură să-i povestească tot ce se-ntâmplase, deşi cumva mai pe scurt (Kate spunându-şi că, oricum, bărbatul avea să mai audă o dată povestea asta şi peste cincisprezece ani), dar având grijă să puncteze tot ce era mai important: dispariţia părinţilor, felul cum merseseră din orfelinat în orfelinat, cum ajunseseră la Cambridge Falls şi cum aflaseră de la Abraham că directorul orfelinatului, doctorul Pym, e vrăjitor...

(– Măi, măi, Abraham ăsta cam duce vorba, nu-i aşa? zise doctorul Pym.)

Cum găsiseră cartea la subsol...

(– Acolo era, cumva, biroul dumneavoastră? întrebă Michael.

Doctorul Pym ridică din umeri.

– N-am idee. Încă n-am cumpărat casa. Era frumos în birou?

– Un pic cam sinistru, răspunse Michael.

– Ah, răspunse doctorul, un pic dezamăgit. Apoi le făcu semn cu pipa să continue povestea.)

– Iar ei îi spuseră cum folosiseră cartea ca să călătorească în trecut, cum o întâlniseră pe contesă, apoi Michael fusese luat prizonier, iar Kate și Emma se întorseseră după el...

(– Un gest foarte curajos, zise doctorul Pym, pe un ton aprobator. Un gest foarte nobil!)

Îi spuseră despre cum cartea dispăruse pur și simplu din fața lor, îi spuseră despre copii și despre cum Kate le promisese că îi va ajuta, despre cum scăpaseră, despre lupi, despre Gabriel, despre cum fugiseră prin galerii și cum se pierduseră de Emma și, în cele din urmă, despre cum fuseseră prinși de căpitanul Robbie McLaur și de piticii lui.

– Măi, măi, zise doctorul Pym. Ce mai aventură! Nu-i de mirare că sunteți extenuați.

– Uitați ce este, Kate nu-și mai putu stăpâni nerăbdarea, eu știu că sunteți vrăjitor și că, cel mai probabil, știți ce faceți, dar poate ar trebui să încercați o altă vrajă pentru că, în mod evident, Emma n-a ajuns aici și...

– Draga mea, fac tot ce pot, zise doctorul Pym, privind-o pe sub sprâncenele lui albe ca zăpada. Dar, ca să vă spun drept, puterile mele sunt cam sleite în momentul de față.

– Ce vreți să spuneți? Puteți să faceți vrăji!

– Dă-mi voie să rectific – pot să fac *anumite* vrăji. Celula asta...

– Fierul e de vină, nu-i așa? sări Michael. Fierul piticilor, din care au construit zidurile!

– Ah, zise doctorul Pym admirativ, văd că știi câte ceva despre pitici.

– După părerea mea, piticii sunt cei mai nobili, cei mai...

– Gata, Michael, știm deja! Doctore Pym, ce-i cu fierul din pereți?

– Deși ei înșiși nu sunt magicieni, piticii sunt ființe magice. Tot ce construiesc ei e îmbibat de magie. Cu cât obiectul e executat cu mai multă măiestrie, cu atât proprietățile lui magice sunt mai complexe. Iar când vine vorba de meșteșugul fierului, piticii n-au pereche! Așa că, într-o celulă ca asta, zidită astfel, fierul e prelucrat în așa fel încât puterile magice ale unuia ca mine sunt mult reduse.

Kate era pe punctul de a spune ceva ce probabil ar fi regretat mai încolo, ceva care-ar fi sunat cam așa: „Atunci la ce mai sunteți bun? ", dar chiar în acea clipă ușa se deschise și în celulă intrară patru pitici. Unul dintre ei ducea o măsuță joasă și pătrată. Ceilalți trei aduceau niște tăvi încărcate cu mâncare aburindă.

– Ah, zise doctorul Pym. A sosit cina.

Dar nu era cina. Piticii înșirau pe masă maldăre de clătite cu unt, șuncă grasă, plăcinte cu brânză și carne, borcane cu gem și marmeladă și miere, pâine prăjită, aurie, castroane pline cu terci aburind de ovăz, grămezi de gogoși cu gem și, în cele din urmă, o carafă plină cu o licoare care era, probabil, cidru fierbinte de mere.

– Piticii, zise doctorul Pym, sunt mari adepți ai micului dejun servit la cină. Și trebuie să mărturisesc că a ajuns să-mi placă obiceiul acesta al lor. Vă mulțumesc, prieteni!

Piticii făcură o plecăciune adâncă, bărbile lor lungi măturând podeaua, apoi ieșiră din celulă și zăvorâră ușa din fier.

– Haideți, copii! Știu că vă faceți griji pentru sora voastră, dar trebuie să prindeți puteri. Nu mai puteți să ajutați pe nimeni dacă sunteți epuizați. Și am să vă spun câteva lucruri pe care cred c-o să le găsiți foarte interesante. Să ne înfruptăm, așadar, până nu se răcește!

Spunând acestea, el se aplecă și tăie o bucată zdravănă de șuncă, apoi luă un ou și o felie de plăcintă cu brânză. Michael privi spre Kate. Fata dădu aprobator din cap și amândoi se așezară la masă și se puseră pe treabă.

– Dați-mi voie să încep printr-o întrebare. Doctorul Pym tocmai savura o gogoașă cu gem și se străduia fără succes să nu se păteze pe costum. Nu mă înșel crezând că și voi căutați cartea, nu-i așa?

– Da, zise Kate; fata își făcea de lucru cu niște clătite cu dulceață de mure. E singura noastră scăpare dacă vrem să ne întoarcem acasă. Doar că n-avem idee unde ar putea fi cartea.

– Ei bine, bătrânul vrăjitor înfulecă și ultima bucată de gogoașă, gemul curgându-i neobservat pe cravată, atunci înseamnă că fac bine ce fac.

Kate și Michael încremeniră.

Apoi Kate întrebă:

– Ce anume?

– E bine că știu unde se află. Vrăjitorul începu să scormonească prin niște rulouri cu scorțișoară, căutându-l pe cel mai lung și mai dulce. Iată-l! spuse el, scoțând la iveală o spirală aurie din cocă și privind-o încântat.

Doctorul le spuse că lucrul pe care-l căutau era ascuns în subteranele Orașului Mort.

Dar ce era Orașul Mort?

Orașul Mort, începu el să explice în timp ce ronțăia ruloul ca un urs panda, fusese cândva capitala piticilor. Fusese abandonată cu jumătate de mileniu în urmă, în urma unui cutremur devastator.

– Ești bine, draga mea? Nu te-mpaci bine cu clătitele?

– Sunt bine, se străduí Kate să răspundă. Își amintea de visul pe care-l avusese cu o noapte înainte, despre orașul din munte, despre cum pământul se crăpase, înghițindu-l. Să fie vorba despre același loc? Cu siguranță.

– În orice caz, continuă doctorul Pym, lingându-se pe degete, cartea e îngropată într-un depozit, sub ruine.

Kate simți cum o scutură un fior. Oare de ce avea vedeniile astea? Își aminti iar de ce spusese contesa... *Cartea a însemnat-o.*

– Contesa... contesa știe?

– În mod cert știe ceva. Bărbații din Cambridge Falls sapă în munte de doi ani, la porunca ei.

– Dadeuundeștițtoateastea? întrebă Michael, cu gura plină de clătite cu banane.

– Bună-ntrebare, zise doctorul Pym. Poate c-ar trebui s-o iau mai din urmă.

Scutură puzderia de firimituri aurii de pe haine, întinse mâna după o gogoașă și începu...

După cum copiii știau deja, cândva, pe timpuri, existaseră trei mari cărți de magie. Așa-numitele Cărți ale Începutului. Pentru moment, doctorul Pym nu consideră necesar să discute pe larg varietatea de puteri și însușiri ale cărților. E de-ajuns să menționăm că, în urmă cu două milenii și jumătate, după ce orașul Rhakotis a fost cucerit de armatele lui Alexandru cel Mare, două dintre Cărțile Începutului, într-adevăr, au dispărut. Cea de-a treia însă a fost scoasă pe furiș din cetate de către un vrăjitor tânăr, iscusit și foarte chipeș. (Doctorul Pym pomeni de mai multe ori cât de chipeș era vrăjitorul. Lucrul acesta părea să joace un rol foarte important în poveste.)

Ani la rând, tânărul vrăjitor călători neîncetat, ascunzând permanent cartea. Știa că sunt pe lume multe forțe întunecate care râvnesc puterea cărții și care ar fi întrebuințat-o ca să distrugă. În cele din urmă, după aproape un mileniu, vrăjitorul nostru, care de-acum nu mai era așa tânăr, duse cartea peste ocean, urcă în munții aceștia și încheie un legământ cu regele piticilor, dându-i-o acestuia ca s-o ascundă.

Kate simți din nou că recunoaște scena. Asta fusese vedenia care o călăuzise prin labirint. Oare cartea însăși îi dădea indicii? Oare cartea voia să fie găsită?

– Ai de gând să mănânci gofra asta? șopti Michael. Pentru că e cu ciocolată și...

Kate îi întinse lui gofra.

Regele piticilor le-a poruncit zidarilor săi cei mai iscusiți să construiască un depozit în adâncul pământului, sub cetate, și a ferecat acolo cartea. Vreme de încă zece veacuri, a fost liniște. Apoi a venit cutremurul care nu doar a distrus cetatea, dar în el au pierit și numeroși locuitori, inclusiv toți cei care știau de existența cărții. Așa că atunci când piticii au luat-o spre sud ca să-și reconstruiască cetatea, cartea a rămas în urmă, uitată sub ruine.

– Cum am aflat eu despre existența cărții și despre locul unde se află asta nu-i important...

– Cum ați aflat? întrebă Michael. Era genul de detaliu practic pe care nu putea să-l rateze.

– Copilul meu, ți-am spus că nu-i important.

– Pariez că ați găsit vreun manuscris vechi într-o bibliotecă. Dar era ascuns bine printre toate celelalte manuscrise și, ani la rând, nimeni nu l-a remarcat, iar apoi ați venit dumneavoastră și l-ați văzut și v-ați dat seama că e jurnalul acelui tânăr vrăjitor și...

– Nu, nu așa s-a-ntâmplat.

– Ah! Pariez că știți povestea de la copaci! Ei v-au spus tot, nu-i așa? Stejarii cei bătrâni. Probabil că pe-atunci nu erau decât niște puieți, dar l-au văzut pe tânărul vrăjitor ducând cartea în munți, iar dumneavoastră i-ați vrăjit și ei v-au spus...

– Nu fi caraghios! Nimeni nu poate să facă niște copaci să vorbească. Cel puțin, nu niște stejari. Sunt tare grei de cap.

– Atunci pariez că...

– Dumneavoastră sunteți vrăjitorul! strigă Kate.

– Ce idee nebunească! zise Michael. Ar însemna să aibă vreo câteva mii de...

Dar se opri dintr-odată pentru că doctorul Pym îi zâmbea lui Kate.

– Draga mea, dar cum de ţi-ai dat seama?

Kate vru mai întâi să spună adevărul, dar îşi dădu seama dintr-odată că bărbatul cu păr roşcat din vedenia ei, cel care-i dăduse cartea regelui piticilor spre păstrare era însuşi doctorul Pym – dar mult, mult mai tânăr. Dar dacă i-ar spune asta, doctorul Pym ar începe să-i pună tot felul de întrebări, ar vrea să afle totul despre vedeniile ei.

Fata ridică din umeri:

– Am spus şi eu la nimereală.

Doctorul Pym se uită atent la ea, dar continuă.

Le povesti cum, la început, avusese obiceiul să revină în regatul piticilor la fiecare câţiva ani. Dar pe măsură ce vremea trecea, iar cartea rămânea în siguranţă, netulburată, şi mai cu seamă după cutremur, când el rămăsese singura fiinţă care ştia de existenţa cărţii, vizitele doctorului s-au rărit considerabil. Ultima dată se întorsese cu vreo cinci sau şase ani în urmă. Atunci îl întâlnise pe Gabriel. Şi tot atunci descoperi, spre groaza lui, că prin împrejurimi apăruseră zvonuri despre un obiect fermecat cu puteri mari, ascuns în munţi. Era ca şi când localnicii începuseră să simtă prezenţa cărţii. Doctorul Pym ştia că, mai devreme sau mai târziu, asemenea zvonuri aveau să ajungă la urechile cui nu trebuie. Începu să caute o altă ascunzătoare.

Făcu înconjurul lumii, răzgândindu-se când în privința unei peșteri submarine, când în privința unei fortărețe din munți. Se afla în Amazon, studiind un lanț de peșteri, când primi de veste că sosise contesa. Se întoarse imediat. Dar contesa lucra din greu, deja de doi ani. Sub loviturile strigoilor, bărbații din Cambridge Falls săpaseră o rețea întreagă de galerii prin munte, pe sub Orașul Mort. Deși nu descoperiseră încă depozitul, doctorul Pym simțea că nu puteau fi departe. Cartea trebuia mutată imediat.

– Și cu oamenii cum rămâne?! strigă Kate indignată. Și copiii?! De ce nu i-ați eliberat pe ei mai întâi?!

– Katherine, ai perfectă dreptate să simți astfel. Dar siguranța cărții avea prioritate. Dacă ar fi căzut în mâinile contesei, multe alte vieți ar fi fost în pericol.

Kate puse biscuitul din care tocmai mânca înapoi pe masă. Îi tremurau mâinile de furie. Își spuse că, dacă ar avea de ales, chit că asta ar însemna ca ea, Michael și Emma să rămână prizonieri în trecut pentru tot restul vieții, atâta timp cât fie și un singur copil ar fi fost salvat și s-ar fi putut întoarce la familia lui, ea i-ar fi lăsat cartea contesei.

Întrebarea, continuă doctorul Pym, era cum să ajungă la carte. Soldații contesei construiseră un lagăr în Orașul Mort și să treci de santinele nu era lucru ușor. Iar să găsești depozitul era cu atât mai greu. Cutremurul care avusese loc cu atâția ani în urmă blocase complet intrarea.

– Dar pariez că există o intrare secretă, nu-i așa? zise Michael.

– Ce băiat deştept! zâmbi doctorul Pym. E bine că nu lucrezi pentru contesă, altminteri am încurca-o cu toţii!

– Ah, n-aş lucra pentru ea nici în ruptul capului! zise Michael mândru, dar apoi o văzu pe Kate şi mormăi:

– Vreau să spun, n-aş mai lucra niciodată pentru ea.

Doctorul le spuse că atunci când fusese zidit depozitul, regele piticilor poruncise să fie construită şi o intrare secundară. Anume în caz de dezastru natural.

– Dragii de pitici, rânji Michael bucuros. Mereu cu-n pas înainte!

La intrarea secretă se putea ajunge printr-o peşteră săpată sub sala tronului. Pereţii peşterii fură acoperiţi cu un soi de licheni care luminează în întuneric. Dacă ajungi la peştera asta, ai drum deschis spre depozit.

– Şi cum ajungi la peşteră? întrebă Kate.

– Draga mea, tocmai asta-i problema. Cutremurul a dat totul peste cap. Tunelele. Pasajele. Şi deşi am reuşit să mă strecor în Oraşul Mort, n-am putut găsi intrarea care trebuie. Vai, vai! Le-aţi încercat pe astea? Le întinse o gogoaşă mare, cu cremă de lapte, din care tocmai luase o îmbucătură zdravănă.

– Aţi luat-o dumneavoastră pe ultima, răspunse Michael cu năduf; minute în şir stătuse cu ochii pe gogoaşă.

– Vai, scuzele mele! Doctorul Pym o făcu pe din două, o operaţiune nu foarte curată, dar Michael păru să aprecieze gestul.

– Şi ce-aţi făcut? întrebă Kate, nerăbdătoare.

– Ei bine, înţelegând eu că am nevoie de o călăuză, de cineva care să cunoască bine galeriile de sub Oraşul Mort şi

să recunoască peștera despre care vorbesc, m-am dus în singurul loc unde-aș fi putut să găsesc o astfel de persoană – în regatul piticilor. Toată lumea a mâncat pe săturate? Excelent. Cred că e vremea să bem un ceai.

Doctorul Pym luă ibricul de fier și umplu trei cești cu licoarea aburindă, de culoarea chihlimbarului, atenționându-i pe copii să nu se ardă. Vrăjitorul ținu să remarce că, deși are manifestări frustrante în anumite domenii, fierul piticilor este un material excelent pentru ibrice de înaltă calitate. Apoi se așeză la loc, își umplu pipa cu tutun, aprinse un chibrit și trase din pipă, răspândind apoi în încăpere fumul prelung și subțire cu aromă de migdale.

– Ajungem acum la partea a doua a istorisirii mele. Povestea lui Hamish. Doctorul Pym sorbi delicat din ceașcă. Până de curând, peste piticii din regiunea asta a domnit o regină – o doamnă în vârstă, o femeie înțeleaptă și dreaptă și bună și o dragă prietenă de-a mea. La ultima mea vizită – cam cu vreo cinci-șase ani în urmă – regina m-a încredințat că fiul ei mai mic (avea doi) va urca la tron după moartea ei. Fiul cel mic avea toate însușirile pe care trebuie să le aibă un viitor monarh: era un om cinstit și bun și avea toate celelalte calități plictisitoare și necesare. Celălalt fiu, însă, cel mare, era un ticălos. O ființă cu patimi nestăpânite și cam certată cu apa și săpunul. Era limpede pentru toți că un astfel de rege ar fi fost un dezastru. Dar vai, la scurtă vreme după vizita mea, regina muri fără să lase nici un testament. Sau, cel puțin – doctorul Pym le aruncă o privire semnificativă – nu

s-a găsit nici un testament, așa că Hamish a ajuns rege în locul lui Robbie.

– Stați – vă referiți la căpitanul Robbie? întrebă Kate.

– A, da, mi-ați spus că l-ați cunoscut pe bunul nostru căpitan Robbie. El și Hamish sunt frați. Dar se deosebesc la fel de mult cum se deosebește ziua de noapte, la fel de mult cum – doctorul făcu o pauză, căutând o altă comparație, apoi ridică din umeri – ei bine, cred că imaginea asta cu ziua și noaptea surprinde exact ceea ce vreau să spun.

– Hamish nu domnea de multă vreme când contesa și oștile ei de *morum cadi* sosiră la curte. Îl copleși cu daruri și complimente și îl imploră să-i dea voie să sape prin munte, sub Orașul Mort. Asta fără să-i spună ce anume căuta. De fapt, susținea că nici ea nu știe exact ce anume. Îi spuse că merge pe urmele unei legende, unui zvon. O poveste despre un artefact magic, pierdut. Dar îi promise, de asemenea, că atunci când va găsi obiectul, ea și Hamish îl vor stăpâni deopotrivă. În cele din urmă, regele îi dădu permisiunea să înceapă săpăturile.

– E cumva idiot? întrebă Kate.

– Da, în mod evident, răspunse doctorul Pym. Dar chiar și așa, nu i-a luat mult să-și dea seama că fusese tras pe sfoară, că vrăjitoarea știa foarte bine ce anume caută și că n-avea câtuși de puțin de gând să împartă obiectul cu el. M-ați putea întreba de ce, atunci, Hamish nu a luat pur și simplu cu asalt Orașul Mort, care era oricum teritoriul piticilor? Mai mult, armata lui era cu mult mai numeroasă decât a contesei. Deocamdată, nu vă pot spune decât că avea motive serioase

să se teamă de o confruntare directă. Astfel că rămase pur și simplu pe tron, fierbând în suc propriu – aproape în sens literal, pentru că, v-am zis, căpcăunul nu vrea cu nici un chip să se spele – și iată în ce stare l-am găsit eu.

– Când am ajuns, l-am găsit în toiul unuia dintre banchetele lui nesfârșite. Tembelul a crezut, probabil, c-am venit să-l felicit c-a ajuns pe tron.

– Ce dar mi-ai adus, magiciene? Acestea au fost primele lui cuvinte.

I-am răspuns că, departe de a-i aduce lui un dar, am venit să-i cer unul.

– A, chiar așa? grohăi el. Serbăm, cumva, Crăciunu' Magicienilor, sau ce? De ce nu mi-a amintit și mie cineva, a?

I-am spus că am nevoie de o călăuză. Că am de gând s-o înfrâng pe contesă și să răpesc rodul strădaniilor ei. Mă gândeam să țes o pânză cât mai deasă, să-mi tăinuiesc intențiile, dar am simțit că bănuielile lui Hamish erau oricum atât de grosolane încât ar fi mirosit imediat înșelătoria. În orice caz, cuvintele mele avură un efect imediat. Hamish se năpusti asupra mea ca un tigru – un tigru jegos, puturos și pe jumătate analfabet.

– Aha, deci știi ce caută, da?! a strigat la mine.

– Știu, i-am răspuns.

Mi-a cerut să-i spun tot ce știam. Am refuzat. M-a amenințat. Am refuzat în continuare. A luat-o razna. A-nceput să urle. Să scuipe. Să arunce cu farfurii și să răstoarne mese. I-a tras un pumn ministrului culturii. Un talmeș-balmeș cum n-am mai văzut în viața mea și, în tot timpul acesta, nebunul

urla că, atâta vreme cât obiectul era îngropat în pământurile piticilor, le aparţinea piticilor, mai bine zis, îi aparţinea lui şi nimănui altcuiva.

– Are dreptate într-un fel, zise Michael încetişor.

– I-am spus lui Hamish, continuă doctorul Pym, că piticilor le fusese încredinţat obiectul doar ca să-l păzească şi nu că le fusese dăruit. Nu le aparţinea lor.

– Deci refuzi să m-ajuţi?! a urlat Hamish la mine. Crezi că nu pot să-ţi fac rău, magiciene?! Aşa crezi, da, ticălosule?! Moş prostănac ce eşti!

I-am răspuns că ştiu prea bine că poate să-mi facă rău. Dar chiar şi-aşa, n-aveam de gând să-i spun ce anume zăcea îngropat sub Oraşul Mort. Şi uite-aşa – doctorul Pym întinse braţele, arătând printr-o mişcare amplă pereţii celulei – am ajuns eu aici. Toată tărăşenia asta s-a petrecut acum patru zile.

Copiii tăceau, ţinând în continuare în mâini ceştile aburinde şi gândindu-se la tot ce le povestise vrăjitorul.

Michael îl întrebă pe doctor dacă are vreo cheie cu care puteau pătrunde în depozit.

Bătrânul vrăjitor zâmbi.

– Un soi de cheie, da. Dar am vorbit destul pentru noaptea asta. Sunteţi obosiţi şi trebuie să dormiţi. Ceva-mi spune că mâine va trebui să vă adunaţi toate puterile.

– Dar cum rămâne cu Emma? Kate ascultase toată povestea, despre cum călătorise cartea, despre depozit, despre Hamish... Avusese răbdare. Dar era destul. Aţi spus că o căutaţi! Unde e? E în siguranţă? E în viaţă, barem? Puteţi să ne spuneţi asta?

– A fost în mare pericol, le răspunse el, liniștit. Dar acum a trecut. Emma e acum în sat la Gabriel, iar înțeleapta se îngrijește de ea. Te asigur, draga mea, că surioara voastră e în deplină siguranță.

Preț de o clipă, Kate și Michael fură prea uimiți ca să mai scoată vreun cuvânt.

– Pe bune? întrebă Kate.

– Da. Vrei să vezi cu ochii tăi?

Kate dădu din cap că da.

Doctorul zâmbi.

– Prea bine.

Dintr-odată, Kate se simți de parcă tot trupul i s-ar fi umplut cu nisip. Brațele și picioarele i se făcură ca de plumb. Pleoapele i se închiseră. Din instinct, fata se strădui să rămână trează. Îl simți pe Michael împleticindu-se lângă ea.

– Dar... mormăi ea, noi...

Adormi instantaneu.

Visă că era înapoi în labirint, plutind printr-unul dintre coridoarele întunecate. Drept în față se zărea o lumină, venind din una dintre încăperi. Fata se îndreptă spre ea, ieșind din tunel, dar ce-i văzură ochii era mai rău decât orice coșmar. Emma zăcea nemișcată pe podea. Avea partea de jos a bluzei plină de sânge. Kate zări ciotul de săgeată ieșindu-i din spinare. Gabriel stătea aplecat deasupra fetei, ținând cu amândouă mâinile sabia lui înspăimântătoare, ascuțișul ei strălucind în lumina lămpii. Și, îndreptându-se spre el, târându-se pe podea – cea mai hidoasă ființă pe care Kate și-ar fi putut-o închipui.

Avea o piele albicioasă, translucidă, stropită cu pete verzui. Avea braţele şi picioarele îngrozitor de lungi şi de subţiri, iar spatele i se arcuise, probabil, de-a lungul secolelor în care trebuise să se târască prin galeriile joase. Ghearele îi hârşâiau pe podeaua din piatră, tot mai tare pe măsură ce se-apropia, iar Kate îi zări ochii imenşi şi orbi, acoperiţi de o pieliţă albă şi urechile ascuţite, ca de liliac. *Salmac-tar*-ul sâsâi prelung din gâtlej şi se năpusti asupra lui Gabriel, cu ghearele scoase. Kate încercă să ţipe, dar nu scoase nici un sunet. Gabriel păşi mai în faţă, balansând sabia deasupra capului şi descriind, în mişcare, un arc perfect şi strălucitor. Omul şi fiara se aflau faţă-n faţă în mijlocul încăperii, iar Kate simţi cum i se strânge inima de groază, dar în clipa următoare, capul monstrului îi zbură acestuia de pe umeri, izbindu-se de peretele din spate şi rostogolindu-se pe podea, o dată, de două, de trei ori, până când se opri, cu faţa în jos.

Preţ de o clipă care dură cât zece, nimic nu se mişcă. Până şi trupul decapitat rămase acolo unde se afla, în picioare, ca şi când n-ar fi-nţeles ceea ce tocmai se petrecuse. Apoi, încet, căzu în genunchi, se împiedică şi se prăvăli cu totul la pământ, rămânând locului. Gabriel îşi şterse sabia de sânge şi se repezi înapoi la Emma, dar imediat încremeni şi îşi încordă auzul.

Kate îl auzi de asemenea. Un clămpănit şi un hârşâit ciudat. Apoi din nou...

Zgomotul venea de pe unul dintre coridoarele întunecate. Se auzi iar. Apoi iar. Creştea aidoma zumzetului de albine, tot mai puternic şi mai dens. Gabriel vârî sabia în teacă, o ridică pe Emma, luă lampa în mână şi o rupse la fugă.

Kate simți cum îl urmează, în vreme ce bărbatul alerga cu sufletul la gură, trecând dintr-o galerie în alta. Îl auzea cum respiră, îl simțea cum asudă. În urma lui, zgomotul era tot mai aproape și tot mai puternic. Emma nu deschidea ochii. Gabriel trecea dintr-o încăpere în alta, dintr-un tunel în altul. Privind în urmă, Kate vedea siluetele fantomatice lucind în întuneric, grăbindu-se înspre ei, cățărându-se pe pereți, înaintând tot mai repede.

Dintr-odată, nu mai erau în labirint. Alergau de-a lungul unei peșteri imense și pustii, din piatră, iar Kate zări siluetele albe cum se revarsă din gura galeriei și pornesc iar pe urmele lor, iar Gabriel se împiedică și aproape căzu; fiarele s-ar fi năpustit asupra lui într-o clipă cu dinții și ghearele lor, însă bărbatul se redresă imediat și o tăie printr-un râu, apoi o luă printr-un alt tunel mai scurt și, în cele din urmă, ajunseră la suprafață; ieșiră din galerii, din munte, iar Kate simți cum o învăluie răcoarea nopții și cum ochii i se destind la lumina lunii și, deși era numai un vis, fata trase adânc în piept aerul proaspăt și curat.

Gabriel se opri și privi în urmă. Deși nu le putea vedea, Kate auzea fiarele furioase cum se zbat în munte. Din nu se știe ce motiv, se părea că nu pot ieși la suprafață. Gabriel o luă pe o cărare care mergea de-a lungul lanțului muntos. În vale se zăreau mai multe focuri tremurând în bătaia vântului, iar fata știu că acolo trebuie să fie satul. Emma era în siguranță.

Kate se trezi, învăluită de fumul aromat al pipei.

– Bună dimineața, îi spuse vrăjitorul. Ați dormit aproape nouă ore. Cred că erați amândoi epuizați.

Kate se frecă la ochi. Focul aproape se stinsese. Michael dormea în continuare pe grămada de paie.

– Am avut un vis cât se poate de ciudat.

– Nu mai spune! Abia aştept să mi-l povesteşti! Doctorul Pym îi zâmbea cu zâmbetul lui cumsecade şi cu faţa învăluită în fum. Ştii, v-am tot studiat, pe tine şi pe frăţiorul tău. Spui că nu vă ştiţi deloc părinţii?

– Eu am câteva amintiri legate de ei. Dar nu ştiu cum îi cheamă şi nici altceva. De ce?

Doctorul Pym îşi scutură pipa, lovind-o uşor de podeaua din piatră, golind-o de cenuşă, apoi o aşeză la loc în buzunar.

– Putem vorbi despre asta mai încolo. Ai face bine să-l trezeşti pe Michael. Trebuie să sosească în orice clipă.

– Cine să sosească?

Kate se simţea mahmură, ca şi când ar fi fost pe jumătate tot în vis. Până la urmă, oare fusese un vis? Părea atât de real! Şi de ce întreba doctorul Pym despre părinţii lor?

Se auzi un zgomot – cineva descuia un lacăt. Apoi uşa se deschise, iar căpitanul Robbie McLaur păşi înăuntru.

– Bun, gata, scularea şi haidem! Regele vrea să vă vadă!

CAPITOLUL TREISPREZECE

Hamish

Patru gărzi, în frunte cu căpitanul Robbie McLaur, îi conduceau pe doctorul Pym şi pe copii printr-o serie de pasaje şi pe mai multe rânduri de scări, în sala regelui Hamish.

– Nu că ar fi treaba mea, vrăjitorule, începu Robbie McLaur să spună în timp ce traversau coridorul luminat de torţe, dar de dragul acestor copii, ţin să te avertizez că fratele meu nu este un pitic de care ai putea să-ţi baţi joc.

– Apreciem grija pe care ne-o purtaţi, căpitane, spuse doctorul Pym, dar cred că ne putem descurca.

– Just, capetele voastre sunt în joc. Pur şi simplu nu-mi place să văd copii tăiaţi şi ciopârţiţi în bucăţele, atunci când acest lucru poate fi evitat. Cred că sunt de modă veche.

În curând, începură să treacă pe lângă pitici care mergeau în direcţia opusă şi cărau tăvi pline cu rămăşiţele greţoase ale unui mare festin. Unul dintre ei trecu pe lângă ei cu douăzeci de carafe goale care zdrăngăneau, înşirate fiind pe un

băţ, iar apoi, la o răscruce, trebuiră să se dea la o parte întrucât doi pitici rostogoleau un butoi cu bere de-a lungul coridorului, strigând:

– Regele a cerut din nou bere! Mai multă bere pentru rege!

– Oh nu, spuse doctorul Pym, sper că nu este prea beat.

– Nu aş paria pe asta, spuse Robbie McLaur pe sub mustaţă.

Pe măsură ce se apropiau de o pereche de uşi aurii imense, căpitanul anunţă cu o voce sonoră:

– Căpitanul Robbie McLaur escortează prizonierii convocaţi de regele Hamish!

Cei doi pitici care stăteau de pază le deschiseră uşile.

Kate îl luă de mână pe Michael.

– Stai aproape de mine.

Michael dădu din cap în semn că înţelese, dar nu spuse nimic. Îi era teamă că, dacă va vorbi, sora lui îi va auzi în voce încântarea pe care o simţea datorită faptului că intra, pentru prima oară, în sala tronului unui rege al piticilor.

– Şi poate ar fi mai bine să nu mai rânjeşti aşa, îi sugeră Kate.

– Linişte, ordonă Robbie McLaur cu o voce aspră, întrucât în acel moment păşeau pragul spre sala tronului. Dar nu ar fi fost nevoie să-i atenţioneze; sala în sine îi amuţi pe copii.

Era cea mai mare încăpere pe care copiii o văzuseră vreodată. Se întindea la nesfârşit. Camera era atât de înaltă, încât coloanele imense care sprijineau tavanul păreau a se ridica la nesfârşit, pierzându-se în întuneric. Dar dincolo de dimensiuni, era vorba de bogăţia afişată. Diamante incrustate în tavan luceau precum stelele în noapte. Pietre preţioase erau

puse pe jos pe post de pavaj. Fresce pictate cu aur și argint și descriind victoriile piticilor asupra trolilor, goblinilor, dragonilor, haitelor de *salmac-tar* acopereau pereții. Totul din sala aceea avea menirea de a impresiona vizitatorii cu măreția tronului piticilor. Kate și Michael se opriră în ușă și se holbară uimiți în jur. Apoi Kate spuse:

– E ca o cocină.

Peste tot în jurul lor erau vase murdare, resturi de mâncare care putrezeau, urcioare pe jumătate pline cu bere și pitici murdari, în stare de inconștiență. Servitori epuizați se agitau încoace și încolo, de-a lungul sălii, înlocuind farfurii și urcioare goale cu unele pline. Robbie McLaur scoase un mormăit dezaprobator.

– Regele Hamish este cunoscut pentru cât mănâncă și bea, spuse doctorul Pym. Un festin poate dura zile sau săptămâni de-a rândul.

– Nu e normal, spuse Michael. Piticii nu ar trebui să se poarte în felul acesta.

– Așa-i, flăcăule, spuse Robbie McLaur, cuvinte mai adevărate nu au fost niciodată rostite.

– Ei bine, ia uite, strigă o voce din celălalt capăt al sălii, e chiar scamamtorul! Și mai are și țânci cu el! Adu-i aici! Adu-i aici!

Gărzile duseră înainte grupul pe care îl escortau. Copiii avură grijă să pășească peste piticii care dormeau cu sforăieli și bălți de bere rău mirositoare.

– Sunt încântat că te-ai deranjat să ne vizitezi, magicianule! Ha! Tâmpitule!

Hamish stătea la mijlocul unei mese lungi, pline cu pitici cu fețele slinoase. Unii dintre ei mai mâncau și mai beau nepăsători, dar cei mai mulți erau inconștienți, căzuți cu capul pe masă sau sprijiniți de vreun tovarăș de alături. Hamish era singurul care părea în formă.

Era de departe cel mai mare pitic pe care copiii îl văzuseră până atunci. Deși avea înălțimea unui bărbat scund, era voluminos. Lui Kate i se păru că arăta ca un porc mistreț imens și cu barbă.

– Sper că v-au fost pe plac încăperile noastre din temniță. Ne place să ne mulțumim oaspeții; da, ne place. Nu am vrea să ne vorbească lumea de rău.

Apoi râse sinistru și luă o înghițitură zdravănă de bere, din care mare parte îi ajunse pe barbă. Lui Kate i se păru că barba lui, care se răspândea pe pieptul lui în formă de evantai, semăna foarte bine cu un șorț făcut din păr blond. Putea chiar să vadă chestii rămase în el: bucăți de brânză și de plăcintă, o coajă de pâine, un os de pui și o furculiță.

Era un contrast violent între el și căpitanul Robbie McLaur, care stătea în poziție de drepți lângă ei, cu barba atent aranjată și uniforma impecabilă.

În timp ce Hamish își termină berea, un servitor pitic îi luă în tăcere farfuria goală din față și se grăbi să plece.

– Hei! strigă Hamish, aruncând pocalul în capul servitorului. Încă nu terminasem cu aia, măi!

În timp ce se pleca și-și cerea scuze repetate, piticul îi înapoie farfuria, iar Hamish adună ultimele firimituri din ea și le îndesă în gură.

– Gata! murmură el, aruncând farfuria peste umăr, astfel că aceasta se lovi cu zgomot de podea. Acum poți să o iei.

Apoi își șterse degetele pe barbă – și făcând asta, reuși să scuture din ea câțiva cârnați mici – și apoi râgâi. Sunetul păru să se propage în lungimea sălii și să se întoarcă înapoi la sursă și păru, de asemenea, să trezească piticii de la masă, căci toți se ridicară și începură să râgâie la unison, ca și când ar fi încercat să acopere lipsa de maniere a regelui lor. Curând, sala începu să vibreze de râgâielile piticilor.

– *Brrrraaaaffft...*

– *Errrraft...*

– *Blllluuuupppppggggg...*

– *Ugggrrraaffff...*

– DE AJUNS! strigă Hamish, lovind, în același timp, masa cu pumnul.

Piticii tăcură toți imediat și în câteva secunde, ultimul *eeerrrpppttt* se stinsese deja.

– Pe cuvânt, spuse doctorul Pym, dă un exemplu îngrozitor.

– Doctore Pym, spuse Kate în timp ce-l trăgea de mânecă, ce ne facem?

Dar vrăjitorul îi spuse să tacă și continuă să se uite la rege.

Brusc, Hamish bătu din palme. Inițial, nu se întâmplă nimic; apoi se auzi, în depărtare, un sunet ca de tunet, dar ritmic. Deveni din ce în ce mai tare și dintr-odată se deschiseră ușile sălii și două rânduri de pitici în armuri intrară mărșăluind în sală. Se separară, călcând apăsat cu picioarele lor acoperite de armură, și rândurile lor se întinseră de-a

lungul coloanelor; în răstimpul a ceea ce păru să fie doar câteva secunde, sala se umplu cu sute de pitici, cu coifurile strălucitoare şi tăişurile ascuţite ale topoarelor reflectând lumina torţelor.

– Ei bine, magicianule, Hamish rosti ultimul cuvânt cu tot dispreţul de care se simţi în stare, cred că sunt pregătit să te primesc aşa cum trebuie. Dar înainte să începem cu toată chestia asta, spune-mi cum se numesc aceşti ţânci ai tăi care cred că pot, pur şi simplu, să intre în teritoriul meu oricând doresc? Ei? Spune-mi!

– Nu am făcut-o intenţionat, începu Kate să spună. Noi...

– Hei! zise Hamish şi lovi masa cu palma. Ţi-am spus ţie cumva să vorbeşti? Ei? Am zis cumva: „Vreau să aud răspunsul de la unul din ţânci"? Am zis cumva: „Vreau să ciripească vreunul din ţânci"?

Piticii din jurul lui dădură viguros din cap, în semn că nu.

– Nu! Am zis: „magicianul". El e ăsta! spuse Hamish în timp ce arăta înspre doctorul Pym cu o aripă de pui. Aşa că, fetiţo, ţine-ţi gura închisă. Ce lipsă de maniere are asta!

– Daţi-mi voie să vă prezint, începu doctorul Pym pe un ton calm, pe Katherine şi pe Michael, amândoi cu numele de familie P.

Kate reuşi să facă o jumătate de plecăciune, dar Michael continua să se holbeze la Hamish cu o privire inexpresivă. Părea să fie într-o stare care aducea cu şocul.

– Şi după cum Katherine deja începuse să vă spună, prezenţa lor în teritoriul domniei voastre este o pură întâmplare. Vedeţi dumneavoastră, ei au fugit de contesă – la

menționarea contesei, se auziră niște zgomote puternice de dezaprobare în sală – și făcând aceasta, au ajuns, din greșeală, în teritoriul vostru.

– O poveste convenabilă, spuse Hamish. Foarte cuminte și drăguță.

– De fapt, în timp ce rătăceau în labirintul vostru, s-au pierdut de sora lor mai mică. Cu permisiunea majestății voastre, cei doi ar dori foarte mult să se regăsească cu sora lor.

– Soră mai mică, zici? Câți ani are?

– Unsprezece, spuse Kate. Numele ei este Emma.

– Micuța Emma e singură-singurică acolo. Este îngrozitor, cum să nu fie? Simt deja cum îmi dau lacrimile. Și tu la fel, nu-i așa?

Hamish îl lovi pe piticul din dreapta lui, care dădu din cap în semn afirmativ și-și șterse niște zeamă de carne de pe obraz.

– Ei bine, spuse regele, din moment ce ați fost atât de sinceri cu mine în ceea ce privește modul în care ați ajuns aici, scopurile voastre și așa mai departe, presupun că nu am de ales și trebuie să vă dau drumul, poate să trimit și o trupă să vă escorteze până la sora voastră. Ce ziceți de asta, hmm?

Doctorul Pym zâmbi cu bunăvoință și spuse:

– Ar fi extrem de amabil din partea înălțimii voastre.

– Cu atât mai mult cu cât – Hamish își băgă mâna ca o gheară în mijlocul unei plăcinte, scoțând o bucată de carne cu brânză – copiii aceștia sunt nevinovați și-așa mai departe și nu caută aceeași afurisită de carte magică pe care și tu, și vrăjitoarea urmăriți să puneți mâna, cea îngropată în

nenorocitul de seif secret de sub Orașul Mort, cea care aparține de drept piticilor! Nu-i așa?

Hamish își îndesă în gură bucata de plăcintă și zâmbi cu gura plină la doctorul Pym. Kate simți cum i se înmoaie brusc genunchii. Ei erau în mare pericol.

– Înălțimea voastră începu doctorul Pym să spună.

– Tacă-ți fleanca!

Hamish sări în picioare și mătură masa cu mâna, aruncând farfurii și pocale care se sparseră de podea.

Fața i se îmbujorase și, în timp ce vorbea și îl împungea pe doctorul Pym cu degetul lui arătător mic și gras, îi zburau din gură bucăți de mâncare.

– Să nu îndrăznești să mă minți! Cu cine mama naibii crezi că ai de-a face, ei? Crezi că Hamish este vreun pitic prost? Îți închipui că doar pentru că sunt pitic și corpul meu este mai mic decât al tău, la fel se întâmplă și cu creierul? Crezi că e așa de ușor să mă păcălești?! Crezi că nu cunosc fiecare nenorocit de cuvințel care este rostit în temnițele mele nenorocite? Că nu am niște nenorociți de pitici stenografi care să asculte și să înregistreze fiecare sforăitură și șoaptă a ta?! Că nu primesc în fiecare dimineață câte o nenorocită de transcriere completă și corectată gramatical, a nenorocitelor de sunete scoase de fiecare prizonier în puterea nopții?

Își băgă mâna pe sub barbă, probabil în cămașă, și scoase un pergament pe care îl aruncă pe masă.

– Și tu vii aici și încercă să mă duci de nas! Pe mine! Să iei o comoară care aparține piticilor! Ale naibii Cărți ale nenorocitului de Început! Nu prea cred! Într-adevăr, nu!

Doctorul Pym își păstră tonul calm al vocii și spuse:

– Nu, înălțimea voastră, cartea nu aparține piticilor. Ei doar o păzesc.

– Este îngropată sub un oraș al piticilor, într-un seif făurit de pitici! Aparține piticilor! Punct! Nimic mai mult!

Doctorul Pym se uită la copii și le zâmbi:

– Nu vă faceți probleme.

– Să nu ne facem probleme? spuse Kate printre dinți. Cum am putea să nu ne facem probleme?

– Ei bine, spuse doctorul Pym, vă puteți face puține probleme, dar doar puțin. Hamish încă perora:

– Te voi învăța eu să te joci cu un pitic, scamatorule!

– Regele meu...

Hamish îl opri cu un gest din mână.

– Nu, nu, nu, nu mă lua cu „înălțimea voastră"; e prea târziu pentru asta.

Hamish se ridică și începu să se plimbe încolo și încoace, mângâindu-și barba cu mâna și vorbind mai mult cu el însuși decât cu ceilalți:

– Acum, iată ce-o să se întâmple: Ne strecurăm prin această intrare ascunsă, o găsim pe Domnișoara Carte Magică noi singurei... Ce anume? Ah, da, ne vom servi singuri – cartea ajunge într-o desagă, ne strecurăm nevăzuți, iar vrăjitoarea nu va ști niciodată că noi am luat-o. Pur și simplu va găsi seiful și va crede că era deja gol.

– Da, dar cum sunt sigur că ai citit deja în transcrierea spuselor mele, nu-mi pot aminti cum...

– Nenorocita aia de peșteră aurie, știu, știu. Apoi Hamish întoarse capul și urlă: FERGUS!

Un pitic extrem de bătrân, cocoșat din cauza vârstei, cu o barbă albă și lungă care îi ajungea la podea, ieși din umbra peretelui și înaintă... încet.

Hamish mormăi și spuse:

– Pentru numele lui – vrei să te grăbești puțin, Fergus? Vei muri până când reușești să ajungi la nenorocita asta de masă!

Iar Kate chiar văzu pitici scoțând bani, probabil pentru a paria dacă Fergus va muri înainte de a ajunge la masă. Dar căpitanul Robbie se duse la el și-l ajută să ajungă la masă.

– Deci, Fergus, spuse Hamish, tu știi această – pocni din degete și un pitic servitor, plecându-se slugarnic, îi aduse transcrierea, iar Hamish o întinse pe masă și citi – această „peșteră aurie" de sub Orașul Mort, despre care domnul Sunt-Un-Vrăjitor-Al-Naibii-De-Deștept vorbea.

Apoi se auzi vocea hârâită, înecată și tremurândă a piticului bătrân spunând:

– Ah, da... peștera aurie. Orașul Mort... pasajul secret de sub... De sub... De sub...

Kate crezu că nu va mai putea pronunța vreodată cuvintele pe care le căuta, dar până la urmă reuși să le rostească:

–... Sala tronului.

– Așa e, Fergus, așa e. În Orașul Mort, este un pasaj secret sub sala tronului. Ai spus că știi drumul spre acea peșteră, corect?

Fergus nu răspunse.

– Fergus?

Pentru o clipă, Kate chiar crezu că piticul murise. În mod evident, piticii erau și ei de aceeași părere, întrucât se scoaseră mai mulți bani.

– FERGUS!

– Ei? Ce...?

Piticul cel bătrân adormise.

– Mi-ai spus că știi cum se poate intra în această peșteră aurie?

– Aa, da, există o cale. Periculoasă, totuși. Un pasaj întunecat...

– Bun, zise Hamish, părând a fi mulțumit. Pe asta am lămurit-o. Acum tu – și se uită la doctorul Pym – vrei preda cheia de la acest seif, și poate, doar poate, n-o să vă tai capetele când mă voi întoarce cu cartea mea magică. Ce zici de asta?

– Mă tem că nu este posibil, înălțimea voastră, spuse doctorul Pym cu blândețe. Vedeți dumneavoastră, *eu* sunt cheia.

– Ce?

– Nici intrarea principală și nici cea secundară a seifului nu au o încuietoare în sensul tradițional al cuvântului. Ușa a fost sigilată de o vrajă. Poate fi deschisă numai de câteva persoane alese.

Kate și Michael priviră cum chipul de un palid nesănătos al lui Hamish devine roșu, apoi mov pentru ca în final să ajungă aproape albastru, ca o vânătaie urâtă. Apoi începu să țipe:

– Crezi că sunt prost? Crezi că, doar pentru că spui asta, o să te iau cu mine ca să faci cine știe ce hocus-pocus pe acolo și să fugi cu cartea mea? Crezi că... Hamish se opri.

Stai așa, ai zis „câteva" – poate fi deschis doar de câteva persoane. Cine îl mai poate deschide?

Doctorul Pym deschise gura să vorbească, dar se opri.

– Aha! Te-am prins, nu-i așa? Cine altcineva poate deschide seiful?

– Aș prefera să nu spun, răspunse doctorul Pym.

– Preferi să nu spui, preferi să nu spui!

Apoi Hamish arătă înspre Michael și zise:

– Tăiați-i capul ăstuia!

– Așteaptă! spuse doctorul Pym, oftând. Foarte bine. Seiful poate fi deschis de mine sau de... De copiii aceștia.

Amândoi copiii își întoarseră capetele și se uitară în sus la doctorul Pym. Acesta însă se uita fix la Hamish.

Michael întrebă în șoaptă:

– Despre ce vorbește?

– Nu știu.

Kate habar nu avea dacă doctorul Pym mințea, dacă nu cumva acesta era un plan despre care nu le zisese nimic sau dacă spunea adevărul. Și dacă era valabilă a doua variantă, atunci cum puteau ei să deschidă seiful? Ce însemna asta?

În ceea ce-l privește pe Hamish, acesta părea să accepte afirmația doctorului Pym ca fiind logică. Se scărpină în bărbie (sau sub barbă; bărbia lui era pe undeva pe dedesubt) și se încruntă gânditor.

– Da, mă gândeam eu că au o legătură cu asta. Se rătăcesc în labirint și ajung să se lovească de intrarea secretă în ținuturile piticilor. Ciudat! Cu siguranță ciudat! Băgați-l în temniță pe vrăjitor și luați-i pe copii. Mergem în excursie.

– Nu te voi ajuta.

Kate auzi cuvintele înainte să-și dea seama că ea era cea care le pronunțase.

În sală se lăsă liniște. Hamish se aplecă peste masă, sprijinindu-se în aceasta cu pumnii și arătând ca o gorilă.

– Ce ai spus?

Rosti cuvintele rar, pe un ton amenințător.

– Nu te voi ajuta să deschizi seiful.

Kate nu era pe de-a-ntregul sigură de ce îl înfrunta pe Hamish. Evident că nu voia ca el să pună mâna pe carte. Dar mai mult decât atât, se gândi ea, i se părea că pur și simplu este un om dezgustător. Dădu drumul mâinii lui Michael ca să-și poată încrucișa brațele, gândindu-se că așa va arăta mai sigură pe ea.

– De ne-cre-zut. Hamish se uită la piticii dintr-o parte și din cealaltă a lui. Auziți ce tupeu are fătuca asta? A cui e sala asta nenorocită a tronului? Cine e nenorocitul de rege al nenorociților ăstora de pitici? Oho, o să mă ajuți, fato! Crede-mă, o să mă ajuți. Ce naiba e asta, Ziua înfruntării Regelui? Nu prea cred. Pentru că dacă ar fi fost... Se opri, nefiind sigur ce ar putea să spună în continuare: Ei bine, nu există o asemenea zi!

– Mda, cum spui tu, zise Kate, uitându-se într-o parte cu un aer superior. Nu te ajut.

Hamish stătea înlemnit, sforăind pe nări și uitându-se urât la ea.

– Ai voință, fetițo, recunosc. Cu toate astea, din păcate, nu am nevoie de ajutorul tău, întrucât, conform spuselor

magicianului ăstuia nerod, tot ce-mi trebuie este mâna ta. Aruncă o furculiță în unul dintre soldații săi pentru a-i atrage atenția. Hei! Tu, de colo! Adu-mi mâna ăsteia! Dar lasă neatins restul! Îi voi arăta eu ei cine e regele aici!

– Tu nu ești pitic!

Întreaga sală, împreună cu Hamish, se întoarse și se uită la Michael. Regele ridică o mână și-i făcu semn să se oprească piticului care se îndrepta spre Kate.

– Ce ai spus, băiete?

Michael era îmbujorat la față, furios și cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp.

– Am spus că nu ești pitic! Și e adevărat!

Kate înțelese imediat ce voia Michael să spună; știa cât de mult trebuia să-l fi dezamăgit Hamish pe Michael, ca pitic și ca rege.

– Știu mai multe despre pitici decât oricine altcineva, spuse Michael însuflețit. Toată viața am citit tot ce am putut găsi despre ei. Sunt cei mai curajoși soldați, cei mai loiali prieteni. Au fost întotdeauna subestimați, dar au câștigat întotdeauna pentru că erau cei mai deștepți și cei mai harnici.

Piticii care stăteau pleoștiți la masă se îndreptară când îl auziră pe Michael vorbind. Kate îl văzu pe căpitanul Robbie uitându-se fix la fratele ei, cu o expresie de uimire întipărită pe fața lui de soldat care, în mod obișnuit, nu exprima nimic.

– Dar tu, spuse Michael, ești o rușine.

– Hai nu mai spune, zise Hamish rece.

– Michael, spuse Kate încet, încercând să-l prindă de mânecă și să-l tragă înapoi.

Dar tot ce vedea Michael era regele piticilor și făcu un pas înainte, în așa fel încât Kate nu-l mai putu ajunge.

– Așa e. Și dacă ai ști măcar jumătate dintre lucrurile pe care le-a făcut sora mea, tu ai fi cel care ar îngenunchea în fața ei, și nu invers. E de două ori mai curajoasă decât vei fi tu vreodată. Noi vrem cartea doar ca să ne putem întoarce acasă. Tu o vrei doar pentru că ești lacom. Dacă vrei să tai mâna cuiva – tai-o pe a mea.

Spunând acestea, își puse mâna subțire pe masă.

Pentru câteva clipe lungi, nimeni nu se mișcă și nimeni nu vorbi. Sutele de pitici din sală, cei așezați la masă și cei care stăteau în poziție de drepți rămaseseră împietriți. Kate era deopotrivă speriată și mândră de fratele ei. Michael, băiețelul de care se luase lumea în toate orfelinatele în care fuseseră, cel care era în mod frecvent salvat din lupte de sora lui mai mică, cel ai cărui ochelari erau aruncați în toaletă mai mereu înfrunta acum un rege pitic evident instabil și care mânuia toporul. Arăta așa de mic și slăbuț! Cu toate acestea, nu îi tremura mâna pe masă și îi înfrunta privirea lui Hamish cu îndrăzneală. Kate știuse întotdeauna că Emma era curajoasă, dar niciodată nu se gândise în felul acesta la Michael. Își promise că nu-l va mai subestima niciodată în acest fel.

Hamish dădu din umeri cu nepăsare și spuse:

– În regulă. Tăiați-i lui mâna... apoi și pe a fetei.

Kate se uită cu disperare în ochi la vrăjitor.

– Faceți ceva, doctore Pym!

– Acum! strigă Hamish, lovind masa cu pumnul. Începeți odată să tăiați!

Un soldat ieși din rând, trâgându-și toporul din centură. Nu reuși să facă mai mult de doi pași când fu pus la pământ, iar toporul îi căzu din mână. Căpitanul Robbie îl lovise în piept.

– Ce... începu Hamish să spună.

Dar furia îndreptățită din vocea căpitanului Robbie o puse în umbră pe cea a regelui.

– Nu, frate. Nu te las să faci asta.

Dacă așa ceva era posibil, tensiunea din sală crescu și mai mult.

Hamish se ridică în picioare, dar fiind pitic, înălțimea lui nu prea era intimidantă. Ochii lui mici aruncau flăcări de furie, dar își menținu vocea la un nivel scăzut:

– Cred că uiți cine este regele aici, nu-i așa, frate?

– Nu sunt trădător, spuse căpitanul Robbie. Și poate că ar fi bine să recuperăm această carte doar pentru a o ține departe de vrăjitoare. Dar ar trebui să îi ajutăm pe acești copii. Nu să ne urmărim propriile interese. Acest băiat are dreptate. Ne faci poporul de rușine, iar eu procedez înțelept oprindu-te. Ai întrecut măsura, frate! Comportamentul acesta corupt și delăsător durează de prea mult timp. Trebuie să înceteze. Gândește-te ce ar spune mama noastră dacă ar putea să vadă ce ai devenit.

Arătă printr-un gest întreaga sală, cănile de bere răsturnate, piticii beți...

Preț de o clipă, Hamish păru să șovăie, iar Kate își permise să spere. Apoi își ridică mâna, arătând cu un deget spre Robbie.

– Prindeți-l pe acest trădător.

Trei pitici se grăbiră înspre el. Căpitanul Robbie nu încercă să se împotrivească.

– Înălțimea voastră, spuse doctorul Pym, cer permisiunea să vorbesc. Este adevărat, aș prefera să am cartea sub tutela mea, dar dacă trebuie să aleg între înălțimea voastră și contesă, vă aleg pe dumneavoastră. Dar vă avertizez că o mână tăiată nu va deschide seiful. Copilul trebuie să fie întreg și în viață. Dacă aveți grijă de siguranța lor, copiii vă vor ajuta.

Pentru o clipă, Hamish păru că vrea să protesteze, dar apoi mormăi ceva și cu o prăjitură de ciocolată în mână, făcu un semn înspre vrăjitor și Robbie.

– Bine. Închideți-i pe ăștia doi împreună. Voi avea grijă de ei când mă întorc. Plecăm imediat.

Cele două șiruri de pitici în armuri mărșăluiră afară din sala tronului.

Doctorul Pym se așeză în genunchi lângă Kate și Michael și le spuse:

– Îmi pare rău pentru asta. Va trebui să vă descurcați singuri.

– Stai puțin! zise Kate. Spuneai adevărul despre seif?

– A, da, se va deschide pentru voi.

– Dar cum vei...

– Draga mea, din momentul în care ai intrat în celula mea, am văzut că erai marcată de carte. Asta se putea întâmpla numai dacă tu, fratele și sora ta erați copiii pe care îi așteptam.

Apoi zâmbi şi se uită la ea, ca şi cum faţa ei i-ar fi confirmat ceva ce bănuise demult.

– Dintre toţi copiii, să fii tu... Nu mi-am imaginat, chiar am văzut semnele...

– Ce vrei să spui?! Eu nu...

– Nu am timp să vă explic. Cu toate acestea, îşi coborî vocea, tu trebuie să fii cea care atinge cartea prima, nu Hamish. Înţelegi ce-ţi spun? Nu-ţi pot zice cum să o faci, dar tu trebuie să fii cea care ridică cartea. Este esenţial.

Apoi puse mâna pe capul lui Kate şi murmură câteva cuvinte. Fata simţi nişte furnicături ciudate.

– Ce ai făcut?

– Cartea te-a ales pe tine, Katherine! Numai tu poţi avea acces la întreaga ei putere. Dar nu va face ceea ce vrei tu până când inima nu ţi se va vindeca. Sper că ţi-am oferit mijloacele necesare ca să poţi realiza acest lucru.

Înainte ca fata să apuce să-l întrebe ce voia de fapt să spună, gărzile îl luară.

– Să-i ia cineva pe ţânci, mormăi Hamish. Şi treziţi-l pe Fergus.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Bunicuța Peet

– Hai, hai, trezește-te! N-are rost să te prefaci că încă mai dormi...

Emma mormăi nemulțumită și se cuibări mai bine sub păturile grele, făcute dintr-un material aspru și rigid. Fata zăcea în așternut, pe jumătate adormită, în timp ce glasul femeii o tot îndemna să se trezească. Emma se gândi mai întâi că e glasul domnișoarei Sallow, menajera cea răutăcioasă de la orfelinat, care avea ceva împotriva Casei de Bourbon. Asta ar fi însemnat ca tot ce se-ntâmplase – faptul că găsiseră cartea, călătoria în trecut, contesa, Gabriel – totul fusese doar un vis. Totuși, păruse atât de real! Păruse atât de... A ce miroase, oare?

Emma deschise ochii și văzu că stătea întinsă în pat, într-o cămănuță slab luminată. Aerul era închis și amestecat cu

fum, podeaua era de pământ, iar ceea ce fata luase drept pături erau, de fapt, maldăre de piei vechi de animale. Emma întoarse capul. În mijlocul încăperii ardea un foc, iar lângă el, cu spatele la ea, stătea chircit un băiat slăbuț; copilul amesteca de zor într-o oală de fier din care se ridica un miros îmbietor de carne și legume.

„Bun, își spuse Emma, deci n-am visat."

– Ia te uită! Te-ai trezit! Hai, ridică-te în capul oaselor. N-ai murit. În orice caz, nu încă.

Persoana care vorbea se ivi încetișor de undeva din spatele patului. Era o femeie foarte în vârstă, foarte grasă, cu o claie de păr încâlcit pe cap și cu o față atât de brăzdată de riduri, cum Emmei nu-i mai fusese dat să vadă până atunci. Avea niște mâini butucănoase, înțepenite de artrită și niște unghii lungi, galbene și murdare, ca niște gheare. Femeia purta o rochie veche și neagră, un șal negru pe umeri, iar la gât avea atârnate mai mult de zece coliere, împodobite cu talismane, pene, mărgele, borcănașe și fiole, bucățele de rădăcini și scoarță de copac, petale uscate de flori, colțul imens al unui animal și mai multe cutiuțe decorate nespus de frumos. Se apropie de Emma târându-și picioarele, încălțată într-o pereche de mocasini foarte vechi din piele de căprioară, cu sumedenia de coliere zăngănindu-i ușor la gât. Dacă ar fi văzut-o din întâmplare pe stradă, Emma ar fi zis că-i vreo femeie nebună. Cam la fel gândea și-n clipa asta.

Când femeia se apropie de ea, Emma se trase puțin mai în spate.

– Cine ești tu?! Unde sunt?! Unde-i Gabriel?! Nu veni la mine!

– Măi, măi, ce fire sensibilă!

– Ai face bine să pleci de-aici, sau, când va veni Gabriel, o să te omoare!

– Gabriel, Gabriel! M-a avertizat c-o să am de-a face c-o luptătoare; da, m-a avertizat.

Bătrâna avea un fel aparte de a vorbi, un glas ca un murmur, un glas cântat.

– Gabriel m-a adus aici? întrebă Emma, relaxându-se un pic.

– Dacă nu te-ar fi adus, crezi c-ai mai fi vie acum și-ai mai vorbi cu mine? Răspunsul este nu. Ah, dar nu-ți aduci aminte? Ia gândește-te!

Într-o clipă, Emma își aminti... Stătea pe marginea prăpastiei și, deodată, simțise cum o străpunge ceva și o cuprinde o fierbințeală... privea în jos și vedea coada săgeții ieșindu-i din carne... făcuse febră, iar Gabriel o purtase în brațe, înaintând prin labirint. Din instinct, duse mâna în locul unde știa că e rana.

– Ia las-o tu pe bunicuța să facă asta... spuse bătrâna.

Femeia îi ridică bluza (Emma observă abia atunci că purta niște haine noi, curate și neobișnuite). Lângă buric, un pic mai într-o parte, avea lipit pe burtă niște noroi care acum se întărise. Bătrâna apucă bucata de noroi cu unghiile, iar aceasta se dezlipi ușor. Emma privea țintă, pe jumătate îngrozită, pe jumătate fascinată, așteptându-se să vadă că are o gaură imensă

în stomac. Dar după ce noroiul fu dat la o parte cu totul, fata văzu că nu mai are pe piele decât o cicatrice mică, rozalie.

– Hm, mormăi bătrâna, nu-i rău deloc!

Emma era siderată:

– Dar cum de...

– Mai știu și eu câte ceva, da, da, mai știe și bunicuța Peet câte ceva.

Târâindu-și picioarele, bătrânica se depărtă de pat, mormăind ceva pentru sine.

– Vreau să... ah...

Un val de amețeală o cuprinse pe Emma și fata fu nevoită să se întindă iar în pat.

– Mâncare, asta-ți trebuie acum. Tocănița bunicuței. Te va întări.

– Trebuie să vorbesc cu Gabriel. Fratele și sora mea s-au pierdut!

– Nu s-au pierdut, nu, nu s-au pierdut! Bătrânica amesteca și pisa ceva într-un vas de pământ, cu mișcări îndemânatice, adăugând un pic din asta, un pic din cealaltă, desfăcând tot soiul de borcănele și fiole care-i atârnau la gât și punând în vas ba un pic de pulbere argintie, ba câțiva stropi dintr-o licoare verzuie, amestecând și pisând iar și iar.

– Au fost găsiți!

– Ce vrei să spui? Că sunt aici? Unde sunt?

– Nu aici, nu. Tot sub munte. Au găsit un prieten. Ca-ntotdeauna, când te-aștepți mai puțin! Privi spre băiatul de lângă foc. Mai repede cu tocănița!

– Despre ce vorbești? Ce prieten? Unde?

Femeia deşertă amestecul într-un pocal din lemn, adăugă apă, amestecă, iar apoi i-l întinse Emmei:

– Bea!

În primul moment, Emmei i se păru că licoarea are gust de noroi şi-atât, dar mai apoi, simţi gust de mentă, de rozmarin, de miere, de ceva pe care nu-l putea numi decât rază de soare şi, dacă putea spune astfel, ciripit de păsări. Înclină cupa şi o bău până la fund. Simţi cum un val plăcut şi auriu trece peste ea, intrându-i în sânge şi răspândindu-i-se prin tot corpul, până-n vârfurile degetelor, până-n vârful firelor de păr, încălzind-o din interior.

– Uau...

Bătrâna zâmbi, iar faţa i se umplu şi mai tare de riduri.

– Se pricepe şi bunicuţa la ceva, hm, ce spui?

– Pe cine-au găsit Kate şi Michael?

– Pe vrăjitor.

– Stai – te referi la doctorul Pym?! L-au găsit pe doctorul Pym?! De unde ştii asta?

– Am văzut, cum altfel? Ce-ntrebare!

– Păi, atunci trebuie să-i găsim! Doctorul Pym trebuie s-o omoare pe vrăjitoarea aia nenorocită! E îngrozitoare! Unde sunt? Trebuie să pornim chiar acum!

Bătrâna clătină din cap, ridicând un coş de pe podea. Emma auzi zăngănitul unor borcane care se ciocneau.

– Voi trei veţi merge pe drumuri diferite.

Bătrânica trase perdeaua din piele care atârna la intrare, lăsând să pătrundă înăuntru, preţ de o clipă, lumina soarelui. Se întoarse spre băieţaşul de lângă foc:

– Fă-o să mănânce ceva. Mă duc la Gabriel.

– Stai! strigă Emma. Vreau să...

Dar când dădu să se ridice din pat, simți cum o părăsesc puterile și se prăvăli pe podea.

Băiatul se ridică de lângă foc și o ajută pe Emma să se-așeze înapoi în pat. Atunci Emma văzu că nu era, de fapt, un băiat, ci o fată, poate cam cu un an mai mică decât Kate, subțire, dar vânjoasă, cu părul tuns mai scurt.

Era cam dură, și aproape c-o îmbrânci pe Emma înapoi în pat, apoi se întoarse lângă foc, turnă niște tocăniță într-un castron de lemn și i-o duse, ștergând o lingură de cămașă.

– Poți să mănânci singură, nu? Că doar nu ești copil mic!

– Normal că pot! răspunse Emma cu încăpățânare, deși, la drept vorbind, chiar și după ce băuse amestecul pe care i-l dăduse bătrânica, se simțea în continuare mai slăbită decât se simțise oricând până atunci. Luă castronul și lingura de la fată. Tocănița era o fiertură gălbuie, cu bucăți mari de carne prin ea, cu legume și cartofi. Mirosea divin.

Fata se așeză pe un scaun înalt, își încrucișă brațele și începu s-o privească autoritar pe Emma, ca și când ar fi vrut să se asigure că mănâncă tot.

Emma vru să-i răspundă printr-o privire pe măsură, dar era de-a dreptul hămesită, așa că, alternativ, ba se holba la fată, ba înghițea cu poftă tocănița, lingură după lingură.

– Am crezut c-ai murit. Gabriel te-a adus azi-noapte. Încă vreo câteva minute, zicea bunicuța, și-ar fi fost prea târziu.

– E bunica ta?

– Nu. Toți îi zic așa, bunicuța. Bunicuța Peet. E înțeleapta tribului. Se pricepe la magie. Așa te-a vindecat. Normal, acum sufletul tău e la ea.

Emma se opri din mâncat.

Fata zâmbi strâmb.

– Glumesc. Nu-i genul ăsta de om. Da' tu m-ai crezut oricum.

– Ba nu.

– Normal că m-ai crezut. Ai crezut că bunicuța Peet ți-a pus sufletul într-un borcan sau ceva asemănător.

Emma hotărî că nu-i place de fata asta și că de-acum înainte o va ignora.

– Gabriel a zis că vrăjitoarea te ținea prizonieră, dar c-ai scăpat; e adevărat?

Emma ridică din umeri ca și când n-ar fi fost mare brânză.

– I-a pus pe bărbații ăia să sape în munte, sub Orașul Mort. M-am furișat acolo. I-am văzut.

Emma se opri iar din mâncat. Era prea curioasă.

– Ce-i Orașul Mort?

– Locul unde stăteau piticii înainte. Vezi tu, acum mult timp, au avut o cetate sub munte. Și-ntr-o zi a venit un cutremur mare, pricepi tu? Fata părea să devină tot mai entuziasmată pe măsură ce povestea. Jumătate din oraș s-a dus în pământ. Au murit mulți, mulți pitici. Atunci au plecat de acolo și au zidit alt oraș. Astăzi, se zice c-ar fi bântuit. Nu se duce nimeni pe-acolo. Da' mie nu mi-e frică. Fata se uită la Emma. Știi după ce i-a pus vrăjitoarea să sape?

Emma privi la castronul cu mâncare.

– Nu.

– N-o să zic la nimeni.

– Ţi-am spus că nu ştiu. Cum de contesa nu te-a-nchis până acum?

Fata începu să râdă.

– Nu se pune ea cu noi. Doar cu ăia din oraş. Dacă mă-ntrebi pe mine, oamenii ăia îşi merită soarta. Să se lase prinşi în felul ăla! Eu m-aş fi luptat cu ea. Nu-mi pasă dacă m-ar fi omorât. Oamenii din oraş sunt nişte laşi!

Emma pescui ultimul morcov şi-l mâncă, apoi duse castronul la gură şi bău zeama. Se gândea la copiii închişi în conac şi la faptul că, dacă ar fi încercat să scape, contesa s-ar răzbuna pe părinţii lor.

– Care este numele tău?

– Dena.

– Vezi tu, Dena, tu nu ştii despre ce vorbeşti. Aşa că, de ce nu taci tu mai bine din gură!

Fata sări de pe scaun, cu pumnii încleştaţi.

– Dacă nu erai bolnavă şi nu erai mai mică decât mine, te-aş face să-ţi iei cuvintele înapoi.

Emma puse deoparte castronul şi sări din pat. Tocăniţa bătrânei trebuie să mai fi avut şi altceva în ea, pe lângă carne şi legume, pentru că Emma se simţi, dintr-odată, nespus de puternică.

– Hai şi-ncearcă!

O clipă mai târziu, cel mai probabil s-ar fi tăvălit amândouă pe podea, luptându-se ca nişte pisici sălbatice, dar tocmai atunci perdeaua de la uşă se dădu la o parte şi un bărbat

păşi înăuntru. Avea părul la fel de lung şi de negru ca Gabriel, dar era mai mic de statură, mai zvelt şi avea chipul mai tânăr şi fără cicatrice. Nu s-ar fi putut spune dacă înţelegea ceea ce tocmai era pe cale să se-ntâmple sau dacă-i păsa, întrucât expresia chipului nu i se schimbă. Privind la Emma, îi spuse celeilalte fete:

– Are nevoie de pantofi.

Dena ezită un moment; apoi, pufnind de indignare, se aplecă şi scoase o pereche de mocasini vechi de sub pat şi-i azvârli în mâinile Emmei.

– Vino cu mine, spuse bărbatul, întorcându-se şi ridicând perdeaua.

– Vreau să-l văd pe Gabriel.

Bărbatul o privi peste umăr.

– Gabriel m-a trimis.

Spunând acestea, ieşi. Emma se încălţă cu mocasinii şi-l urmă, aruncându-i Denei o ultimă privire sfidătoare.

Satul se întindea pe coasta muntelui, între două văi acoperite cu păduri de pin. Ieşind din căbănuţa caldă şi din aerul închis, Emma se opri şi respiră adânc. Aerul era proaspăt şi rece şi încărcat cu miresmele dimineţii de vară. Emma văzu că în jur erau aproape douăzeci şi cinci de căbănuţe din lemn, unele dintre ele ascunse după trunchiurile groase ale copacilor, iar altele, adunate cumva laolaltă, pe marginile unui soi de uliţă principală a satului, care se-ntindea în sus pe coastă (asta dacă se poate numi „uliţă principală“, un drum de pământ, lat de vreo zece metri). Emma mergea în urma bărbatului, întrebându-se unde sunt toţi sătenii; apoi

cotiră și atunci văzu. Toți oamenii din sat – sau, cel puțin, așa gândi Emma, că aceia erau toți – se adunaseră în fața unei singure căbănuțe. Oamenii îi ascultau pe vreo șase-șapte bătrâni care stăteau în fața lor și le vorbeau. Emma era prea departe ca să audă ce spuneau, dar părea să aibă loc un fel de consiliu. Când ea și bărbatul veniră mai aproape, bătrânii tăcură și își întoarseră privirile spre ea. Călăuza Emmei înclină respectuos capul, apoi ridică perdeaua din ușa căbănuței ca Emma să poată intra.

În încăpere era întuneric, iar când perdeaua coborî se făcu și mai întuneric. Bărbatul nu o urmă. Emma rămase locului, așteptând să i se obișnuiască vederea. În aer plutea un miros urât, otrăvitor. O siluetă mare și întunecată veni spre ea. Emma clipi și o recunoscu pe bunicuța Peet. Înțeleapta o luă de braț și o trase mai aproape, spre mijlocul încăperii.

– Unde-i Ga... dădu ea să-ntrebe, dar amuți.

Bătrânica o dusese lângă un pat din celălalt capăt al camerei, în care zăcea Gabriel, cu ochii închiși și pieptul dezgolit. Avea brațele brăzdate de șase tăieturi adânci, iar în pântec avea o rană îngrozitoare. Dar nu rănile o făcură pe Emma să-ncremenească, să-și țină răsuflarea și să-și muște buzele. Ci faptul că din fiecare rană, pe sub piele, se-ntindeau niște vinișoare negre și groase.

– Otravă, spuse bunicuța Peet. Dacă-i ajunge la inimă, s-a terminat.

– Atunci faceți ceva! se rugă Emma. Salvați-l! Faceți ceva! Trebuie!

– Nu-i așa simplu, copilă! Ingredientele pentru antidot se găsesc foarte greu. Am folosit tot ce-aveam ca să te salvez pe tine. Gabriel a insistat. Ridică în mâini un vas pe jumătate plin cu o pastă groasă și gălbuie și începu să amestece în el.

– Nu știu, nu știu...

Emma îl privi pe uriaș. O salvase, iar acum era pe moarte. Nu era drept. Trebuia să se poată face ceva...

Brusc, Emma dădu capul pe spate. Bunicuța Peet o apucase dintr-odată de față.

– Ce faci...

Dar bătrâna n-o privea pe Emma. Privea la vârful uneia dintre unghiile ei groase și galbene, de care rămăsese atârnată una dintre lacrimile fetei. Bunicuța Peet mormăi ceva, apoi scutură lacrima în vas, îi spuse Emmei să stea nemișcată și mai adună și alte lacrimi pe care le adăugă în amestecul gălbui.

– Hmm... mormăi ea, târându-și picioarele în jurul patului și continuând să amestece.

– Poate că...

– Pe tine... Gabriel deschise ochii. Pe tine voiam să te văd...

Emma se strădui să zâmbească și să răspundă pe un ton cât mai vesel și mai ferm:

– Sunt bine! Numai datorită ție. Și ai să te faci și tu bine! Bunicuța te va repara, cum m-a reparat și pe mine! Spune că sigur o să poată. O să fii ca nou!

Aflându-se pe partea cealaltă a patului, bătrânica începu să întindă alifia pe rănile lui Gabriel. Emma auzea amestecul cum începe să fiarbă și să sfârâie.

– Mă bucur... că ești bine! zise Gabriel și închise ochii.

„Te rog, gândi Emma, te rog, fă să se facă bine...“

Își puse amândouă mâinile într-una din mâinile lui. Medicamentul ardea, probabil, îngrozitor, întrucât Gabriel strânse pumnul, strivind mâinile Emmei. Dar ea nu-i dădu drumul. N-avea să-i dea drumul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
Drumul spre Orașul Mort

Kate și Michael mergeau în mijlocul grupului, chiar în spatele piticului care îl căra în spate pe Fergus. Acesta din urmă, bătrân și cu barba albă, sforăia zgomotos. Hamish mergea în frunte. Erau șapte în total.

Nu cântară trâmbițe când ieșiră din orașul piticilor. Hamish spuse că, dacă oamenii lui ar fi știut că pleacă, ar fi insistat să organizeze o paradă și ar fi fost nevoit să sărute copii zile în șir. Kate îi văzu pe ceilalți pitici schimbând priviri, iar Fergus chiar scoase un sunet sec de ironie, apoi încercă să-l mascheze cu o tuse, ajungând într-un final să tușească cu adevărat timp de aproape un minut întreg.

Ieșiră printr-o poartă mică, ascunsă vederii, și merseră printr-o serie de tuneluri bine întreținute, luminate de torțe. Hamish vorbi constant despre istoria Orașului Mort, despre mai multe legende legate de el, despre câte ridicări de greutăți făcea în fiecare dimineață...

Kate se duse mai aproape de Michael.

– Nu ar fi trebuit să-l înfrunți așa pe Hamish, spuse ea în șoaptă și-i strânse mâna. Dar a fost foarte, foarte curajos din partea ta.

Michael părea rușinat:

– Nu a fost mare lucru.

– Ba a fost. Și Emma ar fi crezut la fel.

Conversația lor fu înăbușită de zăngănitul armurilor piticilor, sunetul scos de tălpile de metal pe podeaua de piatră, de sforăiturile lui Fergus, de comentariile bâiguite ale lui Hamish, iar când Michael vorbi din nou, Kate fu nevoită să-l roage să repete ce spusese.

– Crezi că este bine?

– Da, spuse Kate cu mai multă convingere decât simțea în realitate. Și așa cum doctorul Pym ne-a spus deja, Gabriel este cu ea. El nu va permite să i se întâmple nimic.

– Mă întreb dacă o vom mai vedea vreodată.

– Bineînțeles că da. Nici măcar să nu te mai gândești la asta.

Michael încuviință, apoi schimbă rapid subiectul, spunând că nu înțelegea de ce Hamish nu adusese mai mulți pitici cu el. Contesa nu putea avea chiar atât de mulți strigoi. De ce să nu ceară armatei sale să o alunge pur și simplu?

– Din cauza creaturilor *salmac-tar*.

Piticul care vorbise mergea în spatele lor. Avea părul negru, barba neagră și sprâncene groase, unite la mijloc. Arăta mai tânăr decât ceilalți pitici. Își menținuse tonul vocii scăzut, vrând parcă să îi atenționeze să facă la fel.

– Cam acum un an, da, regele află că încă de când sosise aici vrăjitoarea, aceasta ținuse legătura cu diavolii ăia ucigași și dezgustători. Știți despre ei, nu-i așa?

Kate încuviință din cap, amintindu-și visul pe care îl avusese în temniță... creatura palidă, fără ochi care se îndrepta spre Gabriel, cu ghearele scoțând zgomote pe piatra de pe jos, din labirint, pe măsură ce înainta...

– Ei bine, ea le-a tot promis anumite lucruri. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că au nevoie doar de o baie. Ideea este că se protejează aliindu-se cu ei. Așa că acum, dacă Hamish – regele, vreau să spun – ar încerca să atace strigoii, ea ar avea la dispoziție hoarde de *salmac-tar* care să o ajute. Ar fi un război în toată regula, nu-i așa? Regele nu vrea asta.

– Cum te numești? întrebă Kate.

– Wallace, spuse el, apoi adăugă, fără un motiv pertinent, Wallace piticul.

Grupul lor mergea deja de aproape o oră și ieșiră din tunel la marginea unei crevase mari. Kate și Michael putură auzi, dar nu putură vedea cum curgea apa, în întunericul de jos.

– Râul Cambridge, anunță Hamish în timp ce aruncă o piatră cu piciorul peste buza stâncii. Curge prin munți, până dincolo de oraș, până la baraj. Așa făceam comerț cu netoții de orășeni, până când a venit vrăjitoarea. Femeia nu are nici un respect pentru puterile comerțului. Haideți. Podul e aproape. Putem trece în vechiul regat.

– Hamish ar putea fi un ghid excelent, spuse Michael în timp ce mergeau pe marginea crevasei. E foarte bine informat.

– Chiar a fost ghid, spuse Wallace. Înainte ca regina să fi murit, când veneau demnitari în vizită, el era cel care le

arăta împrejurimile. Întotdeauna făcea o treabă bună. Adică, atunci când nu era beat.

Pe măsură ce se apropiau de destinație, Kate se trezi că se gândea la ceea ce spusese doctorul Pym. De ce un seif sigilat acum mai bine de o mie de ani, unul magic, care se deschidea numai pentru câțiva oameni, s-ar deschide pentru ea, Michael și probabil și pentru Emma? Cum era posibil așa ceva? Și ce a vrut vrăjitorul să spună cu „dintre toți copiii, să fii tu...“? Să fie ea ce? Și ce însemna faptul că i-a spus că fusese aleasă de carte, dar că pentru a putea avea acces la puterea ei va trebui mai întâi să-și vindece inima? Cu cât Kate se gândea mai mult la toate acestea, cu atât devenea mai confuză.

Ajunseră la un pod de piatră arcuit, care era păzit de un singur pitic. Acesta, văzându-l pe rege, se plecă într-un genunchi în fața lui.

Hamish îl întrebă ce se mai întâmplase în Orașul Mort.

– Nimic, înălțimea voastră. Deși orice ar căuta vrăjitoarea aceea, ar face bine să găsească repede. Orășenii aceia nu vor mai rezista mult timp, nu în felul în care strigoii îi biciuiesc, îi înfometează și îi muncesc zi și noapte. Dacă mă întrebați pe mine, ar trebui să-i alungăm din munții noștri...

– Dar nu te-a întrebat nimeni! Tu doar stai acolo și ține-te de nenorocita aia de suliță, lichea! Hamish dădu din cap a dezaprobare și porni să treacă podul murmurând: Toată lumea are câte o nenorocită de părere de exprimat.

Pe partea cealaltă a podului, Hamish le ordonă piticilor lui să-și scoată armura. Nu voia să se facă mai mult zgomot decât era nevoie. Apoi îl trezi pe Fergus.

– Hai, lișiță bătrână, e timpul să cânți ca să-ți câștigi masa.

Fergus își deschise ochii. Erau plini de urdori și priveau fără țintă.

– Îhî.

– Am traversat podul de piatră. Cum ajungem la această peșteră de aurie, acum?

– Peștera aurie...

Părea să nu aibă habar despre ce vorbea Hamish.

– Da, da, peștera aurie! Dacă m-ai mințit și nu știi... zise el și-l prinse de barbă pe piticul bătrân.

– Prin poartă, murmură Fergus, apoi la vest, de-a lungul coastei. Este o ușă marcată cu ciocane încrucișate, după care încep scările, multe scări...

– Ei bine, spuse Hamish, întorcându-se spre restul grupului, ați face bine să fiți silențioși și rapizi precum șoarecii.

Se furișară printr-un tunel întunecat și neîngrijit, care se termina brusc la o ușă de fier. Hamish săpă în barba lui stufoasă și scoase o cheie voluminoasă. O puse în broască, respiră adânc și o întoarse. Ușa se descuie cu zgomot, răsunând în tot tunelul. Kate simți cum piticii se făcură mici de frică.

Hamish se uită înapoi la ei, cu o privire sfioasă, și spuse:

– Îmi pare rău pentru asta.

Tunelul se termina la zece metri după ușă, dând în ceea ce arăta să fi o peșteră imensă, puternic luminată. Hamish le ordonă încet să se așeze pe burtă și să meargă așa, iar cei cinci pitici și doi copii se puseră la pământ și începură să se târască. Kate putu auzi sunete de ciocane bătând și sfărâmând,

ordine strigate și plesniturile biciurilor. Apoi ea și Michael ajunseră la marginea peșterii și se uitară în jos.

Erau la câteva sute de metri deasupra orașului, care – atât cât Michael și Kate putură vedea din el, pentru că se întindea în întuneric – umplea pe de-a-ntregul interiorul muntelui. Lui Kate i se păru că semăna cu un oraș din interiorul unui glob decorativ, unul care fusese agitat în repetate rânduri, până când turnurile se prăbușiră, clădirile se sfărâmară, iar străzile ajunseră să fie fisurate. Era corpul neînsuflețit al unui oraș lăsat să putrezească cu secole în urmă.

Asta până acum.

Chiar sub ei, zeci de lămpi cu gaz luminau ruinele. Cea mai mare parte a muncii se desfășura într-o clădire imensă, care nu mai avea acoperiș. Kate putu distinge câteva siluete umane care se mișcau, dar erau prea departe și era prea mult praf în aer ca să poată vedea clar ce se întâmpla. Nu că ar fi contat faptul că nu vedea bine. Își dăduse seama că clădirea fără acoperiș trebuie să fi fost vechea sală a tronului, iar strigătele și plesniturile de bici care se auzeau spuneau totul.

– Calmartia, spuse Hamish încet. Orașul Mort.

– Nu pot să cred, spuse Michael în șoaptă, împingându-și pe nas ochelarii care amenințau să cadă. Un oraș străvechi al piticilor. Îmi doresc să fi avut aparatul de fotografiat la mine.

Kate nu spuse că ea mai văzuse o dată acest oraș. Într-un vis avut cu două seri în urmă, văzuse cum fusese distrus.

Hamish le făcu semn să se îndepărteze de margine.

– Stați ascunși și faceți liniște, spuse el, altfel suntem morți cu toții.

Bunicuța Peet o dădu afară pe Emma din baracă, într-un final.

– Dar... Dar... Dar... se bâlbâi ea în timp ce bătrâna o împinse spre ușă.

Tentaculele negre de otravă de sub pielea lui Gabriel dispăruseră, dar el încă nu deschisese ochii. Emma voia să fie acolo când se întâmpla asta.

– Am nevoie să fiu singură cu el, spuse înțeleapta satului. Te chem imediat înapoi.

Afară soarele era sus pe cer și se apropia de amiază, iar mulțimea de oameni din fața barăcii se risipise. Emma se opri, uitându-se în sus și-n jos pe ulița plină de colb.

Singurele semne de viață erau date de niște câini care miroseau resturile de la micul dejun.

– O să moară?

Emma se întoarse înspre partea de unde venea vocea. Dena stătea lângă un perete al barăcii. Emma presupuse că încercase să se uite înăuntru pe fereastră.

– Bineînțeles că nu, spuse Emma sfidător. E nevoie de mai mult de o mână de strigoi ca să-l răpună pe Gabriel.

Dena nu spuse nimic. Pur și simplu stătea acolo, uitându-se la ea.

– Ce e? întrebă Emma. O să fie bine!

Dena nu răspunse și nici nu se mișcă.

Emma se întoarse și se așeză pe un buștean. Luă o mână de pietricele și începu să le arunce pe rând, încercând să

nimerească o oală de metal. După câteva clipe, Dena veni și se așeză lângă ea. Adună și ea o mână de pietricele, dar în loc să le arunce, le muta pur și simplu, din mână în mână, cernind pământul dintre ele.

– Părinții mei au fost omorâți anul trecut.

Emma se uită la ea, dar Dena era concentrată pe pietricelele pe care le muta dintr-o mână într-alta.

– Erau pe lângă Cambridge Falls. Câțiva dintre strigoii vrăjitoarei i-au prins; probabil au crezut că erau din oraș și că încercau să scape sau ceva de genul ăsta.

–... Serios?

Fata încuviință din cap.

Apoi Emma spuse:

– Părinții mei au dispărut acum zece ani.

– Au murit?

– Nu. Adică... nu știu.

Tăcură amândouă preț de câteva clipe.

– Îmi pare rău, spuse Emma, de ce s-a întâmplat cu ai tăi.

– Gabriel a vrut să-i convingă pe toți să se lupte cu vrăjitoarea atunci, dar ei nu au fost de acord. Așa cum nu sunt nici acum. O adunătură de lași.

Spunând acestea, fata aruncă mâna de pietricele în așa fel încât acestea se izbiră, cu un zgomot sec, de oală.

– Ce vrei să spui? întrebă Emma.

– Asta discută acolo acum, spuse Dena, arătând cu capul spre o cabană mare, dreptunghiulară, cu două etaje, poziționată pe deal.

– Noaptea trecută, Gabriel a trezit tot satul, țipând că trebuiau să lupte cu toții. Mai avea puțin și se prăbușea din

cauza otrăvii. Acum vor discuta, pur și simplu, despre asta la nesfârșit și nu vor face nimic. Toți sunt... Hei, unde te duci?

Emma pornise pe aleea prăfuită. Putea simți cum i se urcă sângele în cap și cum i se întunecă vederea de furie. Gabriel le spusese că trebuiau să lupte. Emma avea să se asigure că o făceau.

Împinse la o parte pânza din ușă și intră în aerul cald și plin de fum din cabană. Era o singură cameră imensă. Bătrânii pe care Emma îi văzuse mai devreme erau adunați în jurul unui foc din mijlocul camerei, iar restul satului stătea în jurul lor, ori pe bănci, sau sprijinindu-se de pereți ori uitându-se în jos din balcoanele de sus.

Unul dintre bătrâni vorbea:

– Nu avem cum să știm cât de puternică este, de fapt, vrăjitoarea! Avem o responsabilitate, așa este, dar nu față de oamenii din Cambridge Falls, ci față de cei de un sânge cu noi! Față de istoria noastră! spuse el, lovindu-și toiagul de pământ și ridicând norișori de praf. Dacă ne luptăm cu ea și pierdem? Cum se va răzbuna? Nu știm. Nu știm ce poate face. Nu putem risca!

Se așeză în timp ce lumea din jur comenta cu glas scăzut. În clipa următoare, Emma se ridică în picioare pe o bancă și spuse:

– O să muriți cu toții!

Întreaga încăpere – bătrânii din mijloc, oamenii care stăteau pe bănci sau sprijiniți de perete, cei din balcoanele de sus – se întoarseră și se uitară la ea.

– Credeţi că, dacă nu faceţi nimic, o să vă lase în pace pur şi simplu?! Sunteţi chiar atât de proşti?

O voce mică din capul Emmei îi şopti că nu ar trebui să-i numească „proşti" pe aceşti oameni, dar o ignoră.

– Pentru că este cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit în toată viaţa mea!

Bătrânul care vorbise înainte îşi ridică toiagul şi-l îndreptă spre Emma, spunând:

– Daţi afară copilul acela!

Emma văzu o femeie care venea spre ea. Îşi dorea să fi fost Kate aici. Oamenii o ascultau, de obicei, pe sora ei mai mare.

– E adevărat! Am văzut-o! Totul este mort: Copacii! Animalele! Nimic nu mai trăieşte! Am văzut-o! Acest loc va fi unul blestemat!

– Daţi-o afară! croncăni bătrânul, lovindu-şi toiagul de pământ.

– Nu.

Toată lumea se opri şi se întoarse, căutând sursa vocii, inclusiv Emma. Silueta voluminoasă, cam ponosită a bunicii Peet se contura în dreptul uşii. Lăsă pânza de la intrare în jos şi îşi târî picioarele, mergând înspre Emma.

– Fata vine din viitor. Dacă ea spune că aceşti munţi vor deveni un pustiu, atunci eu o cred.

– Dar, bunico, zise bătrânul, cu o notă de respect în voce, dacă ceea ce acest copil spune este adevărat...

– Chiar este adevărat! Eşti surd sau... începu Emma să spună, când o privire de-a înţeleptei satului o reduse la tăcere.

– Cum putem ști ce va cauza acest dezastru? continuă să spună bătrânul. Poate că în viitorul din care vine acest copil, noi chiar am luptat cu vrăjitoarea și am dat greș. Poate că ceea ce descrie copilul acesta este răzbunarea ei.

– Lașule, spuse Emma printre dinți.

Bunica Peet o ignoră pe față.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că nu vom da greș.

Ea luă mâna Emmei și o conduse în față până când ele ajunseră lângă foc, în mijlocul bătrânilor.

– Am fost înțeleapta acestui sat dinainte să se fi născut cei mai mulți dintre voi, și da, dacă înfruntăm vrăjitoarea și dăm greș, atunci suntem sortiți pieirii. Tot ceea ce suntem, toată istoria noastră, toate poveștile noastre vor dispărea pentru totdeauna. Cu toate acestea – se întoarse încet, acoperind cu privirea întreaga adunare – nu avem de ales, trebuie să luptăm.

Emma observă că se întâmpla ceva ciudat. Ridurile de pe fața femeii se estompau, ochii îi luceau din ce în ce mai vii și cocoașa i se îndrepta. Bunica Peet cea bătrână, ridată și adusă de spate încă era acolo, dar în timp ce vorbea cealaltă femeie, înaltă, mândră și frumoasă se făcu văzută deopotrivă. Era ca și cum cele două erau suprapuse.

– Știm cu toții poveștile care amintesc de un obiect de o mare putere ascuns în acești munți. Mulți dintre noi cred că aceste povești au atras-o pe vrăjitoare. Dar ce este acest obiect pe care îl caută? Ce poate înfăptui el? Poveștile nu spun nimic despre asta.

Bunica Peet făcu o pauză. Emma văzu bărbaţi şi femei aplecându-se în faţă, ascultând captivaţi. Sus, scârţâiră balcoanele în timp ce oamenii se aşezau în aşa fel încât să poată auzi mai bine.

– Este o carte.

– Au fost odată trei cărţi magice, cele mai puternice cărţi de magie cunoscute vreodată. Dar au fost pierdute cu mii de ani în urmă. Chiar şi aşa, toţi vrăjitorii şi înţelepţii ştiu de ele şi de puterea lor. Fiecare dintre ele poate să schimbe lumea. Cu mult timp în urmă, am ajuns la concluzia că una dintre aceste cărţi este ascunsă aici. Dar nu ştiam care dintre ele. Acum ştiu, mulţumită acestui copil.

Îşi puse mâna pe spatele Emmei. Fata simţi deopotrivă mâna diformă şi plină de bătături a bătrânei, precum şi pe cea fină şi puternică a celei tinere.

– Cartea acunsă în aceşti munţi, cea pe care vrăjitoarea o caută atât de îndârjită, este cea care păstrează secretele timpului şi spaţiului, cunoscută drept *Atlasul.*

Un amestec de voci şoptite se porni în toată încăperea, iar Emma simţi cum o străbătu un fior rece, deşi stătea aproape de foc. Bunica Peet îşi ridică mâna. Vociferările se opriră.

– *Atlasul* îi permite celui care-l foloseşte să călătorească în timp şi să schimbe istoria. Atât ar fi de ajuns ca să planteze sămânţa fricii în inimile noastre. Dar este mai mult decât atât.

Emma simţi mulţimea de ascultători încordându-se şi mai tare, sorbind fiecare cuvânt al bătrânei.

– Dacă un om ar reuşi să domine puterile cărţii, acesta va fi capabil nu numai să călătorească în timp şi spaţiu, ci şi

să le controleze pe amândouă. Însăşi esenţa lumii noastre va fi la cheremul lui. Dacă acea zi va veni, vieţile noastre, ale celor pe care îi iubim, ale tuturor oamenilor de pe pământ, vor fi la mila lui. Nu putem permite ca *Atlasul* să cadă în mâinile vrăjitoarei.

Femeia se opri. Privind cu coada ochiului, Emma văzu imaginea femeii frumoase micşorându-se şi dispărând complet, până când numai bunicuţa Peet, bătrână şi cu pielea tăbăcită rămăsese lângă ea. Pentru câteva clipe lungi, nimeni nu spuse nimic. Apoi un bărbat înalt şi bine făcut din spatele încăperii se ridică în picioare.

– Eu voi lupta.

Şi unul cîte unul se ridicară de pe bănci sau se îndepărtară de pereţii de care se sprijineau, până când toţi bărbaţii între şaisprezece şi şaizeci de ani stăteau în picioare, declarându-se gata de luptă.

Bătrânul suspină şi spuse:

– Foarte bine, dacă trebuie, atunci trebuie. Dar cine va conduce?

– Eu.

Gabriel stătea în uşă cu o pătură pusă pe umeri. Într-o clipă, Emma ajunse la el şi-l îmbrăţişă, ascunzându-şi lacrimile în braţele lui.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Lacul Negru

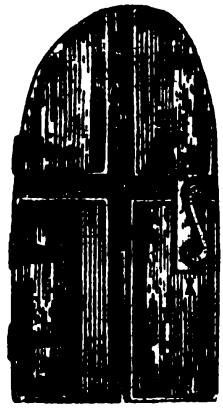

Kate, Michael și cei câțiva pitici care veniseră cu ei înaintau de-a lungul lanțului muntos de deasupra vechii cetăți, ținându-se cât mai aproape de peretele de stâncă și, pe cât posibil, fără să facă zgomot; în cele din urmă ajunseră la o intrare boltită, pe care erau gravate două ciocane încrucișate. Trecură de ea și se pomeniră într-o încăpere întunecată. Hamish se scotoci pe sub barbă și scoase la iveală un cristal cât pumnul, cu care ciocăni ușor în perete. Pe dată, încăperea fu scăldată într-o lumină albă; de undeva din apropiere începea o scară răsucită, ușor înclinată, care cobora și se pierdea în întuneric. Hamish îl scutură zdravăn pe Fergus, piticul cel bătrân.

– Hei! O să dormi pe săturate când o să fii mort, iar asta nu va fi peste mult timp, crede-mă. Pe-aci trebuie s-o luăm? Ia spune!

Fergus clipi din ochii lui plini de urdori și privi în josul scării.

– Da, da, pe-aici! În jos, în jos, tot în jos. Stânga, dreapta, iar la dreapta, a treia la stânga, a șasea la dreapta, a opta la stânga și tot în jos, tot înainte...!

Și, Fergus adormi la loc.

– Hei! Țineți-l treaz, vom avea nevoie de el! La naiba!

Scara era îngustă și abruptă, iar la tot pasul trebuia să cotești brusc, sub unghiuri periculoase.

– Ca și când ar fi fost făcută anume ca să-ți rupi gâtul, șopti Michael, apoi adăugă: Pun pariu că nu-i făcută de pitici; au folosit, probabil, pe cineva din afară.

Din fericire, și ceilalți pitici aveau la ei cristale cum era cel al lui Hamish, așa că Michael și Kate vedeau cel puțin pe unde să pășească. Pe Kate o deranja cel mai rău faptul că, ori de câte ori ajungeau într-un loc unde scara o lua în două direcții diferite, Fergus era iarăși zgâlțâit ca să se trezească și silit să le spună încotro să meargă mai departe. Fata îl rugă pe Hamish să noteze ce le spunea piticul cel bătrân, ca să nu mai fie nevoie să-l tot trezească, dar Hamish respinse categoric ideea:

– Ai vrea tu, nu-i așa? Să scriem! Vă dau cuvântul meu că nu se va scrie nimic, cât sunt eu pe-aci! Fiți siguri! Ha!

Cu cât coborau mai mult, cu atât se făcea mai frig. În curând zăriră țurțuri atârnând de tavan, iar lui Kate și lui

Michael începuseră să le iasă aburi din gură. Kate observă că piticii începuseră să privească în jur, neliniștiți.

– Se zice că-i bântuit locul, șopti Wallace. În mâna dreaptă ținea cristalul luminos, iar cu stânga apucase coada toporului. De-asta puțini pitici vin pe-aici. Prea mulți au sfârșit-o urât prin locurile acestea. Sunt legende cu pitici care s-au pierdut în întuneric și, deodată, au simțit cum niște mâini reci ca gheața...

– Mai bine ne povestiți mai încolo, sugeră Kate.

Wallace se uită la Michael, care făcuse ochii cât cepele de spaimă; erau aproape la fel de mari ca lentilele ochelarilor.

– Bine! mormăi el. Așa o să fac.

– Opriți-vă!

Cel care strigase era chiar Fergus, despre care Kate credea că adormise la loc, în spinarea piticului care-l căra. Strigătul lui îi făcu pe copii să ridice privirea (până atunci nu se uitaseră decât în jos, la picioare, temându-se să nu sară o treaptă și să se-mpiedice), și abia atunci văzură că scara se termina și că ajunseseră într-o peșteră. Cam la opt metri în fața lor era o altă intrare, apoi scara cobora din nou în spirală.

– Aici e, spuse piticul bătrân.

– Aici? se miră Hamish. Nu se poate!

Kate îi dădu dreptate. Peștera era o încăpere rudimentară, din pământ și piatră. Singurele lucruri care atrăgeau atenția erau cele două intrări și un lac negru, nu foarte întins, aflat în celălalt capăt.

– Ba da, spuse Fergus, coborând din spinarea piticului și sprijinindu-se de perete. Aici e.

– Pe bune? întrebă Hamish, batjocoritor. Asta e peștera aurită pe care erai atâââââât de convins c-ai s-o găsești? îl apucă pe Fergus de barbă și-l trase cu sălbăticie. Dacă ne-ai dus greșit, sac de oase ce ești, te voi face să-ți înghiți barba, m-ai auzit?!

Fergus chicoti.

– Normal că nu-i peștera aurită. Aia e într-acolo, chiar este. Spunând acestea, arătă înspre lacul negru. Dedesubt, pe fundul lacului, găsești un tunel; înoți prin el, până la capăt, ieși la suprafață și pac! ai ajuns, peștera aurită, fix cum ți-o închipui! Trebuie să ai grijă, totuși! Fergus scoase la iveală o pipă din lut și începu s-o scuture. Pe fundul lacului trăiește ceva. Întunecat și alunecos, cam așa.

Aprinse un chibrit și trase de trei ori din pipă, sugându-și obrajii. Apoi dădu capul pe spate și expiră un inel de fum, larg și leneș. Nici unul dintre ceilalți pitici nu se clinti și nici nu scoase vreun cuvânt.

– Asta, șopti Wallace, aplecându-se spre Kate și Michael, nu e bine.

– Cum adică pe fundul lacului trăiește ceva? întrebă Hamish, poruncitor. Ce trăiește acolo?

Piticul cel bătrân ridică din umeri:

– Habar n-am! Eu n-am fost acolo. Că doar nu-s tâmpit.

– ATUNCI DE UNDE NAIBA ȘTII CĂ DUCE ÎN PEȘTERA AIA AURIE BLESTEMATĂ?!

Deși se aflau adânc sub cetate, Kate se întrebă cum de strigoii contesei nu auzeau urletele lui Hamish.

Fergus expiră liniștit un alt inel de fum.

– Frate-miu a trecut. El mi-a zis tot.

– Şi-atunci, de ce nu vorbesc io cu frati-tu, în loc să vorbesc cu tine, moşneag bun de nimic?!

– Cred că pentru că-i mort. Mi-aduc aminte ca acuma. Eu stăteam aci, fix în locul ăsta şi fumam liniştit. Bună-i o pipă din când în când. Denis – acesta este frate-miu – se face nevăzut în lac, eu aştept, aştept, aştept, îngrozitor de mult şi, într-un sfârşit, apare iar, numai ce-i vezi căpăţâna ieşind la suprafaţă şi-mi spune:

– Fergus, bătrâne, e un tunel aici şi duce într-o peşteră minunată de aur!

– O peşteră de aur? m-am mirat.

– Da! spune el.

– Şi e aur adevărat? întreb eu.

– Nu-i aur adevărat, spune el, e – *haţ!*

– Haţ?! urlă Hamish. Ce naiba-nseamnă *haţ?!*

– Nimic. Asta s-a auzit când monstrul a ieşit din apă şi l-a mâncat. L-a înşfăcat de gât şi-a dispărut cu el. *Haţ!*

Preţ de o clipă care trecu foarte greu, nimeni nu spuse nimic.

Apoi Hamish explodă. Începu să ţopăie, să urle şi să scuipe şi să dea cu toporul în tot ce nimerea. Pentru o clipă, Kate se gândi că Hamish îl va ataca pe Fergus, care stătea liniştit şi-şi fuma pipa şi nu se deranja câtuşi de puţin să rânjească mai discret.

– De regulă, şopti Michael, piticii nu sunt mari înotători.

– Nu ştiu dacă înotul e problema, răspunse Kate.

Pufnind furios în barbă, Hamish se năpusti asupra lui Fergus și, nas în nas cu el, îi spuse:

– Deci așa ne-arăți tu drumul, naiba să-l ia de drum... Ne trimiți la plimbare prin sufrageria unui monstru submarin, da?

Fergus ridică din umeri.

– Nu-i vorba că vi-l arăt eu, ci ăsta-i drumul. Singurul drum.

Hamish îl privi amenințător, iar Kate văzu cum strânge și mai tare coada toporului, ca și când s-ar fi gândit să-i zboare capul bătrânului pitic, dar Hamish se întoarse spre ei.

– Bine! Hai, în baltă, toată lumea! zâmbi malițios spre Kate și Michael. Da, asta-nseamnă și pușlimea!

Fergus mai expiră un inel de fum, apoi chicoti ușurel:

– *Haț!*

Grupul se adună în jurul lacului întunecat. Piticii fură nevoiți să-și dea jos cizmele grele și să lase pe mal toate armele, în afară de cuțitele cele mai ușoare. Kate și Michael își dădură jos jachetele și pantofii. Kate mută în buzunarul de la pantaloni cele două fotografii pe care le avea, cea cu ea însăși în dormitor și cea pe care i-o dăduse Abraham, cea despre care le spusese că era ultima pe care-o făcuse. Văzând fotografia lui Abraham, Kate își aminti dimineața în care ea și Emma fuseseră în camera lui. Deși trecuseră doar câteva zile, lui Kate i se părea că amintirea asta era dintr-o altă viață.

– O să te descurci? întrebă Michael.

– Sigur că da. O să fie bine.

Dintre toți cei trei frați, Kate înota, de departe, cel mai prost. În primele orfelinate unde trăiseră, nimeni nu se

deranjase să le dea lecții. Când, în cele din urmă, învățase să înoate, Kate avea aproape nouă ani și nu reușise niciodată să-și depășească teama de apă și agitația, luptându-se permanent cu senzația că o să se înece. Acum, în timp ce își împăturea șosetele și le punea în pantofi, simțea cum îi tremură mâinile.

Vreo doi pitici își înmuiară ușor vârfurile picioarelor în apa lacului, dar le traseră repede înapoi.

– Poate c-a murit monstrul ăla, orice-ar fi fost, îl auzi Kate pe unul dintre pitici.

Fergus chicotea în continuare în capătul celălalt al peșterii. Wallace, cel cu barba neagră, se apropie ținând în mâini două cristale luminoase.

– O să aveți nevoie de astea. E beznă acolo jos, așa pare.

– Mulțumim, spuse Kate. Deși răspândea lumină, cristalul i se păru lui Kate rece ca gheața la atingere.

– Bun așa. Hamish se apropie de marginea lacului. Prezentul e vremea faptelor! spunând acestea, înhăță un pitic și-l azvârli în apă.

Piticul căzu cu zgomot în lac, împroșcând apă pretutindeni și ducându-se la fund; apoi scoase iar capul, străduindu-se din răsputeri să rămână la suprafață.

– La fund cu tine! strigă Hamish, apucând de jos un bolovan.

Văzând că n-are de ales, piticul respiră adânc și se scufundă. Kate urmări lumina cristalului cum se îndepărtează tot mai mult până când dispăru. Se-auzi iar *bâldâbâc!* Hamish îi făcuse încă unuia vânt în apă.

Unul dintre pitici făcu apoi câțiva pași în spate.

– Eu nu știu să-not, înălțimea voastră.

– Atunci a cam venit vremea să-nveți!

Bâldâbâc! Piticul dispăru și el.

Hamish se întoarse spre Kate și Michael.

– Intrați de bunăvoie sau vă fac vânt și vouă? Cum vreți voi! Tot vă udați!

– Haide, zise Kate.

Fata și Michael intrară în apa întunecată. Era atât de rece, încât pe Kate începură s-o doară pe dată labele picioarelor și gleznele. Ajunseră într-un punct unde malul forma o mică terasă, iar apa abia dacă îi ajungea lui Kate la genunchi. La următorul pas aveau să se cufunde în abis.

– Michael, ochelarii tăi.

– A, da, mulțumesc!

Băiatul și-i îndesă în buzunar, străduindu-se să nu scape din mână cristalul luminos.

– Mai bine o iei tu înainte. Tu înoți mai repede. Nu vreau să te trag înapoi.

– Kate...

– O să fie bine.

Chiar dacă Michael dădu aprobator din cap, Kate se întreba cât de neconvingătoare izbutise totuși să fie. Și, preț de o clipă, fata conștientiză în ce situație absurdă se găseau. Erau în munte, sub ruinele unei cetăți străvechi a piticilor, gata să se scufunde într-un lac negru unde se afla un monstru, viu sau mort, și toate astea numai ca să recupereze o carte pierdută de magie. Oare ce fusese în mintea ei? Kate

era gata să se întoarcă și să-l tragă și pe Michael după ea, dar chiar atunci o mână o îmbrânci violent din spate.

– Hai, hai, la fund!

Fură înghițiți de apa neagră și rece ca gheața. Aproape imediat, Kate văzu cum cristalul lui Michael începe să se depărteze. Băiatul înota în jos, spre fundul lacului. Îl urmă, îngrozită la gândul că l-ar putea pierde. După câteva mișcări, Michael se odihni, înotând pe loc. Atunci Kate zări o altă lumină, departe în zare, pierzându-se în întuneric și apoi încă una, slabă și difuză, urmând-o pe prima. Își dădu atunci seama cât de mult mai aveau de mers.

„Nu intra în panică, își spuse fata, nu intra în panică!"

Intraseră într-un fel de șanț adânc, cu pereți de-o parte și de alta și cu un tavan din piatră deasupra, iar dedesubt... ei bine, Kate nu se uită ce e dedesubt. Se concentra, urmărind lumina provenită de la cristalul lui Michael, care înota în fața ei, străduindu-se să se țină după el, cu mișcările ei lente și stângace. Nu reușea să-și dea seama cât timp trecuse. Începură s-o doară brațele. Inima îi bătea tot mai repede. Dar cel mai rău îi era din cauza presiunii din plămâni; Kate simțea că, în curând, aveau să-i plesnească, eliminând absolut tot aerul din ei. Își repeta întruna că nu va rămâne în urmă, deși cristalul lui Michael era tot mai în față și lumina tot mai slab.

Apoi, ceva o lovi la picior.

O cuprinse panica și fata începu să dea disperată din mâini, răsucindu-se prin apă. Văzu ceva difuz, niște membre agitându-se și, pentru o clipă, se gândi că acela era monstrul.

Apoi îl recunoscu pe unul dintre piticii lui Hamish. Piticul gesticula îngrozit, făcându-i întruna semn lui Kate să se dea la o parte. Fata se dădu din calea lui, iar piticul înotă pe lângă ea, cu mișcări încă și mai nebunești și mai proaste decât ale ei. Era cam la trei metri mai în față când, deodată, trei degete lungi se iviră din întuneric și-l înhățară de picior. Degetele erau de un galben-verzui bolnăvicios, având cam un metru lungime fiecare și erau groase cât un braț de om. Piticul le împunse disperat cu cuțitul, pierzând tot mai mult aer, dar era inutil; degetele îl trăgeau deja în jos. Kate vru să țipe, iar plămânii i se umplură de apă. Înecându-se, înotă spre tavanul șanțului, lovindu-se de pereții din piatră, căutând aer, căutând o cale de ieșire. Cristalul îi căzu din mâini. Vru să-l prindă, se împletici, dar acesta se pierdu în întuneric și apoi totul se cufundă în beznă, înconjurând-o din toate părțile, sufocând-o...

– Kate! Kate!

Fata deschise ochii. În clipa următoare, începu să tușească și să scuipe, apa murdară țâșnindu-i pe nas și pe gură. Michael o bătu pe spate.

– Haide! Haide!

– Michael... sunt bine...

– Am crezut... am crezut că...

Michael o strânse în brațe.

– Hei, băiete, lasă fata să respire!

Kate simți cum cineva îl trage pe Michael mai încolo. Wallace stătea lângă ei. Apa îi picura din barba neagră și bogată, iar părul ud i se lipise de față. Peste tot în jur, piticii

îşi storceau bărbile, îşi scuturau hainele şi pretutindeni domnea o lumină slabă, difuză şi aurie, răspândită de miile de puncte strălucitoare de pe pereţi şi de pe tavan.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Wallace te-a găsit în tunel. Te-a scos afară. Ne-a spus – Michael coborî vocea – ne-a spus ce s-a-ntâmplat.

Piticul o ajuta să se ridice în capul oaselor.

– Mulţumesc, zise Kate. Mi-aţi salvat viaţa!

Wallace se îmbujoră, apoi, privind în jur, vorbi încetişor:

– Căpitanul Robbie mi-a spus să am grijă de voi doi. Dar să rămână între noi, bine? le făcu cu ochiul, într-un mod deloc subtil.

– Chiar eşti bine? întrebă Michael.

– Da, răspunse Kate, deşi, chiar în clipa în care spunea asta, observă că tremura cu totul şi că vârfurile degetelor i se albăstriseră.

– Bun atunci!

Hamish era la câţiva paşi de ei, strângându-şi şi răsucindu-şi barba ca pe o sfoară, ca să stoarcă apa din ea.

– Împrăştiaţi-vă, băieţi! Pe-aici pe undeva e o intrare ascunsă! privi spre Kate şi Michael. Şi voi, puştilor, puteţi să ne-ajutaţi.

– Nu! zise Michael, aprig. Sora mea e îngheţată şi nu s-a uscat încă. Trebuie să se-ncălzească.

Hamish părea gata să se ia la ceartă cu el, dar apoi o văzu pe Kate în ce hal tremura şi dădu indiferent din mână. Wallace scoase o piatră de cremene şi o bucată de lemn şi,

cumva, în doar câteva clipe, făcu un foc pe cinste. Michael și Kate se dădură mai aproape de el.

– Bea asta!

Wallace îi întinse lui Kate o ploscă din piele.

Kate luă o gură și aproape că se înecă, dar simți imediat cum o căldură binefăcătoare i se răspândește în tot corpul. Nu mai tremura. Degetele își recăpătară și ele culoarea.

– Bea și tu! îi zise Wallace lui Michael.

– Ce-i asta?

– Whiskey. Rețeta specială a mamei. Mereu spunea că băutura asta te scoală și din morți!

Piticilor lui Hamish nu le-a luat prea mult să găsească intrarea ascunsă. Cineva strigase, iar Kate văzu că piticii se adunaseră într-un anumit punct, de-a lungul peretelui auriu, privind spre un tunel care până atunci nu fusese acolo.

– Așa mai merge! regele piticilor rânjea încântat. Pocni din degete înspre Kate și Michael, care stăteau în continuare lângă foc: Așa. Nu-s'tem la picnic aicea! Hai și găsiți-mi cartea!

Înaintând vreo treizeci de metri prin tunel, dădură de o ușă. Kate crezu, prima dată, că făcuseră o greșeală. Asta nu putea fi ușa unui depozit secret. Arăta, mai degrabă, ca ușa de la dormitorul cuiva. Lemn vopsit în alb și un mâner de aramă. Avea până și o plăcuță atârnată în mijloc pe care scria PRIVAT.

Kate se gândi că plăcuța fusese pusă acolo în glumă.

Hamish apucă mânerul și trase.

Ușa nu se clinti.

Sprijinindu-se cu piciorul de perete, trase din nou.

Nimic.

– Doctorul Pym a spus că n-o să se deschidă decât dacă... începu Michael.

– Ia mai taci! pufni Hamish.

Porunci unor pitici să-l apuce fiecare de câte un braţ şi, împreună, forţară uşa până când lui Hamish îi alunecară mâinile de pe mâner şi toţi cei trei pitici se prăvăliră pe jos, mormăind nemulţumiţi. Hamish sări la loc în picioare, scrutându-i pe toţi ameninţător, să vadă dacă râde vreunul.

Piticii stăteau smirnă, ca din piatră.

– Tu de-acolo, Hamish arătă spre unul dintre pitici, care-şi adusese toporul. Ia loveşte-o un pic!

– Mă-ndoiesc că e din lemn, zise Michael. N-o să meargă cu toporul...

– Alo! Vrei să te leg la gură? Atunci, mai tacă-ţi fleanca! Hai, dă-n ea!

Kate şi Michael se dădură mai în spate, în timp ce piticul îşi luă avânt, ridicând toporul, alergând doi paşi şi izbind în uşă cu toată puterea. Se auzi o bufnitură, un zgomot de metal frângându-se, apoi ceva zbură cât colo. Acel ceva era piticul; rămase pe jos, încremenit de uimire, cu toporul ţăndări lângă el. Uşa n-avea nici o zgârietură.

– Bun, zise Hamish. Trebuia să-ncercăm. Dar cred c-acuma ne vom lămuri noi dac-a avut rost să-i cărăm pe copilaşi pân' aci... Hai, hai, timpu' trece şi nu-ntinerim!

– O voi face eu, zise Kate.

Se gândea că poate e vreo capcană la uşă şi, dac-ar fi fost aşa, n-ar fi vrut să păţească Michael ceva.

Dar apropiindu-se, Kate îşi dădu seama că, mai mult decât orice, îşi dorea ca uşa să nu se deschidă. Dacă nu se deschidea însemna că ea, Michael şi Emma nu erau cu nimic deosebiţi. Erau pur şi simplu trei copii obişnuiţi şi toţi aveau să vadă asta şi să-i lase să plece.

Fata întinse mâna şi apucă mânerul de aramă. „Ah, de n-ar merge", se rugă ea.

Cu un zgomot uşor, uşa se deschise.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE
În seif

Când ușa se deschise, dând la iveală o cameră cu tavan înalt, luminată de cristale puse în pereți, văzu în centru, așezată pe un piedestal ca și cum ar fi așteptat-o pe ea până atunci, cartea, cartea lor. Fata avu sentimentul că, în ciuda a tot ce se întâmplase în ultimele zile, faptul că ușa seifului se deschisese pentru ea era de departe cel mai rău lucru.

„Avem probleme mari", se gândi ea.

Hamish o trânti la pământ atunci când trecu ca vijelia pe lângă ea, îndreptându-se spre carte.

– Nu!

Degetele lui Hamish se opriră la câțiva centimetri de coperta de piele a cărții. Se întoarse către Kate, care era ajutată să se ridice de Michael și de Wallace, piticul cu barba neagră.

– Nu?!

– Nu o poți atinge.

– Aha, nu pot nu? Ei bine, privește-mă, domnișoară, cum...

– Vei muri.

Kate îl văzu pe Michael uitându-se la ea. Nu avea nici cea mai mică idee de ce spunea. Tot ce știa era că Hamish nu trebuia să atingă cartea primul. Doctorul Pym așa îi spusese.

– Minți, spuse regele piticilor cu dispreț.

– Eu și Michael suntem singurii care o putem atinge. Mi-a spus-o doctorul Pym. Dar continuă dacă nu mă crezi. Vezi ce se întâmplă. Numai că nu vei mai putea vedea nimic, pentru că, știi tu, vei fi mort. Dar continuă.

Își încrucișă brațele și încercă să pară cât mai detașată.

Hamish se uita când la carte, când la Kate, apoi se întoarse din nou spre carte. Se vedea că și-o dorea foarte mult. Dar, până la urmă, murmură ceva în barbă, scuipă și pocni supărat din degete. Un pitic o apucă de braț pe Kate și o târî până la rege. Hamish se aplecă înspre ea, în așa fel încât îi simți respirația caldă și urât mirositoare.

– Dacă te joci cu mine, fetițo, tu și fratele tău sunteți ca și morți, ai înțeles? O să vă tai gâturile și o să hrănesc cu leșurile voastre monstrul din lac. Acum – adu-mi cartea!

Împinsă de Hamish, Kate se împiedică la mai puțin de un metru de piedestal. Cartea păru să strălucească, lumina din seif sporindu-i nuanța verzuie. În acel moment în care ea stătea desupra cărții, fără nimeni și nimic între ele, o auzi.

Cartea îi vorbea. Îi spuse că o așteptase timp de o mie de ani. Îi spuse să o revendice pentru ea.

Întinse mâna și o ridică de pe piedestal.

„Acum ce urmează?“ se gândi fata.

Simți un gol în stomac, iar podeaua îi dispăru de sub picioare.

– Bună.

Kate clipi. Se afla într-un birou cu stive de cărți și manuscrise și cu un foc mic arzând în șemineu. Putea vedea pe fereastră capotele mașinilor care treceau pe stradă. Ningea, iar zăpada înăbușea zgomotele orașului. Dar ceea ce îi captivă atenția era bărbatul care stătea la mai puțin de un metru de ea. El era întors în scaun spre ea, iar în spatele lui se afla un birou înțesat de foi și cărți. Bărbatul era îmbrăcat în obișnuitul lui costum șifonat, de tweed, cu pipa într-o mână și cu o ceașcă de ceai în cealaltă, ca și cum s-ar fi pregătit să bea din ea în momentul în care Kate apăruse de nicăieri, la el în birou. Bineînțeles, zâmbea.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă doctorul Pym.

Preț de o clipă, tot ce putu Kate să facă fu să stea înlemnită și să se holbeze la el, fără a înțelege ce se întâmplase.

– Doctore Pym începu ea, apoi se opri, amintindu-și greșeala pe care o făcuse cu o seară înainte, când se dovedise că el habar nu avea cine era ea. Știi – știi cine sunt?

– Bineînțeles, îi răspunse el cu amabilitate. Ești domnișoara care doar ce a apărut de nicăieri în biroul meu.

Inima i se făcu cât un purice. Călătorise mai departe în timp, chiar într-un moment dinainte de întâlnirea lor din temniță. Și nu călătorise doar în trecut, ci și într-un alt loc. Uitându-se pe fereastră și văzând mașinile, un lampadar, tot ceea ce se găsea într-un oraș normal, deveni evident pentru

ea că se afla undeva departe de Cambridge Falls. Cum era posibil așa ceva? Nu pusese nici o fotogafie în carte. Nici măcar nu o deschisese!

– Draga mea, spuse bătrânul, întrerupându-i șirul gândurilor și arătând cu pipa înspre carte, este ceea ce cred eu că este?

– Da – dar de ce m-a adus aici? Tot ce am făcut a fost să o ating!

– Serios? Fascinant!

– Am atins cartea înainte ca Hamish să o facă, exact cum mi-ai spus!

Știa că el nu înțelegea ce spunea ea, dar nu se putea abține. Cuvintele ieșeau fără voia ei.

– Hamish? Are vreo legătură nerodul ăla cu asta?

– Stai așa! Tu trebuie să fi știut ce urma să se întâmple. De asta mi-ai spus să ating eu prima cartea!

– Așa am făcut? Nu pot spune că îmi amintesc...

– Nu, nu acum! În viitor! Dar cum de ai știut că mă va aduce tocmai aici cartea? Doar dacă...

Kate realiză imediat că răspunsul la întrebare îi stătea pe limbă și că tot ce trebuia să facă era să îl rostească:

– Trebuie să fi făcut ceva în sala tronului piticilor, atunci când mi-ai spus să am grijă să ating eu prima cartea! Ți-ai pus mâna pe capul meu și am simțit niște furnicături. Trebuie să fi făcut vreo vrajă care să mă aducă aici!

Doctorul Pym se sprijini de spătarul scaunului său, își puse ceașca de ceai pe un morman de hârtii dezordonate, își puse pipa în gură și începu să caute chibriturile prin buzunare.

– Cred că ar fi bine să-mi spui totul. Dar înainte de asta își aprinse pipa, stinse chibritul, apoi întinse o mână spre ea ce-ar fi să-mi dai mie cartea? Presupun că tipul de magie care te-a adus aici este oarecum instabil și nu vreau să dispari în mijlocul conversației.

– Dar dacă o să dispară cartea, iar eu nu mă pot întoarce? Cu siguranță există deja în acest timp, nu-i așa?

– Aha. Să înțeleg că a mai dispărut o dată cartea?

– Da.

– Și cât timp a trecut până când a dispărut cartea?

Kate încercă să-și amintească. Ea și Emma călătoriseră în trecut, îl găsiseră pe Michael, fură prinși de secretar și târâți la acel bal, care se dovedise a fi o iluzie, apoi fură duși pe acea alee și fură obligați să vorbească cu contesa...

– În jur de o jumătate de oră.

– Deci avem o mică fereastră. Haide, haide.

Își întinse mâinile, iar Kate îi dădu cartea. Doctorul Pym o puse pe biroul din spatele lui.

– Acum, zise el, spune-mi totul de la început.

Kate bătu din picior cu furie.

– Nu! Ți-am spus deja totul de două ori; nu-ți amintești pentru că pur și simplu nu s-a întâmplat încă!

– Ei bine, dar nu este vina mea.

– Dar nu avem timp! Hamish își va pune piticii să ne omoare dacă nu...

– Draga mea, de ce continui să-l menționezi pe Hamish? Acel ticălos nu va avea niciodată autoritatea de a răni pe cineva.

– Dar este regele piticilor!

Doctorul Pym chicoti.

– Nu, nu. Mă tem că așa ceva nu este posibil. Sunt prieten apropiat al actualei regine, Esmeralda, o femeie încântătoare. Iar ea este de acord cu mine că Hamish ar fi un rege îngrozitor. Robbie este cel care-i va urma la tron.

– Dar a murit fără a lăsa un testament! Kate se putea auzi țipând. Și pentru că Hamish era mai în vârstă, el a ajuns să fie rege! Și acum vrea cartea! Chiar acum este în seif cu Michael! Ei bine, nu acum-acum, ci în-viitor-acum!

Își dădea seama că nu prea avea sens ceea ce spunea. Simțea nevoia să arunce cu ceva în vrăjitor ca să-l facă să înțeleagă.

– Iar tu nu poți face nimic pentru că ești închis, în continuare, în temnița din orașul piticilor!

– Oh, asta nu e bine, spuse doctorul Pym în timp ce exhala un nor de fum. Nu e bine deloc. Dar mi-e teamă că tot nu înțeleg. Cum ar fi putut Hamish să intre în seif? Este de-a dreptul imposibil fără...

Se opri și se uită lung la Kate. Vocea lui deveni extrem de catifelată când spuse:

– Tu. Tu ai deschis seiful.

Kate încuviință din cap.

El se aplecă în față, înspre ea.

– Spui că ai un frate?

– Și o soră! Michael și Emma! Și amândoi sunt în încurcătură! Trebuie să faci ceva.

Kate simți sum i se umplu ochii de lacrimi.

– Vai de mine, spuse doctorul Pym încet. Mi-e teamă că într-adevăr trebuie să insist să-mi povestești totul, de la început.

– Stanislaus? se auzi vocea unei femei.

Kate se întoarse, ascultând pașii de pe hol care se apropiau de birou. Apoi vocea păru să vină mai de aproape:

– Richard nu poate pleca de la facultate. Cred că ar fi bine să mergem să luăm prânzul, nu crezi? Dar cu cine vorbești?

Ușa se deschise și prin ea intră o femeie tânără. Purta blugi și un pulover gri. Avea părul blond-închis, ochi de culoarea alunei și o față blândă. Era frumoasă într-un mod firesc, neintenționat. În momentul în care Kate o văzu, se întâmplară două lucruri: își dădu seama că femeia la care se uita era mama ei, iar podeaua îi dispăru de sub picioare.

– UNDE ESTE?!

Kate stătea lângă piedestal, cu lumina verde răsfrângându-se asupra ei. Respira din greu, iar inima îi bătea puternic. Înainte să-și dea seama de ce se întâmpla, fu prinsă de un braț și scuturată puternic.

– Unde este?

Stropi de salivă se împrăștiară pe fața ei. Era vag conștientă de faptul că era zguduită cu violență. Cartea, de asta țipa așa. Cartea nu mai era. Și ce dacă? Își văzuse mama.

– M-ai păcălit? Tu și cu vrăjitorul acela!

... Mama ei. O văzuse pe mama ei.

– Te omor!

Kate văzu ceva reflectând lumina în mâna lui Hamish, apoi auzi pași în spatele ei și simți cum cineva o smulse din strânsoarea regelui și o aruncă la pământ. Îl auzea pe Wallace cum îi spunea regelui că ar putea avea nevoie de ea pentru a

lua cartea înapoi, că trebuie să o ducă la vrăjitor. Fata știa că Wallace îi salva viața.

– Te simți bine? Michael era în genunchi, lângă ea. Ai dispărut, apoi te-ai întors, dar cartea nu mai este. Ce s-a întâmplat?

Kate îl prinse pe fratele ei de mână.

– Am văzut...

Se auzi o lovitură, iar Wallace se împletici în spate. Hamish respira zgomotos, având un pumn încleștat și un cuțit în mâna cealaltă. Pentru o clipă regele piticilor se uită urât la Kate, apoi își puse cuțitul în teacă și lătră, mai mult decât vorbi, următoarele cuvinte:

– Du-i înapoi! Dar dacă vrăjitorul nu-mi dă cartea înapoi, o să moară toți! Bătrânul și țâncii!

Apoi se întoarse cu spatele la ei și ieși din încăpere.

Un pitic îl apucă pe Michael de guler și-l târî în tunel. Fata nu fusese în stare să-i spună pe cine văzuse. Un alt pitic o luă pe Kate, dar Wallace îl goni. Puse blajin o mână pe umărul ei și o conduse spre ușă.

– Ești bine? întrebă el încet.

– Da, răspunse Kate, simțindu-și gura uscată. Mulțumesc.

În timp ce mergea prin tunelul întunecat, Kate își reaminti cum intrase mama ei în cameră. Voia să se agațe de detalii, să le rețină, înainte ca amintirea să devină neclară. Revăzu părul blond al mamei ei, ochii de culoarea alunei, chipul ei, inteligent, blând și surprins să o găsească pe această fată stând în fața ei. Richard! Acesta era numele pe care îl rostise mama ei. Cu siguranță era tatăl lor. Kate se minuna cum ceva, în aparență, nesemnificativ – o voce venind dintr-un hol, un nume, o femeie intrând pe o ușă – poate însemna atât de mult.

Dar (și Kate simți cum începea să se înfurie) de ce nu le spusese doctorul Pym că le cunoștea părinții? De ce ar păstra secret acest lucru? Oare el îi putea găsi acum? Și cum se face că doar atingând cartea, fusese trimisă în trecut? Urmând aceeași logică, cum de se întorsese fără carte? Era amețită de atâtea întrebări. Kate își impuse să rămână calmă. Își văzuse mama. Pentru moment, era de ajuns.

Grupul ajunse în peștera aurie și se împrăștie în jurul lacului. Piticii se holbară speriați la apa întunecată.

Kate își dădu seama că Michael ardea de nerăbdare să vorbească cu ea, dar gardianul îl împiedica să o facă.

Hamish se lăuda zgomotos cu ce are de gând să-i facă doctorului Pym:

– O să-i smulgă coloana vertebrală de viu! O să-l fac să-și mănânce propriul picior!

Și continuând să vorbească cu patos, împinse unul dintre pitici în lac. Monstrul nu mai apăru, iar călătoria prin canal se desfășură fără evenimente majore. În timp ce înota, Kate putea vedea înainte luminile lui Michael și ale gardianului său, iar în cele câteva dăți când se uită în urmă, îl văzu pe Wallace având cuțitul în mână și scrutând întunericul de sub ei, gata să o apere în caz că erau atacați. Dar nu se întâmplă nimic.

Apoi își scoase capul la suprafață, inspirând aerul stătut din peșteră și auzi o voce care îi îngheță inima:

– Aa, uite-o!

Niște mâini reci o ridicară din apă. După ce i se limpezi privirea, putu vedea că toți piticii, inclusiv Fergus cel cu

barba albă, erau în genunchi, cu mâinile legate la spate. Douăsprezece siluete îmbrăcate în negru, învârtind săbii și arbalete, îi păzeau pe pitici. Unul dintre strigoi îl ținea pe Michael de umeri. Băiatul părea speriat, dar era teafăr.

Privirea lui Kate se mută înspre cel care vorbise, care înainta spre ea, chicotind și frecându-și palmele una de alta.

– Draga mea, draga mea, gânguri secretarul, zâmbind cu toți dinții lui gri, ce bine îmi pare să te văd din nou!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Corbul

Emma și Gabriel, împreună cu Dena și cu ceilalți oameni din trib, porniră în sus pe munte, urmând o cărare pe care Emma n-o vedea, dar pe care Gabriel și ceilalți păreau s-o știe pe de rost. Gabriel îi explică Emmei că aveau să înconjoare vârful muntelui și să ajungă la un tunel secret prin care sătenii obișnuiau să meargă și să vadă ce se-ntâmplă în Orașul Mort. Drumul era abrupt și stâncos și urcau de mai puțin de-o jumătate de oră, când, deodată, Gabriel o ridică pe Emma și începu s-o care în spinare.

– Trebuie să ne mișcăm mai repede.

Gabriel nu vrusese s-o ia pe Emma. Dar bunicuța Peét insistase.

– E legată de *Atlas*. Dacă-l găsiți, o să aveți nevoie de ea.

– Așa e, spusese Emma. Și trebuie s-o iei și pe Dena. Altfel nu vin.

Astfel, Emma fu echipată cu haine noi, cu ghete și cu un cuțit și, o oră mai târziu, ea, Dena și câțiva bărbați din trib primiră binecuvântarea bunicuței Peet și porniră pe munte.

Când ajunseră într-un pâlc de pini, un pic mai jos de vârf, Gabriel le strigă să se oprească și trimise o iscoadă la intrarea tunelului. Oamenii se așezară pe vine și începură să-și verifice armele, în liniște. Gabriel vorbea încet cu doi dintre ei și, în vremea asta, Emma se îndreptă spre pădure. La vreo cinci metri mai încolo, începea o stâncă abruptă. Emma zări un bolovan mare chiar la marginea pâlcului de pini și se cățără pe el.

Întinsă pe burtă, fata putea vedea întreaga vale și, pentru prima dată după două zile, zări iar așezarea Cambridge Falls. Lacul întins și albastru strălucea ca o bijuterie în lumina soarelui de amiază și, departe, pe malul celălalt, Emma zări mai multe pete negre, adunate laolaltă, care erau, pesemne, casele din oraș.

Văzând din nou Cambridge Falls, locul unde începuse totul, Emma se gândi la fratele și sora ei. Bunicuța Peet îi spusese că doctorul Pym e cu ei. Asta îi dădea nădejde. Poate că Michael și Emma chiar aveau s-o aștepte în sat, când se întorcea cu Gabriel. Ar fi ceva, nu-i așa? Să se-ntoarcă iar în sat, în fruntea bieților oameni recunoscători, după ce avea să-i învingă pe contesă și pe strigoii ei! Michael sigur avea s-o pună să-i descrie în detaliu lupta, dar ea avea să dea din mână, indiferentă, și să-i răspundă:

– Ei, știi tu cum sunt bătăile! Dacă vezi una, le vezi pe toate!

Şi-n cazul în care Kate avea s-o certe pentru că îi părăsise în galeriile din labirint, Emma avea să-şi ceară iertare şi să-i spună lui Kate că are perfectă dreptate.

– Totuşi, avea ea să adauge o clipă mai târziu, dacă nu mă-ntorceam, nu l-aş fi salvat pe Gabriel, dar tu ştii cel mai bine, draga mea Kate!

Emma zâmbi şi, preţ de o clipă, se relaxă cu adevărat, dându-şi voie să se bucure de căldura pietrei pe care stătea întinsă, de răcoarea vântului care-i dezmierda obrajii şi de ceea ce era, în multe privinţe, o zi de vară cu adevărat frumoasă.

– Ai face bine să te dai jos de-acolo.

Emma se ridică şi privi peste umăr. Dena era în apropiere, în pâlcul de pini.

– Cineva ar putea să te vadă.

Emma începu să râdă.

– Cine să mă vadă, aici sus?

– N-ai de unde să ştii. Vrăjitoarea, află ea o cale. Nu trebuie să rişti!

Emma îşi dădu seama că fata are dreptate; din nefericire, ori de câte ori cineva îi spunea Emmei că „trebuie" sau „nu trebuie" să facă un lucru, copila se deprinsese din fragedă pruncie să facă taman pe dos.

– N-are decât să mă vadă. Nu mi-e frică de ea.

Chiar atunci, un croncănit prelung răsună în vale. Emma privi şi văzu un corb negru şi mare înălţându-se mult deasupra capetelor lor. Simţi ceva neplăcut în stomac, amintindu-şi dintr-odată ce le spusese Abraham în noaptea când scăpaseră de la conac, despre cum contesa folosea păsări pe post de spioni. Emma încerca să-şi dea seama ce-ar trebui să

facă, dar chiar atunci auzi zgomot de paşi venind spre ea prin pâlcul de pini; îl auzi de îndată pe Gabriel strigând-o, şuierând mânios:

– Dă-te jos! Acum!

Coborî de pe bolovan, împiedicându-se şi julindu-şi palmele.

Gabriel scoase puşca sa cea lungă şi şi-o potrivi pe umăr. Pasărea se îndepărta de ei şi, deşi cu fiecare bătaie din aripi, se făcea tot mai mică, topindu-se în zare, Gabriel nu trase spre ea. O urmărea pur şi simplu cu privirea şi cu puşca aţintită, ca şi când o sfoară nevăzută lega pasărea de ţeava puştii. Cu fiecare secundă, Emma se agita tot mai tare, rugându-se ca Gabriel să tragă odată, ca şi când, dacă ar fi împuşcat pasărea, vina Emmei dispărea. În cele din urmă, bărbatul trase, chiar în clipa când pasărea nu se mai vedea decât ca un punct negru pierdut în albastrul cerului. Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic, iar Emma era convinsă că omul nu nimerise. Apoi, pasărea se răsuci prin aer şi căzu din înalt, drept în mijlocul pădurii.

Ceilalţi bărbaţi se adunaseră în jurul lui Gabriel, pe marginea stâncii.

– Unul dintre mesagerii ei. Pesemne, ştie.

– Poate. Gabriel îşi atârnă puşca la loc pe umăr. Singura noastră şansă e să ne mişcăm repede. Plecăm de îndată.

Ca unul, bărbaţii se făcură cu toţii nevăzuţi în pâlcul de pini.

Emma îl apucă pe Gabriel de mână. Era gata să izbucnească în lacrimi.

– Gabriel, eu am... E vina mea. Dena mi-a zis să cobor, dar am fost o proastă... N-am...

Gabriel îngenunche lângă ea. Fata se aştepta să fie furios. Misiunea era deja periculoasă; acum pericolul sporise şi mai mult. Omul o privea şi Emma văzu atunci că Gabriel era pur şi simplu dezamăgit. Cumva, lucrul acesta o făcu să se simtă şi mai rău.

– Dacă, într-adevăr, corbul acela ne urmărea înseamnă că ne-a tot urmărit încă din sat. Faptul că te-a văzut pe tine nu contează. Haide.

Gabriel se întoarse cu spatele, astfel încât Emma să se poată urca în spinarea lui. Fata îi cuprinse grumazul şi-şi lipi obrazul de umărul lui, iar el se ridică şi o luă spre munte. Pe faţa Emmei şiroiau lacrimi fierbinţi, iar visele de mărire pe care le avusese cu o clipă înainte, despre cum avea să se mândrească în faţa lui Kate şi a lui Michael începură acum s-o bântuie. Îşi promise că de-acum va fi mai înţeleaptă. Va face tot ce-i va cere Gabriel, va face orice sacrificiu doar ca să poată să-şi revadă fraţii. Va fi mai bună.

Emma închise ochii şi se lăsă purtată, fără efort, spre vârful muntelui.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Bătălia din Orașul Mort

Hamish refuzase să iasă din lac. Stătea acolo, cu apa întunecată acoperindu-l până la mijloc, cu un cuțit într-o mână, țipând la secretar și la strigoii lui să vină după el, dacă au curaj. Dar probabil că ceva îi atinse un picior, pentru că scoase un scâncet și printr-un salt uimitor de agil, ieși din lac. Au sărit pe el și l-au legat imediat. Chiar și cu piciorul unui strigoi care-l apăsa pe gât, tot continua să-i înjure.

Secretarul îl ignoră. Rânjind victorios spre Kate, făcu un semn înspre scări, cu capul său în formă de ou, iar *morum cadi* îi ridicară în picioare pe pitici și porniră cu toții spre Orașul Mort.

Kate și Michael, singurii care nu aveau mâinile legate, fură lăsați să meargă unul lângă altul, în mijlocul grupului. Wallace și Fergus cel cu barba albă erau în frunte, iar Hamish,

care părea să fie târât, judecând după protestele pe care le făcea la fiecare pas, era ultimul.

– Kate...

– Știu. O să fie totul bine.

– Întotdeauna spui asta. În ce fel o să fie totul bine?

Kate trebui să recunoască faptul că Michael avea dreptate.

– Nu știu, dar o să fie. Voi găsi eu ceva.

Îl luă de mână și, pentru câteva clipe, merseră în liniște, ascultându-l pe Hamish cum îi înjura pe strigoi în spatele lor.

– Deci, ce ai văzut? întrebă Michael și mai încet decât înainte. Ce începuseși să-mi spui?

Kate deschise gura să-i spună despre mama lor, dar cuvintele care ieșiră fură:

– L-am văzut pe... doctorul Pym.

– L-ai văzut pe doctorul Pym? În trecut?

Kate fu nevoită să-i atragă atenția că vorbea prea tare, dar el continuă, vorbind șuierător:

– Vai, Kate, dar asta nu e o coincidență. Absolut deloc! Șansele ca acest lucru să se întâmple ar fi... Ei bine, am nevoie de un calculator, dar este foarte, foarte puțin probabil ca acea carte să te ducă la doctorul Pym. Mai bine spune-mi totul.

Așa că, în timp ce urcară scările circulare, ca un tirbușon gigant, fata îi povesti lui Michael despre doctorul Pym și despre orașul înzăpezit pe care îl văzuse pe geam. Dar deși își poruncise – „Spune-i pe cine-ai văzut, merită să știe" – de fiecare dată când începea să-i zică, era cuprinsă de o teamă inexplicabilă. Până la urmă, nu spuse nimic despre asta și amintirea revederii mamei ei rămase ascunsă în sufletul fetei.

– Uimitor, spuse Michael. Pune el ceva la cale. Vreun plan vrăjitoresc; simt asta. Dar cum a fost posibil să te întorci fără carte? Ai nevoie de ea ca să te poţi deplasa în timp. Pe de altă parte însă, cartea te-a dus la doctorul Pym şi nu ai avut nevoie de o fotografie pentru asta. E foarte curios totul.

– Şt...

Dintr-odată, Kate auzi ceva şi se uită peste umăr. Secretarul, gâfâind de la urcatul scărilor, venise în spatele lor.

– Despre ce vorbiţi voi, vrăbiuţelor?

– Despre nimic.

– O, sigur, sigur. Doar că sunt atât de fericit să vă văd din nou. Nu a fost prea bine că v-am pierdut în tuneluri. Nu-i puteam spune asta contesei. M-am gândit eu: „Unde se vor duce nişte vrăbiuţe aşa inteligente ca ei? După carte, bineînţeles". Aşa că am plecat fuguţa spre Oraşul Mort. Şi într-adevăr, aţi venit. V-am văzut pe voi şi pe piticuţi, fur-fur-furişându-vă. Tuşi violent şi scuipă ceva gri pe perete. Dar unde este sora cea mică? V-aţi separat? V-aţi pierdut? E moartă cumva? Ce păcat! Ţţţ ţţţ!

Auzindu-i aşa-zisa compasiune, Kate trebui să se lupte împotriva dorinţei fierbinţi de a-i face vânt pe scări. Îi strânse mâna lui Michael cu putere.

– Nu-l asculta, îi zise ea băiatului.

Urcară în linişte şi, o jumătate de oră mai târziu, intrară în Oraşul Mort.

Strigoii îi conduseră pe Kate, pe Michael şi pe pitici pe nişte alei cu gropi şi pline cu resturi de stânci sfărâmate, care şerpuiau printre zidurile dărăpănate ale unor construcţii

străvechi. Deasupra capetelor lor, zeci de lămpi cu gaz șuierau, aruncând peste împrejurimi o lumină galbenă-verzuie. Peste tot erau strigoi. Se părea că aceste corpuri vii, dar fără suflet, înveșmântate în negru, nu puteau fi numărate, atât erau de multe. Într-un final, grupul se opri la marginea a ceea ce Kate presupunea că fusese cândva piața principală. Patru cuști enorme fuseseră ridicate acolo, iar copiii priviră cum un rând de oameni slabi, cu ochii adânciți în orbite, erau băgați în ele, unul câte unul. Alți bărbați – cam cincizeci în total – erau îngrămădiți în celelalte cuști. Stăteau jos sau în picioare, părând absenți, semănând mai mult cu niște fantome decât cu oameni. Cu toate acestea, când începură să conștientizeze prezența piticilor și, mai mult – sau, cel puțin, așa i se păru lui Kate – a ei și a lui Michael, oamenii se adunară la barele cuștilor, uitându-se fix la copii cu ochii mari și adânciți în orbite.

Secretarul dădu un ordin printre dinți, iar ea și Michael fură despărțiți. Michael și piticii fură mânați spre cuști, în timp ce secretarul, prinzând-o pe Kate de încheietură cu mâna lui cleioasă, o trase spre una dintre clădirile în paragină care încercuiau piața.

O duse într-o încăpere de la etajul doi și închise ușa.

– Ia un loc, draga mea!

Camera nu avea în ea decât două scaune, un birou și o lampă cu gaz care atârna de un lanț din tavan. Dispunerea mobilei, combinată cu aerul de autoritate ofensată al secretarului îi amintiră lui Kate de biroul domnișoarei Crumley, de la orfelinat. Oare acum cât timp fusese asta? Acum o lună, un an? Oare s-a întâmplat deja? Bineînțeles, biroului

domnișoarei Crumley nu-i lipsea un perete, așa cum îi lipsea acestuia. Kate se îndreptă spre margine, sperând să-l vadă pe Michael în piața de jos.

Secretarul lovi în birou cu palma, speriind-o pe Kate.

– Vrăbiuțele ar trebui să facă ce li se spune. Acum, te roooog, ia un loc!

Kate veni și se așeză cu silă față în față cu el.

Bărbatul își încrucișă brațele și încercă să zâmbească. Atunci văzu Kate o pasăre mică, galbenă scoțându-și capul din jacheta lui. Capul și ciocul fură vizibile doar o clipă, apoi dispărură. Bărbatul păru să nu fi observat. Se holba la Kate cu o expresie înfometată a feței.

– Așadar, draga mea, ai deschis seiful?

Kate dădu din umeri.

– Nu știi ce înseamnă asta, nu-i așa? Dar eu știu. Nu am văzut-o? Îhî, am observat în clipa în care ai sosit. Am observat chiar înainte să vadă contesa. În timp ce vorbea, degetele i se strângeau convulsiv. Primul pitic pe care l-am prins ne-a spus cum ai deschis tu seiful, atunci când nimeni altcineva nu reușise să o facă. Cum ai atins cartea și paf! ai dispărut. Apoi te-ai întors, dar fără carte. Doar tu. Nătângul de Hamish n-a fost prea fericit când s-a întâmplat asta, nu-i așa? Țțț țțț! Deloc nu a fost fericit. Dar – și-i oferi lui Kate unul dintre zâmbetele lui hidoase – revenind înapoi la treburile noastre, ce s-a întâmplat, mai exact, odată ce ai atins cartea? Și te rog, spune-mi totul cu detalii.

Kate nu spuse nimic.

– Nu vorbești? Bineînțeles, ești atât de curajoasă! Atâta tărie de caracter. Dar... Se întoarse și fluieră. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise și intră un strigoi care ducea o arbaletă rudimentară. Se poziționă în spatele lui Kate, înspre locul unde ar fi trebuit să fie peretele, țintind arbaleta spre piață. Kate privi îngrozită în timp ce potrivi o săgeată în arbaletă și se pregăti să tragă.

– Ce face?!

– Va omorî pe cineva. Acum, nu o să încerc să te mint că îl voi răni pe fratele tău. Amândoi sunteți mult prea valoroși ca să fac asta. Cu toate acestea, pentru fiecare întrebare la care nu-mi răspunzi, el o să omoare câte un bărbat din Cambridge Falls, fără îndoială tatăl iubit al vreunuia dintre copiii drăgălași pe care i-ai întâlnit acasă la contesă. Înțelegi?

Kate încuviință din cap, încă șocată.

– Perfect. Deci, ai atins cartea și...?

– Am... călătorit în trecut.

– Vezi, nu a fost greu. Când în trecut?

– Nu sunt sigură. Câțiva ani, cred.

– Și?

– Și m-am întors.

Secretarul lătră un ordin la strigoi, șocând-o pe Kate cu vocea lui aspră:

– Omoară unul!

– Stai! Stai! Bine... Doctorul Pym era acolo.

– Aha! Deci bătrânul vrăjitor și-a băgat coada în asta. Bănuiam eu. Un adversar puternic. Foarte puternic, într-adevăr.

Şi probabil că nu a fost prima oară când micuţa pasăre l-a întâlnit pe doctor, hmm? V-aţi cunoscut şi mai înainte?

– Da, spuse Kate încet.

– Lucrurile încep să se limpezească. Şi a mai asistat şi altcineva la această reuniune frumoasă?

Kate ezită. Secretarul ridică o mână.

– Da. Mai era... o femeie.

– O femeie. Ai recunoscut-o?

Kate dădu din cap în semn că nu.

– Deci era doar o femeie oarecare, fără importanţă. Hmm. Se scărpină în cap cu o unghie ruptă, apoi se uită la strigoi. M-am răzgândit. Omoară-l pe frate!

Strigoiul aduse arbaleta la nivelul umărului într-o clipă.

– Nu! Îţi spun tot! Te rog!

Secretarul ridică un deget. Silueta înveşmântată în negru a strigoiului se opri.

– Era... mama.

– Mama ta? Asta este foarte ciudat. Cu siguranţă e extrem de ciudat... Spunând acestea, luă dinăuntrul jachetei pasărea mică şi galbenă şi începu să o mângâie pe cap, vorbindu-i pe un ton alintat. Ce face, dragostea mea? De ce mama fetei? Cum ar... Secretarul începu să chicotească. Da, da, bineînţeles. Ingenios şi elegant. Deştept bătrân!

Apoi băgă pasărea la loc în jachetă şi-i oferi lui Kate cel mai larg şi mai dezgustător zâmbet de până acum, spunându-i:

– Ei bine, dacă într-adevăr cartea se află în trecut, va trebui să te duci şi să o aduci, nu-i aşa, draga mea?

– Despre ce vorbeşti? E imposibil! Nu pot!

– A, da, căci cum te poți întoarce în trecut ca să recuperezi cartea, dacă ai nevoie de carte ca să te poți întoarce în trecut? Nu prea are sens, nu-i așa? E o enigmă. O ghicitoare. Să-ți spun eu?

Sări de pe scaun, ocoli biroul repede până ajunse în fața lui Kate; o prinse de umeri și se uită în ochii ei.

– Ai avut viziuni, nu-i așa? Ți s-au întâmplat lucruri pe care nu ți le poți explica. Asta din cauză că o parte din carte trăiește acum în tine. Tu, frățiorul și surioara ta sunteți cei aleși. Iar *Atlasul* te-a marcat deja pe tine!

Kate era ametită de atâtea lucruri noi. *Atlasul*. Era prima oară când auzise numele.

– Cum adică... cum adică m-a marcat?

Kate nu-și putu stăpâni tremurul din voce.

– *Atlasul* este un ocean de putere. Câteva picături din el curg acum prin venele tale. Oare păsărica mică nu simte asta?

Oricât de mult și-ar fi dorit Kate să-i spună bărbatului acestuia cu părul soios că nu-l credea nu putea să o facă. Încă din noaptea aceea din orfelinatul din Cambridge Falls, când întunericul a ieșit din carte și s-a strecurat în degetele ei, a știut că ceva se schimbase la ea.

– Vrei să spui că pot călători în timp?

Secretarul râse aspru și îi dădu drumul. Kate simți că sângele i se întoarce în umeri. Bărbatul începu să meargă încolo și încoace, trăgând de degete în timp ce făcea asta.

– Nu, nu, nu, nu, nu! Singură, nu se poate, nu se poate! Dar cu ajutorul unui vrăjitor sau vrăjitoare cu puteri mari? Da, este posibil. Vezi ce a făcut bătrânul? A vrut să ascundă

Atlasul de contesă și de stăpânul ei. Unde putea fi mai în siguranță decât în trecut? Așa că aruncă o vrajă asupra vrăbiuței și o trimise înapoi în timp. Apoi o face pe vrăbiuță să lase cartea la el, gândindu-se că ei doi o pot recupera oricând doresc.

– Dar va dispărea! strigă Kate. Deja a dispărut!

– Așa e, spuse secretarul, prefăcându-se că se gândește intens. Cartea nu mai există! S-a e-va-po-rat cu ani în urmă!

A zâmbit spre Kate, apoi a făcut ceva cu adevărat respingător – i-a făcut cu ochiul.

– Dar dacă bătrânul Pym o trimite pe vrăbiuță înapoi la doar o secundă după ce i-a adus cartea? Hmm? Ce zici de asta?

Kate înțelese, în sfârșit. Da, nu mai era cartea. Dispăruse la o jumătate de oră după ce o lăsase în trecut. Dar pentru jumătatea aceea de oră, nu contează acum câți ani, cartea aceea a existat. Doctorul Pym o va trimite, pur și simplu, înapoi, în acel moment.

– Dar cum mă poate trimite el în trecut?! Tot nu reușesc să...

Răbdarea secretarului era pe sfârșite.

– Oare vrăbiuța a surzit? Cartea este în ea, acum! Vrăjitorul o poate chema! Aplecându-se mai aproape, o mângâie pe Kate pe obraz cu un deget murdar. Trebuie să o fi legat de acest loc și timp cu aceeași vrajă care i-a produs amintirea, hmm? I-a fost mai ușor s-o aducă înapoi. Își ține păsărica din scurt, nu-i așa?

Kate făcea eforturi ca să pună totul cap la cap. În sala tronului, doctorul Pym îi făcuse ceva, o vrajă care a determinat

cartea (sau *Atlasul,* așa cum îi spunea secretarul) să o ducă într-un anumit moment în timp. Și cumva, aceeași vrajă o ținuse legată de acest timp, în așa fel încât odată ce îi dăduse cartea doctorului Pym fusese trimisă înapoi în momentul din care plecase.

Secretarul se plimba din nou de colo-colo, frecându-și mâinile.

– Ingenios! Ingenios! Să o ascundă în trecut! Crede că a păcălit-o pe contesă, că n-are decât să caute, dar n-o să găsească *Atlasul,* nu-i așa? Nu există! Numai că, din păcate pentru el, contesa are și ea puterea de a trimite vrăbiuța în trecut. Și o va face, draga mea. O, da, o va face.

– Dar – Kate ura faptul că trebuia să-l întrebe pe acest netrebnic ceva, mai ales asta, dar nu se putu abține – de ce era mama mea acolo?

– De ce? De ce? Dar asta este partea cea mai importantă! țipă el entuziasmat. Da, este un detaliu ingenios. Vezi tu, vulpea șireată și bătrână știa că, într-o bună zi, va trebui să recupereze cartea; chiar și cu puterea ei în tine, tot nu este o treabă ușoară să te trimită cineva în timp. Înainte, vrăjile lui puteau împrumuta din puterile *Atlasului.* Acum poate să o facă numai vrăbuița. Asta complică lucrurile. Este nevoie de o legătură emoțională puternică cu momentul în care trebuie să ajungi. O legătură, da? Așa că, ce a făcut doctorul cel înțelept? Ți-a dăruit o amintire care să le întreacă pe toate celelalte, una care să rămână vie în inima ta. Ți-a dat-o pe mama ta.

Kate nu îndrăznise să se mişte. Reuşise să se controleze, până atunci, prin puterea voinţei, dar în acel moment avu impresia că propria ei fiinţă se destrăma în bucăţele.

Chiar în acel moment se auzi un croncănit, iar ceva mare şi negru intră prin locul unde lipsea peretele şi se prăbuşi pe podea. Strigoiul îşi întoarse arbaleta, dar secretarul strigă:

– Nu!

Era o pasăre neagră, imensă. Creatura era rănită şi se agita, mişcându-se în cercuri şi scoţând croncănituri disperate.

– Ceva nu e în regulă, spuse secretarul. Chemaţi trupele. Fortificaţi intrările...

Ordinele sale fură întrerupte brusc de un şuierat şi o lovitură surdă, iar în clipa următoare, capătul întunecat al unei săgeţi ieşea din pieptul strigoiului. Creatura căzu în genunchi; un fum rău mirositor se ridică şuierând din rană.

– UN ATAC! ţipă secretarul. Suntem atacaţi!

Trupa lui Gabriel intrase în oraş prin nord, o zonă cufundată în întuneric. Doi strigoi care stăteau de pază fură răpuşi de săgeţi, iar un altul de sabia lui Gabriel. Emma era uimită de cât de silenţios se puteau deplasau bărbaţii masivi, plini de arme. Erau ca nişte umbre mortale, aşa cum se mişcau printre clădirile în ruină şi o încânta pe fată faptul că se afla acolo, cu ei.

Gabriel îi opri pe toţi lângă un perete distrus pe jumătate, la distanţă de o stradă de centrul oraşului. Erau destul de aproape de lămpile cu gaz ca să poată vedea limpede, iar Emma putea auzi, în piaţă, ţipete şi sunete de lovituri.

Emma văzu bărbaţii împrăştiindu-se, dispărând pe alei şi prin clădiri pentru a ocupa poziţii strategice în jurul pieţei.

Dena era lângă ea. Gabriel le lăsase pe amândouă în grija unui războinic tânăr, care era doar cu câţiva ani mai mare decât ele, dându-i ordine stricte să le ţină departe de luptă, odată ce aceasta urma să înceapă.

Dena o împunse pe Emma cu un deget în coaste iar cele două, băiatul, Gabriel şi încă vreo şase oameni se strecurară printr-o crăpătură din zid într-o încăpere a unei clădiri care se afla la marginea pieţei.

Emma îşi aduse aminte de o noapte cu câteva luni în urmă. Ea, Kate, Michael şi ceilalţi orfani de la Casa de Copii Edgar Allan Poe fură duşi la un meci de baseball în Baltimore. Emma nu-şi amintea nimic din meciul de baseball, dar îşi aducea aminte de pasajul întunecat prin care trecuseră, zgomotele înăbuşite ale mulţimii şi explozia bruscă de lumină atunci când au intrat pe stadion.

Erau cel puţin trezeci şi şase de *morum cadi* în piaţă, cei mai mulţi adunaţi în jurul a patru cuşti mari. Emma putu vedea în jur de cincizeci de bărbaţi cu un aspect bolnăvicios, înghesuiţi în cuşti. Imediat, inima ei se umplu de milă. Fata se gândi la contesă în ţinuta ei de gală, producând iluziile unor baluri în conacul din Cambridge Falls. Ar fi trebuit să o încuie şi pe ea cineva într-o cuşcă, să vadă cum e! În imaginaţia ei, Emma merse mai departe şi o puse şi pe domnişoara Crumley în aceeaşi cuşcă. Îşi dădea seama că directoarea orfelinatului nu făcea parte din aceeaşi categorie de răutate ca şi contesa, dar atâta vreme cât Emma putea încuia oameni, în imaginaţia ei, se gândi, de ce nu?

Privirea Emmei se opri asupra unui grup de chipuri din cușca cea mai îndepărtată. Aveau jumătate din dimensiunile oamenilor și, pentru o clipă, Emma crezu că erau copii. Apoi observă bărbile și mușchii brațelor și ai picioarelor și realiză că se uita la un grup de pitici. Emma se gândi că, dacă Michael ar fi fost aici, ar fi suferit ceva de genul a nouăsprezece atacuri de cord. Ea personal nu putea vedea ce mare lucru era cu ei. Erau mici de înălțime, într-adevăr, iar bărbile lor erau destul de amuzante, dar nu avea de gând să înființeze un fan club doar din cauza asta. În timp ce reflecta la toate acestea, cel mai mare dintre pitici, cel cu barba blondă și murdară, care îi înjura necontenit pe strigoi, se dădu la o parte, iar Emma nu își putu abține un sunet de uimire.

Ignorând șuieratul supărat al războinicului tânăr, Emma trecu în fugă pe lângă Dena și se îndreptă spre spărtura din zid, acolo unde Gabriel stătea în genunchi. Pregătise o săgeată groasă și neagră în arcul său. Emma îl prinse de braț și-i arătă ceva în piață. Tot ce putea face era să nu înceapă să țipe. În cușca cea mai îndepărtată – stând printre pitici, purtând haine pe care Emma le mai văzuse pe el de mii de ori înainte și o expresie a feței din care chiar și de la distanță puteai distinge uimirea și teama – se afla fratele ei Michael. Un pitic cu barba neagră stătea lângă el, ținându-și o mână pe umărul băiatului.

Gabriel încuviință din cap, lăsând-o pe Emma să înțeleagă că îl văzuse deja pe Michael, iar apoi arătă spre o clădire din partea cealaltă a pieței.

Întreaga fațadă a clădirii lipsea, astfel încât Emma putu să vadă încăperile. Acolo, la al doilea etaj, stând între un strigoi

și o siluetă într-un costum, pe care o recunoscu imediat ca fiind secretarul contesei, se afla Kate.

Nenumărate întrebări se învârteau prin mintea Emmei. Cum și de ce ajunseseră fratele și sora ei aici? Oare erau teferi? Cum îi găsise secretarul?

Aerul fu străpuns de un croncănit prelung și o siluetă neagră căzu din întuneric în camera în care era ținută Kate. Se auzi o ușoară vibrare a arcului în momentul în care Gabriel trase săgeata. Strigoiul care se afla în aceeași încăpere cu Kate se împletici și căzu. Apoi – totul se petrecea foarte repede acum – secretarul scoase un țipăt sugrumat, după care se iscă o salvă de împușcături, se auzi zgomotul a zeci de săgeți eliberate din arcuri, precum și sunetele înfundate pe care acestea le scoteau când își întâlneau țintele, iar totul se transformă în haos și gălăgie. Aruncându-și arcul, Gabriel își scoase sabia din teaca de la spate, apoi, cu un strigăt fioros de luptă, se năpusti afară prin spărtura din zid. Lupta începuse.

Kate era întinsă pe burtă lângă corpul nemișcat al strigoiului. Un lichid întunecat, rău mirositor se scurgea din rana lui.

– Vrăbiuță! Secretarul era ascuns sub birou. Fugise la loc sigur în primele momente ale atacului. Vino aici!

Kate îi ignoră. Sprijinindu-se în coate, se târî până când putu vedea clar tot ce se petrecea în piață. Era o adunătură de siluete întunecate, care se luptau; se auzeau strigăte și țipete, sunetul de metal pe metal, și, mai presus de toate, urletele inumane ale strigoilor. Kate avu deja obișnuita senzație de slăbiciune, simți că nu putea respira și, spre uimirea

ei, descoperi că era furioasă. „Nu este real!" își spuse. Furia ei trebuie să-i fi dat putere, căci, deși țipetele strigoilor erau la fel de îngrozitoare, mâinile invizibile care păreau că o sufocă dispărură aproape imediat.

Respirând adânc, Kate îi spuse, în gând, lui Gabriel, mulțumesc.

Scrută cu privirea scena de jos, din piață, încercând să distingă ceea ce se întâmpla. Cine se lupta cu cine? Cum de nu se loveau cu toții, unii pe alții, din greșeală? Apoi, când observă capetele descoperite ale atacatorilor și fu cuprinsă de un sentiment de ușurare că aceștia erau oameni, nu vreo specie ciudată de oameni-cârtiță – nu era sigură dacă exista așa ceva; trebuia să-l întrebe pe Michael – îl văzu pe Gabriel.

Acesta se afla în partea cea mai aglomerată a luptei, croindu-și drum cu sabia în rândurile strigoilor. Părea de neoprit și faptul că fata îl văzu așa îi dădu speranțe. Însă numai pentru o clipă, întrucât în timp ce Gabriel nimicea rândurile strigoilor, fata observă că din ce în ce mai multe astfel de creaturi, care țineau de armata contesei, pătrundeau în piață. La începutul bătăliei, numărul oamenilor lui Gabriel și cel de *morum cadi* era cam același, dar cu fiecare secundă care trecea, balanța se înclina în favoarea strigoilor. Oamenii lui Gabriel urmau să fie curând înconjurați complet și atunci s-ar fi sfârșit totul.

– Kate!

Vocea lui Michael străbătu până la Kate, iar aceasta își întoarse privirea la stânga, înspre cuști. Michael și Wallace stăteau mai la o parte de oamenii și piticii care se înghesuiau

la barele cuștii. Michael sări, arătă înspre luptă și strigă ceva. Nu se auzi ce spusese, dar Kate înțelese și așa. Îl văzuse pe Gabriel și credea că vor fi salvați. Nu putea vedea că Gabriel și oamenii lui erau condamnați. Aveau nevoie de ajutor. Aveau nevoie de două-trei ori mai mulți oameni.

Lui Kate îi veni brusc o idee. Se întoarse la strigoiul mort și îi căută în tunică. Cadavrul era de o rigiditate anormală și rece; simplul fapt că îl atinse îi provocă greață, dar își împinse mâna între corpul lui și podea, pipăind de-a lungul cingătorii strigoiului. Mai devreme, când acesta intrase în cameră, fata auzise un clinchet ușor. „Haide, se gândi ea, haide..." Mâna fetei se încleștă pe un mănunchi de chei.

Apoi ceva greu se lovi de ea.

– Nu, nu! Rea vrăbiuță! Rea, rea, rea!

Secretarul se aruncase peste fată. Mâinile lui soioase căutară să-i prindă încheieturile. Răsufla din greu, iar Kate îi putea simți pe obraz respirația caldă și sudoarea. Kate se luptă să se elibereze, dar bărbatul era mult mai puternic decât ea.

– Trebuie să fii pedepsită, da. Neascultătoareo! Contesa are metodele ei: Unele care să te facă să asculți. Vrăbiuțele rele trebuie să învețe...

Încă mai șuiera printre dinți amenințări când Kate își întoarse capul și-l mușcă de ureche. Avea un gust rău, de transpirație. Bărbatul țipă, dar fata continuă să muște din ce în ce mai tare, până când simți gust de sânge în gură, iar secretarul îi dădu drumul la mâini. Apoi, folosindu-și toată forța, încercă să-l împingă de pe ea. Plănuise doar să-l dea la o parte de pe spatele ei, dar fata îi auzi țipătul schimbându-se și se uită

tocmai când acesta cădea în gol, prin locul de unde lipsea peretele. Fata se târî până la margine și îl văzu pe secretar zăcând nemișcat, două etaje mai jos. „Ei bine, se gândi Kate, așa îți trebuie." Apoi scuipă ca să-și limpezească gura.

Întorcându-se își bagă din nou mâna între strigoi și podea, prinse mănunchiul de chei și le trase afară. Apoi coborî scările, ieși din clădire și traversă piața.

Michael se strecură prin mulțimea de bărbați și de pitici, iar copiii se îmbrățișară stîngaci cu barele cuștii între ei. Fata voia să-l întrebe dacă era teafăr, dar nu aveau timp de asta.

– Gabriel e aici! începu Michael să spună. El...

– Știu. Are nevoie de ajutor.

Kate se uita la inelul cu chei; erau vreo șase. Va trebui să le încerce pe toate.

– Cheia argintie! Cea cu gaură în mijloc! Grăbește-te!

Vorbise unul dintre bărbați. Era la fel de sfrijit și de murdar, dar încă mai ardea o vâlvătaie în ochii lui adânciți în orbite. Ceva la bărbatul acesta i se părea familiar lui Kate.

– Grăbește-te, fetițo!

Cu degetele tremurându-i nervos, Kate încercă să potrivească cheia în încuietoare.

– Hei! Nu așa se face!

O mână cu degete păroase ieși dintre gratii și apucă mănunchiul de chei.

– Eu sunt regele, nu-i așa? Este normal ca eu să deschid ușa? Protocolul și toate alea!

– Încetează! țipă Kate. Nu avem timp de asta!

– Să încetez? spuse Hamish, fornăind pe nas și continuând să tragă de chei. Cine ești tu să-mi spui să încetez? Cine e regele aici?

– Ai grijă! țipă Michael.

Kate se uită în spatele ei. Un strigoi venea în fugă spre ea, cu sabia ridicată. Brusc, creatura se crispă și căzu. Două săgeți îi erau înfipte în spate.

– Vezi? Acum nu mai face pe țâncul răsfățat și dă drumul la – ah!

Hamish nu mai trăgea de chei. Wallace veni și, calm, îi dădu un pumn în burtă regelui său.

– Haide, spuse Wallace. Deschide ușa.

Kate potrivi cheia în broască, o suci și puhoiul de oameni începu să iasă din cușcă. Bărbatul care îi spusese ce cheie să folosească era printre primii care au ieșit.

– Eliberează-i și pe ceilalți, îi spuse el pe un ton poruncitor. Fă-o repede!

Apoi bărbatul ridică sabia strigoiului care o atacase pe Kate, strigă: „Urmați-mă!" și porni înspre inima bătăliei. Așa slăbiți și bolnăvicioși cum păreau acești bărbați cu câteva minute înainte, îl urmară, luând fiecare ce arme apucau – săbii, lopeți, topoare – pe măsură ce înaintau.

Hamish ieși clătinându-se, fără a-și fi revenit încă din lovitura primită, și îndreptă spre Wallace un deget gras ca un cârnat.

– O să ți-o primești înapoi, într-o bună zi, băiete! Să nu ai nici o îndoială în privința asta.

Apoi luă un topor, îi conduse pe ceilalți pitici în bătălie și atacă. Kate trebui să recunoască faptul că Hamish avea multe lipsuri, dar el nu era laș.

Michael aproape că o dărâmă pe Kate cu îmbrățișarea lui.

– Știu, îi spuse Kate în șoaptă, în timp ce îl strângea în brațe. Știu, e în regulă.

Wallace stătea la o distanță de câțiva metri de ei. Ridicase un târnăcop mic. Kate își dădu seama că nu avea de gând să-i lase singuri. Îl sărută pe Michael pe creștetul capului. Părul lui era nespălat și gras, dar fetei nu-i păsa de asta.

– Haideți. Trebuie să-i eliberăm și pe ceilalți.

– Dă-mi drumul!

– Gabriel a spus...

– Fratele și sora mea au nevoie de ajutorul meu!

În clipa în care Gabriel și ceilalți bărbați au atacat piața, Emma porni să-și caute frații. Kate și Michael erau prin apropiere și aveau probleme. Emma nu avea de gând să stea cu mâinile în buzunare și să nu facă nimic. Urma să-l elibereze pe Michael din cușcă (nu știa prea bine cum o să facă asta), apoi ei doi s-ar fi dus să o salveze pe Kate de secretar (nu știa prea bine nici cum o să facă asta, dar probabil că ar fi implicat o scenă în care ea era incredibil de curajoasă, în timp ce Michael își nota cine știe ce prostie în jurnal) pentru ca, în final, să fie din nou toți trei împreună (de asta era absolut sigură). Numai că exista o problemă. Tânărul războinic, cel care fusese numit gardianul ei și-al Denei, o prinsese pe

Emma în timp ce încerca să fugă și acum ținea fata, care se lupta să se elibereze, la jumătate de metru de pământ.

– Trebuie să-mi dai drumul!

– Gabriel vrea ca tu să... Oprește-te!

O prinse pe Dena de gleznă chiar când se cățăra prin spărtura din zid, cu un cuțit în mână, încercând, în mod evident, să se alăture luptei.

– Dă-mi drumul! O să omor un strigoi!

– Iar eu trebuie să-mi ajut fratele și sora!

Au continuat așa câteva minute, iar cele două fete se împotriviră, implorară, amenințară. Emma îl avertiză pe băiat (care chiar era doar un băiat) că va număra până la cinci și, dacă nu-i va da drumul, va face să-i pară foarte, foarte rău; apoi îl anunță că va număra până la zece, dar că nu-i va da mai mult timp (Emma știa că băiatul urma ordinele lui Gabriel, așa că nu credea că era drept față de copil să-l muște și să-l lovească, lucru care făcea ca amenințările ei să pară neserioase). Dena făcea cam același lucru în partea cealaltă a tânărului războinic, trăgându-l de degetele mâinii cu care o ținea și băgându-i unghiile în carne. Băiatul se întreba ce făcuse de-l pedepsise Gabriel în felul acesta, când se auzi un șuierat jos și răgușit.

Toți se întoarseră în același timp. Strigoiul stătea acolo, cu sabia scoasă din teacă, și-i privea.

Într-o clipă, tânărul luptător le dădu drumul Emmei și Denei și își trase sabia din teacă. Dar fetele îl dezechilibraseră, așa că se împletici în spate, împiedicându-se de o grămadă de gunoi, și căzând chiar în clipa în care sabia strigoiului despică

aerul la câțiva milimetri de el. Fără să se gândească, Emma apucă o piatră. Strigoiul se pregătea să-l omoare pe băiat, când piatra îl lovi și ricoșă din capul său, atrăgându-i atenția. În aceeași clipă, Dena atacă din partea opusă, înfigându-și cuțitul în piciorul strigoiului. Creatura scoase unul dintre țipetele ei teribile, care te lăsau fără aer, și o lovi pe Dena cu dosul mâinii. Strigoiul scoase cuțitul din picior și...

Se auzi un zgomot scurt și înfundat. Totul se opri. Creatura privi în jos. Tânărul luptător își înfipsese sabia în corpul lui. Băiatul se ridică, scoase lama, apoi o înfipsese din nou în corpul creaturii, punând-o la pământ. Cadavrul monstrului zăcea acolo, fumegând. Totul durase doar câteva secunde.

Tânărul războinic își șterse sabia pe spatele strigoiului, apoi se întoarse spre Emma și Dena.

– În regulă, îți voi găsi fratele și sora, apuse el, apoi se uită la Dena. Iar tu poți să mă ajuți să omor strigoii pe care îi întâlnim pe drum.

Cei trei ieșiră împreună din casa în ruine și se deplasară pe margina pieței. Grupuri de *morum cadi* continuau să iasă din părțile întunecate ale orașului, iar tânărul războinic se văzu nevoit să le oblige pe Emma și pe Dena să se ascundă, în timp de creaturile treceau pe lângă ei. La un moment dat, se auzi un zgomot asurzitor atunci când explodă o lampă cu gaz. Aceasta fusese aruncată înspre o clădire și stârni focul în partea opusă a pieței. Impresiile lor legate de luptă erau fragmentare și confuze, dar chiar și așa, deveni destul de evident că luptătorii lui Gabriel erau depășiți numeric cu mult.

Apoi se întâmplă ceva neașteptat.

Emma, Dena și băiatul se opriseră pe o alee dintre două clădiri în ruină și priveau la luptă cu inimile cât un purice, când un grup de bărbați dinspre cuști atacă. Emmei îi trebui o clipă ca să realizeze că bărbații aceia erau prizonieri și că reușiseră cumva să se elibereze. Următorul ei gând se întoarse spre Michael. Fusese eliberat și el? Era în siguranță oare? Din aleea în care se ghemuiseră ea și tovarășii ei de luptă nu putea vedea mai departe de cuști, dar din ce în ce mai mulți bărbați atacau. Erau cu adevărat o priveliște: slabi și jigăriți, mânuiau ce arme putuseră găsi și luptau cu o ferocitate pe care nici măcar oamenii lui Gabriel nu o puteau egala. Fuseseră prizonieri timp de mai bine de doi ani. Acesta era momentul lor.

Și nu erau singuri. Emma văzu piticul blond, flancat de alții asemenea lui, atacând în forță, fornăind și pufăind prin barba lui groasă. Intră, la propriu, ca un buldozer, într-o adunătură de strigoi, secerându-i la pământ, iar apoi, fără a se opri, începu să-și croiască drum cu sabia prin armata contesei. În loc să mai înconjoare armata lui Gabriel, trupele *morum cadi* erau acum obligate să se apere de atacatori și din față, și din spate. Soarta bătăliei se schimbase.

După ce deschiseseră și ultima dintre cuști și cel din urmă bărbat din ea mai mult se împiedică decât alergă spre luptă, Wallace îi făcu pe Michael și pe Kate să urce la etajul al treilea al unei clădiri care dădea spre piață.

– Priviți! strigă Kate atunci când cei trei se adunaseră la o fereastră aruncată în aer și putură vedea imaginea de ansamblu a luptei. Câștigă!

Cele două grupuri de bărbați – luptătorii lui Gabriel și prizonierii recent eliberați – își croiau drum în adunătura diformă de siluete negre, diminuând din dimensiunile ei în mod constant. O ceață gălbuie persista deasupra câmpului de luptă, lucru care o uimi pe Kate, până când aceasta își aminti vaporii dezgustători care ieșeau din corpurile strigoilor morți.

– Nu mai urlă atât de mult, spuse Michael.

Așa era. Aerul era străpuns din ce în ce mai rar de țipetele strigoilor; acest lucru se datora, în mare parte, faptului că – și asta era încurajator – erau din ce în ce mai puțini monștri. Chiar în acel moment, fusese curmat brusc urletul unuia dintre ei. Ecoul sunetului se auzi în toată peștera, înainte să se piardă în întuneric. Kate își ținu respirația. Următorul strigăt se auzi câteva secunde mai târziu, apoi fu urmat de încă unul și de încă unul. Dar acestea nu erau urletele înfiorătoare ale strigoilor *morum cadi;* strigătele veneau de la oameni, întrucât lupta se terminase, iar ei erau victorioși.

– Au reușit, spuse Kate uimită. Chiar au reușit.

– Și tu ai avut contribuția ta, fato. Ochii lui Wallace lucirăde duioșie sub sprâncenene lui groase. Fără prezența ta de spirit, lucurile ar fi mers într-o cu totul altă direcție. Da, fără îndoială că așa este.

– Țțț. Țțț. E mare păcat, spuse Michael și îi văzu pe ceilalți doi uitându-se la el de parcă își pierduse mințile. E păcat că nu am la mine aparatul de fotografiat. E un moment istoric.

Se auziră pași care se îndreptau spre ei. Wallace se răsuci, ridicându-și târnăcopul. Kate avu timp doar să vadă figura

care se năpusti asupra ei și să gândească: „Nu, nu se poate", iar Emma se aruncă în brațele ei. Ea era! Chiar era ea! Kate și Emma se îmbrățișară, se priviră, apoi se îmbrățișară și mai plânseră puțin. Până și Michael, a cărui demnitate de unic bărbat al familiei îl împiedica, de obicei, să pară prea exuberant, fu nevoit să-și dea jos ochelarii și să-și frece ochii din cauză că „îi intrase praf în ei".

– Emma, chiar tu ești; oh, Emma...

Kate continuă să-i rostească numele surorii ei, ținând-o strâns ca și cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată.

– Îmi pare atât de rău, spuse Emma cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Știu că ar fi trebuit să te ascult. Mi-ai spus să nu mă întorc, dar...

– Nu, gata. E în regulă. Acum ești aici.

– Da, dar ea nu te-a ascultat, sublinie Michael.

– Michael...

Kate îi aruncă o privire de avertizare.

– Ei, ce mai contează? spuse el, generos. Totul e bine când se termină cu bine, nu-i așa?

Și o lovi bărbătește pe Kate, peste umăr.

– Ești sigură că te simți bine? întrebă Kate. Cu adevărat bine?

– Da, sunt bine. Am fost cu Gabriel până acum. V-am văzut pe amândoi înainte să înceapă lupta, apoi te-am zărit pe tine în fereastra de aici. Apropo, aceștia sunt Dena și Nu-Știu-Cum-Îl-Cheamă.

Emma făcu un semn înspre cele două persoane care o urmaseră pe scări și pe care Kate de-abia acum le observa. Una din ele era o fată cu o părul negru și o expresie serioasă

a feței; nu era cu mult mai mare decât Emma. Cealaltă persoană era un băiat adolescent care ținea o armă intimidantă precum cea a lui Gabriel.

– Gabriel i-a spus să aibă grijă de noi, deși noi într-un fel l-am salvat...

– Hei!

– Acesta este Wallace! spuse Michael repede, arătând spre piticul care îi însoțea.

– Bună, spuse Emma, apoi se întoarse spre Kate. N-o să-ți vină să crezi tot ce s-a întâmplat...

– Wallace este pitic! spuse Michael cu un rânjet până la urechi.

– Mda, spuse Emma, puțin enervată de faptul că fusese întreruptă. Mi-am dat seama.

– Există pitici!

Emma își dădu ochii peste cap și mârâi a exasperare.

– Știam eu că așa o să facă.

– Povestește-ne ce ți s-a întâmplat, spuse Kate. Vreau să știu totul. Ce s-a întâmplat după ce ne-am despărțit?

– Așa! Deci, am ajuns la pod, la cel de funii, îți amintești, iar Gabriel se lupta cu acești strigoi și eu i-am salvat viața! Dar, după asta, am fost lovită de o săgeată în stomac!

– Vai! Am avut un vis în care te-am văzut rănită...

– Acum sunt bine. Gabriel m-a dus în satul lui – pe drum a trebuit să omoare un monstru; nu eram conștientă atunci, așa că nu l-am putut ajuta – și această înțeleaptă a satului, bunicuța Peet, m-a vindecat! Mi-a spus că l-ați găsit pe doctorul Pym! E adevărat? Aș vrea să o poți cunoaște pe bunicuța Peet, face parte din tabăra celor buni, ea...

Kate voia să-i spună să o ia mai uşor. Dar înainte să apuce să facă asta, se auzi un ţipăt sfâşietor din piaţă:

– PROŞTILOR!

Secretarul se urcase pe un morman impresionant de pietriş. Kate nu putea să creadă că încă mai era în viaţă şi cu atât mai puţin că se mai şi mişca, şi văzu cum bărbaţii – care, odată terminată lupta, începuseră să se îngrijească de răniţi – se opriseră din ceea ce făceau şi se uitau la el.

Secretarului îi sângera o rană de la cap, costumul lui era sfâşiat şi ceva nu era în regulă cu braţul lui drept, pe care îl ţinea îndoit şi sprijinit de corp. Bărbatul tremura de furie şi de ură; Kate putu vedea cum îi săreau stropi de salivă din gură când vorbea.

– Sunteţi nişte proşti cu toţii! Credeţi că vă puteţi opune contesei? Că o puteţi învinge? Nu aveţi habar de puterile ei! O să muriţi cu toţii! Cu toţii!

– Ce zgomotul acesta? întrebă Michael.

Kate ascultă şi, la început, nu auzi nimic. Ce tot spunea Michael... Se opri; se auzea un tropăit în surdină, în depărtarea oraşului, în întuneric. Sunetul se intensifica, iar Kate îşi dădu seama că se îndrepta spre ei. Uitându-se în jos, observă că bărbaţii din piaţă auziseră şi ei.

– O să muriţi! Cu toţii!

Sunetul se transformă rapid într-un zăngănit, o bătaie constantă. Fata îl simţi prin picioare. Fereastra vibra sub mâinile ei. Apoi Kate văzu întunericul din zare devenind fluid şi înaintând spre ei.

– Nu, spuse Wallace în şoaptă. Nu se poate...

– Ce? întrebă Kate în timp ce-l apucă de braţ. Ce se întâmplă?

– Uite! strigă Michael.

Valul întunecat ajunsese în zona lămpilor cu gaz. Kate privi spre locul acela şi simţi cum i se năruie toate speranţele.

Secretarul râdea isteric, sărind în sus şi-n jos.

– Da! Da! Da!

Erau sute de siluete gri-verzui, aduse de spate, fugind pe străzi, căţărându-se pe ruine, destul de aproape acum încât cei patru copii să poată auzi mârâiturile şi răgetele, sunetul pe care ghearele lor îl făceau pe piatră, dar şi zgomotul picioarelor care înaintau.

– Ce sunt aceştia? întrebă Emma.

– Sunt *salmac-tar,* spuse Wallace. Vrăjitoarea i-a chemat.

Kate mai văzuse, bineînţeles, asemenea creaturi. În visul ei, îl privise pe Gabriel cum se lupta cu una, în timp ce Emma zăcea inconştientă jos, în labirint. Aceştia erau monştrii orbi, cu ghearele ascuţite, care locuiau în adâncurile munţilor. Îşi aminti că Wallace le spusese că vrăjitoarea se aliase cu monştrii aceştia. Vrăjitoarea chemase aceste creaturi malefice pentru a le distruge.

– LA MINE! tună Gabriel. LA MINE!

„Nu!" se gândi Kate. Nu, trebuiau să fugă. Erau prea puţini. Erau obosiţi şi răniţi. Secretarul avea dreptate: urmau să moară cu toţii.

Dar se formase deja o linie de atac, cu Gabriel în centrul ei, şi fata putu vedea oameni şi pitici deopotrivă, ridicându-şi armele; apoi Gabriel, terifiant, sângerând din mai mult

de zece tăieturi diferite, păşi înainte, în aşa fel încât să stea în faţa liniei de atac, singur, aşteptând coliziunea iminentă.

– Ce face?! întrebă Michael. E nebun!

– Taci! ţipă Emma; vocea ei era disperată, tremura, dând la iveală teama pe care o simţea. Le arată că trebuie să fie curajoşi! El... el....

Emma se aruncă în braţele lui Kate, ascunzându-şi faţa la pieptul ei şi suspinând. Jos, creaturile intrară în masă în piaţă, mârâind şi şuierând ameninţător; Gabriel îşi ridică sabia; Emma îşi ascunse faţa mai adânc la pieptul lui Kate...

– *Brrrrrrrrrraauuuuhhhh!*

Instinctiv, capul lui Kate se întoarse spre locul de unde venea sunetul. Se auzise de undeva din întuneric. „Un corn, se gândi. Se auzise un corn."

– S-au oprit! spuse Emma.

Kate se uită spre piaţă. Creaturile *salmac-tar* erau la distanţă de câţiva metri de Gabriel; erau atât de mulţi încât umpluseră piaţa. Dar masa aceea de creaturi care mârâiau ameninţător se oprise într-adevăr şi se întoarse spre locul de unde se auzise sunetul cornului.

– Clopoţeii iadului, spuse Wallace, iar Kate observă că zâmbea larg. Era şi timpul!

– *BRRRRRUUUUAAAAAHHH!*

Michael scoase un chiuit (semăna foarte mult cu un „Uraaa!") şi sări, arătând cu degetul:

– Uite uite uite uite! Uite cine este!

O siluetă scundă alerga pe una dintre străzile luminate slab. Era acoperit din cap până în picioare de o armură neagră,

astfel încât numai faţa şi barba îi erau vizibile (cu împletiturile din barba lui lovindu-se de platoşă în timp ce alerga), avea un topor mare şi lucios într-o mână şi un corn de culoarea osului în cealaltă. În ciuda întunericului şi a distanţei, Kate îl recunoscu imediat:

– E căpitanul Robbie!

– Cine? întrebă Emma.

– E prietenul nostru! spuse Michael. Ei bine, e adevărat că ne-a aruncat în închisoare, dar urma pur şi simplu protocolul. Nu-l poţi învinui că a urmat...

– De ce a venit singur? îl întrerupse Emma. O să fie ucis. Piticii sunt aşa de proşti!

Înainte ca Michael să poată protesta, căpitanul Robbie ajunse la marginea pieţei, se opri, se propti bine pe picioare şi mai suflă încă o dată în corn.

– *BRRRRRUUUUUAAAAAAHHHHHH!*

Sunetul se propagă în peşteră, ecoul auzindu-se din ce în ce mai slab, apoi se stinse de tot şi se aşternu liniştea. Nimeni nu se mişca: nici *salmac-tar,* nici oamenii lui Gabriel, nici Wallace, Dena, tânărul războinic sau cei trei copii.

Apoi auziră şi ei – un zgomot de metal zăngănind, ritmat, intensificându-se până când legiuni de pitici ieşiră din întuneric, umplând străzile, cu topoarele lor ridicate reflectând lumina lămpilor, cu armurile lor scârţâind, cu sunetul ritmat al trupelor în mişcare, dând un sentiment de siguranţă. Când ajunseră la marginea pieţei, căpitanul Robbie dădu un ordin. Trupele se opriră.

– Ce face? întrebă Emma. Trebuie să atace! Trebuie să omoare chestiile acelea! Piticii sunt atât de pro... Uau!

Kate se întinse după sora ei. Întreaga clădire începuse să se clatine. Dena se poticni peste tânărul luptător și amândoi căzură. Uitându-se pe fereastră, Kate văzu că întreg orașul se cutremura.

– Ce se întâmplă? țipă Emma, încercând să acopere tumultul cu vocea.

– Să fiu al naibii! zise Wallace. E un afurisit de cutremur! Țineți-vă bine!

– Nu! Michael se ținea de marginea geamului așa cum te ții de marginea unei corăbii, în timpul unei furtuni pe mare. E doctorul Pym!

Arătă cu degetul, iar Kate și Emma îl văzură pe vrăjitorul cu păr alb, stând pe o clădire, cu brațele ridicate.

– El provoacă cutremurul!

– De ce mama naibii? țipă Wallace. O să ne omoare pe toți!

– Kate!

Emma o trase de mână, iar Kate se uită spre piață. La început, nu înțelese; cea mai mare parte a monștrilor părea să dispară. Apoi își dădu seama că se deschisese pământul sub ei. De-abia realiză acest lucru, că jumătate din grupul monștrilor fu înghițit de pământ, dispărând în întuneric. La fel de repede, fisura se închise, cutremurul se opri, iar clădirea în care se aflau copiii încetă a se mai clătina. Kate se uită la doctorul Pym. Bătrânul își lăsase brațele în jos și își scoase calm pipa. Kate își spuse că nu se va mai îndoi niciodată de puterea vrăjitorului.

– Pitici – căpitanul Robbie își ridică toporul în timp ce spuse asta – ATACAAAAAAAAȚI!

Creaturile *salamac-tar* care mai rămăseseră se întoarseră și o luară la goană.

– Nu! Nu! Secretarul sărea în sus și-n jos, rupându-și părul din cap, și așa destul de puțin. Luptați! Trebuie să luptați!

Dar țipetele lui erau de prisos. *Salmac-tar* se călcau în picioare încercând să fugă, panicați. Gabriel și oamenii lui se dădură la o parte ca să lase piticii care atacau să treacă, și peste toate acestea – peste zăngănitul armurilor, tropăitul cizmelor, teama nebună a monștrilor – Kate putu auzi vocea căpitanului piticilor umplând peștera:

– Alungați-i, fraților! Alungați-i în adâncuri! Alungați-i! Alungați-i!

Și atunci Kate știu că, în sfârșit, bătălia se terminase.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Viziunea lui Kate

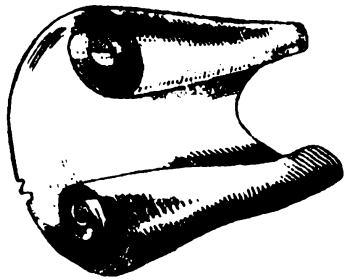

– Vedeţi voi, când Katherine a atins cartea, călătorind spre trecut – cu patru ani în urmă faţă de momentul prezent, care pentru voi trei nu e cătuşi de puţin momentul prezent, întrucât aţi fost transportaţi deja cu cincisprezece ani în urmă – ea mi-a spus tot ce-avea să se-ntâmple, mi-a spus despre testamentul care avea să lipsească, despre cum Hamish avea s-ajungă rege et cetera et cetera... Aflând toate astea, m-am dus imediat la regina Esmeralda (mama lui Robbie şi a lui Hamish şi o foarte dragă prietenă de-a mea). Regina Esmeralda şi-a scris atunci, pe loc, testamentul, declarându-l pe Robbie urmaş la tron; a legalizat şi a pecetluit documentul, şi, împreună, l-am ascuns bine...

Doctorul Pym le povestea copiilor cum reuşise Robbie să scape din temniţa lui Hamish şi să ajungă în Oraşul Mort cu

un regiment întreg de pitici, gata de luptă. Erau cu toții acolo – copiii, doctorul Pym, Robbie și Gabriel – adunați laolaltă în încăperea unde, înainte de bătălie, secretarul o interogase pe Kate. Camera servea acum drept birou de informații, iar mesagerii mișunau pretutindeni într-un du-te-vino permanent; Robbie și Gabriel se adunaseră în jurul mesei, împreună cu un grup de bărbați și pitici care discutau în contradictoriu.

Copiii fuseseră chemați acolo fără să li se spună de ce – imediat ce se terminase bătălia, se duseseră toți trei în clădirea de vizavi de piață și-și povestiseră unii altora toate aventurile de care avuseseră parte. Imediat ce intră în birou, Emma se aruncă, pur și simplu, în brațele lui Gabriel, strigând: „Ai reușit!" În ceea ce-o privea, Kate și-ar fi dorit ca persoana răspunzătoare cu organizarea să fi ales un alt loc de întâlnire. În clipa când trecuse pragul, îi revenise pe deplin amintirea momentului îngrozitor când îl mușcase pe secretar de ureche și simțise gustul acru de transpirație amestecată cu sânge. Se-ntreba, acum, oare când se va putea spăla pe dinți.

– O să mă-ntrebați, continuă doctorul Pym (îi luase pe copii un pic mai la o parte) de ce-am așteptat atât de mult până să fac rost de testamentul reginei. Dar ăsta e punctul crucial – aveam nevoie de Kate, trebuia să intre în depozit, să atingă cartea și să mi-o aducă în trecut. Doar ascunzând cartea în trecut puteam s-o apăr de contesă. Și știam că, dacă voi avea răbdare, exact asta avea să se-ntâmple. Am așteptat, așadar. Și când am socotit că e timpul potrivit, i-am spus lui Robbie să-și cheme avocatul...

Doctorul Pym le dezvălui, apoi, locul unde se afla testamentul; fusese recuperat și analizat de o comisie de judecată și, totodată, de experți într-ale scrisului și amprentelor; e lucru știut că piticii sunt cât se poate de riguroși în privința protocolului (Michael dădu aprobator din cap), iar testamentul fiind, prin urmare, declarat autentic, căpitanul (acum regele) Robbie și-a strâns armata și a pornit spre Orașul Mort.

– Așadar, încheie doctorul Pym, e limpede ca bună ziua!

– Eu nu-nțeleg, zise Emma.

– Ce anume, draga mea?

– Nu-nțeleg nimic.

– Doctorul Pym a pus totul la cale, zise Kate. Știa că Hamish o să tragă cu urechea la tot ce vorbim noi în temniță. L-a păcălit și l-a făcut să ne ia pe mine și pe Michael în depozit. S-a asigurat că eu am s-ating prima cartea. A pus totul la cale.

– Dar – în tot acest timp, Michael luase notițe; acum se opri și-l întrebă pe vrăjitor – ați știut să faceți toate astea pentru că sora noastră călătorise în trecut și vă spusese ce avea să se întâmple? Atunci, în temniță, doar v-ați prefăcut că nu ne recunoașteți?

– Răspunsul e mai complicat aici, zise doctorul Pym, scărpinându-și gânditor bărbia. E mai complicat pentru că avem, acum, două variante ale trecutului. În trecutul inițial, eu nu știam nimic despre ce-avea să se-ntâmple în viitor și, fără îndoială, m-am bazat numai pe legătura despre care am văzut că există între sora voastră și carte. În trecutul rescris însă, cel care-a avut loc după ce sora voastră a înapoiat cartea și s-a întors în timp...

Kate îl privea pe vrăjitor. Acum simţea altceva faţă de el. Îi păcălise pe Hamish şi pe secretar, îl făcuse rege pe Robbie, îi salvase pe Gabriel şi pe bărbaţi; acum, Kate credea cu adevărat că doctorul Pym e de partea lor. Dar tot nu le spunea tot ce ştie: nu le spunea nimic despre părinţii lor, asta în primul rând, dar nici despre rolul pe care ea şi fraţii ei îl jucau în toată întâmplarea asta. Atunci, în sala tronului, le spusese că ei sunt copiii pe care-i aştepta. Iar secretarul spusese aproape acelaşi lucru, că ea, Michael şi Emma erau cei trei aleşi. Ce-nsemna asta? Ce anume le ascundea vrăjitorul?

–... Ştiam cum au decurs evenimentele în celălalt trecut, cel alternativ, zise doctorul Pym, şi dorindu-mi ca totul să se desfăşoare exact în acelaşi mod, am decis să mă comport ca şi când n-aş fi ştiut nimic despre ce avea să vină. Asta e varianta din trecut, Michael, pe care ne-o amintim tu şi eu. Katherine, călătorind în timp, e singura care-şi aminteşte trecutul original. Deci, ca să-ţi răspund la întrebare, în ceea ce priveşte amintirile tale, da, m-am prefăcut că nu vă recunosc atunci, în temniţă; în ceea ce-o priveşte pe sora voastră nu, n-aveam nici cea mai vagă idee cine e ea.

Michael se uită la el.

– Acum chiar că nu-nţeleg.

– Atunci nu trebuie să-nţelegi decât atât, zise doctorul Pym, oftând. Dacă sora voastră n-ar fi fost atât de dibace, eu şi regele Robbie am fi în continuare în temniţă, iar toţi oamenii lui Gabriel şi toţi cei din Cambridge Falls ar fi morţi acum.

– Aşa-i – Robbie venea spre ei, despărţindu-se de grupul adunat în jurul biroului –, iar dacă vreodată o să aveţi

nevoie de puterea mea sau a poporului meu, nu trebuie decât să cereţi.

Spunând acestea, proaspătul rege al piticilor făcu o plecăciune atât de adâncă în faţa lui Kate, încât vârfurile împletite ale bărbii lui măturară podeaua.

– Vă rog, zise Kate, roşindu-se cu totul. Nu faceţi asta. E stânjenitor. Şi oricum, Michael a făcut la fel de mult ca mine.

Robbie îşi îndreptă spatele.

– Da, drept este. Tuşi semnificativ în pumn şi continuă pe un ton formal: Michael Oricum-te-ar-chema-pe-numele-de-familie, faptul că l-ai mustrat pe Hamish pentru cât de ticălos a putut să fie mi-a amintit ce înseamnă să fii un pitic adevărat. În semn de apreciere, te numesc, aşadar, Păzitor Regal al Întregii Tradiţii şi Istorii a Piticilor.

Regele pocni din degete şi un alt pitic veni şi-i înmână o insignă pe care Robbie i-o prinse lui Michael în piept.

– Î-Înălţimea voastră... se bâlbâi Michael, aş-aş fi vrut să fi avut ocazia să pregătesc un răspuns...

Robbie îl bătu prietenește pe umăr.

– Ah, băiete, ai fi fost un pitic pe cinste, un pitic pe cinste.

Emma nu părea tocmai încântată să-l vadă pe Michael atât de mult în centrul atenţiei, iar când Robbie îl pupă pe băiat pe amândoi obrajii, înţepându-l cu barba lui stufoasă, Kate o auzi pe Emma mormăind:

– Eu sunt cea care s-a ales c-o săgeată-n spinare.

Emma fusese, firește, impresionată de vitejia lui Michael, de felul cum îl înfruntase pe Hamish, fără să-i pese că puteau

să-i fie retezate mâinile, sau poate nu atât impresionată, gândea Kate, cât consternată, având în vedere că întreba întruna: „Pe bune? Michael a făcut așa ceva? Serios? Michael?“ În orice caz, Kate era gata să-i spună să termine cu mormăitul și să-l lase pe Michael să se bucure de moment, dar chiar atunci băiatul se-ntoarse spre ele, copleșit de bucurie, zâmbind cu gura până la urechi și ținându-și pieptul înainte; într-o clipă, amândouă fetele îl strângeau în brațe, spunându-i cât de mândre sunt de el, iar Emma îl îmbrânci prietenește – un pic cam tare, ce-i drept. Abia când Michael își drese glasul și anunță solemn că avea de gând să spună totuși câteva cuvinte, Kate i-o luă înainte, sugerându-i să mai amâne un pic discursul.

– Mda, zise Emma, vădit ușurată, știi că ne place mereu să te-auzim povestind despre pitici și tot restul, dar avem altele despre care trebuie să vorbim mai întâi. De pildă *Atlasul!* Cred că despre asta ar trebui să vorbim.

– Draga mea, zise doctorul Pym, dar cum de i-ai aflat numele? Sunt surprins!

Kate o văzu pe Emma privind spre Michael și ridicând ușor din umeri, vădit satisfăcută.

– A, dar eu știu multe lucruri. Michael, tu știai c-așa se cheamă?

Michael clătină din cap.

– Ei bine, așa-i zice. *Atlasul*. Ai face bine să-ți notezi ca să nu uiți.

Kate nu menționă că ea auzise despre asta de la secretar.

– Sora ta are, într-adevăr, dreptate, zise doctorul Pym. Fiecare dintre Cărțile Începutului are un nume unic. Tehnic vorbind, cartea pe care-o căutăm se numește *Atlasul Timpului*...

– Exact, zise Emma, dând aprobator din cap, plină de seriozitate. Tehnic vorbind.

–... Dar, de obicei, i se spune doar *Atlasul,* iar numele i se potrivește, într-adevăr. Cartea conține hărțile tuturor variantelor posibile de trecut, prezent și viitor și-ți permite să călătorești prin timp și spațiu. Dar nu e acum momentul să discutăm în amănunt de ce și pentru ce-i așa.

– Normal, zise Emma, putem să discutăm toate astea mai târziu. De ce-urile și celelalte...

Ascultându-l pe doctorul Pym, Kate își dădu seama că încă de când auzise prima dată numele cărții, începuse să se gândească la ea în felul acesta, începuse s-o vadă ca fiind *Atlasul*. Simțea, pur și simplu, că acesta e numele potrivit.

– Și cum rămâne cu Hamish? întrebă Michael. Cu adevărat nu mai e rege?

– Chiar nu mai e, zise Robbie. L-am trimis înapoi la palat și i-am poruncit să-l facă lună, de la un capăt la altul, cu mâna lui. Și să-și radă barba aia împuțită. Absolut dezgustătoare.

– Hamish a fost rege mai-nainte, îi zise Emma lui Gabriel; și el părăsise grupul și li se alăturase lor. A-ncercat să-i taie mâna lui Kate. Iar Michael l-a oprit. Cel puțin așa mi-au povestit ei...

– Hei!

– Bine, gata, ești un erou! Emma dădu ochii peste cap. Fugi și lustruiește-ți medalia!

Robbie le povesti că Hamish, în clipa când a aflat că nu mai e rege, a încercat să se sinucidă; a vrut să-şi taie capul cu toporul, dar n-a reuşit decât să-şi tragă una în scăfârlie şi să pice inconştient; a fost nevoie de mai multe găleţi cu apă rece ca să-l trezească. Asta a fost cam singura baie de care a avut Hamish parte după luni de zile, adăugase Robbie.

În vreme ce restul povesteau în continuare, Kate se îndreptă spre peretele distrus şi privi în jos, înspre piaţă. După ce câştigaseră bătălia, piticii construiseră o bucătărie de campanie şi se puseseră pe fiert cantităţi industriale de morcovi, roşii, ceapă şi carne de vită; în scurtă vreme, aroma delicioasă copleşi duhoarea putredă a strigoilor morţi. Acum, oamenii, care de doi ani nu mai avuseseră parte de o masă adevărată, înfulecau unul după altul castroanele pe care piticii le aduceau la mese.

Kate se întoarse şi privi spre cuşti.

Singurul prizonier era secretarul. Era în cuşca aflată mai aproape de clădire, îngrijindu-şi braţul rănit şi legănându-se înainte şi înapoi. Era, oare, adevărat ce spusese? Doctorul Pym avea de gând s-o trimită în trecut să recupereze *Atlasul?* Lui Kate începu să-i bată inima tot mai repede la gândul că avea să-şi revadă mama. În acelaşi timp, se simţea şi vinovată. Spusese deja de două ori povestea – întâi lui Michael şi apoi Emmei – le povestise cum atinsese cartea şi cum călătorise în trecut. Dar nu menţionase niciodată că o văzuse pe mama lor. De ce? Ce motiv avea să păstreze un astfel de secret?

Kate îşi dădu seama că secretarul privea drept la ea.

– Destul! A venit vremea să facem ceva!

Întorcându-şi privirea de la secretar, fata se duse înapoi la ceilalţi. Acum vorbea bărbatul slab, cu ochi scăpărători, cel care-i spusese cu care cheie poate să descuie cuştile. Stătea aplecat peste birou, iar Kate observă dintr-odată că omul are un păr des, încâlcit, maro-roşcat şi înţelese atunci de ce-i păruse atât de cunoscut.

– Îl ştim pe băiatul dumneavoastră! Stephen McClattery! L-am cunoscut. Imediat adăugă: E bine! L-am văzut acum vreo două zile şi era foarte bine.

Cuvintele lui Kate avură un efect instantaneu şi dramatic. Ca şi când, până atunci, omul ar fi stat agăţat de-o sfoară, iar acum cineva retezase sfoara. Omul lăsă capul în jos şi păru să se prăbuşească pe de-a-ntregul. Kate înţelese că era prima dată, în doi ani, când omul auzea ceva despre copilul lui. Probabil că nici nu mai ştia dacă băiatul mai trăieşte sau nu. În cele din urmă, bărbatul îşi şterse obrajii şi privi spre ea. Faţa lui scofâlcită era brăzdată de lacrimi.

– Mulţumesc, zise el, cu un glas răguşit. Dar cu cât stăm mai mult de vorbă, cu atât vrăjitoarea câştigă timp şi se poate răzbuna mai tare pe copiii noştri.

– Ai dreptate, zise Robbie. Doctore, le spuneţi celor mici ce vrem de la ei?

– Uite cum stau lucrurile, zise doctorul Pym, potrivindu-şi pe nas ochelarii cu ramă de baga, fără ca aceştia să-i stea mai puţin strâmb la urmă. Următoarea noastră misiune e să ne-ntoarcem la Cambridge Falls şi să-i eliberăm pe copii, inclusiv pe prietenul vostru, Stephen McClattery.

– Nu-i și prietenul meu, mormăi Emma. De fapt, e cât se poate de ener... auu! se încruntă la Kate. De ce mă-nghiontești?

– Problema, continuă doctorul Pym, e că atâta timp cât contesa îi ține ostatici pe copii, nu putem risca să luăm conacul cu asalt.

– Dar sunteți vrăjitor, zise Michael. Ați provocat un cutremur. Nu puteți să faceți ceva?

– Din păcate, contesa a pus niște bariere în jurul conacului și al orașului care îmi limitează puterile. Va trebui să apelăm la metode mai convenționale. Și iată că ajungem din nou la voi trei. Voi ați reușit să scăpați din casă. Mă-ntreb dacă...

– Da! Da!

Emma ridică mâna.

– Da, draga mea.

– Există un pasaj secret! Pornește din camera unde stau copiii și se termină în partea laterală a casei. Abraham ne-a condus prin pasaj. Dar putem să-l găsim din nou! E ușor!

– I-am povestit deja despre asta, zise Michael. Când eram în temniță.

– Așa e, zise doctorul Pym. Dar voiam să vă cer să le spuneți și celorlalți. Bine gândit, draga mea!

– Cu multă plăcere, zise Emma, aruncându-i lui Michael un zâmbet triumfător.

– Bun, așadar! Regele Robbie își frecă mulțumit palmele. Uitați cum facem: câțiva dintre noi ne furișăm în casă, îi scoatem pe prichindei prin pasajul secret, totul în mare taină;

odată ce terminăm cu asta, salutare-salutare, dăm buzna peste ea și atacăm! Gata, e un plan strălucit, chiar e!

Toată lumea dădu din cap și murmură aprobator.

Michael se juca cu insigna, tot mai agitat.

– Dar dacă vrăjitoarea știe deja c-a pierdut bătălia? Nu cumva o să ne aștepte?

– Se poate, zise doctorul Pym. Dar nu prea avem de ales; trebuie să trecem la fapte și s-avem nădejde. După cum a spus domnul McClattery, sunt multe vieți tinere în joc. Eu, Gabriel și copiii o să...

Se auzi o bufnitură puternică și toți văzură dintr-odată că biata Kate zăcea inconștientă pe podea.

– Te simți mai bine, draga mea?

Kate clipi. Trei oameni o priveau îngrijorați. Se străduí să se ridice în capul oaselor. Fusese întinsă pe o canapea foarte tare și denivelată, într-o cameră pe care n-o recunoștea. Emma, Michael și doctorul Pym se dădură un pic mai în spate, pentru ca fata să poată să respire.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Emma. Erai acolo cu noi și, deodată, ai... ai căzut lată.

Kate duse mâinile la tâmple. Se ridicase, dar o luase amețeala. Dincolo de ușă se auzeau o sumedenie de pași grăbindu-se încoace și-ncolo.

– Cred că pur și simplu am obosit foarte tare. Și mi s-a făcut foarte foame.

– Păi, zise doctorul Pym, a fost o zi tare grea și obositoare pentru toți trei. O să vă aducem ceva de mâncare.

– Și de băut, zise Michael. Cred că ne-am deshidratat și nici măcar nu ne dăm seama.

– Ți s-a deshidratat ție creieru'! zise Emma.

– Tot ce se poate, răspunse Michael. Creierul e cel mai sensibil organ din corp.

Emma mormăi ceva nedesluşit.

Kate privi în jur. Pe podea ardea o singură lampă cu gaz, iar de-a lungul peretelui erau îngrămădite coşuri pline cu gulii, ceapă, morcovi şi saci de cartofi. Bucătarii foloseau, pesemne, încăperea asta pe post de cămară.

– Eşti sigură că de-asta ţi s-a făcut rău, draga mea? Numai de foame?

Vrăjitorul o privea foarte atent.

Kate închise ochii. Vedea în continuare totul, ca şi când ar fi fost aievea...

– Katherine?

Şi-ar fi dorit ca doctorul Pym să nu mai insiste. Ea ştia de ce leşinase, dar nu voia câtuşi de puţin să povestească asta nimănui.

– Poate că te-aş putea ajuta, dacă...

– De ce nu ne-aţi spus că-i ştiţi pe părinţii noştri?

Kate îşi dădu imediat seama ce făcuse. Nu vrusese decât să le distragă tuturor atenţia, să-i facă să vorbească despre altceva în afară de ea şi de faptul că leşinase. Dar vorbise necugetat, iar acum...

Se uită la Emma şi la Michael şi văzu cât de confuzi erau. Oare cât le va lua să pună lucrurile cap la cap?

– Când să vă fi spus, Katherine? Doctorul Pym își dăduse jos ochelarii și-i ștergea acum cu cravata. Când eram în temniță? V-am explicat deja de ce era important să mă prefac atunci că habar n-am cine sunteți. Iar în trecutul original, ei bine, atunci cu adevărat nu știam cine erați.

– Dar mi-ați dat amintirea aia! Acum că totul fusese dat pe față, fata voia un răspuns. M-ați trimis în acel moment din trecut! Trebuie să fi știut!

– Da, bănuiesc că da. În parte, știam de la tine, din ce-mi povestișeși. Dar și pentru că oricine se uită la tine o vede, negreșit, pe mama ta.

Fata amuți. Semăna cu mama ei? Fără să vrea, simți cum o cuprinde bucuria.

– Stați! strigă Emma, recăpătându-și glasul. Ce tot spuneți acolo? Cum de doctorul Pym îi știe pe părinții noștri?

– Părinții voștri, răspunse doctorul Pym, punându-și ochelarii înapoi pe nas, sunt prietenii mei apropiați. Richard și Clare. Așa-i cheamă.

– Dar... nu! Nu se... ne-ați fi spus! Ați... de ce nu ne-ați spus?

– Draga mea, iarăși îți zic... când aș fi putut să vă spun?

– Când ne-am cunoscut! Emma aproape că urla. Când am ajuns atunci, prima dată, la orfelinatul ăla nenorocit!

– Emma, draga mea, lucrul ăsta se va fi-ntâmplat în cincisprezece ani de acum. Nu prea pot să-ți explic de ce am făcut un lucru pe care nu l-am făcut încă.

– Dar cum...

Michael se uita la Kate.

„Bun, acum începe“, își spuse ea.

–... Tu cum de știi că doctorul Pym îi cunoștea pe părinții noștri?

Kate înghiți în sec. I se uscase gura.

– Mama... era acolo. În trecut. Când l-am văzut pe doctorul Pym. Nu... nu v-am spus.

Câteva clipe, Michael și Emma nu făcură altceva decât să o privească lung pe Kate. Pe fețele lor se citea o neîncredere totală. Nu puteau să creadă nu faptul că ea o văzuse pe mama lor, ci faptul că nu le spusese nimic despre asta. Emma începu să plângă și, văzând-o, Kate simți că i se rupe inima.

– Emma...

– Unde sunt?! Emma întoarse dintr-odată capul și privi drept spre vrăjitor. Duceți-ne la ei! Duceți-ne la ei, acum!

– Emma...

– Acum! Vreau să-i văd acum!

– Draga mea, zise doctorul Pym, nu-ți dai seama c-aș vrea să pot să fac asta, mai mult decât orice? Dar mă tem că nu-i chiar atât de simplu.

– De ce nu?!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Nu poate să ne ducă acum, zise Michael încetișor. Mai întâi trebuie s-o oprească pe contesă.

– Taci! Emma îi smulse lui Michael din piept insigna pe care i-o dăduse Robbie și o azvârli într-un colț. Asta ca să știi ce cred eu despre medalia ta tâmpită!

– Emma, termină!

Kate întinse mâna spre ea, dar Emma se feri.

– Nu pune mâna pe mine! Ne-ai mințit! Trebuia să ne spui, iar tu ne-ai mințit!

– Știu, îmi pare rău!

Kate încercă din nou s-o ia de mână, dar, din nou, Emma o respinse.

– Am zis să nu m-atingi!

Kate se ridică în picioare pentru că și Emma stătea în picioare și, de data asta, când întinse mâinile ca s-o îmbrățiseze, Emma nu se mai împotrivi, ci o lăsă pe Kate s-o ia în brațe. Kate simțea cât de furioasă e surioara ei, dar o strângea în continuare la piept și-i șoptea ceva; încet-încet, Emma se liniști.

În cele din urmă, Kate o întrebă:

– Ești bine?

Emma dădu din cap, își trase nasul și-și șterse obrajii cu mâneca. Se duse în colțul camerei, ridică insigna de pe jos și i-o dădu înapoi lui Michael.

– Îmi pare rău! Sper că nu s-a ciobit.

Michael se străduia să râdă.

– Să ciobești *tu* un artefact făurit de pitici? Nu prea cred.

Băiatul ridică, apoi, privirea și-i zâmbi din inimă Emmei.

– E-n regulă.

– Bun, continuă doctorul Pym, după ce se așezaseră cu toții și Michael își puse la loc insigna, credeți-mă, înțeleg perfect cât de încurcată e situația și cât de mult vreți să vă vedeți părinții. Și vă promit că, odată ce-o înfrângem pe contesă și-i eliberăm pe copii, am să vă răspund la toate întrebările. Dar acum ne stă înainte o încercare foarte grea și sunt

multe vieți care depind de reușita noastră. Pe asta trebuie să ne concentrăm acum.

– Dar nu ne puteți spune nimic? întrebă Kate. Unde trăiesc? Cu ce se ocupă? Orice?

Doctorul oftă.

– Bine atunci. Părinții voștri sunt profesori universitari.

– Părinții noștri sunt profesori?

Categoric, Emma nu era deloc încântată.

– În ce domeniu? întrebă Michael.

Emma mormăi nemulțumită.

– Mda, e cea mai fericită zi din viața ta, nu, Michael?

– Istoria magiei. În lumea academică, asta nu-i o disciplină luată prea în serios, dacă pot spune astfel. Dar părinții voștri cred că e foarte important domeniul pe care ei îl studiază. Și amândoi sunt preocupați de Cărțile Începutului. De fapt, așa s-au și cunoscut. La o conferință din Edinburgh. Mama voastră susținea o lucrare în care prezenta o teorie, conform căreia shogunul Rosho-Guzi, din Japonia secolului al XIX-lea, supranumit și Devoratorul de Vieți, a fost în posesia uneia dintre cărți. Tatăl vostru a mers să discute cu ea la urmă și după șase luni s-au căsătorit. Vedeți voi, copii, voi aveți Cărțile în sânge.

– Dumneavoastră cum i-ați cunoscut? întrebă Kate.

– Fiind eu însumi în căutarea celor două Cărți care lipsesc, m-am deprins să urmăresc cercetările academice recente. Am citit articolele scrise de părinții voștri și am simțit că sunt oameni de încredere. Am început să lucrăm împreună. Firește, nu puteam să-mi închipui cine aveau să fie

copiii lor. Privind în urmă, îmi dau seama că, da, erau semne prevestitoare...

Doctorul ridică din umeri şi îşi lăsă mâinile în jos.

– Iar apoi, acum patru ani, a doua zi de Crăciun, m-am pomenit cu Katherine la mine-n birou şi asta a fost.

Când doctorul Pym pomeni ziua de Crăciun, Kate îşi aminti dintr-odată de un bărbat înalt şi slab care stătea în uşa de la dormitorul ei. Amintirea era legată de ultima noapte în care fuseseră cu părinţii lor. Dintr-odată, toate lucrurile începură să se lege, era acelaşi sentiment pe care-l avusese şi în biblioteca de la Cambridge Falls şi în temniţa piticilor – sentimentul că-l mai întâlnise cândva pe doctorul Pym...

– Dumneavoastră aţi fost! Dumneavoastră ne-aţi luat de la părinţii noştri!

– Se poate. Dar, iarăşi, lucrul de care vorbeşti acum încă nu s-a întâmplat.

– Bine, zise Kate. Ce-aţi vrut să spuneţi mai-nainte, când aţi zis că nu ştiaţi „cine aveau să fie copiii lor?“ Cine suntem noi?

– Voi trei sunteţi foarte speciali. Şi, într-o zi, când o s-avem vreme, am să vă explic totul.

Kate începu să-l contrazică. Aveau dreptul să ştie...

– Şi o să ştiţi! Când o să vină vremea. Katherine, trebuie să-ncepi să ai încredere în mine. Doctorul se ridică. Acum vreau să merg să văd cum se descurcă Robbie şi Gabriel.

– Staţi! zise Michael. Care-i numele nostru de familie?

– Numele vostru. Da, asta cred că pot să vă spun. Adevăratul vostru nume de familie... e Wibberly!

Copiii se uitară unii la alţii.

– Wibberly? spuse Kate. Sunteţi sigur?

– O, da. Wibberly, aşa vă cheamă.

– La orfelinat ne-au spus că numele nostru începe cu *P!*

– Chiar aşa? Ciudat!

– Dar dumneavoastră probabil că le-aţi spus să ne zică aşa! protestă Kate. Dumneavoastră ne-aţi dus acolo! De ce să le fi spus să ne zică P, când pe noi ne cheamă Wibberly?!

– Mă gândesc c-am vrut să vă protejez. Copiii W ar fi fost un pic prea evident.

– Şi-atunci, de ce nu ne-aţi dat, pur şi simplu, alt nume de familie?! spuse Michael. Smith! Sau Jones! Orice! Aveţi idee câte-a trebuit să-ndurăm pentru că aveam o iniţială pe post de nume de familie?

– Hmm, probabil că nu m-am gândit la asta cum trebuie. Îmi cer scuze pentru asta. Acum trebuie să mă duc. Vorbim mai multe, mai încolo.

Mult timp după ce vrăjitorul plecă, nici unul dintre copii nu spuse nimic. Afară, armata se pregătea de luptă.

– Wibberly, zise Kate. Simt că... e ceea ce trebuie.

– Da, zise şi Michael. Chiar e.

– Mie tot Penguin îmi place, zise Emma. Dar cred că şi Wibberly e-n regulă.

– Îmi pare rău, zise Kate. Ar fi trebuit să vă spun imediat ce m-am întors că am văzut-o pe mama. Cred că pur şi simplu... Mi-a fost teamă că, dacă vorbesc despre asta, o să se piardă cumva. C-am s-o pierd pe ea. Din nou.

– Înțeleg, zise Michael. Eu de-asta tot notez... Lucrurile se uită foarte ușor. Dar dacă notezi, știi că-i acolo.

Își trecu mâna peste coperta caietului, iar Kate îl văzu dintr-odată – un băiat a cărui viață îi fusese luată, agățându-se de singurul lucru de care putea să se-agațe.

– Poți să ne spui acum? întrebă Emma. Te rugăm!

Kate îi privi pe amândoi, văzu câtă încredere aveau încă în ea, câtă încredere vor avea mereu în ea și se-ntrebă cum de putuse să țină un asemenea lucru pentru ea. Era fie al tuturor, fie al nici unuia dintre ei. Străduindu-se acum să-și amintească, descoperi că unele amănunte aproape că se pierduseră deja sau deveniseră mai neclare. Dar nu se neliniști. Încercă din răsputeri să se concentreze pe ceea ce știa, să-și aducă aminte ce haine purta mama, ce culoare avea părul ei, ce cuvinte spusese și, cu cât le povestea mai mult, cu atât descoperea că-și amintește mai mult; le vorbi despre căldura din glasul mamei, despre alunița pe care o avea pe obraz, despre cum ținea mâna pe mânerul ușii; le povesti cum era în cameră, despre focul care ardea în cămin, nuanțele de roșu și maro ale covorului, despre biroul doctorului Pym, încărcat peste măsură, despre ninsoarea liniștită de afară și, curând, lui Kate începu să i se pară că e din nou acolo, cu mama ei, doar că, de data asta, Michael și Emma erau și ei cu ea și asta era, deopotrivă, și amintirea lor. Kate știa că, în timp, Emma și Michael aveau să schimbe amănuntele poveștii, așa încât să-i bucure pe ei mai mult, îmbrăcămintea mamei, cuvintele ei, ninsoarea de-afară avea să devină o furtună de zăpadă, dar Kate era, acum, mult mai fericită,

știind că amintirea nu mai e doar a ei, ci a tuturor, și că de-acum aveau să se țină toți trei de ea, aveau să se țină toți trei de mama, să se țină strâns, mult mai strâns decât s-ar fi ținut doar Kate, singură.

O vreme, rămaseră cu toții în tăcere. Aerul părea să se fi răcit, iar prin pereți răzbăteau până la ei zgomotele de-afară, ordinele pe care le primeau soldații, oameni și pitici deopotrivă, și toate pregătirile de luptă. Rumoarea asta le dădea copiilor multă siguranță.

Kate zise apoi:

– Am avut o viziune. De-asta am leșinat. Nu pentru că mi-era foame, nu de-asta.

Le spuse c-a văzut bătălia din Orașul Mort. Dar fusese alt scenariu. Erau mai puțini strigoi. Și nu erau pitici și nici legiunile de monștri ieșiți din adâncuri. Doar puținii oameni aduși de Gabriel. Și câștigaseră. Îi înfrânseseră pe strigoi. Apoi, oamenii lui Gabriel îi eliberaseră pe prizonieri și, împreună, porniseră spre oraș.

– Dar nu așa s-a-ntâmplat, spuse Emma. N-ai văzut tu bine.

Kate ridică din umeri.

– Asta am văzut.

– Asta a fost tot? întrebă Michael.

– Nu.

Kate le mai spuse că, în viziunea ei, contesa afla despre Gabriel și ai lui, știa c-au să vină și îi luase pe copii și se dusese cu ei pe barca din mijlocul lacului.

– Dar cum ai putea să vezi ceva care nu s-a-ntâmplat? insistă Emma. N-are sens.

– Poate că s-a-ntâmplat! zise Kate. Poate că încă se-ntâmplă. Chiar înainte să am viziunea asta, Robbie şi doctorul Pym se sfătuiau dacă să pornească spre oraş sau nu. Cred că viziunea mea a fost un fel de avertisment.

– Un avertisment cu privire la ce? întrebă Emma. Gabriel îi salvează pe copii, nu-i aşa? Trebuie să fi văzut şi asta, nu?

Kate băgă mâna în buzunar şi scoase cele două fotografii pe care le purtase tot timpul la ea. Erau încă jilave după aventura din lacul subteran. Într-una din ele era chiar ea, în dormitorul de la conacul din Cambridge Falls – acesta era biletul de-ntoarcere acasă, gândea Kate –, iar cealaltă era ultima fotografie pe care-o făcuse Abraham vreodată. Privi îndelung la ea, uitându-se la siluetele întunecate care ieşeau din pădure cu torţe în mâini. Kate se uită pe spatele fotografiei.

– Nu. Barajul s-a rupt, barca s-a prăbuşit în cascadă, iar copiii au murit. Cu ultima suflare, contesa a blestemat pământurile astea. Îi întinse fotografia lui Michael. Abraham a făcut poza asta atunci când s-au întâmplat toate. Uită-te pe spate.

Michael văzu zeci de nume mâzgălite cu un scris mărunt. Kate îi arătă unul dintre ele.

Michael citi:

– Stephen McClattery.

– O să moară cu toţii.

– Nu! sări Emma. N-o să fie aşa! Ăsta e celălalt trecut! Asta ai văzut tu! Trecutul de dinainte ca noi să ajungem aici! Ai spus chiar tu că doctorul Pym nu era aici! Şi nici piticii! Sigur joacă toţi un rol! O s-o oprească! O să fie altfel

acum! Data trecută n-am fost aici ca să-i putem ajuta! Trebuie să fie altfel! O să-i salvăm pe copii şi apoi doctorul o să ne ducă să-i vedem pe mama şi pe tata! L-ai auzit doar! Ne-a promis! L-ai auzit, Kate!

Uşa se izbi de perete; Wallace intră.

– Bun, aşadar! La masă, oameni buni! Repejor, hai! Stâng, drept, stâng, drept! Haideţi, armata porneşte curând!

– Luaţi-o înainte, zise Kate. Vin şi eu într-o clipă!

Michael vârî fotografia lui Abraham în caiet, apoi ieşi din cameră, împreună cu Emma, urmându-l pe pitic. În ultimul moment, Kate o chemă înapoi pe Emma. Îi întinse cealaltă fotografie, cea cu ea în dormitor.

– Cred c-ar trebui să ţii tu asta.

– Serios? De ce?

„Pentru că vreau să ai o poză cu mine", dădu să spună.

– Pur şi simplu... aşa cred că-i mai bine. Du-te acum.

Astfel, rămase singură.

Kate era ferm convinsă că, dacă n-avea să facă nimic, dacă avea să-i lase, pur şi simplu, pe Gabriel, Robbie şi pe doctorul Pym să-şi pună planul în aplicare, copiii aveau să moară. În ciuda a tot ce făcuseră, nimic n-avea să se schimbe. Kate înţelegea acum că timpul e ca un fluviu. Poţi să ridici obstacole în calea lui, poţi chiar să-i schimbi cursul pentru scurtă vreme, dar fluviul are o voinţă a lui. Vrea să curgă într-o anumită direcţie. Trebuie să-l sileşti, dacă vrei să şi-o schimbe. Trebuie să fii dispus să te sacrifici. Kate se gândi că le promisese lui Annie şi celorlalţi copii că avea să se întoarcă la ei.

Bägă mâna în buzunar şi scoase cheia pe care o folosise ca să descuie cuşca. Şi-ar fi dorit să-i poată vedea şi ea pe părinţii lor.

Zece minute mai târziu, un om trecu pe lângă cuşca unde-ar fi trebuit să fie închis secretarul. Dar Cavendish nu mai era acolo. În aceeaşi clipă, Emma, care se-ntorsese ca s-o cheme pe Kate la masă, văzu că nici sora ei nu mai era.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Pactul cu diavolul

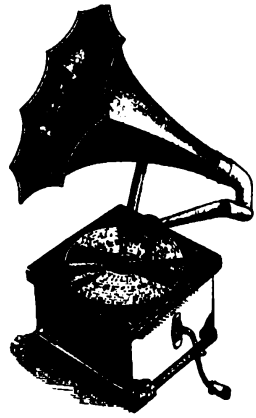

Mirosul aerului o anunță pe Kate că erau aproape. Nu mai era aerul umed și stătut pe care îl respirase încă din dimineața precentă; acum era curat, proaspăt. Și secretarul îl simțise.

– Aproape am ajuns, spuse el gâfâind, ținând-o și mai strâns pe Kate de mână, mai mult ca să-și mențină echilibrul decât ca să o împiedice pe ea să fugă. Aproape am ajuns...

Nu fuseseră așezați paznici la cușca în care fusese el închis, iar Kate se putuse strecura până la el și să-i facă propunerea în șoaptă, printre gratii.

Dacă ar fi fost de acord contesa să elibereze copiii și să plece fără să mai facă rău cuiva, Kate îi va da *Atlasul.* Dar

trebuia ca secretarul să o ducă la Cambridge Falls înainte să ajungă acolo Robbie sau Gabriel cu oamenii lui. Putea el să facă asta?

– Da, îi spusese bărbatul rânjind, exista o cale.

Acum, în timp ce se împleticeau prin tunel, Kate ţinând sus lampa pe care o furaseră, fata se gândea la Michael şi la Emma. Dacă ar fi avut ocazia, le-ar fi spus că viziunile ei nu se derulau ca nişte filme. Nu le privea, ci le trăia. Fusese în barcă în timp ce aceasta cădea în cascadă. Simţise ceea ce simţiseră copiii, în timp ce corabia se lovea de stânci. Teama lor fusese şi teama ei, iar ea va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-i scutească de aşa ceva.

Ea şi secretarul luară o curbă şi, pentru prima oară în două zile, Kate se afla sub cerul liber.

Se aflau la înălţime, deasupra unei văi, pe o cărare care şerpuia pe o coastă a muntelui. Luna plină scălda împrejurimile într-un nimb argintiu, liniştitor. Numai senzaţia de spaţiu întins îi tăia respiraţia. Kate era de părere că nu mai văzuse o privelişte mai frumoasă.

Secretarul se aşeză în genunchi la marginea stâncii şi începu să deseneze cu degetul în pământ.

– Ce faci? Ceilalţi vor veni după mine! Trebuie să...

– Linişte! Am nevoie să mă concentrez!

Kate se uită înapoi spre tunel. Se aştepta ca, în orice clipă, să îşi audă numele strigat, să vadă lumina torţelor apropiindu-se.

– Gata. Secretarul se ridică în picioare şi-şi şterse mâinile de praf pe jachetă. Am terminat.

– Ce ai terminat? Tot ce ai făcut a fost să desenezi o linie în pământ.

– Aa, dar este o linie specială.

– Doctorul Pym și Gabriel vor fi aici cât de curând! Ai spus că știi o cale mai scurtă spre oraș!

– Dar știu, pe aici! Treci de linia asta.

Kate se uită la linia de mai puțin de un metru, trasată în pământ. Să treacă peste ea ar fi însemnat să păşească de pe stâncă, în gol.

– Glumești.

– Te va duce la contesă. Este unul dintre secretele magice pe care mi le-a împărtășit.

– Aha. Ei bine, trebuie să existe o altă cale. Dacă fugim...

Secretarul se mișcă brusc înspre ea, apropiindu-și fața transpirată de a ei.

– Nu există o altă cale! Prietenii tăi vor fi aici curând! Oare vrea vrăbiuța să salveze copiii? Atunci vrăbiuța trebuie să-și ia zborul! Zboară, zboară, zboară...

Secretarul se dădu înapoi ca un personaj care-i dădea fiori și arătă înspre linie. Kate observă că ținea ceva strâns în mână. Era pasărea galbenă pe care o văzuse mai devreme, dar acum corpul ei era nemișcat și fără suflare.

– Dar tu?

– Foarte drăguț din partea ta să mă întrebi, foarte drăguț! Dar nu e loc decât pentru o vrăbiuță. Griddley Cavendish va găsi o altă cale.

– De unde știu că nu încerci să mă omori?

Secretarul îi oferi zâmbetul lui strâmb, arătându-şi dinţii crăpaţi.

– Nu ştii. Acum, zboară.

Kate simţea un gol imens în stomac. Făcu un pas şovăitor spre linie. Se iscă o pală de vânt din vale şi îi flutură părul pe spate. Se uită în jos. Jos de tot, putea distinge poalele pietroase ale muntelui. Apoi auzi ceva – un ecou estompat al unui strigăt. Se auzi din nou. Venea din tunel; cineva o striga.

Kate închise ochii şi păşi în gol, de pe stâncă. Piciorul ei atinse ceva solid. Auzi ceva ce semăna cu apa lovind metalul şi huruitul jos al unui motor. Deschise ochii. Se afla pe puntea unui vas; luna se oglindea în apă. Magia secretarului funcţionase.

– Katrina...

Kate se întoarse. O văzu pe contesă, păzită de doi *morum cadi.* Bătu din palme încântată.

– Ai venit! Sunt atât de bucuroasă!

După ce nu reuşi să-şi găsească sora, Emma fugi să-i spună lui Michael şi îi găsi pe toţi agitaţi din cauza faptului că secretarul dispăruse din cuşcă. Îl trase pe fratele ei deoparte şi-i spuse:

– Trebuie să mă ajuţi să o găsesc pe Kate. Nu este în camera ei. Doctorul Pym auzi ce spuse fata şi ajunse din doi paşi la ei, apucând-o pe Emma de braţ.

– Ce ai spus?

Emma îi spuse şi lui, iar doctorul Pym oftă adânc.

– Of, asta este foarte rău!

Chiar în acel moment, fu adus un bărbat. Văzuse două persoane fugind spre capătul de est al oraşului.

Doctorul Pym îi spuse lui Gabriel:

– Du-te, te prindem noi din urmă, iar uriaşul se întoarse şi plecă.

Doctorul Pym îi spuse lui Robbie să adune un grup mai mare de pitici şi să-l urmeze cât de repede se poate.

– Veniţi, copii! Mă tem că sora voastră e pe cale să facă o greşeală gravă.

Şi cei trei porniră după Gabriel.

În timp ce se mişcau grăbiţi prin tunelul întunecat, doctorul Pym insistă ca Michael şi Emma să-i spună tot ce ştiau. Nu exista nici o îndoială că problema era una foarte serioasă şi de aceea copiii nu uitară nici măcar un detaliu. Îi spuseră despre viziunea lui Kate, în care contesa adunase toţi copiii pe barcă, barajul fusese dărâmat, iar copiii muriseră. Îi spuseră şi despre faptul că sora lor credea că viziunea era un avertisment.

– Ar fi trebuit să fiu mai atent, murmură doctorul Pym, mergând din ce în ce mai repede. Sper doar să ajungem la timp.

Când ieşiră din tunel, pe coasta muntelui, Gabriel era în genunchi, cercetând pământul în lumina lunii.

– Nu înţeleg. Urmele arată că bărbatul a fugit singur pe cărare. Dar urmele fetei – făcu o pauză, uitându-se la Emma şi la Michael – arată că ar fi sărit de pe stâncă. Nu cred că a fost împinsă. Dar nici nu văd vreun cadavru jos, pe stâncile de jos.

– Poftim?! Vocea Emmei era panicată. Nu, cred că te înșeli! Îmi pare rău Gabriel, dar este întuneric; probabil că nu ai văzut bine! Citește urmele acelea sau orice mai faci tu, din nou!

Doctorul Pym se uita la linia pe care secretarul o trase în pământ.

– Nu e nici un cadavru, spuse el, pentru că Katherine este cu contesa.

El le explică faptul că linia era un portal.

– Nu putem să-l folosim și noi? întrebă Michael.

– Nu. A fost făcut pentru a transporta o singură persoană. Să calci acum peste el înseamnă să te îndrepți spre o moarte sigură.

Doctorul șterse linia cu vârful pantofului. Se auziră pași, iar Robbie, împreună cu niște pitici și câțiva oameni, ieșiră alergând din tunel.

– Am ajuns prea târziu, spuse doctorul Pym. Contesa are fata. Gabriel, eu și copiii vom merge imediat în Cambridge Falls. Când reușiți să vă grupați forțele, conduceți-le pe cărarea aceasta. Vă va duce în oraș.

– Ești nebun, spuse piticul. Dacă fata este la vrăjitoare, atunci nu mai avem ce face. Oricum, durează câteva ore bune să ajungi în oraș, pe jos.

– Atunci să nu mai pierdem vremea. Pur și simplu urmați cărarea. Făcând un semn din cap lui Gabriel și copiilor, porni pe potecă, mergând cu pași sprinteni și mari.

– Doctore Pym! Michael și sora lui se grăbiră după el, încercând să nu se împiedice pe cărarea pietroasă și șerpuită de pe coasta muntelui, iar Gabriel îi urma îndeaproape, din spate.

– Căpitanul Robbie are dreptate. Ne va lua ore întregi să ajungem acolo în felul acesta.

– Da, spuse Emma, de ce nu faci un portal din acelea?

– Nu e nevoie. Știu o scurtătură. Stați aproape acum.

Spunând acestea, copiii observară că urmau să intre într-un fel de nor de ceață, ceea ce era foarte ciudat, din moment ce, cu câteva clipe înainte, cerul era senin. În curând ceața deveni atât de groasă, încât doctorul Pym le spuse lui Michael și Emmei să se țină de mână ca să nu cumva să cadă de pe stâncă. Îl urmară pe vrăjitor, luându-se după conturul șters al corpului său, pe care îl puteau distinge prin ceață, și când nici acesta nu mai fu vizibil, se luară după vocea lui, care le striga atenționări:

– Aveți grijă, e o porțiune periculoasă aici. Cu grijă...

Apoi, ca și cum nu ar fi fost de ajuns că nu puteau vedea nimic, începură să-i înșele și celelalte simțuri. Mirosiră copaci despre care știau sigur că nu au cum să fie acolo, auziră clipocitul unei ape inexistente pe malul unui râu; chiar și panta stâncoasă a muntelui părea să fie mai nivelată și să nu mai fie atât de pietroasă. Michael își propunea să facă niște cercetări despre dezorientarea cauzată de ceață, când doctorul Pym îi anunță:

– Și iată, am ajuns.

Michael rămase cu gura căscată.

– Cum... începu Emma.

– V-am spus, zise doctorul Pym, știam o scurtătură.

Ieșiseră din ceață și se aflau acum la malul lacului Cambridge Falls, privind la lumina lunii reflectându-se în apă. Michael se uită înapoi și-l văzu pe Gabriel ieșind dintr-un tunel de ceață dintre copaci. Odată ce ajunse și el, doctorul Pym continuă să vorbească:

– Prieteni, am ajuns la partea cea mai dificilă a misiunii noastre. Nu trebuie să vă reamintesc de viețile care sunt în joc. Katherine și copiii sunt pe navă, cu contesa. Voi avea eu grijă de ei. Gabriel, ar fi bine să te grăbești înspre baraj. Mă tem că doamna contesă l-a sabotat. Fă tot ce poți!

– Eu merg cu Gabriel, spuse Emma. Ar putea avea nevoie de mine! Se uită în sus la bărbatul de o statură imensă. Chiar ai putea avea nevoie.

– În regulă, spuse doctorul Pym. Michael, băiete, tu vii cu mine! Grăbiți-vă și mult noroc tuturor!

Kate închise ochii și încercă să-și amintească imaginea camerei ticsite de cărți: văzu focul din șemineu, zăpada care cădea afară, pe doctorul Pym așezat la biroul său, cu pipa și ceașca de ceai; o văzu pe mama ei intrând, o auzi spunând că Richard mai întârzia la facultate; fiecare detaliu era foarte clar.

Kate deschise ochii și văzu perdelele de satin roșu, fotoliile tapițate cu catifea, masa din mahon și aur; dintr-un colț, se auzea un patefon cântând o melodie sinistră, în timp ce lămpile cu gaz pâlpâiau, aruncând umbre pe pereții camerei,

iar cristalele candelabrelor filtrau lumina emanată de ele. Fata suspină. Încă se afla pe barcă, în cabina contesei.

– Katrina, îmi pui răbdarea la încercare.

Contesa purta o rochie neagră care îi făcea pielea să pară aproape translucidă și în lumina difuză, culoarea ochilor i se schimba de la violet la indigo, la nuanța lavandei, în decursul a câteva clipe. Își turnă un pahar de vin și se uită la Kate cu o expresie plictisită a feței.

Încă de când sosise pe corabie, nimic nu mersese așa cum plănuise Kate. Începând cu cererea ei de a vedea copiii...

– Draga mea, așa ceva nu se poate. Dar admir faptul că întotdeauna te gândești la ceilalți. Suntem foarte asemănătoare în privința asta.

– Dacă le-ai făcut vreun rău, nu te voi mai ajuta să obții *Atlasul.*

– Vai, vai, vai, iată cine a învățat numele cărții magice! Bravo, *ma chérie!*

– Vorbesc serios! Kate strigase, încercând, fără prea mult succes, să își ascundă tremurul din voce. Te voi lăsa să mă omori mai întâi. Știu despre monstrul pe care îl ții aici.

– Ce isteață ești! De fapt, am eliberat monstrul înainte să vin eu aici. M-am gândit că îi poate întâmpina pe bărbații din oraș atunci când sosesc.

– Ce? Nu poți face asta! Nu...

– Hai, hai, ai venit să salvezi copiii sau o gloată de orășeni necioplițI? Mă tem că nu le poți face pe amândouă.

– Bine, spuse Kate pe un ton brutal, gândindu-se că doctorul Pym și Gabriel se puteau descurca foarte bine cu orice

monstru de-al vrăjitoarei. Lasă copiii să plece, iar eu îți voi aduce cartea.

– Ț,ț,ț, ț,ț,ț! Cred că ești puțin confuză în privința ordinii în care se vor desfășura lucrurile. Mai întâi îmi vei aduce *Atlasul. De* abia apoi voi elibera copiii.

– Nu așa...

– Draga mea, fii rezonabilă! Trebuie să îți dai seama că acești copii sunt singura mea protecție! Nu că aș avea nevoie de protecție împotriva ta; tu ești un înger! Dar am suspiciunile mele că te-ai fi întovărășit cu niște persoane inacceptabile: vrăjitori, pitici și altele de genul acesta. Te iert, bineînțeles. Cu toții facem greșeli în tinerețe. Ți-aș putea povesti câte ceva despre un anumit profesor italian de dans. Nu, nu, nu, întâi cartea, apoi copiii!

– Dar...

– În momentul în care o voi avea, le voi da drumul! Îți dau cuvântul meu!

Contesa se uită la ea cu o expresie batjocoritoare și în clipa aceea, Kate realiză că se afla acum la cheremul vrăjitoarei. Ținându-se strâns de mânerele scaunului, fata se gândi la copiii care erau încuiați undeva în corabia aceasta și o întrebă pe contesă ce anume trebuia să facă.

– Draga mea, este cel mai simplu lucru din lume!

Se pare că tot ce trebuia să facă fata era să aibă o imagine mentală a momentului în care voia să ajungă; odată ce va vedea locul clar în minte, va fi transportată acolo cu ajutorul contesei. Își mai amintea Kate cum călătorise prima oară în trecut, cu fratele și sora ei? Cum puseseră fotografia în carte?

– Ce legătură are asta?

– Ei bine, doar nu crezi că *Atlasul* a fost creat cu mii de ani în urmă, pentru a fi folosit cu poze! Fotografia oferise doar o imagine clară a locului. Specificând o destinație, fie printr-o poză, un desen, o reprezentare mentală sau chiar – numai dacă ai destul control asupra puterii, ceea ce, păcate, nu se întâmplă în cazul tău – simpla declarație „Du-mă acolo", *Atlasul* va face ceea ce-i ceri. Cu toate acestea, o parte din puterea lui se află acum în tine, iar principiile se aplică la fel și în acest caz.

Așa că fata închise ochii încercând să se vadă, în repetate rânduri, în biroul doctorului Pym, dar de fiecare dată rezultatul a fost același: deschizând ochii, vedea că se afla în continuare în cabina contesei.

Fata nu-și mai putu controla frustrarea și spuse:

– Nu merge! Ai spus că mă vei ajuta!

– Dar te ajut, spuse contesa, oftând. Te ajut în anumite feluri pe care tu nu le poți înțelege. Dar îți imaginezi cu adevărat că te afli în trecut? Vezi exact momentul în care ai lăsat cartea noastră prețioasă?

– Da! Am făcut tot ce ai spus! Poate că pur și simplu nu pot să...

– Șșș!

Contesa se apropie de Kate și-și puse o mână pe gâtul acesteia. Cabina era inconfortabil de caldă, iar mâna vrăjitoarei era rece.

– Trebuie să te relaxezi, altfel magia nu se va putea realiza. Cât de departe în trecut ai călătorit?

Kate expiră şi vru să respingă mâna contesei, dar în acelaşi timp adora senzaţia pe care i-o dădea.

–... Patru ani.

– Patru ani. Şi unde te afli? Descrie locul.

– Într-o cameră. Ca un birou. Focul este făcut, iar afară ninge. Doctorul Pym se află şi el acolo.

– Altcineva mai este?

Kate se gândi să mintă, dar la ce bun? Avea nevoie de ajutorul contesei.

– Da... mama. Intră în birou când eu sunt deja acolo.

Contesa scoase un „Aha" încet, ca şi cum Kate i-ar fi arătat ceva interesant.

– Şi ce anume simţi tu pentru mama ta?

– O iubesc.

– Bineînţeles că da. Dar asta este tot ce simţi pentru ea? Până la urmă, ea te-a abandonat pe tine şi pe fraţii tăi.

– A fost nevoită să o facă. Ne proteja pe noi.

– Serios? Cum de ştii asta?

Kate nu avu nici un răspuns la întrebarea aceasta.

– Înţeleg. Contesa o mângâia pe Kate pe păr. Şi atunci când a plecat, pe cine a rugat să aibă grijă de fratele şi de sora ta ?

– Pe mine.

– Dar erai doar un copil!

Kate ştia că indignarea ei era doar prefăcătorie, dar o parte din ea nu se putu abţine să nu reacţioneze, acea parte care era extenuată de efortul de a avea grijă de Michael şi de Emma, acea parte care, vreme îndelungată, se rugase să vină

cineva și să-i spună: „E în regulă. Te poți opri acum. Eu sunt aici. Voi avea grijă de tine".

– Poate că va ajuta dacă înlăturăm sentimentul acesta.

Kate văzu mâna contesei trecându-i prin față; apoi văzu o strălucire aurie. Când se uită în sus, fu nevoită să-și înăbușe un țipăt. Contesa îi desfăcuse cumva medalionul mamei ei de la gât.

– Un dar de la ea, presupun. Îl atingeai în timp ce vorbeam.

– E al meu...

– Of, taci. Această amintire este despre mama ta. De aceea a ales-o vrăjitorul. Sentimentele tale sunt cheia. Simți iubire, într-adevăr, precum și durerea unei pierderi. Dar asta nu este totul. Spunând acestea, contesa strânse medalionul în pumn. O astfel de magie presupune să te deschizi cu totul. Părinții tăi te-au părăsit. Spune-mi că nu simți supărare, frustrare, chiar și furie. Dacă vrei să salvezi copiii, nu trebuie să ascunzi nimic.

– Dar nu ascund nimic!

– Dacă vei continua să minți, vei avea moartea copiilor pe conștiință.

Kate reuși cu greu să se uite în altă parte decât în ochii vrăjitoarei. Realiză că tremura.

– Știu că ți-e teamă. Dar aceasta este singura cale.

Kate văzu lanțul medalionului atârnând; putea pur și simplu să se întindă după el și să-l ia din mâna contesei.

– Katrina.

Trecură astfel câteva clipe bune. Kate ascultă melodia sinistră de la patefon și privi cum pâlpâia lumina lămpilor, aruncând umbre pe pereți. Apoi fata încuviință din cap.

– Bun. Acum închide ochii.

Kate făcu ce-i spuse. Încă o dată, se văzu în birou, își imagină zăpada căzând, mirosul tutunului de la pipa doctorului Pym, focul. Și-o imagină pe mama ei cum intra în cameră. Apoi, din cauza faptului că nu se întâmpla nimic, se lăsă, în sfârșit, cuprinsă de furia, frica și îndoiala pe care le ținuse ascunse până atunci; simți cum toate aceste sentimente îi invadează sufletul. De ce îi abandonaseră părinții lor? Ce motiv ar fi putut avea pentru a-i lăsa singuri? Timp de zece ani, Kate își ținuse, de una singură, familia unită, iar efortul depus aproape că o sfâșiase. Se întreba dacă părinții lor încercaseră vreodată să-i găsească. Sau pur și simplu plecaseră? Poate începuseră o viață nouă cu...

Simți un gol în stomac și Kate își dădu seama că se întâmplase. Deschise ochii și o văzu pe mama ei, exact acolo unde o lăsase, cu mâna pe mânerul de la ușă, cu o expresie de mirare pe chip. Kate aruncă o privire spre doctorul Pym. Acesta stătea așezat la biroul lui și zâmbea.

– O, Doamne. Mama ei făcu un pas înapoi. Erai aici acum câteva secunde, apoi ai... O, Doamne...

Emma și Gabriel stăteau ghemuiți în spatele unui copac căzut, la marginea pădurii, la douăzeci de metri de baraj. Trei *morum cadi* cu torțe stăteau de pază. Gabriel își pregătise arcul și potrivise o săgeată în el. Alte două săgeți erau înfipte în pământ. Aștepta un nor care să acopere luna.

Emma se uită dincolo de gura cheiului, la întinderea întunecată a lacului. Încercă să-şi imagineze barajul cedând şi toată apa aceea întunecată căzând în gol, ducând cu ea barca şi copiii din aceasta, sora ei, totul. Nu puteau lăsa să se întâmple aşa ceva.

– Gabriel...

– Şşşt!

Se întoarse şi se uită intens la copacii din spatele lor.

– Ce este?

– Nu ştiu. Ceva...

O umbră se aşternu asupra lor, iar Emma se uită în sus şi văzu cum luna fu acoperită în întregime. Se auzi un şuierat uşor de lângă ea, apoi încă unul, iar două dintre torţe căzură la pământ; Gabriel scoase şi cea de-a treia săgeată. La fel de repede dispăru şi aceasta, iar ultima dintre torţe se prăbuşi în prăpastie.

– Să ne mişcăm încet, spuse Gabriel, ar putea să fie şi alţii înăuntru.

Fugiră prin câmp deschis, iar Emma păşi peste corpurile fumegânde ale strigoilor, în timp ce Gabriel se opri pentru a lua o torţă. Barajul se contura deasupra lor, ridicându-se mai bine de doi metri deasupra prăpastiei. Văzută de aproape, structura era masivă, iar Emma îşi dădu seama că se gândise, până atunci, la baraj, ca o singură bucată de lemn. Dar nu era; exista şi o uşă pe care Gabriel o deschise, descoperind astfel nişte scări care duceau în jos. El intră primul şi apoi, după ce verifică scările, îi făcu semn Emmei să meargă înaintea lui. Coborâră două etaje prin aerul umed şi rece, cu

torța luată de Gabriel luminându-le drumul, pentru ca apoi să iasă într-un fel de balcon.

– Uau! exclamă Emma, încremenind în loc și uitându-se uimită în jur.

Lumini slabe, portocalii, erau atârnate de-a lungul barajului, scoțând în evidență un șir de grinzi de lemn, care se întindeau de-a latul, precum coastele unui animal uriaș. Era bizar să se afle acolo, văzând alte cîteva zeci de scări care continuau să ducă în jos și silueta curbată a barajului. Locul impresiona prin dimensiunile colosale. În același timp, pereții din față și din spate erau la aproximativ șase metri unul de altul, așa că totul părea îngust și înghesuit. Emma se prinse de balustradă pentru a se echilibra.

– Ciudat că e gol pe dinăuntru, nu-i așa?

Gabriel nu răspunse nimic.

– Ce se aude?

Un geamăt sinistru, care părea să vină de nicăieri, se ridică dintr-un gâtlej nevăzut și se pierdu în noapte.

– Presiunea exercitată de apă determină o mișcare de frecare a lemnului pe lemn.

Emma încercă să-și imagineze cantități uriașe de apă apăsând barajul. I se părea că se afla în burta unei balene de lemn de dimensiuni impresionante.

– Privește acolo.

Se uită înspre locul în care arăta Gabriel. Mult în jos, în ceața ușor portocalie, fata putu distinge câteva lumini verzi, răspândite de-a lungul barajului.

– Mine cu gaz. Avem puțin timp la dispoziție. Când lumina devine din verde, roșie, vor exploda.

Emmei îi veniră în minte numeroase întrebări: Cât timp mai aveau exact? Cum dezamorsezi o mină cu gaz? Ce anume era o mină cu gaz? Înainte să poată rosti vreuna dintre ele, Gabriel o împinse la pământ în timp ce pe deasupra lor zbură ceva, scoțând un sunet înfiorător.

Gabriel se ridică în picioare în secunda următoare, pregătindu-și arcul. Fiind încă întinsă pe burtă, Emma își lungi gâtul și se uită în sus. O formă întunecată se deplasa pe grinzile barajului, întorcându-se spre ei. Privi cum săgeata lui Gabriel ricoșă din corpul monstrului. Trase alte două săgeți, care nu-i făcură mai mult rău decât prima, iar creatura ateriză ca un vultur pe niște grinzi încrucișate, la câțiva metri distanță.

Nimic din ceea ce Emma întâlnise până atunci – strigoii contesei, creaturile *salmac-tar*, oarbe și iubitoare de întuneric – nu o pregătise pentru așa ceva. Creatura avea corpul unui om – același fel de brațe, umeri, picioare –, dar primul impuls al Emmei fu să-l compare cu un liliac imens. Avea aripi ca de piele tăbăcită, gheare lungi, cu care se putea prinde de lemne, iar corpul îi era acoperit de o blană gri-neagră cu peri țepoși, închiși la culoare. Capul îi era neobișnuit de îngust, având ochii ca două tăieturi negre, iar maxilarul inferior ieșea mult în afară, lăsând la vedere zeci de dinți ca acele. Emma aproape că le putea simți cum îi sfâșiau pielea.

Gabriel își lăsă arcul jos în timp ce o ridică pe Emma în picioare.

– Ce... ce este asta?

Gabriel își scoase sabia din teacă. Creatura îi privea șuierând amenințător.

– Este creatura pe care o ținea vrăjitoarea pe barcă. Mi s-a părut că i-am simțit prezența în pădure.

O întoarse pe Emma în așa fel încât să o poată privi în ochi.

– Trebuie să dezamorsezi minele. Totul depinde de tine. Înțelegi?

– Dar cum rămâne cu...

– Nu-ți face griji pentru mine. Și, orice s-ar întâmpla, nu te uita în sus. Du-te!

O împinse înspre scări. Fata se opri să se uite în urmă și văzu creatura ridicându-se în aer cu aripile întinse, cu gura hidoasă deschisă și cu dinții lucindu-i în întuneric. Îl văzu pe Gabriel ridicându-și sabia.

Apoi o luă la fugă pe scări, iar țipătul creaturii o ajunse din urmă.

Michael și bătrânul vrăjitor lunecau pe apă spre corabia contesei. Își găsiseră o barcă proprie („șalupă" era cuvântul care îi venea lui Michael în minte când se uita la ea) abandonată la mal.

– Ah, providența! exclamase doctorul Pym.

Vâslele bărcii se dovediră a nu fi necesare; doctorul Pym șoptise doar câteva cuvinte și aceasta pornise cu viteză, alunecând cu ușurință pe apă.

– Dar nu ne vor vedea venind? întrebă Michael în timp ce se ținea strâns de margini.

– Nu-ți face probleme, răspunse vrăjitorul, iar vântul puternic îi fură cuvintele, în ochii dușmanului vom arăta ca un nor de ceață. Liniște acum! Ne apropiem.

Barca lor începu să încetinească, iar Michael putu discerne niște siluete întunecate pe puntea corabiei contesei. Doctorul Pym murmură ceva și, spre surprinderea lui Michael, cele două siluete se suiră pe marginea corabiei și se aruncară în apă. Așteptă ca acestea să iasă la suprafață, dar după câteva clipe nu se mai vedea mișcare în apă și băiatul știu că strigoii muriseră.

Doctorul Pym legă barca de o scară fixată pe o parte a corabiei.

– Repede, băiete! Zgomotul îi poate aduce pe ceilalți.

Nici nu apucaseră bine să ajungă pe punte când se auziră pași, iar patru *morum cadi* atacară din întuneric, câte doi din fiecare parte. Doctorul Pym îl luă pe Michael de braț și-i spuse în șoaptă să nu se miște, iar creaturile își scoaseră săbiile din teacă. Se aflau atât de aproape, încât Michael putea distinge paloarea neobișnuită a pielii lor, și-și adună toate puterile în timp ce săbiile se mișcau în jurul lui, zăngănitul lor venind ca un șoc pentru urechile băiatului. Dar Michael realiză că strigoii se luptau între ei și nu le acordau nici cea mai mică atenție lui și doctorului Pym. Toți patru căzură la pământ, cu fumul acela nenatural ieșind din ei și lipsiți de viață.

Michael se holba cu gura deschisă la vrăjitor.

– Cum ați făcut asta?

– Folosind confuzia și dezorientarea. Lucruri de bază pentru orice magician de salon. Acum hai să mergem.

Și bătrânul se duse sub punte.

Mai întâlniră două dintre gărzile contesei; aproape că se loviră de prima la o cotitură. Înaine ca monstrul să poată

ataca, doctorul Pym făcu o mișcare din mână, iar strigoiul dădu drumul sabiei, se așeză și începu să se uite în gol.

– Mult mai bine, spuse doctorul Pym. Pe aici, cred.

Îl duse pe Michael printr-o ușă, apoi coborâră două etaje de scări înguste de metal, ajunseră într-un coridor mult în interiorul corabiei, unde un singur strigoi păzea mai bine de șase uși. Doctorul Pym spuse ceva prea încet pentru a putea fi auzit, iar strigoiul puse sabia jos; fața lui se crăpă într-un zâmbet înfiorător. Doctorul Pym atinse buzele creaturii.

Creatura care fusese odată om înghiți în sec de două ori, își flexă maxilarele, și vorbi:

– Cu ce vă pot ajuta, domnule?

Vocea lui era groasă și răgușită, ca și cum nu mai fusese folosită de mai bine de o sută de ani.

– Câți ca voi sunteți pe corabie?

– Zece.

– Deci mai este doar unul în afară de tine. Fără îndoială că se află pe pod. Iar contesa este în cabina ei, cu tânăra domnișoară, nu?

– Da, domnule.

– Foarte bine. Presupun că ai cheile de la celulele copiilor?

În acel moment, Michael auzi vocile speriate și înăbușite ale copiilor. Se auzeau din ambele părți ale holului. Copiii strigau, plângeau, loveau cu pumnii în pereți. Bătăile erau constante, așa că le confundase cu huruitul motorului.

Creatura scoase o cheie din cămașa ei ferfenițită.

– Vreau să deschizi ușile, să conduci copiii afară într-o manieră civilizată și să-i ajuți să se urce în barca acestui tânăr. Ai înțeles?

– Da, domnule.

Doctorul Pym se întorse spre Michael și spuse:

– Mă voi ocupa de ultimul *morum cadi*. Apoi mă voi duce să-ți găsesc sora. Du cât mai mulți copii la țărm. Va trebui să faci câteva drumuri.

– În regulă.

– Sunt foarte mândru de tine, băiatul meu, spuse el și-l strânse prietenește de umăr. Apoi continuă să vorbească cu paznicul: Acest tânăr este responsabil cu totul. Să faci tot ce-ți spune, și plecă, dispărând în sus, pe scările de metal.

Michael se uită la fața de un verde nenatural a strigoiului. Respiră adânc, își îndreptă insigna pe care Robbie i-o dăduse și încercă să pară încrezător.

– Bine, hai să-i scoatem de aici. Dar nu mai zâmbi. E înfiorător.

– Clare, dă-mi voie să ți-o prezint pe Katherine...

Când le spuse numele, privirea doctorului Pym se plimbă de la chipul lui Kate la cel al mamei ei. Ea putu vedea că făcea legătura, că-și dădea seama cine era ea.

–... Katherine, dânsa este Clare...

Lui Kate i se părea că timpul încetinise. Nu era vorba de magie, ci de faptul că vrăjitorul îi făcea cunoștință cu propria ei mamă.

Mama ei zâmbea acum și spunea ceva, dar Kate nu putu înțelege ce anume. Mama ei îi întinse mâna.

Kate se uită în jos la ea. Mâna ei era plină de praf și murdărie și avea sânge uscat în locul în care se tăiase cu o piatră. Realiză, dintr-odată, în ce hal trebuia să arate; până la urmă, nu-și mai schimbase hainele de zile întregi, alergase printr-o furtună, dormise într-o temniță, înotase printr-un canal subteran, se luptase corp la corp cu secretarul și-l mușcase de ureche; simțea mizeria și grăsimea din părul ei, vedea ruptu-rile din haine, iar oboseala era, cu siguranță, evidentă în privirea ei; înțelese că zâmbetul mamei ei era unul de compasiune pentru biata ființă pe care o vedea.

– Mâna mea e murdară.

– Nu-ți face probleme, te rog!

Strânse mâna murdară a lui Kate în ambele ei mâini.

– Mă bucur mult să te cunosc, Katherine. Arăți ca și cum ai fi avut o călătorie foarte îndelungată. Pot să îți aduc ceva? Apă? Ceai? Aș putea face niște ciocolată caldă. Iar „Katherine" sună atât de formal! Aș putea să-ți spun Kate?

Kate simți cum îi dădeau lacrimile. Așteptase ani de zile această clipă; atunci de ce își dorea doar să ia cartea și să plece? Își retrase mâna din cea a mamei ei și dădu din cap cu seriozitate.

– Nu, sunt bine.

Doctorul Pym tuși.

– Cred că domnișoara a venit pentru asta.

Se întinse înspre birou și ridică *Atlasul.*

– Ce este... Mama ei se opri, holbându-se la coperta verde-smarald. Este cumva... Nu se poate.

– Ba se poate.

– Dar Stanislaus, ai spus că este ascunsă! Ai spus că este în siguranță!

– Pentru moment, așa este. Dar se pare că lucrurile urmează să se schimbe. Vezi tu, acest exemplar este din viitor. Iar Katherine, aici de față, mi l-a adus, cu mari sacrificii, pentru a-l păstra. Acum, nu pot decât să presupun că s-a întors pentru a lua exemplarul înapoi. Înainte de a dispărea, adăugă el.

– Da, dar... e doar un copil...

– Clare...

– Spune-mi că nu ai implicat-o cu adevărat pe această biată fetiță!

– Acestea sunt timpuri grele. Și nu am fost eu-cel-de-acum, ci eu-cel-din-viitor...

– E un copil, Stanislaus! Uită-te la ea! Abia poate să se țină pe picioare! Dumnezeu știe prin ce o fi trecut!

– E în regulă, o întrerupse Kate. Pot să o fac. E în regulă. Serios.

– Draga mea, doctorul Pym se aplecă în față, trebuie să te întreb: este sigur?

Era o întrebare normală, bineînțeles că doctorul Pym voia să știe dacă pericolul a trecut, înainte de a-i da cartea. Dar o prinsese nepregătită pe Kate și, în acea clipă, fata văzu cum i se înăsprește privirea. Din fericire, ea își reveni repede și oftă, lăsând să i se scurgă tensiunea din umeri.

– Totul este bine. În sfârșit.

Chiar îi și zâmbi puțin.

– Foarte bine, spuse vrăjitorul și-i dădu *Atlasul*.

Se așteptase să simtă un gol în stomac, să se trezească în cabina contesei, dar ținea cartea, grea și cu un sentiment de familiaritate în mâinile ei și nu se întâmpla nimic.

– Acum, doctorul Pym se ridică, vă voi lăsa singure.

Și fără a-i da lui Kate vreo indicație despre ce ar fi trebuit să facă – să-i spună mamei ei cine este, să nu-i spună – ieși din birou.

– Îmi pare rău, spuse mama ei odată ce ușa se închise, dar sunt foarte, foarte supărată. Nu pe tine, bineînțeles. Sunt supărată pe cel care te-a implicat în așa ceva. Ești mult prea tânără.

Kate nu spuse nimic. Pur și simplu stătea acolo ținând cartea strâns la piept.

– Știu că nu ar trebui să mă îndoiesc de Stanislaus. Dacă el crede că te descurci, trebuie să-l cred. Este un om mare, să știi. Asta în afara faptului că este vrăjitor. Richard și cu mine – Richard este soțul meu – ne-am încredința viețile în mâinile lui dacă ar fi nevoie.

Era o atmosferă atât de pașnică în cameră, cu focul arzând în șemineu, cu zăpada de afară, încât Kate crezu că ar fi putut să se întindă pe covor și să doarmă ani la rând.

– Ești sigură că nu ai nevoie de ceva?

Kate dădu din cap în semn că nu.

– Unde a plecat Stanislaus? El ar trebui să te trimită înapoi în locul... sau timpul din care vii?

– Ultima dată s-a întâmplat pur și simplu. Nu știu de ce nu se întâmplă și acum.

– Știi, eu și Richard ne-am implicat în căutarea Cărților Începutului de ceva vreme. Împreună cu Stanislaus, bineînțeles. Acela este într-adevăr *Atlasul?*

Femeia se aplecă înspre ea, iar Kate îi inhală parfumul. Îl recunoscu imediat. Anii păreau să nu mai existe, iar Kate putu auzi din nou vocea mamei cerându-i să aibă grijă de fratele și sora ei, promițându-i că într-o zi, se vor revedea. Kate simți ceva dinăuntrul ei rupându-se, deschizând o nouă ușă.

– Eu... eu cu fratele și sora mea l-am găsit.

– Ai un frate și o soră? Cum îi cheamă?

Kate se uită în jos, incapabilă să-i întâlnească privirea mamei ei.

– Ai probleme, nu-i așa? Te ajută doctorul Pym? În viitor, adică. Of, oare are vreo logică ce spun? Dar părinții tăi? Ești cu adevărat foarte tânără.

Kate simți cum i se umplu ochii de lacrimi și își mușcă buza ca să nu înceapă să plângă.

– Of, micuța de tine...

Și înainte ca Kate să-și dea seama ce se întâmpla, mama ei se apropie și o luă în brațe. Nu mai putea ține în frâu suspinele. Îi zguduiau corpul întreg ca și când toate lacrimile pe care refuzase să le verse în ultimii zece ani fuseseră, în sfârșit, eliberate. Kate se trezi că plângea pentru Emma sau Michael, pe care îi ținuse în brațe suspinând și cărora le spusese că da, mama și tata se vor întoarce după ei; plânse după toate Crăciunurile și zilele de naștere pierdute, pentru copilăria pe care nu o avusese niciodată; se prăbuși în brațele mamei ei,

dându-și voie să fie ținută, să plângă, într-un final, pentru că femeia aceasta era mama ei, care o mângâia și o consola:

– E în regulă, totul o să fie bine...

Apoi brusc, mâna care o mângâia se opri. Kate nu se mișcă; își putu da seama că se întâmplase ceva. Mama ei făcu un pas în spate, prinzând-o pe Kate de brațe și uitându-se în ochii ei.

– Vai... Ești... Tu ești...

Kate simți golul din stomac, iar ceea ce vedea cu câteva clipe înainte dispăru din fața ochilor ei. Nu mai avea să audă niciodată acele cuvinte. Dar chiar și așa, Kate știu că, în acea clipă, mama ei își recunoscuse fiica.

– Vezi, draga mea? zise contesa, luându-i cartea din mână. Știam că poți să o faci.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI
Magnus cel Teribil

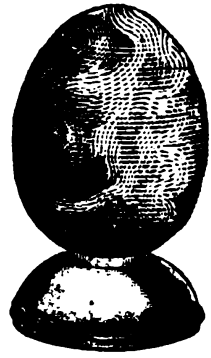

– Ai plâns? Trebuie să mărturisesc, arăți îngrozitor! E aici o oglindă, în caz că vrei să te-aranjezi un pic. A, acesta este al tău!

Contesa îi înapoie medalionul. Cu mâinile amorțite, fata și-l prinse la gât. Vedea ca prin ceață, iar în gură simțea un gust sărat, de la lacrimi. Făcu un efort să alunge amintirea, să uite de mama, să uite c-o ținuse-n brațe. Acum era înapoi pe barcă, iar copiii aveau nevoie de ea.

– Lasă-i... lasă-i să plece.

– Hmm?

– Lasă-i să plece.

– Pe cine să las să plece? Contesa pusese cartea pe o masă, aflată în colțul opus al cabinei, iar acum dădea paginile, cu o expresie lacomă, aproape hidoasă, întipărită pe chip.

– Pe copii! Ai promis! Ai...

Contesa dădu din mână, iar Kate încremeni cu totul. Dădu să spună ceva, dar avea fălcile încleştate.

– Ca să vezi, *Atlasul Timpului* e acum în posesia mea! Şi a venit la mine tocmai când renunţasem la orice speranţă, tocmai când eram gata să mă arunc în neant, cu tot cu plozii aştia nenorociţi! Stăpânul meu nu acceptă prea uşor eşecurile. N-aş fi putut să mă-ntorc la el şi să-i spun că localnicii s-au răzvrătit! Dar acum am cartea şi asta schimbă totul. Mângâie pagina goală şi continuă să vorbească, şoptit: Şi nici n-am de gând să cedez puterea asta cuiva. Nici măcar lui. Acum mi-e limpede. *Atlasul* e menit să fie numai al meu. Pe mine m-a găsit! îi zâmbi lui Kate. Barajul tot o să fie distrus, firește, iar copiii o să moară. Dar, sincer, nici nu merită altceva. Nesuferit loc, Cambridge Falls!

„M-a minţit", gândi Kate. Contesa avea oricum de gând să-i omoare pe copii, iar acum cartea e a ei. Dezgustată şi cu inima zdrobită, Kate se blestemă pe sine. De ce oare nu-i spusese doctorului Pym despre viziune? De ce mereu crezuse că numai ea purta răspunderea?

„Te rog, îşi spuse ea, te rog..."

Chiar atunci, ca şi când i-ar fi auzit rugămintea şi chemarea, în încăpere răsună un glas:

– Loialitatea cu siguranţă nu mai e ce-a fost.

Bătrânul vrăjitor se afla în prag, îmbrăcat, ca-ntotdeauna, în costumul lui de tweed, cu ochelarii strâmbi pe nas, mocnind de furie. Doctorul se uită la Kate şi, preţ de o clipă, privirile li se încrucişară. Kate ştiu atunci că vrăjitorul

înțelege tot ce-a făcut ea și că o iartă pentru tot. Se simți atât de ușurată, încât, dac-ar fi fi fost cu putință, ar fi izbucnit în lacrimi.

Contesa începu să râdă. Era un râs puternic, luminos, dar lipsit de orice bucurie.

– Nu știam c-așteptăm musafiri. Dumneavoastră sunteți marele doctor Pym, am dreptate?

– Eu sunt Stanislaus Pym.

– Domnul meu, dacă-mi permiteți, este o onoare să vă cunosc! Contesa făcu o plecăciune, zâmbind batjocoritor. Cui datorăm această plăcere?

– Am venit să-i eliberez pe copii și să recuperez cartea pe care ai furat-o.

– Vai! Vai, vai, vai! Mă tem c-o să fie cam greu. Vedeți dumneavoastră, copiii o să moară cu toții în câteva minute; la urmă sunteți, desigur, bine-venit să le recuperați cadavrele, aici n-am nimic împotrivă. Dar în ceea ce privește *Atlasul*... Nu, asta efectiv nu va merge. Să vă ofer un pahar de vin, în schimb?

– N-am venit aici să mă joc. Îți mai dau o singură șansă.

Contesa chicoti și săltă ușurel.

– Sau ce? Sau ce? Ia zi! Ce vei face?

– Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să te distrug.

Contesa scoase un *Vaaaaaaaaaai* plin de batjocură și-și acoperi fața cu mâinile.

– Ai auzit, Katrina? Ai auzit ce-a spus omul ăsta îngrozitor? Ei bine, doctore, nu prea e loc de tocmeală cu tine. Văd

că n-am de ales. Contesa luă cartea de pe masă și i-o-ntinse cu mânuțele ei albe: Poftim. Ia-o, bestie ce ești!

Doctorul ridică mâna, iar cartea începu să se miște spre el. Chiar în acea clipă, mai multe perechi de gheare țâșniră din colțurile întunecoase ale încăperii, apucându-l pe vrăjitor de mâini și de picioare și ținîuindu-l de perete. Din instinct, Kate dădu să se repeadă spre el, dar forța nevăzută care-o ținea încremenită o împiedică și acum să se miște. Văzu cum și doctorul Pym se lupta să se elibereze, dar în zadar.

– Ah, fir-ar! Gata, asta-i tot? Asta după ce-auzi atâtea povești despre cum marele vrăjitor cu puterile lui tainice, bla-bla-bla, vai, trebuie să mărturisesc, mă simt trasă pe sfoară. Dar mă gândesc că, în viață, dezamăgirile sunt la tot pasul, nu-i așa?

Kate nu-și putea crede ochilor. Ce se-ntâmplase? Doctorul Pym fusese cu adevărat înfrânt?

Contesa se întoarse la masă, puse Cartea jos și-și mai turnă un pahar cu vin. Fredona încetișor. În mod evident, avea de gând să savureze victoria.

– Știu la ce vă gândiți, doctore, dragul meu... Cum o să reacționeze stăpânul când o să afle că vreau să-i fur trofeul? Ei bine, vă spun eu că n-o să-i convină. Dar fiți pe pace, de-ndată ce dau eu de cap tainelor din cartea asta, o să am puteri la fel de mari ca el.

– Ești o proastă, cotoroanțo!

Contesa se îmbufnă.

– Nu-i frumos să vorbești așa!

– Habar nu ai cât de puternic e. Și, dacă pot să spun așa, habar n-ai nici cât de puternic sunt eu.

– Tataie, dacă-ncerci cumva să mă-nfurii și mai tare, ca să te omor mai repede, îți dau cuvântul meu c-o să meargă!

Spre mirarea lui Kate, doctorul Pym zâmbi.

– Chiar crezi că el nu știe ce pui la cale? C-ar putea să-ți treacă prin minte vreun lucru la care el să nu se fi gândit? Ai fost sortită pieirii încă din prima clipă.

Contesa păru să se teamă, dar nu mai mult de-o clipă.

– Ești amuzant! Nu-i așa că-i amuzant? Dar cred că uiți, Nenea-Amuzantule-cu-Sprâncenele-Tale-Amuzante-Cu-Tot – pe care chiar ar trebui să le tunzi un pic, să știi, *quelle horreur* – eu nu am numai *Atlasul:* eu o am și pe fată. Și în curând am să pun mâna și pe fratele și sora ei. Odată ce-i am pe toți, o să vină și celelalte Cărți, iar atunci până și stăpânul meu o să se plece în fața mea. Profeția se împlinește, *mon oncle,* iar tu n-ai să poți să-mpiedici asta.

Ridică paharul în semn de toast și-l dădu pe gât.

Mintea lui Kate lucra febril. O profeție? Ce profeție? Și ce vrusese să spună contesa, „Curând o să pun mâna și pe frații ei. Cu ei o să vină și celelalte Cărți"? Simțea că amețește, ca și când, în ciuda vrăjii care-o ținea pe loc, ar fi putut în orice clipă să se prăbușească la podea.

– Ah, mielușeaua mea, văd în ochișorii tăi cât de confuză ești. Vrăjitorul acesta bătrân și rău nu ți-a spus ce anume îți rezervă soarta? Ea dădu amenințător din deget înspre doctor. Rușine să-ți fie, să ții biata fată în ceață!

– Vrăjitoareo, îți interzic să...

– Îmi interzici tu mie ceva? Îmi vine să râd! Nu, nu, chiar a venit vremea să afle și Katrina de ce ea și frații ei sunt copiii aleși de destin. Îmi dau seama că nu i-ai spus nici măcar de ce sunt în stare Cărțile! Ei bine, porumbița mea – contesa trecu în partea cealaltă a încăperii și o apucă pe Kate de mână, ca și când ar fi fost două școlărițe care-și povesteau secretele – îți mai aduci aminte cum, în noaptea când ai ajuns, eu v-am spus povestea despre Cărțile Începutului? Cum că erau odată trei Cărți în care străvechea adunare a vrăjitorilor a scris toate tainele magiei prin care lumea noastră a fost zidită? Nu e nevoie să dai din cap – oricum nu poți – văd că-ți aduci aminte.

– Ei bine, *mon ange*, să ne gândim un pic: dacă magia asta a fost folosită odată ca să creeze lumea noastră, ai putea foarte bine să întrebi, de ce nu poate fi folosită din nou? Ei bine, iată că se poate! Tocmai gândul acesta e atât de frustrant! Prin puterea Cărților Începutului – dintre care pe una dintre ele, *Atlasul Timpului*, ai fost atât de drăguță să mi-o aduci și-ți mulțumesc pentru asta, celelalte două sunt pe-acolo pe undeva și așteaptă – prin puterea Cărților poți pur și simplu să ștergi tot ceea ce există, așa cum ai șterge o schiță proastă și să refaci tot de la capăt, pe o coală nouă de hârtie.

– Și numai un nebun s-ar gândi să facă așa ceva, zise doctorul Pym.

Contesa mormăi:

– Mereu e atât de nesuferit? Firește că n-ai să distrugi lumea doar dintr-un capriciu! Deși, bineînțeles, ai putea. Dar să spunem, de pildă, că ți-ai dori o lume în care toți oamenii

să poarte pălării roșii! Folosind puterea Cărților, poți pur și simplu să te descotorosești de lumea asta și să creezi alta nouă, unde toată lumea poartă pălării roșii, prin lege. Sau pălării verzi, sau albastre, sau de absolut orice culoare!

– Cu totul și cu totul nebun, zise doctorul Pym.

– Sau ai putea crea o lume unde absolut toate ființele trăiesc numai ca să-ți slujească ție. Cred că-ncepi să-nțelegi, Kat, draga mea, de ce atât de mulți și-au pierdut viața în căutarea Cărților Începutului. Ceea ce ne aduce – contesa își apropie și mai mult fața de fața lui Kate – la motivul pentru care tu și frații tăi sunteți extrem de importanți.

Cu coada ochiului, Kate văzu că doctorul Pym avea ochii pe jumătate închiși și murmura ceva.

– Cu mult timp în urmă, șopti contesa, într-o vreme când Cărțile nu mai apăruseră cam de o mie de ani, cineva a prezis că, într-o zi, trei copii o să le găsească iar și o să le aducă împreună. Da, trei copii! Câte unul pentru fiecare carte! Vezi tu, draga mea, tu și Michael și micuța Emma sunteți cheia! o atinse ușor pe Kate pe obraz. Mă tem că drumul vostru nu se apropie câtuși de puțin de sfârșit.

Kate n-avea nevoie ca doctorul Pym să-i confirme toate acestea. Știa, la un nivel instinctual, profund, că tot ce-i spunea contesa era adevărat. Așa se explicau multe. Cum anume putuse să deschidă depozitul de sub Orașul Mort. O ușă făurită de pitici și zăvorâtă prin farmece puternice, iar ea, o fată obișnuită, un pui de om, fusese în stare s-o deschidă cu atâta ușurință! Cum ar fi fost cu putință una ca asta dacă persoana care zăvorâse ușa – adică doctorul – n-ar fi

ştiut că ea avea să vină? Şi de unde-ar fi ştiut că ea o să vină, dacă nu era profeţia? Tot prin profeţie se explica şi faptul că părinţii lor îi trimiseseră departe. Oricine s-ar fi aflat în căutarea Cărţilor – poate chiar stăpânul contesei – trebuie să-şi fi dat seama cine erau ea, Michael şi Emma! Kate îşi închipuia în ce pericol şi sub ce teroare trăiseră părinţii ei. Firesc că l-au lăsat pe doctorul Pym să-i ia pe copii. Kate aproape că-l putea auzi pe vrăjitor cum le-a promis: „O să-i ascund. O să fie în siguranţă!" Dintr-odată, totul căpăta sens.

– Destul cu asta acum, zise contesa. E timpul să-l omorâm pe vrăjitorul acesta bătrân şi neghiob...

Se întoarse şi ridică mâna.

Chiar atunci, în cabină intră un vânt rece ca gheaţa. Scuturã vasele de porţelan şi ciucurii de cristal ai candelabrului. Kate simţi cum frigul o pătrunde până la oase.

– Ce faci?! strigă contesa, păşind spre doctorul Pym. Opreşte-te! Îţi poruncesc!

– Draga mea, dar nu eu fac asta! În timp ce el vorbea, lumânările pâlpâiră şi se stinseră. Preţ de o clipă, totul încremeni. Era linişte. Apoi, în întuneric, Kate deslusi sunetul îndepărtat al unei viori. Era un cântec minunat, străvechi, care-ţi dădea fiori şi care se-auzea din ce în ce mai tare. Vine, zise vrăjitorul. Magnus cel Teribil vine.

Emma n-avea de gând să privească în sus. Gabriel îi spusese ce-avea de făcut şi numai asta conta. Îşi scoase din minte orice altceva, ţipetele, urletele, loviturile, zgomotul pe care-l făceau trupurile trântite pe podeaua de lemn, precum şi

gândul că Gabriel luptase, deja, atât de mult în ziua aceea și că era, probabil, extenuat. Dar Gabriel îi spusese ce-are de făcut, iar ea n-avea de gând să dea greș.

Scările fuseseră zidite chiar în peretele albiei, iar Emma le coborî în fugă, treaptă după treaptă, până când ajunse la același nivel cu globurile verzi care formau o linie punctată, luminoasă, de-a lungul zidului frontal al barajului. În zid erau săpate șiruri întregi de pasarele, iar Emma sări pe una dintre ele și o rupse la fugă, simțind golul imens care-o înconjura și presiunea muntelui de apă care împingea barajul; fata încerca din răsputeri să ignore zgomotele luptei care se dădea deasupra ei. Alergă ce alergă și se opri chiar la mijlocul barajului.

Privind drept în față, zări minele de gaz. Minele erau formate din două părți. Era mai întâi un glob din sticlă, de mărimea unui grapefruit, în interiorul căruia plutea gazul galben-verzui, iar globul de sticlă era așezat într-o bază circulară din metal, care era, la rândul ei, fixată în peretele barajului cu un adeziv cenușiu. Emma se holbă o vreme la mina de gaz, neștiind ce anume ar trebui să facă. De ce nu-i dăduse și Gabriel nici un indiciu? De unde să știe ea cum să dezamorseze o mină? Nimeni n-o învățase așa ceva la școală. La școală nu-nvățai decât matematică și geografie. Pe măsură ce stătea și privea mina, i se părea că gazul începe să-și schimbe culoarea, căpătând o nuanță tot mai închisă de portocaliu. „Asta, gândi fata, nu-i semn bun." Îi trecu prin minte să spargă globul, dar având în vedere că, orice-ar fi fost gazul acela, urma oricum să explodeze, planul acesta nu părea prea

grozav. Îi trecu prin minte și că Michael ar fi știut ce să facă. Citise, probabil, tot ce trebuia știut despre cum să dezamorsezi mine și-ar fi putut să facă și o schemă în caietelul lui tembel. Emma irosi câteva clipe enervându-se pe Michael, imaginându-și cum băiatul avea să mai primească o medalie de la regele acela nesuferit al piticilor și avea să umble țanțoș cu ea în piept de colo-colo, până când, în cele din urmă, nemaivenindu-i nici o altă idee, fata întinse mâinile și atinse globul de sticlă.

Era cald la atingere și Emma simțea cât de subțire e sticla. Dacă o apăsa prea tare, avea să pocnească sigur. Închise ochii și trase ușor de glob. Dar acesta nu se clinti. Emma trase mai tare. Globul rămase atașat de baza metalică, iar baza metalică rămase prinsă în perete. Emma respiră adânc și se pregăti să tragă cu toată puterea. Dar până să facă asta, se petrecu altceva. În timp ce fata căuta să-l apuce mai bine, mâna stângă îi alunecă vreo doi centrimetri și globul se mișcă.

Cu multă grijă, Emma roti globul în sens invers acelor de ceasornic. Se auzi cum sticla zgârie metalul, dar curând Emma observă că în partea de jos a globului erau săpate niște șănțulețe, așa că-l răsuci mai repede. Câteva clipe mai târziu, fata ținea globul în mâini. Desprinsă din cadrul metalic, sticla începea să se răcească, iar vaporii de gaz din interior își pierdură nuanța amenințătoare, făcându-se, din portocalii, galbene, apoi verzi și, în cele din urmă, transparente, până când dispărură de tot.

„Partea metalică încălzește gazul", își spuse Emma.

Privi la celelalte mine, care aproape că se făcuseră roşii ca focul. Gabriel îi spusese că în clipa când se făceau roşii cu totul, explodau. Nu mai era timp. Emma lăsă globul jos, pe podeaua pasarelei, şi sări la următoarea mină.

Între timp, mult deasupra ei, Gabriel se lupta pe viaţă şi pe moarte. După ce-i spusese Emmei să se ducă, Gabriel sărise pe una din grinzile late de cincisprezece centimetri care se întindeau între zidurile barajului şi, cu amândouă mâinile, îşi azvârli cuţitul în coasta creaturii care se pregătea să-l atace. O lovitură ca aceea ar fi spintecat un om pe din două. Dar lama ricoşă şi, o clipă mai târziu, Gabriel fu aruncat pe spate, lovit cu o forţă incredibilă. Se izbi de o altă grindă, căzu vreo cinci metri, alunecă pe altă grindă, dar izbuti, în cele din urmă, să se prindă de o a treia. Privind în sus, Gabriel văzu că monstrul nu se pregătea să-l atace din nou. Stătea ghemuit deasupra lui, rânjind mulţumit. Gabriel înţelese: monstrul îşi spunea că poate să-l omoare oricând. Gabriel ştiu atunci că asta e ultima luptă din viaţa lui. Fie, îşi spuse el. Nu trebuia să supravieţuiască decât atât cât Emma să aibă timp să dezamorseze minele.

Monstrul se năpusti asupra lui, iar Gabriel încercă să se dea din calea fiarei, dar ghearele monstrului i se înfipseră adânc în coastă. Creatura se ridică, apoi, şi se năpusti iar, cu o viteză incredibilă, smulgându-l pe Gabriel de pe grindă şi azvârlindu-l în aer. Gabriel începu să-l lovească în spinare şi-n cap cu mânerul cuţitului, dar monstrul îl apucă iar, ridicându-l deasupra capului. Gabriel dădu să se apuce de ceva, dar fiara îl azvârli la pământ. Se izbi iar de grinzi,

frângându-le ca pe niște chibrituri, fiind convins că se va prăbuși până jos, dar, cu un zgomot surd, de oase zdrobite, Gabriel se lovi de o grindă și rămase locului. Se ridică în capul oaselor. Își rupsese coastele și-și pierduse cuțitul. Privind în jos, o zări pe Emma. Dezamorsase trei dintre mine. Nu mai era decât puțin.

Se auzi bătaia unor aripi, iar Gabriel se mișcă exact în clipa când monstrul trecu în zbor pe lângă el, sfâșiind cu ghearele lemnul grinzii. Monstrul se lăsă în picaj, sfredelind aerul, iar Gabriel hotărî atunci să sară; ateriză drept în spinarea creaturii. Căzură vreo șapte metri prin aer până când monstrul se obișnui cu greutatea neașteptată și se redresă. Scoase un țipăt strident și vru să-l apuce pe Gabriel cu ghearele, dar bărbatul scoase un pumnal mai mic și începu să taie prin țesutul moale al aripilor. Pentru prima dată, monstrul începu să urle de durere. Zbura nebunește prin rețeaua de grinzi, încercând din răsputeri să se descotorosească de omul din spinare. Gabriel se izbi cu capul de o grindă; străduindu-se pe cât putea să nu-și piardă cunoștința, continuă să sfârtece mușchiul aripii. Pierzându-și echilibrul, creatura se răsuci în aer, iar Gabriel se lovi din nou la cap; de data asta, totul se făcu negru.

Mai jos, pe pasarelă, Emma ajunsese, în sfârșit, la ultima mină, când auzi cum ceva se prăvălește printre grinzi și, fără să vrea, ridică privirea. Văzu o siluetă întunecată cum se prăbușește, îndreptându-se spre locul unde se afla ea. O clipă mai târziu, omul căzu, izbindu-se de pasarelă.

– Gabriel!

Era plin de sânge, avea brațul stâng îndoit într-un unghi ciudat și avea o vânătaie mare pe frunte. Dar era viu. Respira încă.

Emma auzi un țipăt sfredelitor și privi iarăși în sus; monstrul venea spre ei, sărind de la o grindă la alta.

– Gabriel! Trebuie să te trezești! Gabriel!

Uriașul nu se clinti.

Fata zări o altă pasarelă, aflată la vreo zece metri sub ei și începu să-l împingă pe Gabriel cu umărul. Omul părea făcut din piatră. Dar fata împingea din răsputeri, încercând să nu se concentreze la faptul că monstrul era din ce în ce mai aproape. Deși foarte încet, Gabriel începu dintr-odată să se miște. Se rostogoli peste marginea pasarelei și ateriză cu un zgomot puternic, zece metri mai jos.

Pasarela se cutremură și, întorcându-se, Emma văzu că monstrul se afla acum lângă ea, cu fălcile căscate într-un rânjet grotesc și cu aripa rănită atârnându-i, prinsă numai de un tendon și de o bucată din mușchi. Fata știa că ar trebui să fie îngrozită; era reacția firească. Dar în loc de teamă, Emma simțea pur și simplu furie oarbă.

– Uită-te la tine! Ai idee cât de tâmpit arăți?! Nu trebuia să te pui cu Gabriel! Ai avut noroc că nu te-a omorât! Ce-o să faci acuma cu aripa aceea, hm?!

Drept răspuns, monstrul apucă aripa ruptă cu gheara, o sfâșie și o aruncă în hău. Apoi, fără să stea pe gânduri, apucă și aripa sănătoasă, o răsuci de câteva ori și, cu un urlet înfiorător, o sfâșie și pe ea. Strângând aripa însângerată între ghearele încleștate, fiara păși mai aproape de Emma și țipă.

Emma rămase îngrozită și, în sfârșit, o cuprinse o spaimă îngrozitoare. Monstrul avea să-i omoare. Fata își spuse că trebuie să fie curajoasă sau, barem, să se prefacă. Măcar atât merita și Gabriel.

– Ești... ești...

Dar oricât s-ar fi străduit, nu mai reuși să articuleze nici un cuvânt. Monstrul mai făcu un pas, apropiindu-se destul încât Emma să-i poată simți răsuflarea.

„Să nu plângi, își spuse ea, să nu cumva să-ncepi să plângi!"

Dintr-odată, chiar în stânga monstrului, fata zări mina; gazul din interior se făcuse roșu ca sângele și, fără să mai stea pe gânduri, Emma sări de pe pasarelă. I se păru că nu va mai ajunge niciodată jos. Când ateriză lângă Gabriel, o durere teribilă îi sfredeli glezna, dar țipătul fetei fu înăbușit de explozie; mina sărise în aer.

Marginile bărcii erau acum doar cu puțin deasupra apei, atât era de grea. Michael înghesuise la bord cât de mulți copii putuse, mai ales pe cei mici, deși luase și trei băieți de vârsta lui, care să-l ajute la vâslit. Pe ambarcațiunea contesei mai rămăseseră cel puțin treizeci de copii, dar Michael le promisese să se întoarcă. Nu mai primise nici un semn, nici de la doctorul Pym, nici de la Kate, așa că băiatul fusese tentat să trimită barca fără el și să rămână să-și caute sora.

Dar nu putea să-i lase pe copii.

Acum, în vreme ce barca supraîncărcată înainta prin apele întunecate ale lacului, Michael își aminti de momentul când strigoiul descuiase ușile celulelor și cincizeci de copii

îngroziți dăduseră năvală pe coridor. Preț de câteva clipe, copiii făcură atâta zgomot, încât ai fi crezut că era pe cale să izbucnească o revoltă, dar Michael se străduí să acopere hărmălaia și să se facă auzit:

– Vă rog, trebuie să faceți liniște, vă rog...

Dacă n-ar fi fost și strigoiul acolo, probabil c-ar fi pierdut controlul cu totul. Dar creatura strigă la ei să facă liniște, iar copiii, îngroziți de faptul că monstrul putea să vorbească, încetară pe loc.

– Bun, zise Michael, acum...

– Tu!

Se întoarse și dădu nas în nas cu Stephen McClattery.

– Ce cauți tu aici?! Și cum de creatura asta știe să vorbească, dintr-odată?

Pentru o clipă, Michael nu făcu altceva decât să se holbeze la Stephen. Nu de mult, băiatul acesta încercase să-l spânzure. Michael aproape că simțea iarăși lațul în jurul gâtului.

– Deci?!

Încercând s-alunge amintirea, Michael îi explică rapid că el și doctorul Pym veniseră să-i salveze, că doctorul era vrăjitor și că-l fermecase pe strigoi, că sora lui, Kate, era ținută prizonieră de contesă și că erau nevoiți să părăsească ambarcațiunea cât de repede puteau...

– Va trebui să mă crezi. N-avem timp să...

– Bun, zise Stephen McClattery, să ne mișcăm atunci.

Băiatul roșcat trecu în fruntea grupului de copii îngroziți, care acum stăteau smirnă și, împreună, se suiră pe punte; odată ajunși acolo, Stephen îl ajută pe Michael să aleagă vreo

douăzeci dintre ei, pe cei mai micuți. Împreună cu strigoiul îi ajută pe copilași să coboare o scară și să urce în barcă. Michael spera întruna că doctorul Pym și Kate vor veni dintr-odată pe punte, Kate, teafără și zâmbitoare, iar doctoral Pym îi va anunța că vrăjitoarea fusese înfrântă și că totul era bine; curând însă barca se umplu și era vremea să plece, iar sora lui nu era nicăieri. Stephen îi spuse că va rămâne la bord ca să-i organizeze pe ceilalți până se întorcea Michael pentru tranșa următoare.

– Știu c-ai să te-ntorci. Trebuia să fi avut eu mai de mult încredere în tine. Tu și surorile tale sunteți de treabă.

– Mai e ceva, zise Michael. Tatăl tău e pe drum încoace.

Stephen McClattery nu se urcase încă pe punte, era tot pe scară, cu un picior pe marginea bărcii. Stephen dădu să spună ceva, dar nu reuși.

– Eu și surorile mele ne-am întâlnit cu el în Orașul Mort, continuă Michael. I-am spus că trăiești. E pe drum încoace, alături de ceilalți.

Trecu o clipă, care păru să țină foarte mult. Barca se clătina ușor pe suprafața lacului.

– Îmi pare rău, zise Michael în cele din urmă, trebuie să plecăm.

Stephen înghiți în sec și dădu înțelegător din cap. Dar chiar și-așa, Michael n-avea să uite niciodată privirea din ochii băiatului. Stephen McClattery le făcu vânt și, în timp ce barca se îndepărta, Michael îl văzu cum își trecu palma peste față, ștergându-și obrajii, apoi întorcându-se și urcând înapoi la bord.

Annie, fetița pe care contesa o ținuse atârnată deasupra prăpastiei atunci, în prima zi, se afla acum în barcă, lângă Michael.

– Să nu-ți faci griji, îi zise el. O să-i recuperăm pe toți.

Fetița dădu din cap și strânse cu amândouă mâinile păpușica.

Trecură câteva minute până când copiii de la vâsle reușiră să-și sincronizeze mișcările. La-nceput, vâslele loveau apa la-ntâmplare, barca rămânând pe loc, înaintând prea puțin sau rotindu-se în cerc. Dar Michael reuși să-i ajute să se sincronizeze și să prindă ritmul, strigându-le mereu: „Vâsliți... vâsliți... vâsliți... vâsliți", și curând, înaintau viguros pe apa lacului.

Apoi, când se aflau cam la jumătatea distanței, pe Michael începuse deja să-l doară spatele; băiatul se-ntreba ce fusese oare în mintea doctorului Pym de nu vrăjise și barca... ar fi mers mult mai repede. Chiar atunci se auzi un zgomot asurzitor și un jet imens de apă țâșni dintr-odată, în apropierea barajului. Michael o apucă pe Annie și le strigă tuturor să se țină bine; o clipă mai târziu, unda de șoc aproape că-i răsturnă.

Michael apucă, atunci, o pereche de vâsle și le strigă celorlalți:

– Vâsliți! Vâsliți! Vâsliți!

– Vine, o s-ajungă aici... Cum de poate fi una ca asta?! Ce-am să mă fac?!

– Cred c-ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să-ți trădezi stăpânul.

– Liniște!

Luminile se aprinseră iar, dar cântecul viorii se auzea tot mai puternic, cu fiecare clipă ce trecea. Contesa se plimba de la un capăt la altul al cabinei, strângând cartea la piept. Văzând-o atât de speriată, Kate se temea cu atât mai mult. Cât de cumplit poate fi acest Magnus cel Teribil, dacă până și contesa, care avea o legiune întreagă la cheremul ei și care, deși era atât de tulburată, fusese în stare s-o împietrească pe ea și să-l țintuiască pe doctorul Pym de perete, părea cu adevărat îngrozită gândindu-se la el?

– După părerea mea, zise doctorul Pym cu blândețe, ai fi putut să te gândești ceva mai mult la asta.

– Prostule, am zis să taci!

Contesa se purta acum ca o fiară încolțită; un animal îngrozit și, tocmai pentru asta, foarte periculos.

– Sincer, nu văd de ce-aș fi eu prostul. Nu eu am înșelat încrederea unei ființe de zece ori mai puternică decât mine, așteptându-mă să scap, pur și simplu, cu fața curată.

Contesa se năpusti, dintr-odată, asupra lui.

– Tu ai fost, nu-i așa? Tu i-ai spus! Tu i-ai dat de veste în vreun fel!

În mâna contesei strălucea acum lama unui cuțit, care nu fusese acolo până atunci. Kate încercă să se miște, dar era inutil. Muzica era tot mai puternică, în crescendo, iar ritmul era tot mai rapid. Contesa se apropie de doctorul Pym.

– Dacă tot e vorba să mor, șuieră ea, atunci n-am să mor singură.

Kate dădu să strige, îndemându-l pe doctorul Pym s-o oprească, să facă o vrajă, orice, s-o scuipe, dacă altfel n-avea încotro.

Dar chiar atunci, muzica se opri pe neașteptate.

Contesa se opri de asemenea, turbată de mânie și de groază, cu cuțitul ridicat, gata să lovească.

– Draga mea, zise doctorul Pym, mă tem că ți-a sunat ceasul.

Contesa se prăbuși, pur și simplu, pe podea.

Kate simți că strânsoarea care-o ținuse până atunci slăbește; era cât pe-aci să cadă și ea, atât de brusc se eliberase. Doctorul Pym era și el liber acum, dar îi făcu semn lui Kate să rămână pe loc. Vrăjitorul privea la trupul inert al contesei. *Atlasul* zăcea lângă ea, pe podea. Oare ce mai aștepta doctorul? Asta era ultima lor șansă. Trebuia să ia cartea și să fugă. Să scape mai înainte să...

Trupul de pe podea se mișcă.

Încet-încet, contesa se ridică în picioare. Dar ceva se schimbase. Părul ei nu mai era blond, ci căpătase o nuanță intensă de verde, iar ochii îi străluceau ca și când ar fi fost încrustați cu diamante. Dacă era cu putință, acum era încă și mai frumoasă, și mai fermecată ca înainte. Preț de o clipă, ochii ei strălucitori se îndreptară spre Kate, apoi spre doctorul Pym și zâmbi.

– Stanislaus, a trecut atâta timp...

Atunci Kate înțelese: aceea nu era contesa.

– Deci scumpa mea contesă avea de gând să mă trădeze și să păstreze *Atlasul* pentru ea. Vai, vai, dar când a ajuns loialitatea ceva atât de rar?

Creatura întinse brațele contesei ca și când ar fi vrut să le admire, lungi și subțiri cum erau. Era tare ciudat să privești cum cineva își admiră în felul acesta propriul trup.

– Poate că vina, zise doctorul Pym, nu e atât a adeptului, cât a conducătorului care nu e în stare să-şi motiveze suficient adeptul.

Fiinţa cu părul verde începu să râdă; o luă pe Kate cu totul prin surprindere, pentru că, de data asta, râdea cu adevărat... era un râs voios şi binevoitor, care n-avea nimic din râsul luminos, dar gol al contesei.

– Touché, Stanislaus! Ai dreptate, fără îndoială! Ca-ntotdeauna, bunul meu prieten! Iar tânăra de-aici, pun rămăşag, îţi este cât se poate de loială!

Kate îşi îndreptă spinarea în clipa când femeia (sau bărbatul?) păşi spre ea. De-aproape, fata văzu că părul nu avea culoarea de smarald a câmpiei, ci, mai degrabă, verdele-închis, bătând spre negru, pe care-l au ierburile şi frunzele din junglă; nuanţa părea să se schimbe permanent, ca şi când ar fi fost vie; iar în ochii strălucitori se citea un soi de lăcomie neostoită care pe Kate o înspăimânta. Vioara începu să cânte iar. La început încetişor, îmbiind-o pe Kate, ca şi când ar fi poftit-o la dans; cântecul viorii îi spunea că ziua e pe sfârşite, că lumea întreagă arde; îi spunea să danseze cât încă mai avea vreme; îi povestea despre cetăţi în flăcări, despre oameni fugind îngroziţi, îi vorbea despre întuneric, despre distrugere şi haos, despre ruină; vino, spunea cântecul, vino la dans, vino la dans. Chemarea îi pătrundea adânc în inimă, şi, spre groaza ei, Kate simţea cum, în parte, inima ei răspunde; voia să danseze, voia să zboare, să trăiască, fie şi numai pentru o clipă, mai înainte ca totul să se termine, să nu mai aibă griji, să scape de povara gândurilor, dar mai apoi se trezi că

privește drept în ochii strălucitori ai unui schelet; fata se trase dintr-odată înapoi, ca și când până atunci s-ar fi jucat pe marginea unei prăpăstii. Muzica încetă.

Contesa se afla în fața ei, avea părul verde și ochii îi păreau făcuți din diamant, dar nu era contesa și nu era nici un schelet.

– Stanislaus, se pare că protejata ta nu vrea să danseze cu mine. Dar e doar o chestiune de timp, draga mea. În cele din urmă, cu toții dansăm.

Respirând greu, Kate se străduí din răsputeri să o privească sfidător, ascunzându-și teama.

– Cât curaj! Asta e bine! Vei avea mare nevoie de el. Ești una dintre ei, nu-i așa? Copiii vestiți de profeție. Citesc asta în ochii tăi! Creatura întinse mâna și dezmierdă părul lui Kate. Glasul îi era încărcat de emoție, iar mâna îi tremura. Ai idee cât am așteptat clipa asta? Am stat de veghe și-am văzut munții cum răsar din apele oceanului. Am văzut împărățiile pământului cum se înalță și cum cad. Popoare întregi cum dispar și rămân uitate, iar eu am așteptat și-am așteptat. Doctorul Pym al tău vorbește de loialitate; sufletul meu a fost loial, draga mea, loial cum nu s-a mai văzut pentru că am știut mereu că vine ziua când ne vom întâlni.

Kate privea drept în ochii strălucitori, străvechi, și vedea tot. Vedea veacurile în care așteptase. Vedea cum lumea se schimbase în jurul lui, dar el nu-și pierduse nicicând țelul. Cum să se-mpotrivească unei asemenea hotărâri? Era destinul ei. N-avea scăpare.

Din partea cealaltă a încăperii, doctorul Pym vorbi:

– Nu poți rămâne aici.

– Hmm?

– Uită-te la mâna ta.

Creatura numită Magnus cel Teribil ridică mâna contesei: spre groaza lui Kate, încheieturile degetelor i se îngroșau și se făceau tot mai noduroase; venele deveneau tot mai protuberante pe sub pielea albă ca sideful. Dar Magnus cel Teribil nu părea nici surprins și nici îngrijorat.

– Ești iscusit, Stanislaus! Mă chemi aici ca să-mi înfrâng propria slugă, știind prea bine că n-am să rezist. Nu ți-ai pierdut din istețime, nici cu-atâta, prietene! Dar nu contează, zise el, privind-o pe Kate, am văzut ce doream să văd.

Magnus cel Teribil se întoarse și ridică *Atlasul*. Îmbătrânea din ce în ce mai repede, acum era de vârstă mijlocie, acum era bătrân de-a binelea, până când se prefăcu într-o cotoroanță cocoșată; sub forma asta se întoarse lângă Kate și îi întinse *Atlasul*. Chipul, cândva atât de frumos, era, acum, acoperit de riduri, iar părul verde își pierduse toată strălucirea și culoarea; zâmbi spre Kate, dezvelind două șiruri de dinți galbeni, stricați. Vorbi pe o voce spartă, răgușită:

– Sfârșitul e aproape, copila mea. Am să vin după tine. Destinele noastre una sunt. Am să vin și, când am să te găsesc, lumea întreagă va veni la dans...

Spunând acestea, ființa dispăru; Kate simți cum prezența lui părăsește încăperea, în vreme ce trupul contesei se prăbuși înapoi la podea și nu se mai clinti.

Doctorul Pym vru să se miște, dar i se-mpleticiră picioarele.

– Doctore Pym!

– Sunt bine, draga mea. Am fost, pur și simplu, tare încordat... Era atât de insistent...

– Dar ce i s-a-ntâmplat?

– Magnus cel Teribil nu poate căpăta o formă, aici. E nevoit să-l posede pe altul, iar contesa... a fost o gazdă prea fragilă... Am să-ți explic mai încolo... Trebuie să ne grăbim... Nu mai e vreme... Trebuie să...

Doctorul se prăbuși. Kate veni într-un suflet lângă el și-ncepu să-l scuture zdravăn și să-l strige pe nume. Atunci auzi explozia.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Copiii din Cambridge Falls

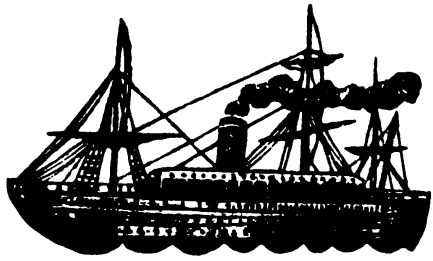

Emmei îi țiuiau urechile. Glezna îi pulsa dureros și era udă din cap până în picioare. Peste tot în jurul ei, torente mari de apă se scurgeau prin crăpăturile din baraj. Sunetul era asurzitor. Se uită în jur, dar nu văzu monstrul. Era posibil ca explozia să-l fi omorât?

Barajul scârțâi; mai crăpaseră niște scânduri din el.

– Gabriel! Trebuie să te trezești! Gabriel!

Deschise ochii; nu era mort.

„Mulțumesc, se gândi Emma, deși nu se știa prea bine cui i se adresa, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc."

Gabriel se ridică, ținându-și la piept brațul rănit.

– Cum am ajuns aici?

– Te luptai cu monstrul acela; numai că trebuie să fi trișat sau să te fi păcălit, pentru că ai căzut acolo, spuse ea, arătând

pasarela de deasupra lor. Se gândi o clipă și adăugă: Dar te-ai izbit puternic de pasarelă și ai ajuns aici jos.

Dacă nu-și amintea cum îl împinsese de pe pasarelă, nu vedea de ce ar fi trebuit să dea o asemenea informație.

– Minele...

– Da, una dintre ele a explodat! Monstrul acela stătea chiar lângă ea. Trebuie să plecăm de aici! Haide!

Șchiopătând, porniră amândoi pe pasarelă. Râul umplea mijlocul gol al barajului. Până când ajunseră la scări, apa era deja până la glezne. Emma era conștientă că, odată ce barajul se va fi umplut cu apă, presiunea va fi prea mare: întreaga construcție se va rupe și va fi luată de apă. Atunci cei care se mai aflau încă pe corabia contesei ar muri.

Dar doctorul Pym trebuie să fi reușit să-i salveze pe Kate și pe ceilalți copii până acum! La ce bun că era vrăjitor dacă nu putea să facă ceva atât de simplu precum să ia niște copii de pe o corabie?

Lăsă enervarea pe care o simțea față de doctorul Pym să-i distragă atenția de la durerea din gleznă. O ajuta în timp ce urca scările. Erau la jumătatea drumului spre ușă, când Gabriel se opri brusc.

– Gabriel, ce faci?! Trebuie să...

Apoi îl văzu. Monstrul urca prin scheletul barajului, sărind de pe o grindă pe alta. Inima i se făcu cât un purice. De ce anume era nevoie ca să omoare chestia aceea nenorocită?

– Fratele tău avea dreptate. Îi e teamă de apă.

Îi luă Emmei o clipă să înțeleagă la ce se referea și-și aminti cum în baraca lui Gabriel, cu două zile în urmă, pe care ea

le simțea ca fiind o viață întreagă, Michael sugerase că monstrul era ținut pe corabie pentru că se temea de apă. Și acum, când apăru o nouă fisură în zid, iar apa întunecată țâșni prin ea, Emma putu vedea creatura urlând și ferindu-se din calea apei. Dar chiar și așa, continuă să urce.

– Trebuie să ne grăbim! țipă Emma. O să ne ajungă din urmă până la ușă!

Gabriel încuviință din cap și, cu brațul lui sănătos, o aruncă pe Emma pe un umăr. Urca scările câte trei deodată. Cu cât urcau mai sus, cu atât mai tare se clătina barajul. Alergară în sus, prin zgomotele făcute de crăpături și scârțâiturile barajului care se clătina, prin sunetul asurzitor al apei și al bârnelor care se rupeau. Oricît de repede s-ar fi mișcat Gabriel, creatura ținea pasul cu el. Încercă, în repetate rânduri, să se apropie de ei, dar de fiecare dată mai apărea câte o fisură în baraj, iar jetul de apă îl obliga să se retragă.

Emma îl îmboldi silențios pe Gabriel să meargă mai repede.

Într-un final, ajunseră la capătul scărilor, iar Emma putu vedea ușa. Gabriel o puse jos. Respira greu, iar hainele îi erau pline de sânge proaspăt.

– Haide! strigă Emma. Trebuie să ne grăbim!

– Nu vin.

– Ce tot vorbești acolo? Chestia asta se va prăbuși!

– Creatura asta nu trebuie lăsată să scape. Atunci când barajul va ceda de tot, trebuie să fie în el. Este singura modalitate de a o omorî.

– Atunci o să încuiem ușa! Nu o vom lăsa să iasă!

Gabriel dădu din cap.

– Trebuie să mă asigur că nu scapă.

Emma simțea că înnebunește, era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Se mai auzi o crăpătură; aceasta era destul de mare. Podețul pe care stăteau căzu mai jos cu aproape un metru.

– Nu! Tu... E o nebunie! Nu te las să faci asta!

Gabriel se așeză în genunchi, în așa fel încât fețele lor să fie la același nevel și apropiate.

– Trebuie să fac asta. Dacă nu, fiecare persoană pe care această creatură o va ucide va fi responsabilitatea mea. Viața ne dă tuturor câte o misiune. Aceasta este a mea.

– Dar tu... tu...

Fata plângea acum, dar nu îi mai păsa. Trebuia să-l facă să înțeleagă de ce era atât de stupid ceea ce spunea el, de ce trebuia să vină cu ea, dar din nu se știe ce motiv, tot ce putea spune era:

– Nu poți... Nu poți...

Gabriel își puse o mână pe umărul ei și o privi în ochi.

– Nu știu ce s-a întâmplat cu părinții tăi și de ce au făcut ceea ce au făcut. Dar eu nu mi-aș fi putut dori o fiică mai bună decât ești tu.

Suspinând, Emma îl îmbrățișă pe Gabriel. Îi spuse că îl iubește, că nu-l va lăsa niciodată să plece, că nu îi păsa de ce zicea el, că îl iubește.

– Și eu pe tine. Dar trebuie să pleci. Și-i desfăcu brațele din jurul gâtului și o împinse spre scări. Pleacă! Acum!

Tremurând, urându-se mai mult cu fiecare pas făcut, Emma îl ascultă. Ajungând la ușă, se uită în urmă. Gabriel se întorsese să înfrunte monstrul. Nu avea nici un cuțit, nici

o armă și, când monstrul sări spre el, Gabriel îl întâmpină, luptându-se cu el. Căzură împreună în întuneric.

Câteva clipe mai târziu, Emma mergea împleticindu-se pe marginea prăpastiei, cu lacrimile șiroindu-i pe față, repetând la nesfârșit:

– E Gabriel, va fi bine, e Gabriel, e Gabriel...

Când Michael și copiii ajunseră la țărm, fură întâmpinați de un grup de oameni și de pitici care veniseră prin pasajul creat de doctorul Pym.

– Hei, trage barca aia! țipă o voce cunoscută. Uită-te bine acum! Ah, la naiba, o fac eu singur!

Regele Robbie prinse barca de pupa și, cu mai bine de șase oameni și pitici care săriseră să dea o mână de ajutor, o traseră pe mal. În timp ce bărbații începură să ridice copiii, Michael dădu în sfârșit drumul la vâsle. Niciodată nu fusese atât de epuizat; durerea se întindea în spate și umeri, și de abia mai putea să-și ridice brațele. Încercă să iasă din barcă și imediat se prăbuși cu fața la pământ, pe pietrișul de la mal.

– Vai, băiete, ești terminat!

Era Wallace. Îl puse pe Michael pe picioare, dar continuă să-l sprijine, fiindu-i teamă, în mod evident, că s-ar fi putut prăbuși din nou la pământ. Robbie și tatăl lui Stephen McClattery se grăbiră înspre el.

– Mai sunt... copii.

– Câți, băiete? întrebă Robbie. Spune repede.

– Treizeci... cel puțin. Și doctorul Pym și Kate. Doctorul Pym a avut grijă de strigoi. Nu știu nimic despre contesă.

Mai mulţi bărbaţi şi pitici se adunară în jurul lui.

– Trebuie să ne întoarcem după ei!

– Du barca la apă!

– Staţi aşa! strigă Robbie. Am auzit explozia cu toţii. Şi puteţi auzi de aici scârţâiturile şi crăpăturile. Nu veţi ajunge nici până la jumătatea drumului înainte să năvălească apa!

– Ce ar trebui să facem atunci? Să ne lăsăm copiii să moară?

– Bineînţeles că nu! Dar trebuie să ne folosim capetele! Cum o să ajungem acolo şi n-o să fim aruncaţi în prăpastie când va ceda barajul? Asta-i problema, fir-ar să fie!

Cei mai mulţi dintre bărbaţi şi unii dintre pitici începură să ţipe toţi odată, unii dintre ei oferind soluţii, alţii blestemând contesa, alţii spunând că nu le-ar fi păsat dacă ar fi fost aruncaţi în prăpastie, pentru că cei de pe corabie erau copiii lor; larma continuă, cu Robbie şi tatăl lui Stephen McClatery cerând linişte şi ordine.

Michael se uită la corabia contesei, stând nemişcată pe apa întunecată a lacului. Barajul scoase un alt zgomot neliniştitor, ca un animal mare care avea dureri.

Şi atunci îi veni ideea. Văzu că se potrivea totul şi că el era singurul care îi putea salva pe copii. Plecă în fugă spre mal.

– Hei, băiete! strigă Wallace. Unde te duci?

Dar Michael continua să fugă.

În afara cabinei contesei, erau copii care ţipau. Înăuntru, doctorul Pym nu se trezea. Indiferent de câte ori îl scuturase Kate sau îl strigase pe nume, pur şi simplu zăcea acolo, inconştient. În final, aruncând o ultimă privire la corpul

nemişcat al contesei, puse cartea pe pieptul doctorului Pym, îl apucă de subsuori şi-l târî afară pe hol, apoi pe punte, scuzându-se de fiecare dată când îi lovea capul.

Pe punte domnea haosul. Copiii speriaţi alergau şi ţipau peste tot. De două ori, Kate fu trântită la pământ, iar copilul care se lovise de ea se ridică, ţipă şi fugi înapoi în direcţia din care venise. Se vedeau torţe pe ambele maluri ale lacului, iar mulţi dintre copii stăteau pe balustrade, strigând în întuneric după mamele şi taţii lor.

Kate se uită nedumerită în jur. Cum reuşiseră copiii să se elibereze? Unde erau strigoii contesei? Oare doctorul Pym făcuse asta? În momentul în care se întrebă toate lucrurile acestea, îşi dădu seama că nici unul dintre ele nu conta cu adevărat. Singurul lucru important era cum să ia toţi copiii aceştia de pe barcă.

– Hei! Stephen McClattery venea înspre ea. Acela este vrăjitorul?

Întrebarea o surprinse.

– De unde ştiai...

– Fratele tău mi-a spus.

– Michael? E aici?

Simţi cum se panica. Presupuse că băiatul era în siguranţă. Dacă venise să o salveze pe ea şi era acum şi el în pericol...

– Nu, deja a plecat cu o barcă plină de copii spre ţărm. A spus că se întoarce. Ar face bine să se grăbească totuşi. Ai auzit explozia?

– Da.

Kate se rugă ca Michael să nu se mai întoarcă, dar se simţea vinovată că îşi dorea acest lucru.

– Barajul trosneşte din toate încheieturile de atunci. A speriat toţi copiii. Făcu un semn cu capul înspre doctorul Pym. Deci, e mort sau ceva de genul ăsta?

– Nu. Pur şi simplu nu se trezeşte.

– Dar vrăjitoarea?

– E înăuntru. Moartă, cred.

Faţa băiatului se lăţi într-un rânjet.

– Serios? Deci o să fie totul bine, nu-i aşa?

Kate ezită. Oare să-i spună adevărul despre explozie? Să-i spună ce însemnau trosniturile şi zgomotele care se auzeau de acolo? Putea avea încredere în el sau va crea pur şi simplu panică mai mare?

Fata nu avu ocazia să se decidă.

Emma avea un plan. Se reducea la asta: să-l găsească pe doctorul Pym şi să-i ceară să repare totul. Cu acest gând în minte, alergă clătinându-se şi şchiopătând – glezna o durea foarte tare – străduindu-se să ignore zgomotele făcute de baraj şi să nu se gândească la Gabriel, care rănit şi slăbit, se lupta cu monstrul contesei. În inima ei, ştia că încă mai era în viaţă. Şi dacă ar fi reuşit să dea de doctorul Pym, totul ar fi fost în regulă.

Dar mai era o singură problemă. În timp ce se apropia de gura cheiului, auzi mai multe voci speriate dinspre mijlocul lacului. Emma realiză cu groază că încă mai erau copii pe

corabie. Asta însemna că și Kate era pe barcă, poate și Michael. Și cu siguranță se afla acolo doctorul Pym.

Prin urmare, trebuia să ajungă acolo. Știa că în sat existau bărci, astfel că fugi pe podul îngust care se întindea deasupra prăpastiei, ținându-și capul în jos, cu corpul înclinat în față, fără a se uita unde mergea.

Brusc se trezi pe spate, iar urechile îi țiuiau de la lovitură. Se grăbi să se ridice, gândindu-se că dăduse peste un strigoi, apoi auzi o voce:

– Te simți bine? Nu te-am văzut venind. O mână se întinse pentru a o ajuta să se ridice. Am auzit explozia așa că m-am grăbit încoace să fac niște poze. Cred că mă uitam în altă parte.

Era Abraham, care avea un aparat de fotografiat atârnându-i de gât. Se uită cu atenție la ea.

– Tu ești unul dintre copiii pe care i-am ajutat să fugă. Ce faci aici?!

Cuvintele ieșiră toate odată din gura fetei.

– Gabriel este în baraj și se luptă cu un monstru! Toată șandramaua se va face bucăți în câteva minute! Trebuie să ajung la doctorul Pym! Copiii sunt încă pe corabie...

– Ușor, ușor. Cine-i Gabriel? Cine-i doctorul Pym? Ce monstru?

– Nu, ascultă! Copiii aceia sunt încă pe corabie! Noi trebuie să...

– Stai așa, copiii sunt pe corabia vrăjitoarei?

– Da! Asta îți tot spun! Ești surd cumva?

– Trebuie să-i luăm de acolo! Dacă barajul...

– Of! Asta voiam să fac atunci cînd mi-ai întrerupt tu drumul! De asta trebuie să ajung la doctorul Pym!

– Ei bine, nu-l cunosc eu pe doctorul ăsta, dar trebuie să organizăm bărci de salvare. Trebuie să-i luăm pe copii de acolo!

„Bine, se gândi Emma, fă tu asta, dar eu am nevoie de o barcă acum!" Fata începu să-i spună asta, când se auzi un zgomot oribil, sfâșietor.

Emma se întoarse. Abraham era îngrozit.

– O, Doamne!

Barajul se prăbușea, rupt pe din două la mijloc, și în timp ce apa se scurgea prin locul nou creat, o jumătate întreagă din construcție fu luată pe sus și dusă în aval. Emma se lipi de balustradă, strigând numele prietenului ei. Pentru Abraham, care nu știa cine erau Gabriel, doctorul Pym sau monstrul din baraj, țipătul fetei semăna cu cel al cuiva care avea inima frântă.

Se mișcau. Nu trecuse nici un minut de când Kate și Stephen McClattery auziseră sunetul de neconfundat al barajului care cedase de tot, iar acum, cu fiecare secundă care trecea, corabia prindea viteză.

Lui Kate i se părea că prăpastia arăta ca o gură imensă, nerăbdătoare să înghită lacul și tot ce se mai afla în el, inclusiv pe ei.

Continuă să încerce să-l trezească pe doctorul Pym, scuturându-l și strigându-l pe nume, dar degeaba. Și, în timp ce se uita la Stephen McClattery alergând de colo-colo, țipând

la copii să se țină de ce găsesc, se mira că venise aici tocmai ca să împiedice ceea ce se întâmpla acum. Cum a putut să dea greș într-un asemenea hal?

Chiar și așa, Kate era neobișnuit de calmă. Până la urmă, mai fusese înainte aici. În viziunea ei, stătea pe puntea vasului în timp ce acesta cădea în cascadă. I se păruse totul atât de real! Ce se întâmpla acum părea, prin contrast, aproape un vis.

– Țineți-vă bine! țipă Stephen McClattery.

Kate se uită în față și văzu fălcile prăpastiei care păreau a se deschide pentru a-i primi. Nu era pregătită pentru impact, iar lovitura o trimise în aer, aruncând-o pe un cufăr de lemn. Șocul o scoase din starea de reverie. Văzu corpul doctorului Pym alunecând spre marginea punții, cu brațul inert așezat pe carte. Kate se aruncă asupra vrăjitorului, ținându-l în loc, în timp ce corabia se învârtea în sensul acelor de ceasornic. Se pregăti în timp ce parapetul opus venea înspre ei.

Erau în prăpastie acum. Nu mai exista scăpare.

Nu se putea gândi la Gabriel. Kate și Michael. Kate și Michael. Să se gîndească la ei. Ei încă erau în viață.

Dar pentru cât timp? De unde stăteau ea și Abraham, văzuseră corabia lovindu-se de gura prăpastiei, fiind trasă într-o vârtej, apoi izbită de pereții stâncoși și prinzând viteză. Dacă asta nu era destul de rău, cealaltă jumătate a barajului se desprinsese și ea, ceea ce însemna că nimic nu putea să împiedice corabia să se îndrepte spre cascadă. Și tot ce

putea să facă era să privească. Emma nu se mai simțise niciodată atât de neajutorată și de lipsită de speranță.

– Emma!

Michael fugea gâfâind pe pod. Își aruncă brațele în jurul lui, suspinând.

– Michael, trăiești! Am crezut că erai pe corabie!

Michael respira atât de greu, încât nu putea vorbi, ceea ce îi dădu Emmei ocazia să spună de mai multe ori:

– Ești în viață! Ești în viață!

– Kate și... doctorul Pym. Sunt pe corabie, cu copiii.

– Știu! Ce ne facem? Vai, Michael, Gabriel... e...

Dar fata realiză că nu-și putea găsi cuvintele ca să-și declare prietenul mort. Nu încă.

– Acela-i Abraham! Michael se uita fix la bărbatul de lîngă ei. E bine.

– Știu că e Abraham! Și ce dacă? Kate e pe corabie! De ce nu face ceva doctorul Pym? Ar trebui să...

Zgomotul unei izbituri îi făcu să se întoarcă. Barca se lovise de gura cheiului la doar douăzeci de metri distanță, destul de aproape de ei încât să poată vedea copiii panicați umplând puntea.

– Asigură-te că face poza!

Michael se urcase pe margine.

– Ce? Ce vrei să faci? Michael!

– Trebuie să faci poza! strigă Michael la Abraham.

– Haide, băiete...

– Michael, dă-te jos!

Stând pe balustrada podului, Michael se uită o dată în jos, apoi se întoarse și o privi pe sora lui. Ceva în felul lui de a se comporta o făcu pe Emma să se oprească. Nu putea spune exact ce era, dar își dăduse seama brusc de faptul că Michael era fratele ei mai mare și că niciodată nu se mai gândise la el în felul acela.

– Te iubesc, spuse Michael, apoi sări.

– MICHAEL!

Emma se duse repede lângă balustradă, la timp pentru a-și vedea fratele căzând prin întuneric în clipa în care corabia apăruse sub ei, uriașă, învârtindu-se, fiind condamnată; îl văzu aterizând pe punte și rostogolindu-se, iar apoi îl pierdu din vedere, corabia îndreptându-se spre cascadă fără să mai existe ceva în drum pentru a o putea opri.

– MICHAEL! MICHAEL!

Țipă atât de tare, încât vocea i se sparse și ar fi continuat să țipe, dacă nu ar fi auzit alte strigăte; femei din oraș, îmbrăcate cu haine închise la culoare, cu șalurile atârnându-le după ele, cu părul desfăcut, ieșeau dintre copaci, de-a lungul coastei; alergau cu torțe și lămpi și-și strigau copiii de pe corabie, și fetei i se părea că era ceva familiar și chinuitor la această scenă, încât nu putu să o privească. Apoi Abraham făcu o poză – ținea aparatul lângă piept și era uimit că se declanșase –, iar Emma înțelese acum ce îi spusese Michael.

– *Ai grijă să facă poza...*

Se referise la fotografia pe care le-o dăduse Abraham ei și lui Kate, în ziua aceea, în camera lui, cea despre care Abraham spusese că fusese ultima poză pe care o făcuse, cea pe care erau

trecute numele tuturor copiilor. Dar de ce ținea Michael atât de mult să fie făcută fotografia aceasta?

Un vaiet dureros se ridică de-a lungul coastei, iar Emma se întoarse și văzu corabia învârtindu-se și legănându-se în buza cascadei; pentru un moment îngrozitor, corabia stătu acolo, iar Emma apucă balustrada și mai spuse o dată numele fratelui ei, aproape în șoaptă: „Michael...“ apoi, prora se ridică, pupa se duse în jos și întreaga corabie, cu toți pasagerii, se făcu nevăzută în hăul cascadei.

Michael aterizase pe o grămadă de prelate. Îi luă câteva secunde ca să-și dea seama unde se afla, întrucât corabia se învârtea din ce în ce mai repede, ducându-se spre cascadă, lovindu-se mai întâi de un perete de stâncă, apoi de altul. Peste tot în jurul său, copiii se agățau de bare, de funii, unul de altul, țipând și plângând. Se uită în urmă și văzu profilat arcul podului. Spera ca Abraham să fi făcut poza, spera ca Emma să fi înțeles. Apoi alungă acest gând din minte.

Alerga într-o parte a corabiei, clătinându-se ca un om beat, strigând numele lui Kate, când cineva îl apucă de braț. Era Stephen McClattery. Ținea un copil mic și avea o expresie uimită a feței.

– Te-ai întors! Iar! Cum ai reușit să...

– Unde este sora mea?

Stephen McClattery arătă spre partea din față a corabiei.

Michael strigă:

– Trebuie să adunăm toți copiii împreună!

– Ești nebun?! Nu se pot mișca!

– Trebuie să poată! Este singura noastră şansă.

– Dar...

– Pur şi simplu fă-o! Du-i pe toţi la sora mea! Du-te! Nu avem mult timp la dispoziţie!

Pentru o clipă, băieţii se holbară unul la altul; Michael era mai mic şi mai sfrijit decât Stephen McClattery, dar nu era nici un dubiu cine se afla la conducere. Stephen McClattery încuviinţă din cap, se întoarse spre doi băieţi care erau în apropiere şi începu să dea ordine. Michael plecă alergând.

Când ajunse la partea din faţă a corabiei, găsi mai bine de douăzeci de copii mici, speriaţi, care plângeau, şi pe Kate, sprijinită de peretele punţii, cu braţele petrecute pe după doctorul Pym şi carte. Doctorul Pym era inconştient.

– Michael! Ce faci...

Se aşeză în genunchi lângă ea.

– Kate, uite...

– Nu! Nu ar fi trebuit să te întorci! Începu să plângă şi să-l lovească. Cine va avea grijă de Emma? Nu ar fi trebuit să te întorci! Apoi încetă să-l mai lovească şi se sprijini de el, suspinând. Nu ar fi trebuit să te întorci...

– Nu! Uite! Am adus asta!

Scoase din jachetă jurnalul său. Deschizându-l cu atenţie din cauza vântului care bătea foarte tare, îi arătă fotografia. Kate recunoscu imediat siluetele întunecate care ieşeau alergând dintr-o pădure, cărând torţe şi lămpi. Era poza pe care Abraham le-o dăduse ei şi Emmei.

– O putem folosi! O putem pune în carte!

Dar Kate refuzase deja printr-un semn din cap.

– Cum rămâne cu ceilalți?

– M-am ocupat eu de asta! Era Stephen McClattery, care aducea vreo șase copii cu el. În parte, cel puțin! Ei i-au adunat pe restul!

Arătă cu mâna în cealaltă a punții, în care doi băieți mai mari doar ce apăruseră, aducând cu ei un grup de copii. După numărătoarea lui Michael, acum erau mai bine de treizeci de copii înghesuiți în partea din față a corabiei.

– Spune-le să se țină de mâini! strigă Michael. Țineți-vă de mâini!

Stephen McClattery și ajutoarele lui preluară strigătul lui Michael și împinseră copiii împreună, țipându-le în urechi ce trebuiau să facă. Dar ori din cauza faptului că nu înțelegeau sau pur și simplu erau prea speriați ca să mai asculte, nu făceau ceea ce li se spunea.

– Avem nevoie de doctorul Pym!

Kate îl zdruncina pe vrăjitorul bătrân cu îndârjire. Michael se gândi o clipă, apoi îi spuse lui Kate să se oprească și caută în buzunarele doctorului Pym până ce îi găsi tutunul. Puse o bucată din el sub nasul vrăjitorului, și aproape instantaneu acesta fornăi și deschise ochii.

– Hmm, spuse el ametit. Ce se întâmplă?

– Doctore Pym, strigă Kate, suntem pe corabie! Suntem pe punctul de a cădea în cascadă! Avem o fotografie, dar trebuie ca toți copiii să se țină de mâini!

Doctorul Pym încuviință din cap, păru să se gândească puțin, apoi întrebă din nou:

– Ce se întâmplă?

Părea că nu înțelesese nici un cuvânt din cele spuse.

În timp ce Kate repetă ceea ce zisese mai devreme, Michael ridică privirea și văzu că în fața lor nu mai era apă, ci un gol.

– Kate...

Numai atât apucă să spună. Chiar în acel moment, loviră o piatră cu atâta putere încât corabia se răsuci, iar fața ei era acum partea din spate.

Continuau să alunece în față.

– E prea târziu! strigă Stephen McClattery. O să cădem!

Puntea corabiei începu să se ridice și pentru prima oară, Michael auzi sunetul cascadei.

– Kate, spuse Michael, îmi pare rău, am crezut că...

– E în regulă, zise ea și-l strânse de mână. E în regulă. Suntem împreună.

– Ia poza, Katherine. Fii pregătită.

Era doctorul Pym cel care vorbise. Vocea lui era dură; îi aduse cu picioarele pe pământ.

Kate luă poza de la Michael și deschise cartea; Doctorul Pym murmura ceva, iar Michael se trezi că Stephen McClattery îl prinse brusc de mână; la rândul lui, Michael o prinse pe Kate de mână, și în timp ce corabia se înclină înainte, iar puntea încă se mai ridica, o stare ciudată de calm îi cuprinse pe copii, iar fiecare dintre ei apucă pe cineva de mânuță, formând un lanț lung care se întindea pe punte. Doctorul Pym încă mai murmura ceva în timp ce lanțul de copii creștea din ce în ce mai mult, până când și ultimul copil i se alătură. Puntea era atât de înclinată acum, încât

Michael trebui să facă un efort ca să nu alunece, apoi se uită înspre neantul din jos, iar ei cădeau pe punte, cu toţii, când doctorul Pym strigă:

– Acum!

Şi în acel moment, corabia căzu în cascadă.

– Totul va fi bine, spuse Emma din nou, pentru a patra, a cincea sau a şasea oară. Totul va fi bine.

Pentru câteva secunde după ce corabia se prăbuşise în gol, se aşternu o linişte îngrozitoare, care părea a dura o eternitate. Apoi auziră cum se lovi corabia de stânci, iar femeile de pe coastă căzură în genunchi şi începură să jelească. Printre ţipete, Emma auzi alte voci, de bărbaţi care veneau din cheiul din defileul din spatele ei. Dar nu se întoarse. Aşa cum nu alergase la stâncă pentru a se uita în jos şi aşa cum nu se uitase la locul de unde căzuse corabia. Îşi fixase pe pădurea din spatele femeilor. Şi aştepta.

„Te rog, se gândea ea, cu mâinile încleştate pe balustrada podului, te rog..."

Apoi se auzi un strigăt diferit. Unul care le opri pe femeile de pe stâncă şi le făcu să se întoarcă. Era vocea unei fetiţe care îşi striga mama.

Fata nu avea mai mult de şapte sau opt ani şi, când ieşi dintre copaci, una dintre femei scoase un ţipăt de bucurie şi fugi spre ea, luând-o în braţe, apoi se auziră mai multe strigăte, iar copiii începură să iasă din pădure în grupuri de câte doi sau trei, reîntorcându-se la familiile lor şi Emma simţea cum teama care îi strângea inima se risipea încetul cu încetul

și începu să alerge spre copaci, uitând de durerea de gleznă, știind că ei vor fi acolo, că nu o vor părăsi niciodată, că se va arunca în brațele pline de dragoste ale surorii și fratelui ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU
Rhakotis

– Să nu uităm, copii, zise doctorul Pym, prin faptul că v-aţi întors în trecut, voi aţi schimbat istoria. Trebuie deci să ne imaginăm ce s-ar fi întâmplat dacă n-aţi fi călătorit în timp.

Kate, Michael şi doctorul Pym stăteau laolaltă pe un buştean răsturnat. Trecuseră deja vreo zece minute de când barca se prăbuşise în cascadă, iar ei apăruseră din pădure şi totuşi pretutindeni în jur, familiile reunite acum pentru prima dată după doi ani, mamele şi taţii care cu câteva clipe înainte crezuseră că şi-au pierdut copiii pentru totdeauna se îmbrăţişau în continuare, nevenindu-le a crede.

Doctorul Pym tocmai îi răspundea lui Michael la o întrebare. Băiatul voia să ştie cum de putuse s-ajungă *Atlasul,* din depozitul de sub Oraşul Mort, taman în biroul din subsolul conacului. Era genul de întrebare academică, inutilă în

esență, care pe Michael îl fascina. Kate nu era decât pe jumătate atentă. Se uita după Emma, care se plimba acum pe malul râului. Kate se gândi că, pentru moment, era cel mai bine s-o lase singură pe sora ei.

– Așadar, continuă vrăjitorul, în ceea ce numim trecutul original, mai înainte ca voi să faceți toate salturile astea prin timp, contesa ar fi căutat în continuare *Atlasul* sub Orașul Mort, dar nu l-ar fi găsit niciodată. Bărbații din Cambridge Falls, în frunte cu Gabriel, s-ar fi răzvrătit și i-ar fi înfrânt pe asupritori. Contesa, știind că stăpânul ei n-ar fi tolerat un asemenea eșec, și-ar fi pus capăt zilelor, luându-i și pe copii cu ea, și cu ultima suflare ar fi blestemat orașul. În oricare dintre trecuturi, eu aș fi fost în temnița lui Hamish. Să presupunem că m-aș fi eliberat, în cele din urmă, deși nu la timp ca s-o pot înfrânge pe contesă. Temându-mă că stăpânul ei ar fi trimis pe altcineva care să continue căutările după moartea contesei, aș fi scos chiar eu *Atlasul* din depozit. De aici, mi-e ușor să deduc cum aș fi luat în stăpânire conacul contesei și aș fi construit o cameră la subsol în care să păstrez cartea. Mi s-ar fi părut o ironie foarte reușită, ca și când, iată, ascundeam cartea chiar sub nasul ei. Apoi aș fi fermecat iarăși locul, astfel încât, dacă unul dintre voi apărea la un moment dat, să poată descoperi ușa. M-apropii cât de cât de ceea ce s-a-ntâmplat cu adevărat?

Michael îi spuse că da.

– Ei bine, iată răspunsul.

Se așternu tăcerea. Michael părea să nu mai aibă alte întrebări. În cele din urmă vorbi Kate:

– E timpul, nu-i așa?

– Da, răspunse doctorul Pym. Ați făcut ceea ce aveați de făcut. E timpul.

Kate se ridică și se duse după Emma. Vântul bătea puternic dinspre râu, răspândind pretutindeni stropi din apa cascadei.

– Ți-e frig? întrebă Kate.

– Nu.

– Emma, chiar ne-am descurcat bine.

Emma nu răspunse.

– Îmi pare atât de rău pentru Gabriel!

– E pe undeva pe-acolo.

Kate nu răspunse nimic; în schimb, o cuprinse pe Emma și rămaseră amândouă să privească la apele întunecate ale râului cum se prăbușesc în cascadă.

– Doctorul Pym vrea să mergem, nu-i așa?

– Da.

– Bine.

Se întoarseră la Michael și la doctorul Pym. Emma scoase din buzunarul hainei fotografia pe care i-o făcuse lui Kate, chiar mai înainte de-a se întoarce în timp ca să-l salveze pe Michael. I-o dădu surorii ei. Familiile adunate în jur începeau să se întoarcă spre oraș.

– O să fiți acolo? întrebă Kate. Când ne-ntoarcem?

– Credeți-mă, intenționez pe deplin.

– Doctore Pym... începu Emma.

– Draga mea, Robbie și piticii au pornit deja în căutarea lui Gabriel. Vor avea grijă de el, așa cum se cuvine.

– Piticii sunt cei mai iscusiți când vine vorba de găsit ceva, spuse Michael. G.G. Greenleaf...

– Michael, zise Kate.

– Da?

– Liniște!

– Bine.

Emma și Michael se luară de mâini, iar Michael o luă pe Kate de braț. Kate deschise cartea. Dar se opri.

– Doctore Pym...

Kate scoase ceva dintre două pagini ale cărții. Era fotografia lui Abraham, cea care le înfățișa pe femei alergând spre albia râului, cu torțe în mâini, poza pe care Michael i-o dăduse în vreme ce barca se îndrepta spre cascadă. Kate nu înțelegea. Folosise fotografia ca să călătorească prin timp. Ar fi trebuit să dispară!

– Ah, zise doctoral Pym încetișor, deci s-a-ntâmplat.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Kate. Ce anume s-a-ntâmplat? De ce e încă aici?

– Katherine, mai știi ce ți-am spus când eram în sala tronului, la Hamish?

– Nu, dar...

– Încearcă să-ți aduci aminte. Atunci totul o să fie limpede. Am să vă explic oricum în viitor. Dar acum, pune cealaltă fotografie în carte. Vezi dacă ea va dispărea. Părerea mea e că nu va dispărea.

– Te rog, zise vrăjitorul, văzând că fata șovăie, ai încredere în mine!

– Am, răspunse ea.

Și vorbea cât se poate de serios.

Kate îi dădu lui Michael fotografia lui Abraham, iar băiatul o vârî în carte; se asigură, apoi, că toți trei se țineau de mâini. Kate văzu ceva furișându-se printre umbrele copacilor. Privi mai atent, dar, orice-ar fi fost, acum dispăruse. „Hai odată", își spuse ea și așeză fotografia pe pagina goală. Simți în stomac smucitura cu care de-acum se-nvățase, imaginea din fața lor dispăru și, deodată, se treziră înapoi în dormitor, la conac; și, din nou, senzația că sunt țintuiți locului în vreme ce Kate și Emma de dinainte de plecare se pregăteau să călătorească în trecut ca să-l salveze pe Michael; Kate se văzu pe sine cum așază fotografia în *Atlas,* apoi cum dispare și, gata, erau liberi.

– Frate, mormăi Emma, de-ar ști ce-i așteaptă...

– Poza a dispărut? întrebă Michael.

– Nu, răspunse Kate și le arătă fotografia. E tot aici.

Chiar atunci auziră cum ușa se deschide în spatele lor.

– Deci maiestățile voastre chiar erau în cameră!

Copiii se întoarseră; menajera cea bătrână stătea în prag.

– Domnișoară Sallow, zise Kate, noi n-am...

– N-ați auzit că băteam la ușă de vreo zece minute? Ați zis să vă distrați un pic pe seama bătrânei Sallow?! Păi, cred că v-ați distrat pe cinste! Habar nu aveam că sunt angajată la Comédie-Française.

– Domnișoară Sallow...

– Doctorul Pym e jos, așteaptă să-l onorați cu prezența. Aveți de gând să vă faceți apariția sau să-i transmit că altețele

lor doresc să rămână în cameră şi să se distreze pe socoteala bătrânei, hm?

Kate le şopti lui Michael şi Emmei:

– Luaţi-o înainte! Vă prind din urmă. Vreau să ascund cartea.

Imediat ce fraţii ei plecară împreună cu bătrâna, Kate se întoarse şi îndesă cartea sub saltea. Îi tremurau mâinile. Faptul că fotografiile nu dispăreau era cât se poate de semnificativ. Dar cum de se putea una ca asta? Ce anume îi spusese doctorul Pym când se aflau în sala tronului, în regatul piticilor? Ah, numai de s-ar fi putut concentra... numai de-ar fi putut să-şi limpezească mintea pentru o clipă. Dar avea atâtea altele pe cap: profeţia şi toate câte se-ntâmplaseră din pricina ei; celelalte două Cărţi ale Începutului; Magnus cel Teribil, faptul că el exista şi că era cine ştie pe unde. Mama... Mama ei ştiuse cine e ea; mama ei o recunoscuse. Kate încă se mai gândea la asta sau nu atât că se gândea, cât se bucura, pur şi simplu, de amintirea atât de caldă şi de fericită când, dintr-odată, azvârli pătura cât colo şi se ridică în picioare. Atunci îşi aminti. Doctorul îi spusese că ea e singura care poate avea acces la puterea deplină a cărţii. „Vrea să spună că eu pot călători oricum prin timp, îşi spuse Kate, şi că n-am nevoie de fotografii."

Dar a mai spus şi altceva. Ce fusese, oare?

Trebuia să-l găsească pe vrăjitor.

– Katrina...

Kate se întoarse. O femeie incredibil de bătrână, o cotoroanţă uscată, cocoşată şi înfăşurată toată într-un şal

zdrenţăros şi murdar se târa spre ea; ieşise printr-o deschizătură din perete care apăruse chiar atunci în dreptul şemineului. Braţele erau aproape numai os; iar pielea atârna de ele, uscată şi pătată. De creştet îi atârnau cele câteva şuviţe lungi de păr pe care le mai avea. Picioarele umflate şi înnegrite îi ieşeau prin încălţările găurite. Îi zâmbi lui Kate, dezvelindu-şi dinţii stricaţi. Kate privi fără să vrea spre uşă. Emma, Michael şi domnişoara Sallow plecaseră de mult.

– De cincisprezece ani, cârâi contesa. De cincisprezece ani aştept. Pentru tine n-a fost decât o chestiune de câteva momente. Poţi să faci salturi prin timp ca şi când ai sări peste nişte crăpături din podea. Dar eu am aşteptat, *mon ange,* zile-n şir, ore-n şir, minute-n şir, cincisprezece ani; am aşteptat clipa când o să ne întâlnim iar...

Contesa se postă în dreptul uşii, barându-i drumul lui Kate. Dar nu era nevoie; Kate nu era în stare să se mişte. Încremenise de frică. Contesa trăia. Cum de se putea una ca asta? Nu era nevoie s-o-ntrebe ce voia. Venise după *Atlas.*

– Nu-ţi vine să crezi, nu-i aşa? Mai vechea ta cunoştinţă, contesa, încă-şi mai târăşte oasele... Ai crezut că stăpânul meu m-a răpus, da? Nu, nu! N-a făcut altceva decât să-şi retragă puterile pe care mi le dăduse! M-a lăsat complet slăbită, m-a golit de orice putere... Ce-a mai rămas din mine? Un sac de piei şi oase... Tu nu ştii că m-am trezit acolo, pe podea, pe corabia aia nenorocită şi că m-am târât pe punte şi v-am văzut, pe tine, pe vrăjitor şi pe plozii ăia... Am ştiut ce faceţi. Da, şi m-am alăturat vouă, chiar în ultimul moment. Când i-ai salvat pe copii, scumpa mea Kat, m-ai salvat şi pe mine.

Contesa izbucni în râs, dar dădu curând într-o criză de tuse și scuipă ceva în pumn, iar apoi se șterse de șalul zdrențăros.

– Pe urmă, m-am ascuns printre copaci și m-am uitat la familiile acelea jalnice, cum se adunau laolaltă. N-am vrut să risc să mă-ntâlnesc cu vrăjitorul vostru. Dar v-am văzut pe voi umblând cu cartea și am știut atunci că trebuie s-aștept. Toți aveau să creadă c-am murit. Până și stăpânul meu avea să creadă c-am pierit odată cu barca. Eu, în schimb, mi-am dat seama cum să pun mâna pe *Atlas.*

O apucă pe Kate de braț. Avea unghiile negre și crăpate.

– Am așteptat ani la rând. Orășenii nu m-au recunoscut. Aceiași copii pe care odată îi ținusem prizonieri îmi aduceau apă și mâncare. Am avut răbdare. Apoi, într-o zi, am auzit că trei copii au venit la conacul de dincolo de râu. Aflasem cu mult înainte de pasajele secrete. Fără să bage nimeni de seamă, m-am strecurat pe-aici, am stat de veghe și apoi te-am zărit, frumoasa mea Katrina, nici cu o zi, nici cu un moment mai în vârstă, ci chiar așa cum te știam...

Era atât de aproape acum încât Kate îi simțea respirația îmbâcsită.

– Dă-mi *Atlasul.*

Kate șovăi. Să strige? O va auzi cineva?

– Știu ce-ți trece prin minte, porumbița mea. Dar doctorul tău n-are să te-audă. E prea departe. Știi cine o să te audă? Micuții, Michael și Emma. O să vină într-un suflet. Iar eu am să te fac să privești cum îi omor pe amândoi! Am așteptat prea mult – dă-mi *Atlasul!*

Din faldurile șalului zdrențăros, cotoroanța scoase la iveală un cuțit ruginit și bont. Kate se uită la lama cuțitului, apoi privi drept în ochii vrăjitoarei.

– Promite-mi că n-ai să le faci nici un rău lui Michael și Emmei.

– Te rog, zâmbi înfiorător, doar nu-s un monstru!

– Și-ai să pleci imediat după aceea.

– Ca și când nici n-aș fi trecut pe-aici.

– Bine atunci.

Kate se întoarse și începu să caute sub saltea. N-avea nici cea mai mică intenție să-i dea cartea. Voia pur și simplu s-o facă pe vrăjitoare să lase garda jos, crezând că ea a câștigat. Apucând zdravăn coperta, Kate se ridică atât de brusc, răsucindu-se pe loc și azvârlind cu toată puterea volumul legat în piele, drept în capul contesei...

Dar femeia întinse mâna și prinse cartea. Rămaseră astfel, Kate ținând cartea de-un capăt, iar contesa, de celălalt, cu ghearele înfipte în coperta de smarald.

Vrăjitoarea chicoti, cu vocea ei spartă:

– Fetiță vicleană! Nu mai suntem așa credule, nu-i așa?! Din fericire, contesa e mai puternică decât pare! Acum... DĂ-I! DRUMUL!

Contesa smulse cartea cu toată puterea, iar lui Kate îi alunecară mâinile. Dar era prea mult; cotoroanța își pierdu echilibrul, iar cartea îi scăpă și aterizâ, deschisă, pe podea. Și Kate, și vrăjitoarea se aruncară amândouă spre ea...

În clipa următoare, contesa trăgea din răsputeri de carte, șuierând și lovind cu cuțitul în dreapta și-n stânga, încercând

s-o nimerească pe Kate, iar Kate se tot trăgea în spate, cu degetele încleştate pe pagina goală, hotărâtă să nu-i dea drumul nici în ruptul capului, hotărâtă să n-o lase nicicum pe femeia asta să câştige şi, în timp ce cuţitul se îndrepta ameninţător spre ea, Kate făcu singurul lucru la care se putuse gândi. Închizând ochii, începu să cheme în ajutor magia cărţii, cu toată fiinţa ei, rugându-se ca doctorul Pym să nu se fi-nşelat.

Simţi pe dată smucitura. Oricât de ciudat ar fi părut, Kate simţea că *Atlasul* şi puterea din el o aşteptaseră pe ea, în toată vremea asta. Dar fiorul nu ţinu decât o clipă; apoi fu ca şi când o forţă nevăzută ar fi azvârlit-o în mijlocul unui ocean nesfârşit, departe de orice fâşie de pământ. Contesa era în continuare acolo, dar doar ca o prezenţă. Kate începu să simtă că se scufundă şi-şi dădu atunci seama că poate să dispară, că poate să se piardă, efectiv, în timp. Poate că era bine, poate că aşa şi trebuia să fie. Dar atunci, aşa cum păţise şi când era încă în dormitor, la conac, se pomeni că se gândeşte iar la mama ei, la cum o strânsese în braţe, la faptul că mama ei o recunoscuse şi în pieptul lui Kate începu să ardă o iubire nestăvilită. Şi chiar în acea clipă, îşi aminti tot ce-i spusese doctorul Pym.

Până să poată controla pe deplin puterea cărţii, inima ei avea nevoie să se vindece.

„Bine, îşi spuse ea, gândeşte-te că ai o fotografie. Spune-i cărţii încotro să te ducă."

În clipa următoare, o orbi lumina. Fata clipi şi-şi dădu seama că se află pe acoperişul unei clădiri, într-un oraş, în

bătaia soarelui. Praful arămiu plutea în aer, iar zgomotul străzii ajungea până la ea. Contesa căzuse în genunchi și rămăsese fără aer. Cuțitul zăcea pe jos, iar Kate îl lovi cu piciorul.

– Cum... cum ai făcut asta?

– Nu mai am nevoie de fotografii. *Atlasul* ascultă pur și simplu de mine.

– Nu, nu se poate...

– Serios? Uită-te-n jur. Mie mi se pare că se poate.

– Dar nu poți...

– Ba cred că mereu am putut. Doar că nu eram încă pregătită. Doctorul Pym a știut asta. El mi-a spus că *Atlasul* n-are să m-asculte până când inima mea n-are să se vindece pe deplin. Kate vorbea mai mult pentru ea însăși decât pentru contesă. Avea nevoie să spună cu glas tare lucrurile pe care acum le înțelegea. Închipuie-ți că întreaga ta viață se concentrează în jurul unei singure întrebări și, până când n-ai să găsești răspunsul la întrebarea asta, n-ai să poți niciodată să-ți găsești drumul. Eu m-am întrebat mereu dacă părinții noștri ne-au iubit sau nu. Cum să ne fi iubit, când ne-au părăsit? Dar când tu m-ai ajutat să mă întorc în timp, mama m-a recunoscut. A știut că sunt fata ei. N-am să mă mai îndoiesc niciodată de dragostea ei. E ca atunci când știi unde e nordul. Orice s-ar întâmpla, am să mă pot călăuzi după lucrul ăsta.

Contesa reușise să se ridice în picioare. Ochii ei, cândva minunați, de un albastru-violet, erau acum negri și plini de ură. Kate, însă, nu se mai temea. De fapt, era nespus de liniștită.

– Ce ciudat, dacă nu m-ai fi silit să călătoresc atunci prin timp, n-aș fi aflat niciodată lucrul ăsta. Deși, dacă stau mai bine să mă gândesc, cred că doctorul Pym pusese totul la cale din clipa când mi-a dat amintirea despre mama. Va trebui să-l întreb asta, când am să-l văd.

– Copilă, o să te fac bucăți...

Dar vrăjitoarea n-apucă să termine de rostit cuvintele, pentru că se auzi o explozie undeva în apropiere. Contesa se întoarse:

– Unde suntem? Unde ne-ai adus?!

Kate ridică din umeri.

– Am uitat cum se numea orașul. E cel despre care mi-ai povestit chiar tu, unde primul consiliu al magicienilor a alcătuit cărțile. Orașul a fost distrus de Alexandru cel Mare. I-am spus *Atlasului* să ne ducă aici.

– Ne-ai dus în Rhakotis?

– Așa cred.

– Fată nechibzuită! Uită-te!

Contesa întinse degetul lung și noduros și-i făcu semn să privească. Fata se întoarse. În spatele ei se întindea o mare nesfârșită și albastră, înțesată cu mii și mii de vase. Kate auzea bătaia tobelor și, chiar în timp ce privea, de pe punțile corăbiilor, orașul era bombardat. Proiectilele cădeau peste oraș; în câteva clipe, mai mult de zece focuri izbucniră în jur. Kate auzea strigătele îngrozite ale oamenilor care alergau să caute adăpost.

– Trebuie să plecăm de aici! Ajută-mă şi-am să te-ajut şi eu! Ai putere. Acum văd asta. *Atlasul* te-a recunoscut. Dar n-ai idee ce ne stă înainte. Ajută-mă şi-am să te-ajut şi eu!

– De ce aş avea nevoie de ajutorul tău?

– Eu îl cunosc pe stăpânul meu. El caută neobosit. Vă caută pe tine şi pe fraţii tăi! Caută Cărţile! Magnus cel Teribil o să te găsească!

Când vrăjitoarea pomeni numele lui, lui Kate i se păru că aude din nou vioara. Ştia că e doar în mintea ei, dar chiar şi-aşa, amintirea cântecului îi dădea fiori. Contesa se târî mai aproape.

– L-ai văzut doar! Ştii că poate să-l spulbere dintr-o suflare pe magicianul vostru şi, apoi, să vă robească! Eu vă pot ajuta! Vă pot ajuta să găsiţi celelalte două Cărţi! Nu vezi că-i singura ta speranţă? El va căuta neîncetat. Voi trebuie s-ajungeţi primii la Cărţi!

– O să ne ascundem...

Bătrâna şuieră nemulţumită şi dădu dispreţuitor din mână.

– Să v-ascundeţi? Cât timp? Toată viaţa? O să vă găsească! O să vă găsească şi, prin voi, o să ajungă la Cărţi, iar apoi o să distrugă lumea! Ţi-am spus ce pot Cărţile să facă! Şi – contesa se opri o clipă, privind-o cu coada ochiului – credeam că-ţi pasă mai mult de părinţii tăi.

Lui Kate îi stătu inima. Dintr-odată, i se păru că nu mai poate să respire.

– Ce... ce vrei să spui?

Contesa zâmbi, simţind că balanţa se-nclină în favoarea ei.

– Aşadar, vrăjitorul nu v-a spus încă? Rău, rău a făcut! Dar, iată, tot eu am ştiut să stau la pândă cum se cuvine, nu-i aşa? Mai ales că era vorba de *mon petit oiseau.* Acum zece ani, Magnus cel Teribil a dat, în sfârşit, de urma voastră.

– Dar cum...

– Profeţia, firește! Erau semne. Dar vrăjitorul s-a mişcat mai repede. A avut grijă să vă facă nevăzuţi. Dar scumpii voştri părinţi, ei bine, n-au avut atâta noroc! Nu, nu, n-au avut noroc deloc! Ea se târî şi mai aproape. Sunt zece ani, zece ani de când părinţii voştri iubitori sunt ţinuţi prizonieri de Magnus cel Teribil!

– Minţi!

– Ah, ar fi frumos să fie aşa, nu? Dar ştii şi tu că nu mint! Magnus cel Teribil îi are pe părinţii voştri şi singurul mod în care puteţi s-ajungeţi la ei este să găsiţi şi celelalte două Cărţi! Iar ca să faceţi asta, aveţi nevoie de ajutorul contesei!

Părinţii lor erau ţinuţi prizonieri. De-asta nu veniseră niciodată după ei. Deşi era cumplit, Kate se simţi, în mod inexplicabil, uşurată. Povestea lor căpăta, în sfârşit, sens.

Se auzi un zgomot puternic şi, ridicând privirea, Kate şi contesa văzură o altă salvă de foc, mai mare decât prima, pornind dinspre corăbii. Cetatea era sortită pieirii. Contesa o apucă pe Kate de braţ.

– Acum! Du-mă în apoi! Sunt singura voastră speranţă!

Dar Kate clătină din cap şi nu spuse decât atât:

– Nu. Tu rămâi aici.

Se eliberă din strânsoare şi, în acelaşi timp, invocă magia Cărţii. Nu mai apucă decât s-o vadă pe contesă cum se năpusteşte asupra ei, în timp ce flăcările izbucneau de pretutindeni.

O clipă mai târziu, Kate se afla în dormitor, singură, ținând în mâini cartea verde ca smaraldul.

– Hei! Ce faci? Credeam c-ai ascuns-o deja! Emma era în prag. Ești bine?

Kate își dădu seama că-și ținuse respirația. Își dădu voie să răsufle.

– Sunt bine. Atâta că – Emma, ce e? Ce s-a-ntâmplat?

Surioara ei avea lacrimi în ochi.

– Vino, Kate! Trebuie să vezi!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Fantomele Crăciunului trecut

În timp ce Kate și Emma se grăbeau prin coridoarele întunecate ale casei, fata mai mare nu putu să nu observe că totul era într-o stare jalnică: oglinzile erau acoperite de mizerie, pânze de păianjen atârnau pe la colțuri, iar covoarele roase de șoareci acopereau podele care scârțâiau, fiind pline de praf. Pe scurt, casa arăta la fel ca înainte de călătoria lor din trecut. Emma nu voia să-i spună ce se întâmpla, dar pe Kate nu o deranja acest lucru, căci ea se gândea acum la contesă și la ceea ce spusese ea, că Magnus cel Teribil îi ținea prizonieri pe părinții ei, că singura lor speranță să-i salveze era să găsească și celelalte două Cărți. Știa că trebuia să le spună lui Michael și Emmei, dar mai întâi dorea să stea de vorbă cu doctorul Pym.

Se opriră la ușa sălii de bal. Emma se întoarse cu fața spre ea.

– Ești gata?

Fără să aștepte un răspuns, Emma apăsă mânerele ușilor. Când acestea se deschiseră, Kate fu asaltată de o explozie de lumină și de muzică. Sala de bal era plină de oameni care mâncau, beau, stăteau de vorbă și pentru o clipă, Kate crezu că nimeriseră din greșeală în petrecerea iluzorie a contesei, din Sankt Petersburg. Numai că aceasta nu era petrecerea contesei. Muzica era veselă. Un brad imens se afla în mijlocul încăperii. Pereții erau împodobiți cu ghirlande și vâsc. Oaspeții, deși îmbrăcați cu cele mai bune haine, nu erau crema societății din Sankt Petersburg, în mod evident. Apoi mai erau copiii. Alergau printre picioarele adulților, încercând să se prindă unul pe altul și scoțând țipete de fericire.

– Ce se întâmplă? întrebă Kate.

Emma nu răspunse, iar Kate văzu că fusese observată. Unul dintre petrecăreți se uita la ea, îi șoptea ceva altuia, acela îi șoptea altcuiva, și așa mai departe; în doar câteva secunde, se așternu liniștea în sala balului și toți se întoarseră ca să se uite mai bine.

– Emma, ce se...

Nu se mai auzi restul întrebării, întrucât fiecare persoană din sală începu să chiuie și să bată din palme.

– Bine, spuse Kate, asta chiar e înspăimântător.

– Iată-te! Bine ai venit!

Doctorul Pym, purtând același costum de tweed pe care îl avusese cu cincisprezece ani în urmă, nu cu cinci minute

înainte, cum ar fi fost tentată să creadă, ieşi din mulţimea de oameni care aplaudau. Radia de fericire.

– Crăciun fericit, draga mea! Un Crăciun foarte, foarte, foarte fericit să ai!

Făcu o reverenţă, plecându-se până aproape de podea.

– Doctore Pym, spuse Kate, cine sunt... Ce se întâmplă?

– E o petrecere! Apoi îşi coborî vocea în aşa fel încât numai Kate să poată să-l audă: Nu-ţi fie teamă! Magnus cel Teribil nu îţi poate face rău în seara aceasta. Am avut grijă de asta.

Kate încuviinţă nedumerită. Se uita insistent la adunarea de petrecăreţi care se strânsese în jurul lor.

– Aha, dar...

Michael ieşi din spatele vrăjitorului.

– E în regulă, Kate. Totul este în regulă.

Şi într-adevăr, tot ceea ce păreau a vrea oamenii era să-i strângă mâna lui Kate, să-i mulţumească şi să-i ureze sărbători fericite. Erau bărbaţi şi femei de toate vârstele, iar Kate observă că mulţi dintre ei aveau ochii în lacrimi şi o ţineau de mână ca şi cum ar fi aşteptat acest moment timp de mulţi ani şi nu erau dispuşi să îi dea drumul prea curând.

– Doctore Pym, spuse Kate după ce reuşi să se elibereze din îmbrăţişarea unei femei plinuţe, care plânsese în hohote pe umărul ei, cine sunt oamenii aceştia?

– Aceştia sunt oamenii din Cambridge Falls. Organizăm o petrecere de Crăciun în fiecare an, aici, în casa mare. Mi se pare că este o metodă foarte bună de a împrăştia influenţele negative. Deşi încă nu reuşesc să o conving pe

domnișoara Sallow să curețe locul cum trebuie. Chiar este o menajeră execrabilă.

– Nu-ți dai seama? spuse Emma entuziasmată. Aceștia sunt copiii pe care i-am salvat și care acum au crescut!

Chiar atunci un cuplu tânăr cu un copil veni la ei. Atât bărbatul, cât și copilul aveau părul creț și roșcat.

– Chiar ești tu, spuse bărbatul. Nu ne-a venit să credem atunci când doctorul Pym ne-a spus că vei fi aici în seara aceasta. Nu te-ai schimbat deloc. Bine, poate arăți mai mică, dar asta era de așteptat.

Kate avea impresia că-l recunoaște pe acest bărbat, dar nu-și putea da seama de unde și cum.

Femeia zâmbi.

– Dragul meu, nu ne recunosc.

– Da, bineînțeles. Eu sunt Stephen McClattery. Am mai crescut puțin. Iar aceasta este Annie, soția mea. Ți-o mai amintești?

– Aa, spuse Kate... Aha!

– Aveam ochelari atunci, spuse Annie.

– Îmi amintesc.

Kate se gândea că odată, o ținuse în brațe pe femeia aceasta, pe vremea când era doar un copil.

– Am vrea să ți-o prezentăm pe fiica noastră, spuse Annie. Am botezat-o Katherine. Ție îți datorăm totul. Toți cei care sunt aici îți datorează totul.

Kate se uită la fetiță și simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Cu glasul sugrumat, putu doar să îngaime:

– E frumoasă.

– Haideți, oameni buni! strigă o voce puternică. Lăsați-mă să trec! Vreau să îi strâng în brațe!

Regele piticilor Robbie McLaur își făcea loc prin mulțime, cu voie bună. Purta o vestă cu pătrățele roșii și verzi, iar barba era aranjată frumos în patru împletituri, fiecare legată cu câte o panglică verde-smarald. Cu vesta lui, barba roșcată și împletită, precum și cu aerul lui de istețime, Kate avu impresia că arăta precum cel mai mândru dintre cei mai mândri ponei – cu alte cuvinte, Kate credea că arată minunat.

Michael spuse entuziasmat:

– Înălțimea voastră! Nu mi-a spus nimeni că sunteți aici!

Apoi căzu într-un genunchi în fața lui.

Emma scoase un sunet de disperare:

– Ne faci de rușine.

– Ei, haide, nu face așa ceva; nu tu! Robbie îl ridică în picioare pe Michael, strângându-l într-o îmbrățișare puternică. Ești ca balsamul pe rană, băiete! Toți trei sunteți! Ca balsamul pe rană!

Apoi Kate îl văzu pe celălalt pitic stând cu câțiva pași mai în spate. Purta o vestă cu roșu și auriu și zâmbea larg prin barba lui neagră.

– Wallace! strigă ea și fugi spre el.

Râzând, o strânse în brațele lui scurte și musculoase, apoi făcu un pas înapoi ca să o vadă mai bine.

– Ultima oară te-am văzut în Orașul Mort acum aproape cincisprezece ani. De fapt, cred că porți aceleași haine.

– Wallace, îmi pare atât de rău, pentru ce am făcut...

– Gata, gata, fără scuze. Lucurile au ieșit bine, în final.

– Asta așa este, spuse Robbie. Nu în ultimul rând, am restabilit legăturile cu locuitorii din Cambridge Falls. Unul mai de ispravă decât altul! Aa, înainte să uit, Hamish vă cere iertare că nu a putut veni.

– Serios? spuse Kate.

– Serios? întrebă și Michael.

Robbie se cutremură de râs și-l lovi pe Michael pe spate atât de tare, încât băiatul aproape că se rostogoli.

– Bineînțeles că nu! L-am pus pe nevolnicul ăla să împartă cadouri la palat. Îl oblig să se îmbrace în Moș Crăciun în fiecare an și să-i țină pe genunchi pe piticuți. Doamne, că mult urăște să facă asta!

Kate văzu că sora ei stătea pe vârfuri, încercând să vadă peste mulțimea de oameni. Inima lui Kate se făcu cât un purice când realiză ce, sau mai bine zis pe cine caută sora ei în mulțime. Kate știu că acum era momentul să se ducă la ea. Dar chiar în acel moment, un alt cuplu de copii, acum deveniți adulți, îi tăiară calea, vrând să o cunoască, să-i mulțumească și să le sărute copilul. Când termină, Emma dispăruse.

Kate își găsi sora afară, pe cărarea din spate, unde, cu cincisprezece ani în urmă, stătuseră toți trei cu vrăjitoarea în timp ce aceasta le explica istoria Cărților Începutului. Acea noapte fusese caldă, împlinită de sfârșitul verii. Era iarnă acum; o crustă de zăpadă acoperea acum dalele de piatră de pe cărare, iar Kate putu vedea că scotea aburi pe gură de la frig. Închise ușile în urma ei și se duse la Emma. Aceasta se uita în gol la un rând de copaci, ținându-se în brațe. Kate se întreba dacă măcar simțea frigul.

– M-am gândit că va fi aici, spuse Emma. M-am gândit... Vreau să spun, toată lumea e aici. Piticii ăia şi... M-am gândit că va fi aici şi el. E ridicol, cred.

Kate îşi puse mâna pe spatele surorii ei.

Stătură astfel cam jumătate de minut, fără să se mişte sau să vorbească. Kate se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să o facă pe Emma să intre în casă. Era prea frig ca să stea afară fără haină groasă şi voia să-i spună ei şi lui Michael tot ce aflase despre părinţii lor. Era pe punctul de a vorbi când Emma scoase un sunet de uimire şi coborî scările de piatră în fugă, ieşind astfel în zăpadă.

– Emma! Stai! Ce...

Apoi văzu umbra întunecată care se desprinsese dintre copaci şi se îndrepta spre ele.

„Nu, se gândi Kate, nu se poate..."

Emma alerga prin nămeţii până la genunchi, strigându-i numele, şi când ajunse în dreptul siluetei, se aruncă în braţele lui întinse.

Kate auzi vocea înfundată a Emmei spunând:

– Ştiam eu! Ştiam eu...

Câteva momente mai târziu, bărbatul care încă o mai ţinea pe Emma în braţe păşi pe cărare. Purta o piele de urs lungă, iar pe umeri şi pe păr i se adunase zăpada. Faţa lui era mai ridată decât îşi amintea Kate, iar la tâmple avea şuviţe de păr sur.

Faţa Emmei era ascunsă în umărul lui.

– Bună, spuse Gabriel.

Kate dădu din cap, încă uimită de cele petrecute.

– Ți-e frig. Ar trebui să mergem înăuntru, spuse el și merse înspre ușă, deschizând-o.

– Aa, spuse doctorul Pym, în timp ce Gabriel se apropia cu cele două fete, care mergeau pe lângă el acum, una într-o parte și cealaltă în alta, ținându-l de mână, ai reușit să ajungi. Am auzit că a fost destul de multă zăpadă pe partea ta de munte.

Michael se uită fix la el, expresia feței lui semănând cu cea pe care Kate însăși o avusese cu câteva clipe înainte, sau cel puțin așa credea Kate.

– Credeam că a... Stai... Cum....

Vrăjitorul zâmbea, savurând confuzia creată și nespunând nimic.

– Mă bucur să te văd, spuse Gabriel cu vocea lui profundă și serioasă.

– Îmi pare rău, spuse Kate, dar Michael are dreptate. Cum...

– ... De nu sunt mort?

– Ei bine... Da.

– Pentru că Gabriel este prea puternic pentru a fi doborât de un monstru idiot! spuse Emma repede. Nu-i așa?

Emma își șterse lacrimile, iar Kate văzu că plângea de fericire.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc, îi spuse bărbatul lui Michael.

– Mie?

– Lui! spuse Emma. El nu a făcut nimic! Eu sunt ea care a demontat chestiile acelea, minele! Eu sunt cea care te-a împins de pe pasarelă!

Gabriel se uită la ea.

– Vreau să spun, zise Emma repede, eu sunt cea care te-a găsit pe pasarelă. După ce ai căzut acolo prima dată.

– Dacă nu ar fi fost fratele tău, continuă Gabriel, nu m-aș fi gândit că monstrului îi era teamă de apă. Dar în felul acesta am reușit să-l învinge. În timp ce apa creștea, am reușit să înec creatura aceea diavolească.

– Și, cu toate acestea, ai scăpat viu, se minună Kate.

– Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că alergam pe scări, în timp ce barajul se desfăcea în bucăți în jurul meu. Regele Robbie și piticii lui m-au găsit inconștient lângă gura cascadei.

– Într-adevăr. Regele piticilor își băgă degetele mari de la mâini în buzunarele vestei și se legănă înainte și înapoi. Am avut probleme mari încercând să-l mișcăm. Flăcăul cântărește mai mult decât un urs.

– Uau, presupun că piticii chiar sunt buni la ceva, până la urmă, spuse Emma. Apoi îl trase pe Gabriel în jos și Kate o auzi șoptindu-i ceva la ureche, ceva la care el răspunse cu:

– Știu, și eu la fel...

Kate se uită la doctorul Pym și întrebă:

– Deci este în regulă, atunci. Toată lumea este teafără?

– Mult mai mult decât teafără. Privește în jur; totul vi se datorează vouă.

Kate se uită la familiile aliniate în fața lor și se gândi: „Noi am făcut asta; orice s-ar întâmpla, noi am făcut-o".

– Acum, spuse doctorul Pym, dacă vreți să mă scuzați puțin, am pus ochii pe cidrul acela de....

– Nu! Trebuie să vă spun ceva!

– Ce anume, draga mea?

– Eu...

Bătrânul vrăjitor aştepta. La fel şi Michael şi Emma, aceasta din urmă ţinându-l de mână pe Gabriel, iar băiatul stând alături de regele Robbie şi de Wallace. Amândoi copiii arătau mai fericiţi decât îi văzuse vreodată.

– Da, Katherine?

Kate ştia că în clipa în care le va spune ce zisese contesa, că depindea de ei să-şi salveze părinţii de Magnus cel Teribil, seara le-ar fi fost compromisă. Se gândi la călătoria lungă pe care o aveau de făcut ca să ajungă acolo, prin câte mai aveau de trecut. Michael şi Emma vor avea nevoie de seara aceasta.

– Voiam doar să vă spun Crăciun fericit tuturor.

Şi astfel continuă petrecerea; se cântară colinde în jurul focului, dar şi melodii obişnuite, pentru a se putea dansa. Stephen McClattery îşi ceru scuze că încercase să-l spânzure pe Michael, iar copiii îi spuseră să nu-şi facă griji în privinţa asta; copiii îl văzură pe Abraham şchiopătând în jurul lor cu un aparat de fotografiat şi îl îmbrăţişară şi-i mulţumiră pentru tot. Wallace şi regele Robbie îi învăţară pe copii colinde specifice piticilor, care nu păreau a aminti de Crăciun decât în trecere, dar care vorbeau despre părţile bune şi rele ale tehnicilor de minerit (Michael luă notiţe); era o masă cu cele mai bune feluri de mâncare: porc la cuptor glazurat cu sirop de arţar, miel şi jeleu de mentă, piure cu usturoi şi caşcaval, castroane aburinde de supă; numai deserturile ocupau două mese întregi: una era plină numai cu varietăţi de gogoşi –

cu ciocolată, cu scorțișoară, cu ciocolată și scorțișoară, pudrate cu zahăr și cu umplutură de zmeură, cu umplutură de mure, cu umplutură de căpșuni sau afine. Michael insistă ca Emma să încerce ceea ce el îi spunea că este o gogoașă delicioasă cu ciuperci, dar ea îi zise că nu era cazul să fie așa dezgustător. Aveau cidru de mere, de pere și de miere, vase aburinde cu vin fiert cu mirodenii, căni imense de ciocolată caldă cu spumă, un butoi de bere al piticilor pe care regele Robbie îl adusese și care părea să aibă mare succes.

Adulții care veniseră o dată să-și arate recunoștința față de cei trei copii se întorceau la ei a doua și a treia oară, târându-l după ei pe Abraham, pentru a le face poze. Întâlniră atâția copii botezați Kate, Michael și Emma, încât Kate se întrebă cum de putea o mamă să-și strige copilul fără să-i năvălească jumătate dintre copiii din oraș în casă; cei trei mâncară și băură prea mult și singura persoană care era morocănoasă era domnișoara Sallow, dar asta numai pentru că nu știa să fie altfel.

Kate încercă din răsputeri să se alăture distracției, dar nu putea să scape de gândul la tot ce se întâmplase și la tot ce îi spusese contesa. Cine era Magnus cel Teribil? Ce semnificație avea faptul că putea folosi *Atlasul* fără o fotografie? Oare profeția spunea mai multe decât menționase contesa? Și cum rămânea cu celelalte două cărți? Ce puteri și secrete ascundeau ele? Erau atât de multe lucruri pe care Kate nu le înțelegea!

Apoi erau lucurile neștiute legate de părinții lor.

Gândindu-se la chinurile prin care au trecut, prin care încă trec, Kate se simțea copleșită de teamă și de tristețe.

Dar chiar și așa, un lucru îl știa cu siguranță. Dacă părinții lor trăiau, atunci ea, Michael și Emma îi vor găsi. Nu-i păsa cât era de puternic Magnus cel Teribil sau că pentru a-și găsi părinții trebuia să găsească niște cărți magice pierdute de mii de ani; ea, Michael și Emma urmau să-și întregească familia și nimic nu le va sta în cale.

– Kate, Emma alergă spre ea, cu Michael urmând-o îndeaproape, amândoi având fețele luminate de fericire. Regele Robbie o să fluiere colinde pe nas! Piticii, nu? Asta ar trebui să fie foarte amuzant!

– Fluieratul pe nas este o tradiție veche a piticilor! protestă Michael, dar apoi adăugă, însă cred că va fi destul de amuzant!

– Haide, Kate! Trebuie să vii!

– Chiar nu ar trebui să pierzi așa ceva.

– Robbie o să fluiere colinde pe nas? râse Kate. Ce mai așteptăm?

Și zâmbind, se lăsă dusă de fratele și sora sa.

ATLASUL DE SMARALD

TREI COPII.
DOUĂ LUMI.
O PROFEȚIE.

KATE: Cea mare. Singura care își amintește de părinți. A promis să-și protejeze fratele și sora.

MICHAEL: Iubește cărțile, e slăbuț, terorizat de cei mari la orfelinat (cumva, ochelarii lui sfârșesc mereu în toaletă). Îi plac mult poveștile cu magie, în special cele care au și pitici.

EMMA: Cea mai mică și mai războinică. Devotată surorii și fratelui ei. Crede că Michael e un ciudat fără speranță. Dar va lua la pumni pe oricine altcineva care gândește la fel. I-a aruncat în secret lui Michael ochelarii în toaletă. De două ori.

Împreună vor învăța că:
1. Magia e reală.
2. Emma cunoaște expresia „te rog".
3. Doar ei pot salva lumea.

editura rao

ISBN 978-606-609-163-3

9 786066 091633

www.rao.ro
www.raobooks.com